

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

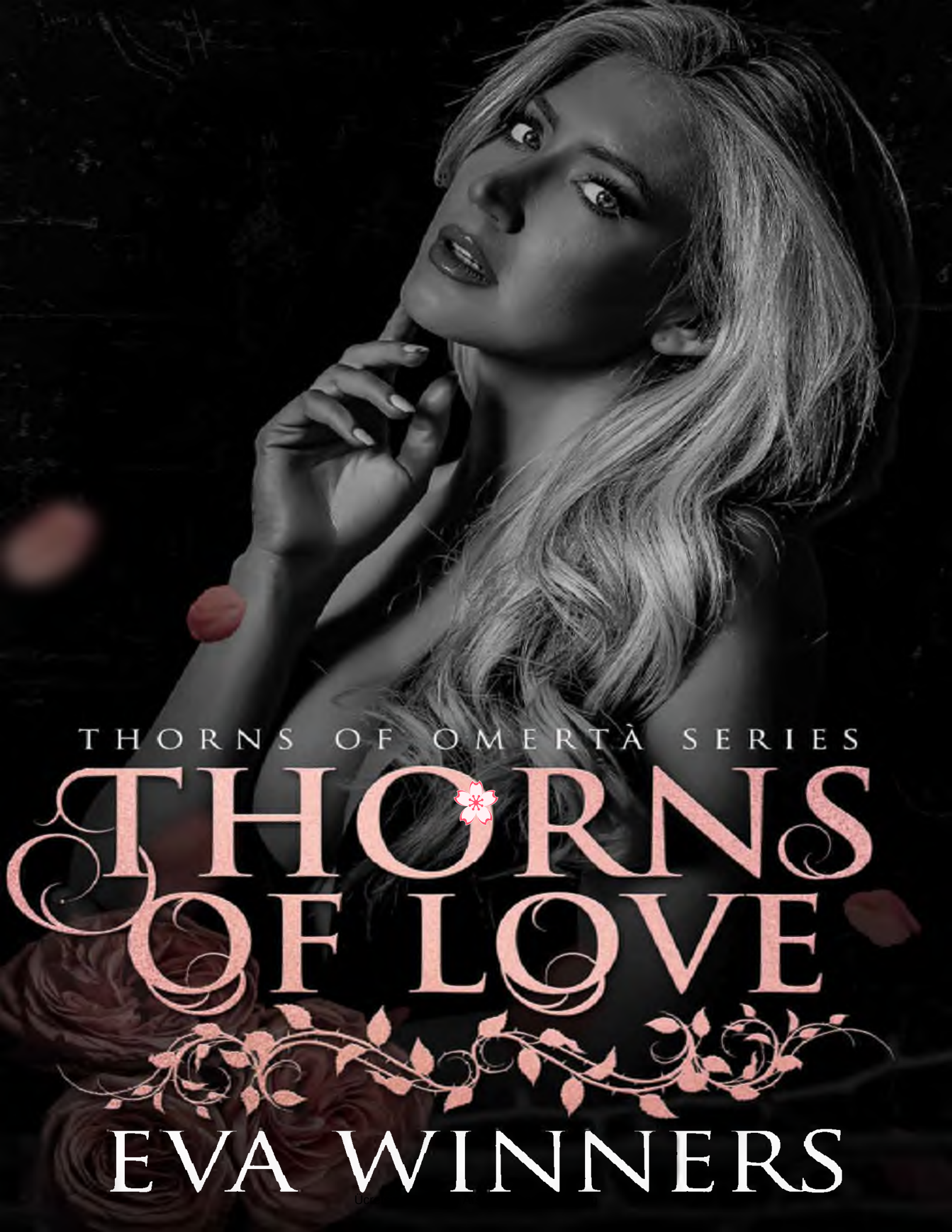
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THORNS OF OMERTÀ SERIES

THORNS OF LOVE

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THORNS

Q t L t Q V T

A decorative horizontal border featuring a central floral motif with leaves and small flowers, flanked by symmetrical scrollwork and leaf patterns.

İÇİNDEKİLER

[Omertà'nın Dikenleri serisi](#)

[Omertà'nın Dikenleri Oynatma](#)

[Listesi Yazar Notu](#)

[Tanıtım](#)

1. [Tatiana](#)
2. [Konstantin](#)
3. [Tatiana](#)
4. [Tatiana](#)
5. [Konstantin](#)
6. [Tatiana](#)
7. [Konstantin](#)
8. [Tatiana](#)
9. [Tatiana](#)
10. [Konstantin](#)
11. [Tatiana](#)
12. [Konstantin](#)
13. [Tatiana](#)
14. [Konstantin](#)
15. [Tatiana](#)
16. [Konstantin](#)
17. [Tatiana](#)
18. [Konstantin](#)
19. [Tatiana](#)
20. [Konstantin](#)
21. [Tatiana](#)
22. [Konstantin](#)
23. [Tatiana](#)
24. [Konstantin](#)
25. [Tatiana](#)
26. [Konstantin](#)

27. [Tatiana](#)
28. [Konstantin](#)
29. [Tatiana](#)
30. [Tatiana](#)
31. [Konstantin](#)
32. [Tatiana](#)
33. [Konstantin](#)
34. [Tatiana](#)
35. [Konstantin](#)
36. [Tatiana](#)
37. [Konstantin](#)
38. [Tatiana](#)
39. [Tatiana](#)
40. [Konstantin](#)

[Epilog - Konstantin](#)

[Epilog - Tatiana](#)

[Ölümün Dikenleri Önizlemesi: Prolog](#)

[Sırada Ne Var?](#)

[Yazar](#)

Kızlarıma, kocama, aileme, arkadaşlarıma ve okuyucularıma.

Lütfen seks sahnelerini atlayıp hikayeye odaklanın. Siz en iyisisiniz!

Sizi seviyorum!

Diğer herkese, hikayelerimi okuduğunuz için teşekkür ederim.

OMERTÀ SERİSİ

Thorns of Omertà serisindeki her kitap, Tatiana Nikolaev'in hikayesini anlatan Thorns of Lust ve Thorns of Love hariç, tek başına okunabilir.

Bu serinin bir sonraki bağımsız kitabı Thorns of Death'in önizlemesini görmek isterseniz, bu ikili sonun ardından okumaya devam edin.

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Kitap incelemesinde kısa alıntılar kullanılması hariç.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

Tiktok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

OMERTÀ'NIN DİKENLERİ ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/3mp6fBl>

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular,

Thorns of Lust, bir ikilinin ilk kitabıdır ve tek başına okunabilecek bir kitap DEĞİLDİR. Tatiana Nikolaev'in hikayesi *Thorns of Love* ile tamamlanır.

Ayrıca, bu kitabın bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler içerdiğini lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Haber Bültenine (www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

KİTAP TANITIMI

Kocam.

Onun sırları.

Trajedimiz.

Onu tanıdığımı sanıyordum. Tanımıyormuşum. Güvenilir olduğunu sanıyordum. Değilmiş.

Ama bu dünyada hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Ben yakaladım dikkatimidikkatini bir en en
en en yeraltı alt dünyadaki

Konstantin, görmezden gelinecek türden bir adam değildi. Suç imparatorluğunu demir yumrukla yönetiyordu, ama kendi sırları da vardı.

Ama ben Tatiana Nikolaev'dim. Asla bir erkeğin iradesine boyun eğmeyecek ya da piyon olarak kullanılmayacaktım. Bir daha asla.

Kaderle oynayıp ateşle oynadığım anda, hayatım kontrolden çıktı.

Hayatta kalabilmemin tek yolu yeniden güvenmektir. Ama bunu yapabilir miydim?

BİR

TATIANA

Beni it, moya luna, ben de gözlerindeki o güzel mavi cehennemi söndüreyim.

Bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. Bu bir tehdit miydi? Vasili'ye tek bir kelime söylemem yeterliydi, savaş yeniden başlayacaktı.

Ama kardeşim beni "barış" teklifi olarak kullanmak niyetindeydi.

Fermuarı çekmeye çalışırken parmaklarım titriyordu. Uzun aynada kendi yansıma baktım. Kendimi tanıyamadım. Omuzlarıma dökülen açık sarı saçlarım. Gözlerim berraktı, o kadar maviydi ki insanlar bazen ona kendi rengi olduğunu söylerdi. Nikolaev'in tuhaf soluk mavisi.

Soluk leylak rengindeki güzel elbise, vücudumu tamamen kapladı. Elbisenin yakası omuzlarımdan kayarak köprücük kemiğimi ortaya çıkardı. Adrian'ın ölümünden bu yana aylarca kaybettiğim kiloları yavaş yavaş geri kazanıyordum. Vücudumun kıvrımları yavaş yavaş dolgunlaşıyordu, içimde büyüyen küçük hayat henüz fark edilmiyordu.

Aniden mide bulantısı bastırdı, bu bulantı gelip gidiyordu. Karnımı tuttum, ama içindeki her şeyin çıkmak üzere olduğunu biliyordum.

Dönerek tuvalete koştum. Elbisenin fermuarı yarı açık kalmış, tuvalete tutunup kusarken omzumdan düşmüştü. Ama bu sefer sırtımı okşayan güçlü eller yoktu. Şiddetli kusma nöbetleri vücudumu sarsıyordu.

"Tatiana." Adım çok uzaklardan geliyordu, kulağımdaki uğultu ve vücudumun çıkardığı çirkin sesler arasında boğuluyordu. Bir el sırtıma kondu ve yumuşak hareketlerle okşadı. "Sorun yok. Hepsini dışarı çıkar."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde dudaklarımdan acı dolu bir inilti çıktı. "Sasha'nın düğününü atlatamayacağım," diye sızlandım, midem bulanıyordu.

Bunun hamilelikten mi, yoksa Sasha ve Branka'nın The Den of Sin'deki resepsiyonundan mı kaynaklandığından emin değildim. Orada çok fazla anı vardı.

Adrian'ın sonunda pes ettiği yer orasıydı. O geceyi hatırladım. Sanki başka bir hayattaymışım gibi geliyordu. Başka bir ben.

Aynada yansımanı gördüm. Seksi hizmetçi kostümü, kıvrımlı kalçalarımı zar zor örtüyordu. Koyu siyah kumaş, beyaz dantelle tezat oluşturuyordu, uzun sarı saçlarım beni porno yıldızı gibi gösteriyordu. Ya da belki de aşırı dekolteyi sağlayan, içe takılı push up sütyendi. Yanaklarım kızarmıştı, muhtemelen evden çıkmadan önce içtiğimiz shotların etkisiydi.

Ayaklarımda üzerinde ağırlığımı ileri geri kaydırarak, bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım. En büyük ağabeyimin tuhaf bir mizah anlayışı vardı. Isabella adını öğrenmiş ve bizim yurt odasına atamış, onun onuruna barına bu adı vermeye karar vermişti. Günah Yuvası.

"Adrian orada," diye fısıldadı Isabella ve ben onun bakışını takip ettim. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Karanlık maskeli adam. Sofistike. Şık giyinmiş. James Bond'un en iyi hali. Takım elbise kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu ve dövmeleri bile onun temiz kesimli görünümünü bozamıyordu.

Ona gitmek istedim ama Isabella'yı geride bırakmak doğru gelmedi. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Git hadi. Ben buralarda olacağım. İşin bittiğinde bana mesaj at, barda buluşuruz" dedi.

Gülümsedim ve hayallerimin erkeğine koştum. Son buluşmamızı tekrarlamak için çok hazırdım. Seks, şehvet ve alkol havayı doldurmuştu. Büyük odadan geçerek Adrian'ın önüne geldim.

"Bay Bond," diye selamladım onu. "Ne içiyorsunuz?"

"Vesper Martini."

Dudaklarım kıvrıldı. James Bond filmlerini sevmezdim ama bu kurgusal karakterin ne içtiğini biliyordum. Vesper. Çalkalanmış, karıştırılmamış.

"Öyleyse Bay Bond, bu kıza bir içki ısmarlar mısınız?"

Garsona işaret etti ve içki anında önüme geldi. Garson onu barın üzerinden kaydirdi ve ben bir damla bile dökmeden yakaladım.

"Etkileyici," dedi Adrian.

Omuz silktilim. "Ben etkileyici bir kıyım."

O yeşil gözler beni inceledi ve keşke maskesini çıkarsa diye düşündüm. Maskesiz onu anlamak daha kolaydı. Bir noktadan sonra Adrian'ı anlamak zorlaşmıştı. Uzaklaşmıştı.

Bu, bir kıyın en kötü kabusuydu. Bir erkekle yatarsın ve birdenbire soğuk ve mesafeli davranmaya başlarlar. Ne zaman ona yakınlaşmaya çalışsam, duvar öreri ya da belirsiz cevaplar verirdi. Boğazıma kadar gelen öfkeyi, süslü martinimi yudumlayarak hızla yuttum.

Bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey.

Sonra artık daha fazla dayanamadım. Bilmem gerekiyordu. Yıllardır bu adama takıntılıyım - lanet olası yıllar. Ben Tatiana Nikolaev'dim. Lise ve üniversite boyunca erkekler peşimdeydi. Ve şimdi, beni isteyip istemediğini bile bilmediğim bu adam için kendimi saklıyordum.

"Adrian, çardaktan pişman olduysan, lütfen dürüst ol ve söyle," diye patladım. "Beni bekletmen doğru değil. Ben bir yetişkinim," diye geveledim. "Reddedilmeyi kaldırabilirim. Sadece ne düşündüğünü söyle ve ikimiz de yolumuza devam edelim."

Adrian ayağa kalktı, göğsü benimkine değdi. Gözleri üzerimdeydi, beni şaşırtan bir öfkeyle kaynıyordu. Yanaklarım ısındı, ama onun öfkesi ısınan cildimi soğuttu.

Bir saniye birbirimize baktık, gerginlik ciğerlerimi sıkıştırdı ve sardı. Anlamıyordum. Sanki önemli bir parçayı kaçırmışım gibi hissediyordum, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. O gece çardakta olan her şey ve çok daha fazlasıydı.

Bakışları vücudumun aşağısına indi. Boğazım sıkıştı ve nefes almam zorlaştı.

"Gidelim," dedi.

Gözlerimi kırptım. Elimi tuttu ve ben şaşkın bir şekilde onu takip ettim. Cildim bir fener gibi parladı, zihnimin derinliklerinde bunun normal bir durum olduğunu bilseydim,

bu normal bir durum olsaydı, adamın yüzüne yumruk atıp bana bir açıklama yapmasını isteyeceğimi fark ettim.

Ve ben burada, kör bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyordum.

Artık kulübün dışındaydık, Adrian'ın siyah Maserati'si ara sokakta park etmişti. Topuklarım kaldırıma tıklıyordu. Tık. Tık. Tık. Arabasının önünde durana kadar.

Maskeyi çıkardı ve güzel yüzünü ortaya çıkardı.

"Demek çardak hakkında düşünüyordun?" diye sordu, sesi neredeyse acıydı.

Tereddüt ettim. Beni izleme şekli beni rahatsız ediyordu. Kalbim hızlı ve sert atıyordu. Beynimde alarm zilleri çalıyordu. Ama uyarılar mantıklı değildi. Bu Adrian Morozov'du, ağabeyimin en iyi arkadaşı. Hayatım boyunca yanımda olan çocuk.

Maserati'sinin yolcu kapısını açarak bana binmem için işaret etti. Kardeşlerim her zaman altıncı hissime kulak vermemi söylerdi. Her zaman. Bu sefer altıncı hissim tamamen yanılmıştı.

Beni ensemden yakaladı, sonra bir sonraki nefesimi, tüm sağduyum da beraberinde, ağzında yuttu. O gecedan beri seks yapmamıştım. Vücudum karıncalandı, içimi ateş kapladı, her şeyi yakıp kül etti. Kanım kaynadı, midem altüst oldu.

"İçeri gir, Tatiana," diye dudaklarıma fısıldadı.

Elleri hatırladığımdan farklıydı. Öpücüğü farklıydı. "Parfümünü mü değiştirdin?" diye dudaklarına fısıldadım. O da başını salladı. "Yeniden o narenciye ve sandal ağacı kokusuna dön," diye mırıldandım, ellerimi boynuna dolayarak.

Vücudunun ısısı benimkine yapıştı. Ona sürtündüm. Neyi kaçırdığımı anladığım için, cinsel perhiz çok zordu. Uzun süre dayanamazdım. Zihnimin bir köşesinde, her şeyi çardakla karşılaştırmaya devam ediyordum. Ama sisin içinde, şehvetli beynim bunu işleyemiyordu.

Parmakları bacaklarımdan yukarı kaydı, dokunuşu sertti. Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Göğsünde bir gürültü yankılandı ve ben geri çekildim.

"Ne?" diye sordum, sesim nefessizdi. Hareketsiz kaldı, gözlerindeki bakış işkence verici ve çelişkiliydi. "Ne oldu, Adrian?" diye tekrarladım, yanaklarım kızardı.

Saçımı bir tarafa çekti ve yüzünü boynuma bastırdı. Onun yaydığı değişken enerjiden dolayı cildimin altında bir titreme patladı. Belki o da o geceden beri seksten uzak duruyordu ve zar zor dayanıyordu. Dudakları cildime bastırdı, tenimi okşadı.

"O elbise." Sesi sert çıkmıştı. Gözleri vücudumun üzerinde dolaşırken alev aldı. Uyluklarımın arasında bir sıcaklık yayıldı. "Seni çok seksi gösteriyor."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Vücudum titremeye başladı.

"Araba. Hemen," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Hiç itiraz etmeden emrini dinledim. Zihnimin derinliklerinde beni rahatsız eden duyguyu görmezden gelerek emrini dinledim.

Kapıyı kapattığı anda beni üzerine çekti ve ben de onun kalçalarına oturdum. Dudaklarımız buluştu. Parmakları kalçalarımın gömüldü ve beni kendine çekerek ereksiyonuna oturttu. Bu yeni bir şeydi. Farklıydı. Tanıdık gelmiyordu.

Kendimi ona doğru salladım. "Neden bizi bu kadar yıl beklettin?"

Yarı kapalı ve bulanık gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Sen benim arkadaşımın küçük kız kardeşisin," dedi. "Çardakta sana asla dokunmamalıydım."

Kardeşimin bizi ayırmasına izin verdiği için hayal kırıklığına uğramalıydım. Ben kimseyi sevdiğim kişiden uzak tutmazdım. Ama aşkın özelliği de buydu. Seni aptal ve çılgın yapıyordu.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve onu öptüm. Tadı bile hatırladığımdan farklıydı. Gözlerine baktım ve omuzlarından takım elbisesini çıkardım. Sonra ona dokunmak için sabırsızlanarak gömleğinin düğmelerini açtım. Son seferinde ona dokunamamıştım. Son seferinde o bana zevk vermişti. Bu sefer ben ona zevk verecektim.

Parmaklarımla derisine bastırarak, tırnaklarımı göğsünde gezdirdim. Mürekkep, yıllar boyunca tanıdığım sıradan Adrian'ı ortaya çıkaran izleri derisinde bırakmıştı. Ereksiyonuna doğru kayarak, kalçalarımı salladım ve çaresizce boşalmak için sürtündüm.

Bu, yıllar boyunca kendimi tatmin etmek zorunda kaldığım tüm gecelerden çok daha iyiydi. Bir erkeğin dokunuşuna açtım. Bu ihtiyacı deli gibi arzuluyordum.

Hızlı bir hareketle, yırtılma sesi havayı doldurdu. Onun bakışlarıyla karşılaştığımda titrek bir nefes kaçırdım.

"Çardak bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, Tatiana," diye homurdandı.

Bu iddia hiç mantıklı gelmedi. O gece çardakta geçirdiğimiz zamanın beni ayakta tutan yakıtım olduğunu söylemek istedim. Ama cevap veremeden, kostümümün askılarını aşağı çekti ve bir meme ucumu ağzına aldı. Gözlerimin arkasında beyaz bir ışık parladı. Bir eliyle göğsümü sıkarken, diğerini emdi.

Gözlerim geriye devrildi, nabzım hızlandı ve yakında orgazm olacağımı biliyordum. Fermuarın baştan çıkarıcı yankısı. Prezervatifin hisirtisi. Ve o, bir tıslama sesiyle içime girdi.

Nefesim kesildi, gözlerim yaşlarla doldu. Bu sefer farklıydı. Bu sefer acıdı. Geçen seferkinden daha fazla. Belki de yıllarca seks yapmadığım için bekaretimi geri kazanmıştım. Aptalca bir düşünce. Her şey aptalcaydı.

Uyluklarım titriyordu. Gözlerimiz buluştu.

"Artık sevgi sözcükleri yok mu?" Nefes nefese sordum. Alışmam, hareketsiz kalmam gerekiyordu ki yanma hissi azalsın.

"İkimiz de bunun için çok yaşıyoruz. Ama belki sen benim gülüm olursun." Kalçalarımı daha sıkı kavradı ve sonra itmeye başladı. Nefes nefeseydim. O inledi. Ben nefes nefeseydim. O homurdandı.

Sanki bir şey kanıtlıyormuş gibi. Kalçalarımı kavradı, beni ereksiyonunun üzerinde zıplatmaya başladı. Gözlerim yanıyordu. Rahat değildi. Inlemelerimi inlemelerle karıştırmış olabileceğini düşündüm. Daha yavaş olmasını istiyordum, o daha hızlı oluyordu. Onunla ilk cinsel ilişkim ile bu ilişkim arasındaki büyük fark beni şaşkına çevirdi.

O bitti. Ben bitmedim.

Hayal kırıklığı.

O gece neden hayal kırıklığı vardı? Yıllardır hayran olduğum ve hayalini kurduğum adamı sonunda elde etmiştim, ama hayal kırıklığıyla kalakaldım.

Çardaktaki o geceden çok farklı hissettim. Ama o gece sonunda dileğim gerçekleşti. Adrian sonunda beni seçti. Birkaç hafta sonra benimle evlendi.

Birkaç hafta sonra. Mutluydum. O mutlu muydu? Neden şimdi her şeyi sorguluyordum?

Derin bir nefes aldım. Anılarla başa çıkamıyordum. Bu kulübün tetikleyicileriyle başa çıkamıyordum. Ama kardeşim benim orada olmamı istiyordu. Onun ve Branka için. O mutluluğu hak ediyordu.

"Vasili'ye hamile olduğunu söylemelisin," diye fısıldadı Isabella. "O bebeğin babası..." Sesi kesildi. Tanrım, bebeğin babasının kim olduğunu anlarsa, Vasili de hamile olduğumu öğrendiğinde bunu kesinlikle anlayacaktı. "O önemli biri. Sen de benim kadar iyi biliyorsun, Tatiana. Ona karşı bir şansımız olur mu bilmiyorum."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Konstantin, ailelerimizi bir kenara bırakın, birkaç imparatorluğu yıkacak kadar kaynak ve desteğe sahipti. Videodaki kadın gibi beni de öldürecek miydi? Belki bebeğimi alıp sonra beni öldürecekti. Ve sonra Illias'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Beni unuttun, Tatiana.*

O sözleri söylerken sesi çok kızgın geliyordu. Kafamda canlanan görüntüler karşısında nefesim kesildi, bebeğimi aldıktan sonra beni öldürdüğünü hayal ettim. Boğazıma safra yükseldi, midem yine boşalacak gibiydi. Çocuğumu büyütme için başka bir kadın bulacak mıydı? Tanrım, hormonlar beni sakinleştirmek yerine paranoyak yapmıştı. Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

"Ben... ben..." Sesim çatladı.

Illias o kadar acımasız olmazdı. Olur mu? "Tatiana?"

Yutkundum, kelimeler ağızımdan çıkmıyordu. Gözlerimin arkası yanıyordu, ama gözlerimi sertçe kıptım. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Ağlayacak zaman yok, diye fısıldadı Vasili'nin sesi. Ağlayacak zaman asla yoktu.

Nefes aldım, sonra nefes verdim. Ağlamak zaten faydasızdı. hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Adrian için döktüğüm gözyaşları onu geri getirmedi ve beni de kurtarmadı. Adrian, kardeşlerimin dediği gibi beni arabadan çıkarmış olabilir, ama geride bir sır ve tehlike fırtınası bıraktı. Ve hiçbir uyarı yoktu.

Kazayı düşünmeden edemedim. Adrian beni kurtardıysa, neden kendini kurtarmadı?

Kazadan görüntüler gözlerimin önünde dans ediyordu. Adrian'ın ölü gözleri. Beni arabadan çıkardıysa, nasıl öldü?

Çarpık sesler. O gece beni ayakta tutan fısıltılar duydum.

Geri döneceğim, moya luna. Sen hazır olduğunda geri döneceğim.

O ses. Derin. Karanlık. Bana Illias'ın sesini hatırlattı, ama bu doğru olamazdı. Aklıma güvenmiyordum. O geceye dair hafızam güvenilirmezdi. O gecenin önemli kısımlarını hala hatırlamıyordum.

İhanet. Kurşunlar. Karanlık.

Bazen bir kötü adam kahramana dönüşür. Onun durumunda bu asla mümkün değildi. Illias Konstantin farklı bir tür canavardı. Yine de, ruhumu şeytana satmışım ve o da en çok istediğim şeyi bana vermiş gibi hissediyordum.

Bir bebek.

Adrian'ın defalarca reddettiği bir şey.

Adrenalin bir tsunami gibi üzerime çöktü, duygularım solup gitene kadar beni sardı ve ardında sadece boşluk bıraktı.

Yine titremeye başladım. Rüzgarda yaprak gibi titreyen parmaklarım alnıma geldi. Orada hiçbir şey yoktu. Bir yara izi bile yoktu. O geceden geriye bir şeyler kalmış olmalıydı.

Ama boş bir tuval gibiydi. Boşluk. Karanlık.

Burnumdan nefes al. Ağzımdan nefes ver. Tekrarla.

Göğsümde alaycı bir his belirdi. En azından her şeyi halletmek için yaklaşık yedi ayım vardı - bebeğin babası, onun talepleri, kardeşimin talepleri. Hepsini siktir edip, beni asla bulamayacakları bir yere saklanabilirdim. Kaynaklarım ve param vardı.

"Tatiana, lütfen benimle konuş." Isabella'nın yumuşak sesi beni geri getirdi. Bir an için onun burada olduğunu unutmuştum. Kaşlarını çatmış ve endişe dolu bakışları beni bırakmıyordu.

"Söyleyecek bir şey yok." Sesim içimdeki kargaşayı hiç yansıtmıyordu. Kardeşlerim ve Illias benimle uğraşırlarsa, benim öfkeme kıyasla onların öfkesi sönük kalırdı.

"Seni seviyoruz," dedi kısık bir sesle.

"Ben de seni seviyorum." Ama bebeğimi daha çok seviyorum, diye düşündüm ve elimi karnımın altına hafifçe bastırdım.

Küçük bebeğimi korumak için dünyayı yerle bir ederdim.

iki

KONSTANTIN

Tatiana Nikolaev, istese de istemese de hayat boyu bana bağılıydı.

Şimdi, onu karım yapmam gerekiyordu. Bizim kaderimiz hep buraya gelmekti. İkimiz, evli ve etrafımızda koşuşturan çocuklarımızla. Belki de başka bir yol izlemeliydim ama siktir et.

Beklemekten bıktım. Planım geliyordu. Hedefim her zaman onu hamile bırakmak ve benim çocuğumla şişmesini görmektir. Böylece o benim olacaktı.

Adrian'ın ölümünden beri bunu planlıyordum. Onu izliyordum. Zamanımı bekliyordum. Doğrusu, Yakuza bana bir iyilik yaptı çünkü planlarımı hızlandırdı. Maxim'in Nikolaev'in kardeşini öldürmeye çalışıp kendisi öldürülmesi planın bir parçası değildi. Ama doğrusu, bunu da kendi lehime kullanacaktım.

Nikolaevler, Maxim'i öldürdüklerinde işleri batırdıklarını biliyorlardı. Gerekirse, Tatiana'yı ele geçirmek için kardeşlerini öldürürdüm. Ancak, gözlerinde acı görmek düşüncesi midemi bulandırıyor. Tıpkı Adrian'ın öldüğü gece gördüğüm gibi.

Kristal mavisi gözlerini ve sesini parçalayan, ölen kocasını kurtarmaya çalışırken hissettiği o yıkıcı acı.

Onu tüm acılardan korumak istedim, hatta ölen kocasının neden olduğu acıdan bile. Omertà'dan. Herkesten. Ve bunu yapmanın tek yolunun onu korumam altına almak olduğunu biliyordum. Karım ve çocuklarımın annesi olarak.

O bir hedef haline gelmişti, ama onu her zaman gözümün önünde tuttuğum sürece, onu güvende tutabilecektim. Ona olan aşkımın sınırları yoktu

Sınır tanımıyordu. Ve bu sadece ihtiyaç ya da takıntı değil, aşktı. Bunun için kendimde bu kadar güç olduğumu bilmiyordum ve onu sevdiğimi bilmek beni çok korkutmalıydı. Ama korkutmadı. Sadece onu daha çok istememe neden oldu. O bilsin ya da bilmesin, o benimdi. Ay gibi saçları, karanlığımdaki tek ışıktı.

Benim kitabımda kimse ikinci bir şans almamıştı. Onun ve ailesi hariç. Ama sadece *ona* inandığım için. İkiz kardeşim bile benden bu kadarını alamamıştı.

Bu durum endişe verici olmalıydı. Her zaman, aile üyesi olsun ya da olmasın, başka bir insana güvenilemeyeceğine inanmıştım. Bu, zaman, enerji ve güven kaybıydı. Sonunda hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey değildi. Anneme bakın.

Yine de, o bu dünyada olmasaydı, bu dünyada bir gün bile yaşayamayacağımı biliyordum. O benim istisnamdı. Arzumdu. Kaderimdi.

Takıntımın boyutunu tam olarak kavrayamıyordum, ama onu ilk gördüğüm andan itibaren oradaydı. En mavi gökyüzü rengindeki geniş gözleriyle bana bakıyordu, öfkeli, doyumsuz canavarıma onu sahiplenmesi için davet ediyordu.

Karanlık bir takıntı göğsümü pençeliyor, bu kadını hemen almam için ısrar ediyordu.

Ama bugün onu bırakacaktım. Sevgili kardeşinin düğününü kutlamak için.

Sonra benim olacaktı. Lanet olsun, *benim*. Sonsuza kadar.

Bir bina daha ele geçirilmişti.

Yeni ofisimde oturdum, önümde Fransız Mahallesi'nin manzarası uzanıyordu. Bekliyordum. Umuyordum. Sabırsızlanıyordum.

Telefonum gelen bir mesajla titredi. Ekranda Amon'un adı belirdi. Mesajı okumak için telefonu açtım. **Yakuza Tatiana'ya saldıracak. Kardeşinin düğününde.**

Bu, bir yıl içinde dördüncü saldırı olacaktı. Bu rastgele bir saldırı değildi, ama herkes benim öncülüğümü takip etti ve ondan uzak durdu. Öte yandan Yakuza, onu takip etmeye devam etti. Anavatanımda, benim bölgemde bile, ki bu aptalcaydı. Bu, Yakuza'nın o çipi ele geçirme konusundaki çaresizliğini gösteriyordu.

Tatiana o piçi öldürmeseydi, ben öldürürdüm ve benim yöntemlerim kurşundan daha acı verici olurdu.

Moskova'daki otel odasında bırakılan cesedi ortadan kaldırmak hiç de zor olmadı. Ne de olsa, polis teşkilatı da dahil olmak üzere şehrin büyük bir kısmı benim kontrolüm altındaydı. Yine de etkilenmediğimi söyleyemem. Cesedin fotoğrafında, adamın göğsüne isabet eden kurşun net bir şekilde görünüyordu. Tam kalbinden geçmişti.

Tatiana'nın çevresindeki güvenliği artırdım çünkü kaynaklarım, yani artık benim maaşımı alan Yan ve Yuri, Tatiana'nın kendisine yapılan tüm saldırıları ailesinden gizlemelerini istediğini söylediler. Kardeşleri bunu bilmezse, Tatiana savunmasız kalırdı. Bu benim için kabul edilemez bir durumdu.

Ofisimin önünde tam zamanında bir kargaşa çıktı. Nikolaev'li üç adam kapıdan içeri daldı ve adamlarımı zorla geçtiler. Onları beklediğim ve adamlarıma fazla direnmemelerini söylediğim için fazla bir mücadele olmadı. Vasili'nin benim onun şehrinde genişlememden hoşnut olmayacağını biliyordum.

Çok tahmin edilebilir bir durumdu.

Nikita, onların önünü kesmeye bile tenezzül etmeden, arkalarından içeri girdi.

"İçeri gelin derdim, ama zaten ofisimdesiniz."

Farklı bir şey beklemiyordum. Nikolaev kardeşlerden değil. Tatiana onların koruduğu kardeşi idi. Şimdi her zamankinden daha fazla. Benim mülk satın almamı, kız kardeşlerini bana verme konusundaki direnişleriyle ilişkilendireceklerdi.

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı Sasha. "Seni parçalara ayıracağım. New Orleans'ta ne işin var? Ne oluyor? Tatiana'yı alamadın, şimdi de bizim bölgemizi işgal ediyorsun. Ne olursa olsun, onu asla alamayacaksın. O güzel suratını, lanet olası kardeşinin yanındaki tabutta görmek daha iyi."

Alaycı bir nefes verdim. "Kardeşimi gündeme getirdiğin için teşekkürler."

Nikolaev erkeklerinden bıktım artık. Onları hayatta bırakmamın tek nedeni kız kardeşleri içindi. Bu kadar basit. Sandalyeye yaslanıp üç kardeşi inceledim. Vasili biraz gevşemezse çenesi kırılacaktı. Alexei her zamanki gibi ifadesizdi. Sasha ise her zamanki gibi dürtüsel ve dengesizdi.

"Bizim dünyamızda kadınlar kadınlar içindir, bunu sen de biliyorsun," dedim ve içkimi dudaklarıma götürdüm.

Gözlerimizi birbirinden ayırmadık ve Vasili çenesini ovuşturdu, gözlerinde düşünceli bir bakış vardı.

"Kadın için kadınla yatmak mı?" diye bağırdı Sasha, her zamanki öfkesi alevlenerek. O ve Tatiana bu konuda birbirlerine benziyorlardı. "Senin deli kardeşin az kalsın karımı öldürüyordu."

Kaşları havaya kalktı. "Bugün adliyede evleneceğini sanıyordum. Üstelik Den of Sin'de bir parti verecektin." Garip isme kıkırdadım. Söylentilere göre, Vasili'nin karısı ve Tatiana yurt odalarına Den of Sin adını vermişlerdi. Orada ne kadar günah işlediklerini görecektik.

Sasha bana orta parmağını gösterdi, olgun herif. Ben de ona aynı şekilde karşılık vermeyi düşünmedim. Eğer versem, onun güzel yüzünü duvarıma çarpacak şekilde olurdu. Ve ben henüz duvarlarımı kanla lekelemeye hazır değildim.

"Konumuza dönelim," sıkılmış bir ses tonuyla devam ettim.

"Tatiana satılık değil," diye homurdandı Vasili. "Ona danışacağımı söylemişim ve cevabı netti. Seninle evlenmeyecek."

"Onun istekleri burada önemli değil." Lanet olası yalan. Onun tüm isteklerini, arzularını ve dileklerini yerine getirmek istiyordum. Ama kardeşlerinin bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Seninle sorun yaşamak istemiyoruz, Konstantin. Ama gerekirse savaşa gireriz." Harika, yine savaş konusuna döndük. Kazanmaları imkansız bir savaş. "Kardeşin Branka'yı vurdu, neredeyse öldürüyordu."

"Ve onun babası Maxim'in kadını öldürdü," diye soğuk bir şekilde cevap verdim. "Sen benim kardeşimi öldürdün. Bir şekilde terazi Russo'ların ve senin lehine eğildi. Kardeşim ve onun kadını öldü."

"Yaşlı Russo'yu ben öldürdüm," diye itiraf etti Sasha, bunun kardeşimin ölümünden onları bir şekilde aklayacağını umarak. "Bunu ödemen olarak kabul et. Göze göz. Ve git buradan."

En büyük ağabeyinin yüzü cinayet işler gibi oldu ve Sasha'ya uyarıcı bir bakış attı.

"Onu neden istediğini söyle," diye sordu Sasha.

Görünüşe göre küçük kız kardeşleri kardeşlerinden sır saklıyormuş. Hamilelik de bunlardan biriydi.

"Onda bana ait bir şey var," diye sakın bir şekilde cevap verdim. Çip sadece küçük bir parçaydı. Karnındaki bebek daha büyük parçaydı ve şu anda benim için önemli olan tek şeydi. Oturup kollarımı düzelttim ve toplantının bittiğini işaret ettim. "Bugün sonuna kadar kesin cevabınızı bekliyorum. Adamlarım sizi dışarı çıkaracak."

Adamlarım kardeşleri dışarı çıkarmaya başladığında Vasili durdu ve arkasını döndü. "Hemen arkanızdayım," dedi onlara. "Konstantin ile yalnız konuşmak istiyorum."

Sasha bir şeyler mırıldandı ama dışarı çıktı. Nikita izin almak için bana baktı ve ben başımı salladım.

Herkes gittikten sonra Vasili gözlerini bana dikti. "Onda sana ait ne var?" diye sordu.

Çip. Karnında büyüyen bebeğim. Lanet kalbim. *Lanet olası seçimini yap.*

Masamın arkasına oturdum ve arkama yaslanarak, babası dünyayı dolaşıp yeni sevgililer ararken kardeşlerini büyüten ağabeyimi inceledim. Aramızdaki benzerlikleri ve farklılıkları fark etmeden edemedim. Annemin ölümünden sonra babam çılgına döndü ve ben Maxim'i yıllarca idare etmek zorunda kaldım. Sonra Isla doğduğunda onu büyütmek zorunda kaldım.

Sanırım tek fark, babamın annemi öldürmüş olmasıydı. Onun babası ise öldürmemişti.

"Vasili, ikimiz de yolun sonuna geldiğimizi biliyoruz," diye belirsiz bir cevap verdim. Kız kardeşi büyük kardeşlerinden bilgi sakladığı belliydi, ama Vasili akıllı bir adamdı. Kız kardeşinin hamile olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Kendisinin de birkaç çocuğu vardı. "Kör müsün yoksa kör numarası mı yapıyorsun, bilmiyorum." Pislik herif homurdandı. Sanki bu kız kardeşine yardımcı olacakmış gibi.

"O küçük bir kızken, kendi kocasını seçeceğine söz vermiştim," dedi yorgun bir sesle. "Ve asla görücü usulü evlenmeyeceğine. Küçük kız kardeşime verdiğim sözü tutmam gerek, Konstantin."

"Bu tam olarak görücü usulü evlilik sayılmaz, değil mi?" diye alaycı bir şekilde belirttim.

"Onunla tekrar konuşmama izin ver," diye denedi. "Eğer senin çocuğuna hamileyse..."

"Bununla ilgili hiçbir 'eğer' yok," diye homurdandım. Eğer onun başka biriyle yattığını ima ederse, boğazını kesip kalbini göğsünden çıkarırdım.

Kafasını salladı. "Hala nasıl oldu anlamıyorum." İnanamayan bir nefes verdim. Onunla yattığımı ve onu benim spermimle hamile bıraktığımı açıklamamı beklemiyordu herhalde? Değil mi? Elini saçlarının arasına soktu. "Dürüst olmak gerekirse, benden sır saklamasından hoşlanmıyorum ve seninle ilişkiye girmesinden de hoşlanmıyorum."

"Ama onun Adrian'la ilişki kurmasına bir şey demedin," diye tükürdüm. "Onu gezegendeki tüm güçlü suç ailelerinin radarına sokan adam."

"Açıkçası, ben de onun onunla ilişki kurmasını istemiyordum," diye itiraf etti isteksizce. "Küçük kız kardeşimin herhangi bir erkekle ilişki kurmasını istemiyorum."

"O benim çocuğumu taşıyor." Tartışılacak başka bir şey yoktu. Tabii ki, ona başından beri planımın onun karnına bir bebek koymak olduğunu itiraf etmeyecektim. Bu yüzden prezervatif kullanmadan onunla yattım.

Sandalyeimde ileri geri sallanarak onu inceledim. Çenesi titriyordu, bu da sinirlendiğini gösteriyordu.

"Onu seninle evlenmeye zorlamayacağım," diye sonuçlandırdı sonunda ve arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi. "Senin de onu zorlamana izin vermeyeceğim."

O kapıdan kayboldu ve düşüncelerim anında evlenmek üzere olduğum kadına kaydı. Benim şartlarımı kabul etseler de etmeseler de, Tatiana Nikolaev doğal ortamından koparılıp benim dünyama ve hayatıma zorla sokulacaktı. Kalıcı olarak.

Tüm olayı hatırlaması sadece an meselesiydi. Birisi ona elini sürmeden ya da o çipi bulmadan önce.

Benim yönetimim altında solup gidebilirdi, ama artık özgürlüğünün lüksüne sahip değildi.

Er ya da geç, bu onu öldürecekti. Ve eğer federaller o çipi ele geçirirlerse, tüm yeraltı dünyasını da bu işin içine çekecekti. Ve kadın bunun farkında bile değildi.

Kazadan sonra iyileşmesi için ona zaman vermiştim. Onun için yemin etmiştim. Riskleri anlıyordum. Tehlikenin farkındaydım. Umursadım mı? Hayır, umursamadım. Omertà'ya yemin etmiştim, ama kalbim ona aitti. Onun hayatı ve çocuğumuzun hayatı söz konusuydu.

Onu bir kez bırakmıştım, ama bu sefer onu benden kurtaracak hiçbir şey yoktu. Biz, aptalca birbirimizi defalarca geçip giden, sonunda buraya gelen iki ruhtuk. Ya da daha doğrusu, yakında olacağımız yere.

Benim krallığımda. Benim ülkemde. Benim evimde. Benim yatağımda. Tam da başından beri olması gereken yerde.

Neredeyse on yıldır benimdi, ama kader bizi ayırdı.

Artık kaderimizi kontrol eden bendim.

Bu zaman zaman karar Tatiana Nikolaev
hatırlamak kim kime ait olduğunu.

ÜÇ

TATIANA

Ve son kardeşim evlendi.

Arabamın yanında duran Sasha ve Branka'yı izledim. Bol bol sarılmalar ve öpücükler vardı. Fısıltılarla verilen sözler ve aşk. Sonra ikisi birlikte gün batımına doğru yola çıktılar.

Ya da dövme salonuna.

Benim romantizm anlayışım değildi ama onlar mutluydu. Benim için önemli olan tek şey buydu. Sasha mutluluğu hak ediyordu, Branka da öyle. İkisi birlikte çok yaklaşıyorlardı. Branka'nın kardeşimi sevdiğine şüphe yoktu, onun için kurşun yedikten sonra hiç şüphe kalmamıştı.

Onların aşkını kıskanıyordum. Aralarındaki bağı kıskanıyordum. Ama acı yoktu. Evet, onların sahip olduklarını ben de istiyordum, ama aynı zamanda kendi başıma yarattığım ve tüm üzüntülerimi hafifleten bir mutluluk kaynağım da vardı.

Tamam, teknik olarak benim tarafımdan yaratılmamıştı ama bunlar önemsiz detaylardı. Zaten birlikte yaşayacağımız hayatı hayal etmeye başlamıştım. Belki saklanmak zorunda kalacaktık ama bebeğimi mutlu ve güvende tutacaktım.

Ekim güneşi parlak bir şekilde parlıyor, cildimi ısıtıyordu. New Orleans her zaman benim evim olmuştu. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Artık bebeğimin olduğu yer benim evim olacaktı. Kardeşlerim her zaman fırtınada benim dayanağım olmuştu. Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Belki de bu hayatın doğal akışıydı. Büyümek ve tüm o şeyler.

Benim için geç geldi çünkü onlar beni her zaman korumuşlardı. Bu gezegende beni Illias

Konstantin'den koruyacak hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Ondan korunmak istediğimden tam olarak emin değildim. Onunla kendi başıma başa çıkmak zorunda kalacaktım.

Gerçekten ironik! Adrian'ın ölümünden tam bir yıl sonra, içimde büyüyen bu yeni hayatı öğrendim. Belirsizlik vardı ama sevinç her şeyden ağır bastı.

Vasili'nin varlığını arkamda hissettim. Koruyucu. Sıcak. Koruyucu.

Ancak, şu anki durumumda bana yardım edemezdi. Illias Konstantin varken olmazdı. Ailem benim yüzümden zarar görürse kendimi asla affetmezdim. Bu yüzden bu sefer, onların beni her zaman koruduğu gibi ben de onları koruyacaktım.

"Konstantin'in kötü tarafına geçmek kötü bir hareket, Tatiana," diye uyardı Vasili. "Tüm suç dünyası, aslında onunla yolları kesişen herkes, onun kötü tarafına geçmek istemez. Ve biz zaten onunla zor bir durumdayız."

Omuz silktim, cevap vermeden onu görmezden geldim. Tamam, belki biraz kayıtsızmış gibi davrandım. Başarana kadar numara yap, falan filan. Karnımda bu bebek varken, dokunulmazdım. Ailem de öyle.

Şimdilik.

"Beni dinliyor musun, Sestra?" diye homurdandı

Vasili. "Evet."

"Konstantin hepimize geri dönüşü olmayan zararlar verebilir," diye uyardı. Bu yeni bir şey değildi. "Sessiz görünebilir ama öfkesi ölümcüldür. Zayıflıklarını öğrenir ve onları kullanır. Güven bana Tatiana, şu anda bizim çok fazla zayıflığımız var. Çocuklarımızda. Onlar birer nimet ama aynı zamanda bizi savunmasız kılıyorlar. Her zamankinden daha fazla müttefike ihtiyacımız var."

Bakışlarım sokaklara kaydı, şehrin hayat dolu hareketliliğini izledim. Uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyordum. Umut ve sevgi göğsümde ve karnımda yeşerdi. Dikkatli davranmalı ve bebeğimin güvende olduğundan emin olmalıydım.

Bebeğim ve ailemiz.

Omuzlarımı dikleştirdim, kararımı vermiştim.

"Sana hiçbir şey olmayacak," dedim ağabeyime. İlk kez ailemi koruyan ben olacaktım. "Ne de ailemize.

Özellikle de yeğenlerime ve yeğenime."

Arkamı döndüm ve ağabeyimin şüpheli yüzüne baktım. O koruyucu rolünü oynamaya alışkındı, ama artık onları koruyan ben olacaktım.

"Bana güveniyor musun, Vasili?" diye sordu.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ilk kez kendimi onun küçük kız kardeşi gibi hissetmedim. Onunla eşit durumdaydım, dünyanın en acımasız adamlarından biriyle satranç oynuyordum.

"Sana hayatımı ve çocuklarımı emanet ederim," dedi.

Göğsümde ailem için gurur ve sevgi kabardı. Ne olursa olsun, onları her zaman sevecektim. Onların benim için orada olacağını bildiğim gibi, ben de her zaman onlar için orada olacaktım.

"O zaman seni korumam için bana güven." Kollarımı ona doladım. "Bizi korumam için."

Vasili iç geçirdi. "Pakhan ile savaşı önlemenin tek yolu, onun şartlarını kabul etmek. Senin onunla evlenmen."

Hayatım boyunca sadece en büyük ağabeyimden çok daha fazlası olan ağabeyimi izledim. Sasha benim koruyucum ve ağabeyimdi, ama Vasili benim her şeyimdi. Ve bu sorumluluğu çok ciddiye alıyordu. Onun koruması ve sevgisi sayesinde hiçbir zaman bir eksiğim olmadı.

"Benim piyon olmamı istiyorsun," mırıldandım. "Bugün piyon. Yarın kraliçe."

Başımı salladım. "Ama onda istediği bir şey var," dedim. "O zaman piyonluk işini atlayıp, doğrudan kraliçe statüsüne geçelim."

Vasili'nin dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve yüzünde gurur belirdi. "İşte kardeşim." Ellerimi onun omuzlarına doladım.

Ben bir kraliçeydim. Satranç tahtasındaki en güçlü taş. Artık bir kraliçe gibi davranmanın zamanı gelmişti.

DÖRT

TATIANA

Cesaretim, Sasha ve Branka'nın evlendiği mahkeme binasının önündeki kaldırımda kalmış olmalıydı, çünkü The Den of Sin'e yaklaştıkça içimde pek çok duygu uyandı. Diğerlerinin yanı sıra korku da.

Adrian'ın ölümünden bu yana ilk kez buraya yakın bir yere adım atıyordum. Parmaklarım kolyeme uzandı ve dikenli gül kolye ucunu sinirli bir şekilde çevirdim. Artık onu hiç çıkarmıyordum. Bunun bana kocama olan sevgimi mi yoksa ihanetini mi hatırlatmak için olduğunu bilmiyordum.

O lanet kazadan bu yana bir yıl geçmişti. Her şeyi yok eden patlamadan bu yana. Onun bedeninin izleri. Arabasının izleri. Anılarımın izleri.

Geride bir boşluk kalmıştı. Parçalanmış bir zihin. Anlayamadığım boğucu duygular.

Elim karnıma gitti.

Vasili'nin Bella ve benim yurt odamızın adını verdiği kulüp olan The Den of Sin'e yaklaşırken bu korkuyu hissetmek saçmaydı. Her şeyin daha basit görüldüğü çılgın günlerimiz. Bella, Adrian'ın sonunda pes ettiği gece Vasili ile birlikte oldu.

O gece, hikayemiz resmen başladı.

O, üniversitenin son yılını bir hata olarak nitelendirdi. Ben öyle düşünmedim. Ben onu hayatımın en güzel gecesi olarak nitelendirdim.

Yan arabanın kapısını açtı ve benim çıkmamı bekledi. İki kalp atışı kadar uzun bir süre hareketsiz oturdum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Kendimi zorlayarak araçtan çıktım ve

New Orleans'ın kalbindeki kalabalık caddeye adım attım. Şehrin uğultusu vızıldıyordu. Sırtımdan bir damla ter aktı. Güneş yakıcı ve ağır bir şekilde parlıyordu. Bir kez olsun, yerlilerin ve turistlerin kahkahaları beynimi parçalamak istememe neden olmadı.

Bir adım atmak üzereydim ki, üzerimde birinin gözleri olduğunu hissettim. Durup etrafıma baktım. Turistler, aileler, kardeşlerimin korumaları vardı. Herkes telaşlı, mutlu bir ses tonuyla konuşuyordu. Olağan dışı bir şey yoktu.

Bu hissi ruh halime bağlamak üzereydim. Ama tüylerim yine diken diken oldu ve omurgamdan aşağıya doğru görünür bir titreme geçti.

Gözlerim caddenin karşısına kaydı. New Orleans'ın ayakta kalan en eski binası oradaydı. Yerel bir pub. Erkekler sigara içip konuşuyorlardı. Her birinin elinde bir içki vardı.

Bir tanesi hariç.

Tanıdık bir karanlık gölge, diğer tüm erkeklerden daha uzun boylu, sessizce duruyordu. Ortama tam olarak uyum sağlamıyordu, uyum sağlamaya da çalışmıyordu. Saçlarına uyan siyah bir gömlek ve pantolon giymişti, iş adamı havası veriyordu. Tanrım, yüzü çok güzeldi. Reklam panolarına yakışırdı. Keskin, köşeli hatları vardı. Yüksek elmacık kemikleri. Kalın sakallı çenesi.

Ve sizi karanlığına sürükleyebilecek gözleri. Beni izliyordu, gelecek olanın vaatleriyle alay ediyordu.

Sanki beni parçalara ayırmadan önce, parça parça deşifre ediyor gibiydi.

Omurgamdan bir titreme geçti. Kaburgalarım ciğerlerimin, ya da belki de kalbimin etine batıyordu, ciğerlerime hava çekmemi zorlaştırıyordu. Burada bir şey denemeyecekti. Değil mi?

Çantamda telefonum titredi. Illias'tan bir mesaj gelmişti.

Bana hazırsın, moya luna.

BEŞ

KONSTANTIN

Her şey yerli yerindeydi.

Bu olaydan sonra Tatiana benim olacaktı.

Gözlerim, daha fazla gecikme olmayacağını ifade ediyordu. Sonra yanlış anlaşılma olmaması için ona bir mesaj gönderdim. Onu hastanede bıraktığımda ona söylediğim sözleri. O benim için hazır olduğunda geri döneceğime söz verdim.

O benim için hazır!d!

Vücudu sertleşmişti, zarif sırtı The Den of Sin'e girerken tam olarak görünüyordu. Elbise ona mükemmel uyuyordu, vücudu artık çok zayıf değildi. Bu, onun zarafetini ve güzelliğini daha da ortaya çıkardı. Hareketleri bir kraliçeye yakışırdı.

Evet, Adrian'ın intikamında bir piyundu, ama oradan bir kraliçe olarak çıktı.

O içeri girince, gözümün ucuyla Amon'u gördüm. Gözleri bana değil, düğün salonunun yanındaki binaya bakıyordu. Yürümeye başladı, gözleri binadan hiç ayrılmadı, ben ise gözlerimi The Den of Sin'den ayırmadım.

Amon bana neredeyse ulaşmıştı. Önümde durdu, diz çöktü ve ayakkabı bağcıklarını bağlar gibi yaptı. Hiç bana bakmadan, fısıldayarak, "O dışarı çıktığında peşine düşecekler," dedi.

Cesedimi çiğnemeleri gerek.

"Bunun daha önce olmamasına dikkat et," diye fısıldadım.

Tatiana, kardeşi ile bu anı hak etmişti. Sasha kibirli, psikopat bir pislik olabilir ama ikisi çok yakındı. Bu, ailesiyle geçireceği bir andı. Davet edilmediğim için duygularım incindi mi?

Hayatta olmaz.

Moya Luna'yı görebilmek için etkinliği mahveder miydim?

Tabii ki evet.

Amon tüm boyuyla ayağa kalktı ve yere tek bir bilet bıraktı. Ben adamlarıma her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mesaj yazarken, o tek kelime etmeden gitti. Sonra yerden bileti aldım ve etkinliğe doğru yola ıktım.

Mekanın içine girdim, gelin ve damada hediye olarak bir milyon dolarlık ek bıraktım ve Illias ve Tatiana Konstantin olarak imzaladım. Bu, Nikolaev kardeşleri doğrudan kapıma götürecekti ama siktir et.

Yzğm onun parmağına takıldıktan sonra, yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Vasili beni ilk fark eden oldu. Yüzündeki gülümsemeyi koruyarak bana doğru yürüdü. şu anda mutlu bir ev sahibi olduğunu çoğu insana inandırabilirdi, ama soluk mavi gözlerindeki buz gibi bakış, akli olan herkese bir uyarıydı.

"Konstantin, ben..."

Karısı Vasili'nin hislerini anlamış olmalıydı, çünkü Vasili cmlerini bitirmeden, kucağında kızıyla bize doğru koştu.

"Hey, hayatım, Marietta'ya yardım eder misin?" Kocası cevap veremeden, küçük kızı kocasının kollarına itti. Vasili'nin gözleri aşağı indi ve buzlar anında eridi. *İlginç.*

Karısı kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, sonra bana ihtiyatlı bir bakış attı. "Kalabilirsin, ama hepimiz medeni davranalım. Sen de dahil, Vasili. Tamam mı?"

Isabella Nikolaev'i manipülatif bir tip olarak görmüyordum ama kocasını nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu.

"Nasıl isterseniz, Bayan Nikolaev," diye kabul ettim. Tatiana'yı gözümün önünden ayırmamak ve onu güvende tutmak dışında hiçbir şey umurumda değildi. Evet, Günah Yuvası'nda güvende olacaktı, ama gerçek şu ki, Amon giriş bileti alabiliyorsa, düşman da alabilirdi.

"Bu saçmalıklar için çok yaşıyım," diye mırıldandı Vasili. "Değil mi, Marietta? Sen annem ve teyzen gibi babana zorluk çıkarmayacaksın, değil mi?"

Isabella burun kıvırdı, ama kocasına yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Çocuklarımızın bizden daha kötü olacağını biliyorsun, değil mi?"

Vasili içini çekerek, bir yaşında gibi görünen küçük Marietta'ya bir öpücük kondurdu. Çocuk, Vasili'nin kollarında bez bebek gibi görünüyordu ama babasının kollarında olmaktan açıkça memnun olduğu belli olan geniş bir gülümsemeyle sırıtiyordu. Benim çocuğum da bana öyle bakacak mı diye merak ettim.

Babam, artık kahramanım olmaktan çıkana kadar benim kahramanımdı. Annemi öldürdüğü günden sonra, o sadece Pakhan'dı. Anneni senden aldıktan sonra senin için hiç orada olmayan bir adamla bağ kurmak ve bu bağı sürdürmek zordu. O, fahişe olsun ya da olmasın, her kadına, onu aldatan kadının günahlarının bedelini ödetti.

O sefahat peşinde koşarken, ben gözlemledim ve çalıştım. Hangi teknolojinin işe yaradığını, hangisinin yaramadığını öğrendim. Düşmanların zayıflıklarını öğrendim ve bunları kullandım. Bölgemizi ve portföyümüzü genişlettim, ta ki en büyüklerden biri haline gelene kadar.

Tatiana'yı aradım, çoğu konuktan daha uzun boylu olduğum için şanslıydım ve onu odanın uzak köşesinde kardeşi ve geliniyle birlikte dururken buldum. En yeni Bayan Nikolaev heyecanla konuşurken gülümsedi, sonra Sasha'nın göğsünü işaret etti. Kocasını bıçaklar gibi bir hareket yaptı.

Bebeğimiz annesine benzeyecek mi? Öyle olmasını umuyordum. İlk olarak bir erkek mi yoksa bir kız mı hayal ettiğime karar veremiyordum. Belki bir erkek olur da, herkesin küçük kız kardeşinden uzak durmasını sağlar. Tatiana'yı küçük kızımızla görmek çok cazip gelse de. Onu en son moda kıyafetlerle giydirip, tüm dünyaya sergilerdi.

"Lanet olsun, Konstantin." Vasili'nin homurtusu, en sevdiğim kadına bakmaktan beni kopardı. "Yemin ederim, onu seninle evlenmeye zorlarsan ya da..."

"Vasili, bebeğim, mutfak personelini kontrol edebilir misin?" Vasili'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Sanırım daha önce mutfak personelini kontrol etmek zorunda kalmamıştı. "Lütfen, bebeğim. Sonra arka odayı kontrol edip her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol edelim."

Göz kırptı ve Vasili çoktan dönüp bir yere doğru gitmeye başlamıştı. Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi gözlerini bana dikti. "Ben

Ciddiyim, Konstantin." Bakışları Tatiana'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. Bana sert bir bakış attı. "O yasak bölge."

Topuklarımın üzerine yaslandım. "Senin ve kardeşlerinin durumunda bunun işe yaradığını görüyorum," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "Hatırladığım kadarıyla, karının erkek arkadaşını rüşvetle satın alıp şehirden kovdun. Kardeşin de onun gelinini kaçırdı."

"Belki de onu bugün evlendiririm," diye kışkırttı.

"Deneyebilirsin." Sesim kararmıştı ve dişlerimi sıktım. "Ve imparatorluğunun ne kadar çabuk çökeceğini göreceksin."

Vasili ağzını açtı ama karısı başka bir şey söylemeden onu durdurdu. "Vasili, bugün olmaz." Sesi yumuşaktı ve kocasını ileri itti.

O geride kaldı ve ben kaşlarımı kaldırarak, açıkça söylemek istediği şeyi söylemesini bekledim.

Kocasını duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında bana döndü. Başını eğerek beni inceledi.

Onun bakışlarını karşıladım. Tatiana ile onun en iyi arkadaş olmaları tuhaftı, çünkü iki kadın birbirinden çok farklıydı. Ama belki de bu yüzden aralarında bir uyum vardı.

"Başını belaya sokuyorsun," dedi Isabella yumuşak bir sesle, başını eğerek. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Bakışlarım sarışın kadına kaydı. Etrafındaki grup büyümüşü. Bir hikaye anlatarak onları eğlendiriyor olmalıydı, çünkü kalabalık daha gürültülü ve coşkulu hale gelmişti.

"O her zaman sosyal bir kelebek olmuştur," dedi Isabella. "Popüler Bayan. Georgetown'da bile bu unvanı kazanmıştı."

"Olağanüstü," dedim alaycı bir şekilde. Keşke erkekler ondan uzak dursalar. Ailesini hariç, çevresindeki tüm erkekleri öldürmenin fazla ileri gitmek olup olmayacağını düşündüm. Öyle olduğunu düşünmüyordum, ama çocuğumu taşıyan kadın söz konusu olduğunda düşüncelerim çarpık olabilirdi.

"Hamileliği nasıl gidiyor?" diye sordum. "Bebek sağlıklı mı?"

Isabella sertleşti, sonra bana temkinli bir bakış attı. Ama gerçek, o kahverengi gözlerde gizliydi.

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım," dedi yavaşça. "Anlasam bile, doktor-hasta gizliliği falan var."

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı ve kanımda sıcak bir memnuniyet dalgası yayıldı. Yakında baba olacağımı düşününce göğsüm doldu. Kahretsin, bir an önce olsun isterdim.

Gülümsedim. "Teşekkürler,

Isabella." "Ne için?"

"Bana ihtiyacım olan tüm cevapları verdin."

ALT

TATIANA

Dışarı çıktım, gözlerim Konstantin'i en son gördüğüm yere kaydı. Artık orada değildi. O kadar süre orada bekleyeceğini de beklemiyordum.

Aptallığıma başımı sallayarak bir adım öne çıktım ve siyah bir Land Rover'ın geçtiğini fark ettim. Gözümün ucuyla pencerenin indiğini gördüm. Silahın namlusu bana doğrultulmuştu. Kalbim durdu. Bir an için dünya dönmeyi bıraktı.

Bang.

Solumdaki cam pencere patladı ve cam parçaları her yere saçıldı. Donakaldım, o kadar şaşkındım ki, çıplak koluma saplanan cam parçalarını bile hissetmedim. Önce çığlıklar kulağıma ulaştı. Beynim nihayet tekrar çalışmaya başlayınca adrenalin damarlarıma doldu.

Bana ateş ediyorlardı.

Sonra onu gördüm. Yakuza'nın başı. Tanrım! Bu çipte ciddi bir şey olmalı ki, bizzat benim için gelmişti. Arkasında başka bir siyah araba, bir Expedition, frenlere bastı. Camının indirilmesini dehşetle izledim, ama çok şükür ki mermiler Yakuza'ya nişanlanmıştı.

Ayaklarım refleksle harekete geçti ve arkamda bir patlama sesi duyulduğunda koşmaya başladım. Beni kıl payı ıskalamıştı. Korku beni sardı. Tadı kan ve bakır gibiydi. Vurulmuş muydum?

Kalbim, gürültülü bir motorun uğultusu gibi kulaklarımda çınılıyordu. Çığlıklar, bağırışlar ve lastiklerin gıcirtısı uzak bir ses gibi geliyordu. Ama ben hayattaydım. Koşmaya devam ederken kaslarımdaki yanmayı hissedebiliyordum. 12 santimlik topuklu ayakkabılarla koşmak daha zordu, ama hızımı kesersem kendimi affetmezdim.

Sonunda hamileydim ve bebeğıme bir şey olmasına asla izin veremezdim.

Parmaklarım elbiseyi kavradı, bacaklarımla ne kadar görüldüğünü umursamadan. Hayatım, çıplak bacaklarımla görünmesinden daha değerliydi. Hayatta kalmalıyım.

Keskin bir sağ dönüş yaparak, Vasili'nin acil durumlar için yedek aracını sakladığını bildiğim dar bir yan sokağı doğru koştum.

Bu, kanlı bir acil durumdu. Omzumun üzerinden, iki adamın tam hızla peşimden koştuğunu gördüm. Topuklu ayakkabı giymedikleri için bana göre avantajlıydılar. Ciğerlerim nefes almaya can atıyordu, bacaklarımdaki kaslar titriyordu, pes etmek üzereydiler, ama ben hepsini görmezden geldim.

Kendimi daha da zorlayarak, caddede hızlandım ve bir yan sokağı daldım. Sokağın sonunda, iki metrelik bir tel örgü çit beni Vasili'nin kaçış arabasından ayırıyordu. Chanel elbisemi ve ayakkabılarımla umursamadan, onları hızla çıkardım, aldım - Christian Louboutin topuklu ayakkabıları atmak küfür olurdu - ve çitin üzerine tırmandım. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni hızlı, güçlü ve çevik yapıyordu.

Çiti aştıktan sonra, beni boğan bir hıçkırıkla rahat bir nefes almam gerekti. *Koş Tatiana. Koş. Yapabilirsin.*

Her adımda aynı sözler yankılanıyordu. Çaresizce nefes alırken, caddede koşarak göze çarpmayan arabaya doğru koştum. Sade, siyah bir Honda Pilot. Her normal ailenin sahip olduğı türden bir araba.

Parmaklarım kapı kolundaki şifreyi çalgınca tuşladı. Nikola'nın doğum günüydü. Ama parmaklarım o kadar titriyordu ki, sürekli yanlış rakamları tuşluyordum. Ve tam doğru rakamları tuşladığım anda, bir el ağzımı kapattı.

"Bırak beni." Sesim boğuk çıkıyordu. Anlaşılabilecek kadar net çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum. Elimi kurtarmaya çalıştım, ama

gücüm yavaş yavaş azaldı. Sonra avucunu ısırdım. Sertçe.

Bir homurtu. Göğsümde bir titreşim. "Artık oyun oynamayacağız, moya luna."

Hareketsiz kaldım. Konstantin mi? Bu Konstantin'in sesi gibi geliyordu. Vücudum gevşedi, sert, erkeksi bir göğse yaslandım ve kolları çelik bir bant gibi beni sardı. Zincirlenmiş bir ip gibi. Kokusu yavaşça ciğerlerime sızdı - narenciye, sandal ağacı ve baharat.

Ona karşı direnişimi göstermek için son bir zayıf girişimde, dirseğimi karnına saplamaya çalıştım ve ona karşı direndim.

O gülünce, sıcak nefesi kulak mememi gıdıkladı.

"İsteyerek mi geliyorsun yoksa zorlamamı mı tercih edersin?" Dudakları kulağımın kenarına değdi. "İkisi de bana uyar," diye mırıldandı ve kulak mememin kenarını ısırdı.

Tanrım, vücudumda bir sorun olmalıydı çünkü alevler içinde kalmıştı. Göğüs uçlarım sertleşti ve uyluklarım titredi, çünkü onun ağzının ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyordum. Beynimdeki bir şey "İsteyerek geliyorum" diye bağıırıyordu, ama ben daha çekingen bir cevap vermeyi tercih ettim.

"Seni pislik," diye tısladım, en çok da kendi tepkime kızmıştım. Adam beni tehdit ediyordu ve ben tahrik oluyordum. Kötü bir hareketti.

Onu tekrar itmeye çalıştım ama başaramadım. İki adamı arkasında duruyordu. Biri iri ve sarışın, diğeri esmerdi ve onda tuhaf bir şeyler vardı. Onu daha önce görmüştüm.

Hareket etmediğimde, yine yumuşak bir kahkaha attı. "Ya da seni omzuma atabilirim."

"Mağara adamı," diye mırıldandım. "En azından ayakkabılarımı giymeme izin ver," diye ekledim isteksizce.

Ben bunu yaparken, siyah bir G-Benz Mercedes arabası durdu ve önümüzde durdu. İllias beni içeriye aldı, sonra yanıma oturdu ve araba sokaktan çıktı. Pencereden dışarı bakarak, Yakuza'nın hala orada olup olmadığını görmeye çalıştım. Ya da kardeşlerimin The Den of Sin'in dışındaki saldırıyı öğrenip öğrenmediklerini. Ama orada sadece çılgın turistler, kırık camlar ve hasar görmüş dükkanlar vardı.

Rahat bir nefes aldım. Sokakta yaralı ya da ölü kimse yoktu. Belki de ateş açıldığında kardeşimin kulübüne geri koşmalıyordım.

Ama o anda düşünememiştim. İlk içgüdüm kaçmaktı, ben de kaçtım.

"Çipi buldun mu?" Illias'ın sakın bir şekilde söylediği sözler beni gözlemimden çıkardı ve başımı çevirip onun bakışlarıyla buluştum. Beni merak ve ilgiyle izliyordu.

"Hayır, yapmadım. Hayatımın o lanet çip etrafında dönmediğini biliyorsun," diye ona sertçe cevap verdim. "Ayrıca, bunu ben başlatmadım. Genelde mafya işlerine karışmam ama şimdi bu bokun içine boynuma kadar batmış gibi hissediyorum. Ve bu bokun ne olduğunu bile bilmiyorum. En azından hepsini değil!" Bu doğruduydu. Kardeşlerim dışında, yeraltı dünyasıyla hiçbir ilgim yoktu. "Her neyse, beni Vasili'nin evine bırakabilirsin. Orada güvende olurum."

O cevap vermeden önce cevabı biliyordum. "Sanmıyorum. Benimle geliyorsun."

Onun cevabına şaşırdım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen... Beni kaçırıyor musun?"

Bana sinirli bir bakışla baktı. "Bunu küçük bir tatil olarak düşün. Uzun zamandır hak ettiğimiz bir tatil."

"Sen kafayı mı yedin?" diye tısladım. "Kardeşlerimin öfkesini üzerinize çekmek istemiyorsanız, beni Vasili'nin evine götürün ve onu kurtardığınızı söyleyeceğim. Bu size biraz puan kazandırır."

Parmaklarıyla çenemi tutup yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Kardeşlerin yaşamak istiyorlarsa puan kazanmaları lazım. Tam tersi değil. Unutma. Burada patron benim, onlar değil."

Haklı olabilir, ama içimdeki inatçılık pes etmeyi reddetti. Ben de sadece "pfft" diye bir ses çıkardım ve omuzlarımı silktim, yüzlerimiz hala birbirine kapalıydı.

Sonra gülümsedi, gülümsemesinde karanlık ve tehditkar bir şey vardı. "Bunu, ailenin tüm hatalarının bedeli olarak düşün. Pakhan'a ve tahmin et kim o?"

"Bir pislik mi?" diye sordum masumca, gözlerimi kırpıştırarak. Tepki vermedi, ama bakışlarının dokunuşu beni rahatsız etti. Dilim alay etmeye karar verse de, ben yerimden kıpırdamadım. "Pakhan bana göre çok sıkıcı bir unvan gibi geliyor. Anal-retentif bir pislikle eşdeğer," dedim ciddi bir ifadeyle. Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Yani, bu ne anlama geliyor ki?"

"Bu, kardeşlerinin imparatorluğunu birkaç gün içinde yıkabileceğim anlamına geliyor," dedi tembel bir sesle, ama tehditkar alt tonu gözümden kaçmadı.

"Seni engelleyen ne?" diye fısıldadım, kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Belki de baldızımın FBI için çalışması ve senin peşine düşeceği gerçeği."

Çocukça konuşuyordum ve tehdidim kulak ardı edildi. Konstantin hiç endişeli görünmüyordu. Aksine, bakışlarında bir meydan okuma parladı.

"Hayır, Tatiana," diye cevapladı. "Beni durduran tek kişi sensin."

Pakhan beni kaçıırıyordu. Şehirde bile kalmıyorduk.

Şehrin arkamızda kayboluşunu izledim ve birdenbire küçük bir özel havaalanı belirdi. Bir uçak kalkışa hazır halde orada duruyordu. Bölgeyi, muhtemelen güvenlik görevlilerini bulabileceğim küçük binayı inceledim.

Araba durdu ve kapı açıldı. "Önden buyurun," dedi Illias, arabadan inmem için işaret ederek.

"Henüz valizimi hazırlamadığımı biliyorsun," dedim alaycı bir şekilde. "Hapis kaldığım süre boyunca bunu giymeyeceğim. Korumam gereken bir itibarım var."

Öpülesi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Eğilip dilimle o dudakları okşamaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Ya da onun dilini tenimde hissetmek. Omurgamdan bir titreme geçti.

Aklımı başımda tutmam gerekecekti. Konstantin'in, belirli bir onur kuralına uyan kardeşlerim gibi olmadığını kendime sürekli hatırlatmam gerekecekti. Kadınlara asla zarar verme. Çocuklara asla zarar verme. İnsan kaçakçılığı yapma. Aman Tanrım, insan kaçakçılığına mı karışmıştı?

"Ne istersen ve neye ihtiyacın olursa olsun, hemen hallederiz."

Gözlerimi ona dikip, soruyu kafamda düşünmeye devam ettim. "Aklıma gelen en pahalı şeylerin uzun bir listesini sana vereceğim."

Illias sırtıttı. "Buna güveniyorum."

Kafamı salladım ve arabadan çıkmak üzereydim ki, artık dayanamadım.

"Genelevlerin var mı?" diye patladım. Illias'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. "İnsan kaçakçılığına karışıyor musun? Kadınları genelevlerine zorla sokuyor musun?"

"Evet ve hayır." Gözlerimi ona dikip, ayrıntılı bir açıklama talep ettim. "Hayır, genelevim yok. Hayır, kadınları hiçbir şeye zorlamıyorum ve insan kaçakçılığına da karışmıyorum. Genelevleri olan bir iki ortağım var ve onları ortadan kaldırmak için çalışıyoruz."

"Ona madalya verelim," diye mırıldandım. Kesinlikle olgun olmayan bir davranış. Yine de bu açıdan küçük bir rahatlama oldu. Onunla kavga ederken, bu bebeğin sonunda Illias ile aramızdaki dinamiği değiştireceğini biliyordum. Beni öldürmez ve bebeğimi kaçırmazsa tabii.

Deneyebilir, ama başaramayacaktır.

"Şimdi, kardeşlerin gelmeden ve onları vurmak zorunda kalmadan gidelim."

"Cesaret edemezsin," diye tısladım.

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi ve bu bana onun kesinlikle yapacağını söyledi.

Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Yapardım. Hayatım daha kolay olurdu, ama kardeşlerini ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden onları yaşatacağım. Senin için."

Sessizce birbirimize baktık. Havada elektrik vardı ve aldığım her nefes, içimde küçük titremeler yaratıyordu. Böyle bir şey söylemesi endişe verici olmalıydı. Yine de, bunu çok tatlı buldum. Kardeşlerimi benim için hayatta tutacağını söylemesi.

Biri bana tokat atmalıydı ki aklım başıma gelsin. Düşman. *O bir düşman.* Bunu hatırlamam gerekiyordu, ama o kadar tatlı sözler söylediği için bu çok zordu.

"Ama seni benden uzaklaştırmayı düşünürlerse, onları iki metre derine gömmekten çekinmem," diye ekledi. O anı mahvetmek zorundaydı. Adam sinir bozucuydu.

Ona bir daha bakmadan araçtan indim. Hemen arkamdaydı, elini belime koymuş ve beni uçağa doğru itiyordu. O uçağa binersem, ondan kaçma şansımın daha da azalacağını biliyordum.

Kaçmayı denemeliydim. Uysal bir tutsak olmayı reddediyordum. Ya da hiç tutsak olmayı. Saçma sapan bir tatil sırasında bile.

Bu yüzden, Washington'da kaçma şansı bulamadan hareketimi nasıl kolayca tahmin ettiğini hatırlayarak, vücudumu gevşek tutarak özel uçağa doğru podyumda yürüyormuş gibi yürüdüm. Hatta kalçalarımı biraz salladım, umarım kıcıma bakıyordur diye.

İki adım daha attım ve fırsatı gördüm. Pilot Konstantin'e yaklaştı ve ben hiç vakit kaybetmedim. Koşmaya başladım, koşarken topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve güzel ayakkabılarımı sessizce vedalaştım. Arkamda bir dizi küfür duyuldu ve ayak sesleri beni takip etti, ama arkama bakmak için durmadım. Omzuma bakmaya zahmet etmedim. Bu bana değerli zamanımı kaybettirirdi.

Ciğerlerim yanıyordu. Aurora gibi koşucu değildim. Vücudunu ve ciğerlerini bu çılgınlığa maruz bırakan delinin tekiydi. *Tanrım, başarırsam her gün koşacağım*, ona ve kendime yalan söyledim. *Kiliseye de gideceğim. Her pazar.*

Bina elimin altındaydı. Biraz daha ilerlesem oraya varacaktım. Binaya ulaştım, avuç içlerimi cama dayadım ve cama vurmaya başladım.

"Beni içeri alın," diye nefes nefese bağırdım.

Adamlar bana deliymişim gibi baktılar, sonra birbirlerine göz kırptılar. Yavaşça, muhafızlardan biri ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Bir adım. İki adım. O kadar yavaştı ki, uçaktan buraya kadar olan mesafeyi onun beş adımlık mesafeyi yürüdüğünden daha hızlı koştuğuma bahse girerim.

Sonunda kapı açıldı. "Beni içeri alın," diye yalvardım. "O deli aptal beni kaçırıyor ve kardeşlerimi aramam lazım."

Gözleri arkamda parladı ve gülümsedi. Ne oluyor lan... "Bay Konstantin," diye selamladı ve kalbim sıkıştı. "Yükünüzü kaybettiniz."

Yavaşça döndüm, sanki bir rüyada, ya da daha doğrusu bir kabusta yaşıyormuşum gibi, ve Illias'ın yüzünde bir gülümsemeyle, elleri cebinde rahatça yürüyerek geldiğini gördüm. Sanki Bay Rogers Central Park'ta dolaşıyormuş gibi, lanet olsun.

"Merhaba Daniel," diye selamladı Konstantin onu nazikçe. "Haklısın, yükümü kaybettim. O biraz vahşi bir kız ve evlilik öncesi küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Ama gün bitmeden bu sorunu çözeceğiz."

Ağzım açık kaldı. *Bu orospu çocuğu...*

"Siktir git sen ve evlilik öncesi saçmalıklarınla," diye bağırdım. "Seninle evleneceğimi düşünüyorsan delisin."

Dişlerimi sıktım. Lanet olasıca tek bir erkek bile diz çöküp doğru şekilde teklif edemez miydi? Adrian'ın teklifini, belki de bundan daha az romantik olanı, zihnimde anlık görüntüler halinde canlandı ve benimle alay etti.

Illias başını sallayarak güvenlik görevlisini gönderdi ve o hemen içeri girdi, kapı arkamda sert bir tıklama ile kapandı ve benim zayıf kaçış planımı sona erdirdi. *Hain*. O kesinlikle zor durumdaki bir kızın kahramanı değildi.

İkimiz sessizce birbirimize baktık. Illias ellerini ceplerine soktu ve bana doğru bir adım attı, narenciye kokusu ciğerlerimi doldurdu. Bu tek başına bacaklarımın titremesine yetmişti. Hormonlarımı suçlayabilirdim, ama bu yalan olurdu. Bu adamın beni kendine çekip, sonra da basit bir bakışla kontrol altına alma yeteneği vardı.

"Evleneceğiz, moya luna." Gözleri beni esir aldı, karanlık zevkler vaat etti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Düşündüğünden daha erken."

Çenemi sıktım. "Hayır."

"Evet."

"Konstantin, beni şehre geri götür," diye uyardım, sesim alçaktı.

"Sana söyledim, ben Illias'ım." Sesi sertleşmişti ve bir adım daha öne çıktı. Çenesindeki kaslar gerildi ve ben bir adım geri attım. "Ya da sevgilin." Hafif bir homurtu kaçtı ağzımdan. "Kocan. Aşkın. Ruh ikizin. İstedğini seç, ama bana Konstantin demeyi kes."

Bir adım daha ileri attı. Ben bir adım geri attım. "Zorla."

Karanlık gözleri beni delip geçti, sonra hiç uyarı yapmadan beni kollarına aldı. "Hamile olduğumuz için şanslısın, yoksa seni omzuma atıp patates çuvalı gibi taşırdım."

Ellerim içgüdüsel olarak boynuna dolandı. Hain parmaklarım ensesindeki kısa saçlarını kavradı.

"Kim demiş ben hamileyim diye?" diye sordum meydan okurcasına. Gözleri bir anlığına bana kayarken kalbim deli gibi atıyordu. O karanlık derinliklerdeki çılgın, sahiplenici bakış, bir kadının külotunu kaybetmesine yetecek kadar etkileyiciydi. Ya da belki aklını. "Belki başka birinin çocuğudur?"

Yüzü soğudu ve adımlarını durdurdu. "Bir şeyi netleştirelim," diye homurdandı. Sözleri her zamankinden daha sert çıkmıştı. "Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verirsen onu yok ederim. Onunla işim bittiğinde, yeryüzünde ondan geriye hiçbir iz kalmayacak."

Cesaretim kayboldu ve o bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü sonraki sözleri yumuşak bir sesle söylendi. Şiddetle. "Seni mahvedeceğim Tatiana. Parçalayacağım. Sonra tekrar bir araya getireceğim."

Dudaklarını benimkilerden bir santim uzağa yaklaştırdığında nefesim kesildi. "Nedenini biliyor musun?" diye sordu, Rus aksanı hiç duymadığım kadar kalındı. Kafamı salladım. "Çünkü sen benimsin. Çok uzun zamandır benimsin."

Bununla birlikte, uçağa doğru yürümeye devam etti.

"Ayrıca, moya luna," diye yumuşak bir sesle mırıldandı. "Kimsenin sana dokunmadığını biliyorum çünkü başından beri senin gölgendeydim."

İşte bu beni susturmanın bir yoluydu.

YEDİ

KONSTANTIN

Kabin'e adımıımızı attığımız anda, Tatiana'nın gözleri Boris ve Nikita'nın yanında duran rahibe takıldı.

Özenle hazırlanmış rahip kıyafetleri içindeki bir Rus Ortodoks rahibi gözden kaçırmak zordu. Neden o kıyafetlerle ortalıkta dolaşması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama önemli değildi. Önemli olan tek şey, onun burada olması ve ayini yönetmesiydi.

"Hayır, Illias." Tatiana başını sallarken gözleri rahibe sabitlenmişti. "Hayır, hayır, hayır." Sonra bakışları bana yöneldi. Gözlerindeki şok ifadesi bana pek uymadı, ama yine de devam etmek niyetindeydim. "Kesinlikle olmaz. Ciddiyim, Illias. Biz bittik."

Çenesini tutup onu kendime doğru çektim. "Sen ve ben, *moya luna*... Asla bitmeyeceğiz."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve sözlerimi kısa bir öpücükle mühürledim. Vücudu gergindi ama ağzı benimkine uyum sağladı. Bana verdiği tepki heyecan vericiydi. Bu kadınla tanışana kadar bağımlılığı hiç anlamamıştım.

"Törene başlayabilirsiniz," dedim rahibe. "Bizi evlendirir evlendirmez, adamlarımdan biri sizi papaz evinize geri götürecekt."

"Peki ya çek?"

Alaycı bir nefes verdim. Rahipler çeklerini severlerdi. "Ve çek."

Gözleri gelin adayına kaydı. "Gelinlik giymek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diye tısladı Tatiana, ona öfkeyle bakarak. "Kızdın mı? Onunla evlenmeyeceğim."

Rahip kıkırdadı. Onu duydu ama umursamadı. "O küçük hamile karnınla evlenmek zorundasın. Bebeğinin cehennemde yanmasını istemezsin, değil mi?"

Tatiana'nın gözleri mavi alevler gibi parladı ve rahibe doğru bir adım attı. "Evlenip evlenmemek önemli değil, benim çocuğum cehennemde yanmayacak," diye tısladı, öfkeyle bakarak. "Ama sen yanabilirsin, eğer bu sözlerini geri almazsan."

"İncil der ki..."

"Yeter," diye saçmalığı kestim. "Tatiana, kabinin arkasında bir elbise var." Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Elbisesiyle çok güzel görünüyordu, ama bu gün için özel bir elbise giymesini istedim.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak göğüslerini yukarı doğru itti. "Onu giymeyeceğim."

"Ya kendin giyersin ya da ben giydiririm," dedim soğuk bir sesle. Çenesi sıkıldı ve gözlerinden bıçaklar fırladı. Bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş olurum. "Değişirken kardeşlerini düşün. Çocuğumuz için benimle evlenmeyi reddediyorsan, kardeşlerin için yap."

Onu *benim* yapacaktım. Hem anneyi hem de çocuğu. Yedi yıl önce bu noktada olmamız gerekirdi. Nabzının hızla attığını, gözlerinin inatla bana dikildiğini görebiliyordum. Bir adım öne çıktım ve ince boynuna kolumu doladım.

"Son kez, Tatiana. Beni zorlama. Git o elbiseyi giy yoksa senin için ben giydiririm. Ve bu konuda pek nazik davranmayacağım."

"Bebeğinin annesine böyle davranılmaz," diye sıkıcı bir ses tonuyla karşılık verdi, ama en azından ayakları yatak odasının bulunduğu kabinin arkasına doğru hareket etmeye başladı. En azından hamile olduğunu kabul etmişti. *Bebeğin annesi.*

Kulağa mükemmel geliyordu.

"İki dakika sonra sana *yardım etmeye* geleceğim," diye arkasına seslendim. Omzunun üzerinden bana orta parmağını gösterdi, sonra yatak odasının kapısını kapattı.

"Gelin istekli görünüyor," dedi rahip.

Ne ima ettiğini çok iyi anladığımı için ona soğuk bir bakış attım. Daha fazla para. Açgözlü piçler.

"Ne kadar?" diye soğuk bir sesle sordum.

"İki yüz bin." *Orospu çocuğu*. Bu, sadece birkaç paragraf kutsal kitaptan okuduktan ve bizi karı koca ilan ettikten sonra aldığı çekin dört yüz bin olduğunu gösteriyordu. Kabinin arkasındaki kapı açıldı ve lanet olsun, o kadın nefesimi kesmişti.

Bakışlarım uzun sarı saçları, pürüzsüz soluk teni ve yakut kırmızısı dudakları üzerinde dolaştı. Hatta dudaklarında hafif bir gülümseme bile vardı. Elleri elbisesinin yumuşak ipek kumaşını okşadı.

"Bu Oscar de la Renta," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, sanki gerçek olduğundan emin olmak istercesine gözlerini elbiseye indirdi. Elbise ona mükemmel uyuyordu. Zarif ama sadeydi. Yine de unutulmazdı.

Straplez elbise, beyaz İtalyan ipek faille ve gövde ve eteğin üzerine dökülen narin ipek gelincik tomurcuklarından yapılmıştı. Tek tek yapraklar ve stamenler, elbiseye boyut katmak için yer yer yukarı doğru kalkmıştı, straplez üst kısmı ise tam bir taraklı çiçeği andırıyordu.

"Kumaş çok yumuşak ve zarif." Sesi neredeyse saygı doluydu ve dudaklarım kıvrıldı. Tatiana Nikolaev'in pahalı zevki vardı. Onu görmek yeterliydi.

"Beğeneceğini düşünmüştüm." Gözlerini devirdi, ama kumaşa dokunmaya devam ederken gülümsemesi hala oradaydı. "Şimdi, evlenelim. Düğün gecesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Boynundan yanaklarına doğru kızaran rengini izledim. Kahretsin, kızardığını görmek çok tahrik ediciydi. Bu hiç eskimezdi. Ama bana attığı bakış, sonraki sözlerini beğenmeyeceğimi söylüyordu.

"Evlenmek istemiyorum." İnatçı bir şekilde çenesini kaldırması çok sevimliydi.

"Evet, istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye karşılık verdi. "Kardeşlerime karşı kurduğün planlarda bir piyon olmayı reddediyorum."

Benimle evlenmek konusunda benim kadar heyecanlı olmadığı için içimden alaycı bir nefes aldım. Yedi yıldan fazladır bu hayali kuruyordum. Bir rahip ayarlamıştım. O da gelinlik almıştı. Gerekirse onun yerine ben evlilik yemini ederdim.

"Birincisi, sen ve piyon aynı cümlede yer almamalısınız."

"Katılıyorum," diye mırıldandı.

Kadın kesinlikle değerini biliyordu. "İkincisi, benimle isteyerek evlenebilirsin. Hemen burada. Hemen şimdi. Ya da adamlarımdan birini arayıp, şu anda ailenin bir üyesine doğrultmuş oldukları silahın tetiğini çekmelerini söyleyebilirim."

"Seni orospu çocuğu..."

"Sözünü bitirirken dikkatli ol," dedim yavaşça. "şimdi, hangi yolu seçmek istiyorsun?"

Mavi gözlerinde şimşek çıktı. "Bir şeyi netleştirelim, Illias." Yüzünde kararlılık belirdi, dikkati bana odaklanmıştı. "Benimle evlenmemi istiyorsun, peki. Sen Pakhan'sın." Zaferin tadını çıkaramadan, o sözünü kesti. "Ancak, bir şeyi unutmayalım. Aslında birkaç şeyi." Kaşlarını kaldırdım. Tatiana cesur bir kadındı, bunu kabul etmeliyim. "Bana öyle geliyor ki, şu anda senden daha fazla güce sahibim, Bay Pakhan."

Küstah ağzı biraz cezalandırılmalıydı ve zihnimde görüntüler belirirken, penisim hemen kontrolü ele geçirdi. Tatiana, yatağımda çıplak, dizlerinin üzerinde, o güzel gözleriyle bana bakıyordu. Bu görüntü, kasıklarına bir sıcaklık dalgası gönderdi ve kulaklarımı adrenalinle uğuldattı.

"Peki o ne?"

Tatiana'nın gözleri meydan okurcasına parlıyordu, boynundaki damarlarında nabzı hızla atıyordu. Elimini boynuna dolamak ve parmaklarımla nabzını hissetmek istedim. Gözlerinin şehvetle buğulanmasını görmek istedim. Belki bir gün aşk ile.

"Çip bende," diye hatırlattı bana.

"Ama nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedim. "Tabii biliyorsan başka."

Elini sallayarak beni reddetti. "Küçük bir engel. Eninde sonunda bulacağım. Unutma, burada hamile olan benim. Sen değilsin." Tanrım, bu kadın. Aklımı kaçırmamın sebebi o. "Ben olmadan ne bebek ne de çip var. Bana kalırsa, dediğimi yapmalısın."

"Tatiana," diye alçak sesle uyardım.

"Ancak, seninle evlenmenin faydalarını da biliyorum. Yakuza'dan korunmamı sağlayabilirsin." Bir an durakladı ve içimi bir korku kapladı. "Ve Adrian'ı kimin öldürdüğünü bana söylemeni istiyorum."

"Bunu bildiğimi nereden çıkardın?" diye sakın bir şekilde sordum.

"Şanslı bir tahmin," dedi. "Ne olduğunu bilmek istiyorum." Buna şaşırmamalıydım. Sonuçta, o uysal bir kadın değildi. Başından geçenlere rağmen, eskisinden daha güçlü çıkmıştı.

"Vasili sana bilgi vermemem konusunda beni uyardı," diye yalan söyledim. Kendimi suçlu hissetmiyordum. Eğer ona söylersem, benimle evlenmektense bu uçağı düşürmeyi tercih ederdi. "Doktorların, kendi şartlarıyla hatırlaman gerektiğini söylediler."

Bu yarı doğruydı. Vasili hiçbir şey söylemedi, ama ben terapistinin notlarını ele geçirdim. Tatiana'nın o geceki anıları hatırlamak için çok travmatik olduğu açıldı. Hazır olduğunda onları hatırlayacaktı.

"Bu saçmalık."

Omuz silktim. "Doktorun emri. Ve kardeşinin emri."

O alaycı bir şekilde güldü ve sinirli bir nefes verdi. "Sanki sen ikisinin de sözünü dinliyormuşsun gibi."

"Hatırlamanın zamanı geldiğinde, sana yardım edeceğim," dedim ciddiyetle. "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım." Soluk safir gökyüzü rengi gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Artık daha fazla gecikme yok."

Tik. Tak. Tik. Tak. "Peki," diye mırıldandı.

Elbisesini kaldırdı ve kırmızı Christian Louboutin ayakkabılarını ortaya çıkardı. Lanet olsun, beyaz elbisenin altındaki kırmızı ayakkabılar çok seksi görünüyordu. Planlı değildi, düğün yüzüklerine ve rahibe o kadar odaklanmışım ki ayakkabıları unuttum.

"Eşleşen ayakkabıları almayı unuttun," diye tısladı, sonra uçağın önüne doğru yürüdü. Ve rahip neredeyse eğlenircesine bir o yana bir bu yana bakıyordu. Eminim fiyat etiketine birkaç yüz bin daha ekleyecekti.

O benim ulaşabileceğim mesafeye geldiği anda, kolumu onun ince beline doladım ve göğsünü göğsüme doğru çektim. Gözleri meydan okurcasına parladı ve yemin ederim ki sertleştirdim. Evliliğimizin çok fazla itiş kakış olacağına şüphe yoktu, ama her zaman orta yolu bulurduk. O benim olacaktı ve ben de onun olacaktım.

Gözlerim onun gözlerine dikildi, o derinliklerde kayboldum ve kalbim göğsümün altında güm güm atıyordu.

"Bana öyle bakmayı kes," diye fısıldadı.

"Nasıl?"

"Sanki seninmişim gibi. Gözlerinde çılgın bir şehvetli sahiplenme var. Ben kimsenin malı değilim."

Dudaklarım kıvrıldı. "Peki o zaman, ben senin malın olacağım." Ama o da benim olacaktı; sadece bunu bilmiyordu.

Rahibe bakmadan, "Başla" diye emrettim.

Rahip, evlilik ve yeminlerin değeri hakkında konuşmaya başladığında, kalın Rus aksanı kabini doldurdu. Başımı eğdim, dudaklarım Tatiana'nın dudaklarına değdi.

"Seni ve çocuklarımızı koruyacağım. Geceleri ve gündüzleri vücudunu sevgiyle okşayacağım," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. Dudaklarım kulak memesine değdi, gül kokusu tüm duyularımı ele geçirdi. Vücudunda bir titreme hissettiğini görmekten büyük zevk aldım. "Sana acı vereceğim ve çılgılık attıracağım, ama her zaman zevkten. Bugünden itibaren ben senim, sen de benimsin. Bu sana verdiğim sözüm."

Yutkunduğunda narin boynu sallandı, ama maskesini takmaya devam etmek için çok uğraştı. Çok geç. Her geçen gün daha da kayıyordu. O şeyi paramparça ederdim. Ben sadece gerçek onu istiyordum. Tüm mutluluğunu. Tüm üzüntülerini. Onun tamamını.

"Illias Konstantin, Tatiana Nikolaev'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun, kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamak, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesi terk ederek, ikiniz de yaşadığınız sürece hep birlikte olmak için?"

"Evet." Cevabım hızlı ve kararlıydı. Başından beri istediğim kişinin o olduğunu biliyordum. Sonuçta, onu tekrar kazanana kadar yıllarca gölgelerde bekledim.

Rahip Tatiana'ya döndü, gözleri onun üzerindeydi ve ben onun gözlerini oyup çıkarmak istedim. Pislik! Ona başka yere bakmasını emretmeliydim ve sonra Tatiana'ya "Evet" dedirtmeliydim, böylece fikrini değiştirme şansı kalmazdı.

Dişlerimi sıktım, sahiplenme duygumu ve öldürme isteğimi kontrol ettim. Ne de olsa o bir rahipti.

"Tatiana Nikolaev, Illias Konstantin'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun, kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamak, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesi terk ederek, ikiniz de yaşadığınız sürece hep birlikte olmak için?"

Bana baktı, soluk mavi gözlerinde meydan okuma ve intikam vaadi vardı, ama bundan kaçış olmadığını biliyordu. Karnındaki bebek sadece anlaşmayı kesinleştirmişti.

"Evet," dişlerini sıkarak cevap verdi. Ama öfkeli ifadesinde, beni pişman edeceği vaadi dans ediyordu.

Gülümsedim, bu meydan okumaya tamamen hazırdım. O, benim her zaman kazandığımı henüz öğrenmemişti. Babamın aksine, ben ailemizden asla vazgeçmezdim.

Boris'e dönerek iki küçük kutu çıkardım. İlkinin açtığımda, Blue Nile eternity elmas beyaz altın alyans ortaya çıktı. Tatiana'nın elini tuttum ve yüzüğü zarif parmaklarına taktım.

"Mükemmel uydu," diye mırıldandı, gözleri zarif parçaya takılı kalmış halde. "Çünkü biz mükemmel uyumdayız." Onun gözleri bana bakarken, onlarda tam olarak anlayamadığım bir şey vardı. Sanki hoş bir sürpriz yaşamış gibi. Tatiana'yı tanıdığım kadarıyla, muhtemelen gardımı düşürmemi ve sonra kardeşlerinin yanına dönmesini bekliyordu.

Asla. Karı koca olmak için son bir cümle kalmıştı.

Diğer yüzüğü, sade beyaz altın bir yüzüğü avucuna koydum, sonra onu parmağıma takmasını izledim.

"Sizi karı koca ilan ediyorum," dedi rahip. "Gelini öpebilirsiniz."

O cümleyi bitirmeden, onu göğsüme çekip ensesinden tuttum.

Ağzımı onun ağzına bastırdım, dudaklarının yumuşaklığı beni her zaman şaşırtıyordu. Onu öpmek çok hoşuma gidiyordu. Küçük inlemeleri ve ahlamları bir erkeği çılgına çevirebilirdi.

"Aşkımın sınırları yok, Bayan Konstantin," diye fısıldadım dudaklarına. "Her zaman benim olduğumu, ama senin de benim olduğumu unutma."

"Aşk!" diye kıkırdadı. "Bu aşk değil. Bu şehvet. Bunu anlayabilmelisin."

"Haklısın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Ayrıca, kaçırmak aşk değildir," diye devam etti, dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Ve ilk fırsatta seni terk edeceğim."

Adi herif."

Beni terk etmeyi düşündüğü için öfke beni sardı. Yıllarca ona takıntılıydım ve onun tek konuştuğu ve düşündüğü şey beni terk etmektir.

"Kaçmak mı istiyorsun?" diye sordum. Kafasını salladı, gözleri şüpheyle bana bakıyordu. "Kaç. Seni yakalamak için harcadığım her saniyenin tadını çıkaracağım." Vahşice sııttım. "Ve seni yakalamak en güzel kısmı olacak."

Bana öfkeyle baktı.

"Sen bir canavarsın," dedi titrek bir sesle, dudakları benim öpücüğümde şişmişti.

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Ben bir canavarsam, sen de benim avımsın. Ve tahmin et ne oldu, *moya luna*?" Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, sonra dişlerimi alt dudağına geçirdim. "Seni yakaladım."

Yirmi dakika sonra, sonunda rahibi başımdan savmışım ve beş yüz bin dolar daha fakir olmuşum, çünkü bana bu rahatsızlık için yüz bin dolar daha fatura etmişti.

Ama buna kesinlikle değdi. Takım elbisenin iç cebine, evlilik cüzdanının güvenle saklandığı yere dokundum. Benim gözümde, sahip olduğum en değerli kağıt parçasıydı. Diğer her şeyin canı cehenneme. İmparatorluğumu yeniden kurabilirdim, ama *ona* bir daha sahip olamazdım.

Garson, düğün yemeğimizi masaya koydu ve ortadan kayboldu. Nikita ve Boris de aynısını yaptı ve beni karımla baş başa bıraktı.

Karım.

Bu kulağı çok doğru geliyordu. O benimdi. Sonunda! Ben ona bağlıydım, o da bana bağlıydı. Ömür boyu. Onu benden almaya çalışan herhangi bir adama Tanrı yardım etsin. Bu dünyada saklanabilecekleri, benim bulamayacağım bir köşe yoktu.

Onu inceledim, kraliçe gibi koltuğunda oturmuş bana dik dik bakıyordu. Sanki onun tebaasıymışım gibi davranıyordu.

Ancak onun bu evliliği tamamen kabul ettiğine dair hiçbir yanılsamam yoktu. Muhtemelen burada otururken bu evlilikten nasıl kurtulacağını planlıyordu. Ama er ya da geç, bir çıkış yolu olmadığını anlayacaktı.

Onunla evlenmek, onu korumak için en iyi yoldu. Kimsenin onu benden almaya cesaret edemeyeceği kesindi. Yeminlerimizi etmeden önce bile, onun benim karım olduğunu yeraltı dünyasına bildirmiştim.

Yeminlerimizi etmeden önce bile. Sadece soyadı bile bazı insanların onun peşine düşmesini engelleyecekti.

Onu ve çocuklarımızı güvende tutacaktım. Evet, çocuklar, çünkü onunla çok çocuk sahibi olmayı planlıyordum. Umarım o da buna razı olurdu. En azından iki çocuk iyi olurdu.

"Kaç çocuk istiyorsun?" diye patladım, sanki ilk aşkının peşinde koşan lanet bir ergen gibi. Siktir et. Ona her şeye varım dedim.

O benim karımdı. *Benimdi* lan.

Karanlık bir saplantı damarlarımdan akıyordu. Şehvet ve aşk iç içe geçmişti ve beni o elbiseyi yırtıp atmaya, onun sıkı sıcaklığına girip onu sahiplenmeye itti. Tekrar tekrar. Evet, o elbise ona çok yakışıyordu, ama elbisesiz hali daha da güzeldi.

"Bunu sormana bile şaşırdım," diye alaycı bir şekilde kıkırdadı, su bardağını uzanıp dudaklarına götürdü. "Yani, bana evliliği zorla kabul ettirdin. Neden çocukları da zorla kabul ettirmiyorsun?"

Donakaldım. "Çocuk istemiyor musun?" "Öyle demedim," diye tersledi.

"O zaman kaç tane çocuk istiyorsun?" diye tekrar sordum, ses tonumu sabit tutarak.

İçkisini bir yudum daha aldı, sonra bardağı masaya sertçe bıraktı. DNA'sının bir parçası olan o güç, omurgasını dikleştirip bana doğrudan bakmasını sağladı. Bana karşı korkusuzluğu beni her zaman meraklandırmıştı. Kadınlar genellikle önümde korkarak başlarını eğip, nadiren gözlerime bakarlardı.

Tatiana ise her zaman bana dik dik bakardı. Yatak odasında dokunuşlarımla yumuşayan bir hamur gibi olurdu, ama yatak odasının dışında, herkesle başa çıkmaya hazır, sert bir kadındı.

"Illias Konstantin, bazı şeyleri netleştirene kadar seninle çocuk sahibi olmayacağım," dedi net bir sesle ve gözlerinde şimşekler çakarak.

"Ama aşkım, zaten bir çocuğumuz yolda," diye işaret ettim.
"

"O tek bir çocuk," dedi. "Ben çocuklardan bahsediyorum. Şimdi, hatalarını düzeltene kadar, seninle başka çocuk yapmayı reddediyorum."

"Tam olarak hangi yanlışlardan bahsediyorsun?" diye merakla sordum, saçlarının ışığı yansıtışını hayranlıkla izleyerek. Saçları o kadar açıktı ki, ona neredeyse melek gibi bir görünüm veriyordu, gözlerimi kamaştırıyordu. Ama ağzı ve beyni beni daha da büyülemişti.

"Lanet olası erkekler," diye tısladı, birkaç saç teli alnına düşerken. "Madem bu kadar akıllısın, sen bul."

Elimi salladım. "Önemli değil. Bunu çözmek için önümüzde koca bir ömür var." Onun öfkeli ifadesine dudaklarım kıvrıldı. "Şimdi ye, moya luna. İki kişi için yediğini unutma. Aşçıya sana uygun sağlıklı yemekler hazırlamasını söyledim."

"Peki nasıl..." Durdu, gözlerinde inat ve öfke dolu bir bakış vardı. "Seni lanet olası sapık."

Karıma ilk dersini verme zamanı gelmişti.

SEKİZ

TATIANA

Yüzüm cinayet işler gibiydi.

Bazen bir kötü adam kahramana dönüşür. Kardeşlerim gibi. Onun için bu asla mümkün olmayacak.

Asla olmaz!

Her nasılsa, o pisliğin benim takipçim olması beni şaşırtmadı, ama bu bilgi yine de beni sinirlendirdi. Ardından gelen sessizlik neredeyse boğucuydu, ama aynı zamanda o kadar çok cinsel gerginlikle doluydu ki, kendime dokunup bir saniye içinde boşalabilirdim.

İki zıt duygu kadar şok edici bir şey yoktur: onu öldürmek ya da onunla yatmak. Dürüst olmak gerekirse, yatmanın pek mümkün olmayacağını kendime itiraf etmem gerekiyordu.

Tepsinin kapağını kaldırdı ve yemek kokusu havada yayıldı, midem hemen guruldamaya başladı. Sasha'nın resepsiyonunda et kokusu yüzünden hiçbir şey yiyememiştim. Ama Illias'ın sözlerine sadık kalarak, bana uygun yiyecekler getirmişti - meyveler, sebzeler, krakerler, sebze çorbası.

Sormadan, her şeyden biraz koyduğu bir tabak hazırladı ve önüme koydu. Sonra kendisi için de aynısını yaptı. Sessizce yedik, Illias telefonunda hızla yazıyordu ve bana hiç zaman ayırmıyordu.

"Telefonumu geri istiyorum," dedim, sessizliği bozarak. Arkamdan gizlice yaklaşıp küçük çantamı almıştı.

Bana neredeyse hiç bakmadı. "Göreceğiz," diye gizemli bir cevap verdi.

İçimde öfke kaynıyordu ve dişlerimi o kadar sıkımdım ki çenem ağrıyordu. Kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Onunla olan savaşımı kazanmak için akıllı davranmam gerekiyordu. Bu yüzden onunla tartışmak yerine, ağzıma taze bir havuç attım, çiğnerken çıkardığı çıtırtı sesinin tadını çıkararak, kocamı da aynı şekilde ezdiğimi hayal ettim.

Ama onu öldürmek için değil. Illias'ın ölmesi fikri bana pek uymuyordu. Belki diz çöküp tüm suçlarını affetmem için yalvarırdı. Evet, bu hoşuma gitti. Diz çökmüş hali.

Hemen ardından başka bir görüntü geldi ve bu çok daha müstehcen bir görüntüydü. Aniden elbise çok ağır gelmeye başladı. Uyluklarım kasıldı ve dehşetle, heyecan beni sardı, külotumu ıslattı. Uyluklarımı birbirine sürttüm, kalçalarımı hareket ettirdim, ama bu durumu daha da kötüleştirdi.

Ya da daha iyi. Nasıl baktığına bağlı olarak.

Küçük bir inilti kaçtı ve Illias'ın gözleri bana çevrildi. Gözleri vücudumu süzdü ve sanki bana dokunmuş gibi, sıcaklığı kumaşın içinden bana ulaştı.

"Yeterince yedin mi, *moya luna*?"

Bu bedensel arzuya boyun eğmemeliyim. Bu lanet olası şehvet, sonunda kanatacak dikenlerle bağlanmıştı. Ama kendimi başımı sallarken buldum ve bir sonraki hatırladığım şey, beni kaldırıp sanki evinin eşiğiymiş gibi uçağın arkasına taşımasıydı.

Beni neredeyse saygıyla yatağa yatırdı. Geniş omuzlarından ceketini çıkarıp yakındaki koltuğa attığını izledim. Kol düğmeleri de onu izledi. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı ve her düğmeyi açtığında kaslı göğsü daha da fazla görünür hale geldi.

Lanet olsun, göğsü kaslıydı ve karın kasları ağzımın suyunu akıtıyordu. Fiziksel güzelliği sizi içine çekiyordu, ta ki onun ağının derinliklerine kadar girip çıkamayacak hale gelene kadar. Bu kadar seksi olmak yasadışı olmalı.

Ona olan bu çekiciliğimi hormonlarıma bağlayabilirdim, ama içten içe bunun öyle olmadığını biliyordum. Utanmadan, kemerini çıkarmasını izledim,

sonra pantolonunu ve çoraplarını çıkarıp sadece ipeksi siyah boxer şortuyla kalmasını utanmadan izledim.

"Arkanı dön," diye emretti.

"Bana emir vermeni sevmiyorum," dedim kuru bir şekilde, ama zaten onun emrine uymaya başlamıştım.

Fermuarın sesi uçağın arka kısmını baştan çıkarıcı bir yankıyla doldurdu ve damarlarımdan çılgın bir heyecan geçirdi. Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar çok seks istememiştim. Ve ben utangaç ya da çekingen bir tip değildim. Bu adamla, yani kocamla seks yapmak tamamen farklı bir boyuttaydı.

Elbisemi vücudumdan çıkardı, beni topuklu ayakkabılarım ve iç çamaşırlarımla bıraktı. İç çamaşırlarım da kısa sürede vücudumdan yırtılıp atıldı ve gelinlikle birlikte bir kenara atıldı, ama topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için hareket ettiğimde beni durdurdu.

"Onları çıkarma." Derin, kısık sesi ve Rus aksanı içimi eritti.

İki elini belime doladı ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çekerek, sıcak vücudunu sırtıma dayadı. Aramızda mesafe bıraktığında, omzumun üzerinden baktığımda onun boxerını attığını gördüm.

O zaten tamamen ereksiyon olmuştu, penisinin ucunda ön sıvı parıldıyordu. Parmakları penisini kavrarken, gözleri benim arkama kilitlenmişti.

"Hala anal tıpası konusunu konuşmadık," dedi kayıtsız bir şekilde, gözleri kıcıma dikilmişken beni daha da tahrik ediyordu. "Bunu yarın konuşuruz."

Kızgınlığımdan mı, yoksa bakışlarının yakıcı olmasından mı bilmiyorum ama amım ve kığım kasılırken amım da kasıldı.

Bir adım daha yaklaştı ve tam arkamda, yatağın üzerine diz çöktü. Penisini ıslak amımın üzerinde gezdirdi ve ben nefesimi tuttum, kıcımlı ona doğru ittim ki içime girsin.

Sonra onun popo tıkacı yorumunu hatırlayarak, bir şey söylemek zorunda hissettim.

"Bugün, yarın ya da hiçbir zaman seninle anal tıpası hakkında konuşmayacağım," diye nefes nefese söyledim, sözlerimin arasına karışan inlemelerim etkisini bozuyordu.

O karanlık bir şekilde güldü, gözlerindeki ateş her şeyi eriterek yok ediyordu.

"İkimiz de bunun hoşuna gideceğini biliyoruz. Her şekilde benim olmanı ve benimle sevişmeni istiyorsun. Vücudun tüm deliklerinde benim sikimi arzuluyor." Vücudum ihanetle titredi, ama o bunu alay etmekten çok hoşlanmış gibiydi. Avucunu sırtımda aşağı doğru kaydırды, parmakları piyano çalar gibi omurgamı takip etti. "Sen benim olmanı ve seni kontrol etmemi istiyorsun, böylece parçalanabilirsin." Saçımı yakaladı ve acımasızca geriye doğru çekti. "Ama sadece benimle. Seni bu şekilde gören, hatta sana dokunan her erkeği öldürürüm."

Sonra, sanki henüz yapmadığım bir şey için beni cezalandırması gerekiyormuş gibi, nasırlı eli kışıma sert bir tokat attı. *Tokat*. Kışımın derisinde bir yanma hissi patladı ve doğrudan kalbime ulaştı.

Şikâyet etmenin bir anlamı yoktu çünkü iç bacaklarımdan bir sıvı akıyordu ve bir inilti havayı parçalıyordu. Bu kimya akıllara durgunluk vericiydi. Sadece kitaplarda okuduğunuz türden. Ama işte buradaydı. Bu odada. Bu yatakta.

İllias bedenimi nasıl ele geçireceğini çok iyi biliyordu. Her dokunuşu, her sözü beni her zaman tahrik ediyordu. Ama bunu ona itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. Bu ona bana karşı kullanabileceği bir koz verirdi. Gerçi buna ihtiyacı olmadığını biliyordum. Bunun kanıtı bacaklarımdan aşağıya doğru akıyordu.

Nefes nefese kalışım ve inlemelerim, kaburgalarımı kıracakmışçasına güm güm atan kalbimin sesiyle karışıyordu. Yine de ona durmasını söylemek aklıma gelmedi.

Eli yavaşça bacaklarımı olabildiğince ayırdı ve parmakları ıslak amıma değdiği anda şiddetli bir titreme vücudumu sardı.

"Bu benim güzel karım," diye mırıldandı, sonra yüzünü arkamdan benim merkezime doğru eğdi ve dehşetle, derin bir nefes aldı. "Siktir, çok güzel kokuyorsun. Sen..." Sıcak dili klitorisimden arka deliğime kadar merkezimi süpürdü. "Sen benim bağımlılığımınsın."

Yüzümü yastığa gömdüm, cildimin her santimi yanıyordu. Damarlarımda hızla akan şehvet, barajı yıkmak üzereydi.

Nefesim zorlanıyordu, sanki maraton koşmuşum gibi. Kesik kesik nefesler. Kesik kesik kalp atışları.

"Hazır mısın, moya luna?" Sesi kısılmıştı. Derindi. Rus aksanının etrafını saran bir kontrol izi vardı.

Elini boğazıma doladı ve beni yukarı çekti, böylece göğsü sırtıma değdi. Sonra yüzümü omzumun üzerinden çevirmemi zorladı. Gözlerindeki unutulmaz karanlık ve sahiplenme korkutucuydu, beni nefes nefese bırakıp kalbimi göğsüme çekiç gibi vurmaya başladı.

"Şimdi seni becereceğim." Sözleri göğsünden ve sırtıma doğru titreşti. Dudakları benimkine değdi, sonra kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Sertçe. "Seni karım olarak becereceğim, evliliğimizi mühürleyeceğim. Ve sen... sen benim adımı haykıracaksın."

Dizini bacaklarımın arasına koydu ve uyarı yapmadan arkamdan içime girdi.

"Ahhh..."

Başım geriye düştü, omzuna yaslandı. Çekildi, ama sadece vücudumu kavrayıp şişmiş klitorisimi çevirmek için tekrar içime girdi.

"Ohhh... evet."

"İşte bu. Bana tüm çığlıklarını ver," diye kulağıma fısıldadı. Göz kapaklarım açıldığında, uçak kabininin yatağının üzerinde asılı duran bir tablo gördüm. Tabloyu koruyan koyu renkli camda yansıyan görüntümüzü izlemekten başka bir şey yapamadığım için, tablonun hiçbir özelliğini ayırt edemedim.

Illias'ın gözleri kısılmıştı, yüzündeki ifade bir erkekte hiç görmediğim bir ifadeydi. Hızı arttı. Dişleri boynuma batıyordu. Etin ete çarpması. Heyecanımın kaygan sesi havada yankılandı ve odayı kokulandırdı.

Sonra gözleri resme kaydı ve bakışlarımız kilitlendi.

Vücudum ona aitti, hızlı bir tempoda sertçe iterek beni zirveye yaklaştırdı.

"Karımın amcığı çok aç," diye kulağıma homurdandı. "Ben hallederim."

Ve halletti.

Illias bana sertçe girdi ve beni parçalayacağından korktum. Beni kıracaktı. Ama beni tekrar bir araya getireceğine söz verdi. İtmeleri o kadar sertti ki, vücudum öne düşecek gibi oldu ama eli beni yerinde tuttu

Diğer eliyle hassas meme uçlarımı okşadı, onları yuvarladı, çimdikledi ve göğüslerimi yoğurdu.

Karnımın derinliklerinde bir karıncalanma hissi uyandı. Nefeslerim kısa ve hızlıydı. İnlemelerim daha yüksek bir senfoniye dönüştü.

Çok yakındım... çok, çok yakındım. "Illias, ben..."

Gelen bir telefonun zili, o anı ve erotik inlemelerimizle homurtularımızı böldü.

"Konstantin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Omzumun üzerinden arkama baktım ve ağzım açık kaldı. O gerçekten telefona cevap vermişti. Gözlerindeki kapüşonlu, şehvetli bakış yerini ölümcül bir ifadeye bırakmıştı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım. Seks yaparkenydik! İçime girmişken telefonu cevaplayamazdı, özellikle de orgazma çok yakın olduğum için. Bu yüzden işi kendi ellerime aldım.

Köpek pozisyonuna geri döndüm, ona her santimimi sergiledim ve kalçalarımı ileri geri sallamaya başladım, onun ereksiyonuna süründüm. Keskin nefes alışığı havayı doldurduğunda, karnımın derinliklerinde bir tatmin hissi belirdi.

"Evet, buradayım."

Omzumun üzerinden baktığımda, onun gözlerinin bana dikildiğini gördüm, ama ben kıcıımı ona doğru ittiğimde beni durdurmadı, ereksiyonu içeri ve dışarı girip çıkıyordu. Parmakları kalçalarımın gömüldü ve daha sert itti. Göz kapaklarım ağırlaştı ve amım zonkluyordu. Şehvet içimi kapladı ve o beni yeniden sikmeye başladı.

İçeri ve dışarı. Sert ve derin. Onun sert nefesleri. Benim inlemelerim.

Onun hareketleri hızlandı. Dört ayak üstünde dururken göğüslerim ağır ve dolgun bir şekilde sallanıyordu ve ben omzumun üzerinden Illias'ı izliyordum, o da bir şeyi kanıtlamak isteyen bir tanrı gibi beni sikiyordu. Bir elimle meme uçlarımı okşamaya başladım, zevkim giderek artıyordu.

"Tatiana güvende," dedi, sesi sabit kalarak. "Aslında, onunla konuşmak istersen, tam önümde duruyor."

Benim içimde panik alevlenirken, onun yüzünde acımasız bir tatmin ifadesi belirdi. Ondan uzaklaşmak için çabaladım ama eli beni sıkıca kavradı ve bir milim bile kaçmama izin vermedi. Penisini hala

sert, içimdeydi ve dehşetle onun telefonunu hoparlöre koymasını izledim.

"Lütfen karıma merhaba de," dedi, sesini soğukkanlı tutarak. Telefonu yüzüstü yatak üzerine attı. "Ya da onun güvende olduğuna ikna olmak isterseniz, görüntülü görüşme bile yapabiliriz. Karıma çok iyi baktığımı göreceksiniz."

Panik içinde başımı salladım, ama o benim en hassas noktayı vurarak içime derinlemesine girdiğinde dudaklarımdan yine bir inilti kaçtı. Dudaklarımı ısırdım, sonra ondan uzaklaştım, ama aynada bana bakan kendi yansımamı gördüm, ki bu daha da kötüydü. Ahlaksız ve kızarmış bir kadın bana bakıyordu. Uzun saçlarım dağınık ve karışık görünüyordu, yaptığımız şeyi açıkça gösteriyordu. Gerçi çıplak vücudum ve her itişinde sallanan göğüslerim de yeterli kanıttı.

"Tatiana?" Vasili'nin sesi endişeyle doluydu, ben ise Illias'ın her acımasız itişinde şehvetle mücadele ediyordum.

"E-evet."

Illias bir eliyle kıcımlı sıkarken, diğer eliyle içime girip çıkmaya devam etti. Arzu ateşi daha da alevlendi. Kalçalarım kendi isteğiyle onun itişlerine karşılık veriyordu. Yüzümü yastığa gömdüm ve ısırarak inlemelerimi bastırdım.

Sasha'nın sesi havayı doldurdu. "İyi misin?" *Hiç bu kadar iyi olmamıştım.* "Yemin ederim, o pislik sana zarar verirse bedelini ödeyecek. Pakhan olsun ya da olmasın."

Illias'ın temposu çılgın bir hıza çıktı. Beni bez bebek gibi sikti. Zihnimi boşaltan ve sırtımı eğen o noktaya vurdu.

"Tatiana?"

Tanrım, Illias beni böyle becerirken düşünemiyordum. Saçımı yumrukladı ve göğsü tekrar sırtıma değene kadar başımı geriye çekti. Kulak mememi ısırды, "Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyle, ben de sana istediğin zevki vereyim."

Sözleri o kadar alçak sesliydi ki, zar zor duyabiliyordum.

"E-evet." Sesimin hiçbir şey ifade etmediğini umdum. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"Onu öldürmemi ister misin?"

"Hayır!" *Önce ben bitirmeliyim ve şu anda sadece o bana orgazm yaşatabilir.* "Henüz değil," diye ekledim, çünkü Illias'ın bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim. Eli boğazımı sardı ve cezalandırmak için sıkı. Ama bu sadece zevkimi artırdı. Sırtımı kavisledim, boynumu onun eline doğru ittim ve o da omuz kemiğimi ısırarak inlemesini bastırdı.

"Neredesin?" *Cennette.*

"Benim için inle," diye fısıldadı kulağıma, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Benim için parçalan."

Illias'ın eli arkaya uzanıp klitorisimi ovuşturdu, ıslaklığı etrafa yaydı. Şişmiş klitorisimi bükünce vücudum titredi. İçime girip çıkmaya devam etti, sürtünme ve şehvetli zevk beni alt üst etmek üzereydi.

"Benim için endişelenme," diye fısıldadım. "Seni arayacağım."

Illias'a sessizce telefonu kapatması için yalvardım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İtme hızı arttı, G noktamı vurmaya devam etti ve boğazımı sıkıca kavrayan sert eli ile orgazmımı haykırmaya çok yakındım.

"Karımı duydun." Tanrı'ya şükürler olsun. "Bizi arama, biz seni ararız."

"Sen..." *Tık.*

Sonra çılgın bir hızla hareket etmeye başladı, beni daha sert, daha derine sikiyordu. Yatak, benim inlemelerim ve nefes nefese kalışlarımla birlikte protesto ederek çığlık attı.

"Çok iyi alıyorsun Tatiana," diye övdü ve orgazm beni sararken dudaklarımdan zevk dolu bir inilti çıktı. Vücudum bunun etkisiyle titredi. Illias önce birini, sonra diğerini meme uçlarımı çimdikledi ve boğazımdan inlemeler çıkardı.

"Benim misin?"

"H-hayır," diye nefes nefese cevap verdim, kocam beni daha sert, daha derin ve daha hızlı sikmeye başladığında bu muhteşem hissi daha fazla yaşamak için çaresizce. Ama onun hissini sevmem, ona teslim olup onun olduğumu söyleyeceğim anlamına gelmiyordu.

Eli boğazımı kavradı ve hain bedenim bu lanet dokunuşa gerçekten de yaslandı. Ne oluyor lan!

"Yanlış," diye hırıltılı bir sesle, dudaklarını kulağıma dayadı. İtme. "Sen benimsin." İtme. "Amin." İtme. "Kıçın." İtme. "Her şeyin."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Doğru." Dizlerim tutmadı ama bu İllias'ı durdurmadı. Beni sikmeye devam etti, hızı beni başka bir orgazma doğru itiyordu. İçimden çıktı, ama sonra o kadar güçlü bir şekilde içime girdi ki boğazımdan bir çığlık kopardı. O kadar derin bir noktaya vuruyordu ki, bu zevki damarlarımdan geçmesini hissetmek için her şeye razı olurdum. "Benim olduğunu asla unutma. Aminin benim sikimi nasıl sıktığını hissediyor musun?"

İkimiz de birbirimize karşı titreyerek, boşalmanın eşiğine doğru yuvarlanırken, onun inlemeleri ve benim nefes nefese kalışım havada dans ediyordu. Kocamın kontrolünü kaybetmesini izlerken tüm duyularımı kaybettim.

"Bir sürü bebeğimiz olacak," diye boynuma doğru homurdandı. "Çünkü bundan asla doyamayacağım. Senden doyamayacağım."

Beni daha sıkı kavradı ve içime boşalırken hareketsiz kaldı. Sıcak sıvı uyluklarımdan aşağı süzüldü ve yorgunluk kaslarımı gerdi. İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, kalplerimiz tek bir vuruş gibi atıyordu.

Kocam hala içimdeyken, güçlü kalbi sırtımda atarken, dudakları tenimde dolaşırken kendimi rahatlamaya bıraktım. Nazik. Tüyler gibi. Sikişindeki sertliğinden çok farklıydı. Elleri tenimin her santimini dolaştı, beni okşadı ve tuttu, ta ki ben ona sürtünmeye başlayana kadar. Ona tekrar ihtiyaç duydum. Ve tekrar.

Paylaştığımız şehvetli arzu, ikimizin de bedenleri yorgunluğa yenik düşene kadar gökyüzünü doldurdu. Kollarını bana dolayarak ve kulağıma yumuşak Rusça sözler fısıldayarak, uyku beni içine çekti.

Narenciye ve sandal ağacı kokusu beni koruyucu bir battaniye gibi sardı.

DOKUZ

TATIANA

Sıcak **bir** göğüs beni kucakladı.

Hareket ediyorduk. Umursamadığım bir dilde konuşuluyordu. Sonra kapıların ağır bir şekilde açılması ve serin hava üzerime çarptı ve farklı bir tür titreme beni sardı. Gözlerimi açtım ve kilometrelerce uzanan karla kaplı manzaraya baktım.

Gözlerim şaşkınlıkla etrafı taradı.

"Neredeyiz?" diye sordu, uykudan boğazı kurumuş bir sesle. "Ve neden beni uyandırmadın?" Bu son zamanlarda sürekli tekrarlanan bir konuydu. Ne zaman arkamı dönsem, Konstantin beni kucaklayıp, sevgili gelini gibi taşıyordu.

Uçağının merdivenlerinin en üstünde durmuş, uçaktan inmeye hazırlanıyordu.

Aşağıya baktım ve kendimi Illias'ın gömleği ve birinin uzun siyah yünlü paltosunu giymiş buldum.

"Bu benim paltom. Seni örtecek ve sıcak tutacak diye düşündüm." Sesinin derin tınısı göğsümü ısıttı. Başparmağını yanağımda gezdirdiğinde, o sıcaklık kalbime kadar işledi. "Sana uygun botum yoktu." Ayak parmaklarımdaki soğukluğu hissettim ve onları kıpırdatmaya başladım. Çıplaktım ama Illias paltosunun eteğini ayaklarımin altına sıkıştırmayı başardı. "Sana yeni kıyafetler sipariş ettim ve hepsi evimize teslim edilecek." Bu kelimeyi vurguladı ve bir şekilde, duymaya hazır olduğumdan emin olmadığım bir mesajı ilettiler. Onun videosundaki kadının öldürülmesinin ardındaki hikayeyi tam olarak öğrenene kadar değil.

ve Adrian'a olanların ardında yatan gerçeği. Şimdilik bunu bir kenara bıraktım, ama bu gizemi çözmem gerekiyordu.

Sonra onun soruma cevap vermediğini hatırladım.

"Neredeyiz?" diye tekrarladım.

"Evde."

Kaşlarımı çattım. "Senin evin Kaliforniya. Los Angeles.

Los Angeles'ın hiç bir metreye yakın karla kaplandığını sanmıyorum." "Rusya."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o izin vermedi. "Rusya mı?" diye tısladım, beni buraya getirdiği için kızgındım. Rusya'daki kışları nefret ediyordum. Soğuğu nefret ediyordum. Nokta. Ve bu adam beni *buraya* getirmişti.

Bu bir kabus olmalıydı. Kemiklerimde ve ruhumda mutlulukla uykuya dalmıştım ve kışımı donduran vatanımda uyandım. Yanlış kişiyle oynadığında olan buydu. Rusya'da, daha doğrusu dondurucu cehennemde evli ve tamamen mahvolmuş olarak uyandın. Şeytana zincirlenmiş.

Tanrım!

"Balayı fikrin bu mu?" Başımı salladım. "Rusya'dan nefret ediyorum. Özellikle kışın."

O, bizim için bekleyen Land Rover'a doğru merdivenlerden inerken benim itirazıma aldırmış etmedi.

"Sen Rusya'da doğdun."

"Evet, ama ben New Orleans'ta büyüdüm. İklim sıcak." Bir titreme beni sardı. Soğuktan nefret ediyordum ve benim için 40 derece bile çok soğuktu. Burada hava sıfırın altındaydı, Tanrı aşkına. "Bizi geri götürmeni istiyorum. Kaliforniya'ya katlanabilirim. Ama Rusya'ya değil."

Beni görmezden gelerek arabaya doğru yürümeye devam etti.

"Konstantin!" diye protesto ettim. "Ciddiyim, bizi Amerika'ya geri götür. Ya da Fiji'ye. Herhangi bir yere, bu donmuş tundraya değil."

Land Rover'ın arka kapısı, o oraya vardığında çoktan açılmıştı ve o koltuğa kayarak beni kucağına oturttu. Kucağından kaymak istedim ama beni daha sıkı tuttu.

"Hayır."

"Ben çocuk değilim," diye mırıldandım, iki adamı ön koltuğa otururken. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Çocuk olmadığına şükür," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ama sen benim karımsın ve seni yanımda istiyorum."

Gözlerimi devirdim ama yolculuğun geri kalanında çenemi kapalı tuttum. Kardeşlerimle birlikte büyürken öğrendiğim bir şey varsa, o da aile reisinin adamlarının önünde onunla asla tartışmamak ve ona karşı çıkmamaktı.

Bu yüzden manzaraya odaklandım. Ya da manzara eksikliğine.

Beyaz toz kilometrelerce uzanıyordu. Illias, arka yollardan geçerken tek kelime etmedi, dikkatini telefonuna verdi. Adamları sert duruşlarını koruyup bakışlarını öne doğru sabit tuttular, ancak Nikita'nın bir iki kez dikiz aynasına bakışlarını attığını fark ettim, ama hemen bakışlarını öne çevirdi.

Kaşlarımı çattım. Rusya'nın tam olarak neresinde olduğumuzu anlayabileceğim herhangi bir işaret bulmaya çalıştım, ama hiçbir şey yoktu. Bir noktada, üstünde yüksek bir demir çit ve gürültülü bir gıcırtı ile açılan metal bir kapısı olan bir taş duvarın önünden geçtik. Araba yavaşladı ve eve vardığımızı düşündüm.

Eve.

Yabancı bir ülkede bu kelimeyi söylemek garip geliyordu. Vasili ve Sasha'nın aksine, ben Rusya'yı hiç vatanım olarak görmedim. Alexei bile Rusya'da daha fazla zaman geçirmişti, ama o da benim kadar bu ülkeyi nefret ediyordu.

Bu doğru muydu?

Bilmiyordum. Ama vatanımı mutlulukla özdeşleştiriyordum ve Rusya'da hiç mutlu olmamıştım. New Orleans'ta çok mutluydum. İnsanları seviyordum. Mutfağını seviyordum. Orada benimle birlikte olan kardeşlerimi seviyordum. Ben küçük bir kızken babam nadiren bizimle birlikte olurdu, hep kayıp metresi Marietta Taylor'ın peşinde koşardı. Isabella'nın annesi.

Evet, ailemiz karmaşıktı.

Dikkatim tekrar beyaz manzaraya döndü. Araba büyük bir malikanenin önünde durana kadar sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Hayır, malikane değil. Gerçek bir kale.

Ağzım açık kalarak ona baktım. Lüksü görmüştüm ama daha önce *böyle bir şey* görmediğime yemin edebilirim. On sekizinci yüzyılda Rus imparatorluk ailesine ait lüks saraylardan birine benziyordu. Romanovlar ve onların

Rus kökenli her kızın bildiği bir konuydu. Ben de bir istisna değildim.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum, sesim hayranlıkla titriyordu.

"Şehre daha yakın bir yerim var, ama burası daha güvenli," dedi. Kafamı eğip vücudumu çevirdim, böylece yüzünü görebildim.

"Güvende değil miyiz?"

"*Moya luna*, asla yeterince güvende olamayız."

"Yakuza yine bir şey yapmaya kalkışır mı sence?" diye sordum. Artık kaybedecek çok daha fazla şeyim vardı. İkimizin de vardı. Artık sadece benim hayatım söz konusu değildi. Bebeğin hayatı da söz konusuydu.

"Yakuza, örgütünün başı aynı kaldığı sürece bir şeyler yapmaya çalışacaktır."

Bununla birlikte, arabadan indi ve beni hızla kollarının arasına aldı. Ağzımı açtım, ama o beni hemen durdurdu. "Seni evimizin her eşiğinden geçireceğim. O yüzden buna alış."

İtiraz etmedim. Elimde değildi. Kalbim çarpıyordu ve ruhuma sıcaklık yayılıyor, kalbime ulaşıyordu. Elleriyle boynunu sardım, parmaklarım kalın, koyu saçlarına daldı, o evinin eşiğinden geçerken.

"Hoş geldin," diye mırıldandı, ağzı yanağımda. "Kaliforniya'da daha fazla zaman geçireceğiz, söz veriyorum, ama burası da bizim evimiz." Her şeye rağmen gülümsedim. "Genç gelinimin burada donarak ölmesini istemem. Önceden bir mesaj gönderdim ve personele her odadaki şömineleri yakmalarını söyledim, böylece seni sıcak tutabiliriz."

Göğsüm sıkıştı. Kelebekler kanat çırpı. Benim için çok basit bir şeydi, ama çok düşünceliydi. Böyle devam ederse, ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdim. Bunun olmasına izin veremezdim.

Çocukça düşüncelerim ve romantizmim beni Adrian'dan uzaklaştırmıştı, ama onu bu adamdan çok daha uzun süredir tanıyordum. İllias'ı çevreleyen sırlar vardı, genç bir kadını infaz ettiği o lanet olası video onun aleyhine çok şey söylüyordu.

Bu yüzden bu duygulara kapılamazdım. Her fırsatta onunla savaşmış olsam da ruhumu şeytana satmıştım. Ama oyunu kaybettim. Gerçekten başka seçeneğim olmasa da onunla evlendim. Ama bunun bir de iyi yanı vardı. Evlilik öncesi anlaşma imzalamadığımız için sahip olduğu her şeyin yarısı benimdi, ruhumun yarısı da dahil. Değil mi?

Sahip olduğun her şeyin yarısı da onun, diye fısıldadı zihnim. Hemen bu düşünceyi kafamdan attım. şu anda hayatımda olumsuzluğa yer yoktu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, başımı geriye doğru eğip tavana bakarken ağızım açık kaldı. Tavanlara boyanmış asırlık mozaik süslemelere bakakaldım. "Kemerli tavanlar bunun yanında solda sıfır kalır."

Yüksek bir çığlık havayı yırttı. Illias ve ben sesin geldiği yöne baktık.

Ne oluyor böyle?

Illias'ın infaz ettiği genç kadın bize geniş bir gülümsemeyle baktı, heyecanla Illias ve benim arasında gözlerini sağa sola çeviriyordu.

"İsla, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Illias, kaşlarını çatarak. "Paris'te, arkadaşının defilesine katıldığını sanıyordum."

İsla mı? İsla da kimdi?

Soru işaretleri beynimi yakarken, İsla'nın yanakları çekici bir kızıl renge büründü. Çok güzeldi. Minyon bir vücudu vardı. Yumuşak kızıl bukleleri, kremsi ten rengiyle büyük bir kontrast oluşturunuyordu, ama burnundaki hafif çillerin saç rengiyle uyumlu olduğuna yemin edebilirim.

"O geçen haftaydı," diye cevapladı, gözleri merakla bana bakıyordu. Bu kız kimdi? Videoda Illias onu infaz ediyordu. Sahte olamayacak kadar gerçekçi görünüyordu. "Gitmemi istiyorsan, gidebilirim," diye ekledi alaycı bir şekilde.

Gözlerim merakla Illias'a kaydı. Kadına yumuşak bir bakış atıyordu ve göğsümde bir kıskançlık kıvılcımı parladı. Kafam karışmıştı. Kıskanç olmayı da, acı çekmeyi de sevmiyordum. Illias'tan uzaklaştım, aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım, ama beni taşıdığı için bu zordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye bana homurdandı. "Beni indir," diye talep ettim.

"Hayır." Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyordum.

"İçerideyiz. Artık yürüyebilirim," diye itiraz ettim, ama onu itmek boşunaydı. Beni göğsüne daha da yaklaştırdı, sanki en değerli yüküymüşüm gibi bana sarıldı.

Illias, benim itirazımı görmezden gelerek, dikkatini kızıl saçlı güzele geri verdi. "İsla, , Tatiana ile tanış. karım." kızın gözleri genişledi,

neredeyse kafasından fırlayacak gibiydi.

"Aman Tanrım," diye o kadar yüksek sesle ılık attı ki, Illias'ın kollarından neredeyse atlayacaktım. "Senin adına çok mutluyum kardeşim. Ne zaman evlendin? Nerede? Neden beni davet etmedin?"

Bekle. Ne? Kardeş mi dedi? Demek söylentiler doğruymuş! Vay canına! Illias'ın bir kız kardeşi varmış. Ama... kaşlarım çatıldı. Ona hiç benzemiyordu. Onu dikkatle inceleyerek yüzünün her bir özelliğini incelemeye başladım.

Belki burnu, diye düşündüm. Kafamı salladım. Hayır, kesinlikle burnu değil. *Alnı mı?*

"Uağım kalkmadan hemen önce evlendik," diye cevapladı Illias, ikimiz birbirimize bakmaya devam ederken. Artık daha yakındaydı, videodaki kadın kadar geç olmadığını görebiliyordum. Belki de onu gizli tutmak için, daha gecen bu sahneyi sahnelemişti. Yeraltı dünyasında daha çılgın şeyler de olabilirdi. "Seni de davet edecektim, ama acil bir durum vardı."

"Her şeyi bırakıp sana gelirdim," dedi, biraz incinmiş bir şekilde.

Illias onu kucakladı, ama beni de kollarında tutmaya devam etti, bu yüzden biraz garip bir l kucaklaşma oldu. Yüzü benden bir santim uzaktaydı, illerini daha iyi görebiliyordum. Kahretsin, illi ya da ilsiz, o muhteşemdi.

"Merak etme," dedim yumuşak bir sesle. "Beni kaçırdı ve sonra onunla evlenmeye zorladı, yani gerçekten acil bir durumdu."

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıptı. Illias inledi.

"Onu kaçırdın mı?" Sesi yükseldi ve yüzü panikle buruştu. "Aman Tanrım, hapse gireceğiz." Kardeşine öfkeyle baktı, sonra bana özür diler gibi bir bakış attı. "ok zgnm. H-hala düzeltebiliriz. Illias yle demek istemedi. Muhtemelen sen çok... Çok güzel olduğun için."

Ona acıyarak elimi salladım. "Endişelenme. Geçen yaz kardeşim Branka'yı kaçırdı. Başka biriyle evlenmek için koridorda yürürken.

Sandığından daha sık olur bu tür şeyler."

Garip bir sessizlik oldu. Gözleri kardeşine kaydı, bakışları açıkça benimle ya da kardeşiyle ilgili bir sorun olduğunu gösteriyordu. Tamam, belki cevabım pek iyi değildi. Illias'ın sert duruşu, bu konuda *"belki"* diye bir şey olmadığını bana gösterdi.

"Yine de tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledim, en azından konuşmamızı dostane bir şekilde bitirmeye çalışarak. "Umarım benim burada olmam yüzünden gitmezsin. Kışın Rusya'da mahsur kalmaktan nefret ediyorum."

Kız kardeşinin gözleri tekrar kırıştı ve içimde bir şüphe oluşmasaydı bu komik bir durum olurdu. Konstantin, kız kardeşine durumunu gizlemişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Illias, büyük merdivene doğru ilerlerken kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın konuşuruz, Sestra." Kız ağzını açtı ama o hemen ekledi: "Yarın."

Gözleri bana, sonra kardeşine, sonra tekrar bana kaydı. Ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Yarın," diye dudaklarımla söyledim.

"Uh-oh... tamam."

Illias merdivenleri uzun adımlarla çıkarken, kız olduğu yerde donakaldı. Onun duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, içimden bir hışırtı çıkardım.

"Senin Pakhan olduğunu bilmiyor," diye öfkeyle fısıldadım. Omuzları gerildi. Çenesi seğirdi ve gözleri cinayet işler gibi baktı. "Lütfen bana, kız kardeşine yeraltı dünyası hakkında hiçbir şey söylemediğini söyleme." Sessiz kaldı. Çenesindeki bir kas gerildi. "Senin bundan daha akıllı olduğunu biliyorum. Onu savunmasız ve bilgisiz bıraktın."

Gözleri karardı. "O bilgisiz değil." Ona keskin bir bakış attım. "Benim işlerime karışmasını istemediğimi biliyor. Normal bir hayatı ve normal arkadaşları var." Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Gerçekten bunu mu söyledi?

"Yeraltı dünyasına ait bir ailede doğmanın neresi normal, lütfen söyle?" O, süslü koridorlarda ilerlemeye devam etti. Sol. Sağ. Sol.

Ben de farklı bir yaklaşım denedim. "Bu, benim... *bizim* çocuğumuzun da normal bir hayatı olacağı anlamına mı geliyor?"

Küçük mutluluğumuza ilk kez "bizim" diye hitap ettim. Ama bu noktayı vurgulamak istedim.

Adımları sendeledi ve parmaklarıyla çenemi tuttu. "Çocuğumuz tüm işlerimi devralmak üzere yetiştirilecek."

Gözlerim zaferle parladı. "O zaman neden kız kardeşini bu konuda bilgilendirmiyorsun?"

Dişlerini o kadar sıkı sıkı ki, dişlerinin gıcırdamasını duyabiliyordum. "O benim üvey kardeşim. Gayri meşru. Bu onu tamamen farklı bir

bir kategoriye sokuyor."

Bu noktayı tam olarak tartışamazdım. Alexei ve Isabella gayri meşru çocuklardı. Alexei yeraltı dünyasından saklanmamıştı ve bu ona çocukluğunu mal olmuştu. Neredeyse tüm hayatını. Isabella, ilk yirmi beş yılında Lombardo Santos'un gayri meşru kızı olduğunu bilmiyordu. Yaşlı Santos, uzun süre bir kızı olduğunu bilmiyordu. Bu onu yeraltı dünyasından kurtarmıştı. Belki de Illias haklıydı.

"Gayri meşru kızların sıklıkla kaçırıldığını çok iyi biliyorsun," dedi soğuk bir sesle.

"Bazen meşru kızlar da kaçırılır," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Ve fahişe evlerine sürüklenip, bedenlerini satmak ve ticaretini yapmak için kullanılırlar."

Başımı salladım. Ne yazık ki haklıydı. "Onun hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum," dedim, kendimi bile şaşırtarak. Beni bu evliliğe zorlamıştı, ama ondan intikam almak için onu kullanmak zalimce olurdu. Isla masumdu. "Kardeşlerime bile."

Gözleri benimkilere baktı, içinde yumuşak bir şey vardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Beni derinlerine hapsetti ve ben de onun bakışlarını karşıladım.

"Teşekkür ederim."

İki basit kelime. Basit bir söz.

ON

KONSTANTIN

Karımı ve çocuğumu yakmaya çalışan herkesi ve dünyayı yakardım.

Onun yemini, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Onun yemini olmadan da, Isla'yı kendi çocuğu gibi koruyacağını biliyordum, onu daha yeni tanımıştı. Tatiana'nın özünde böyle biriydi. Sevdiği insanları korur, kollardı.

"Yatak odamız," dedim ona. "Hoş geldin."

Benden uzaklaştı ve kollarımdan kaydı. Sonra paltosunu yere attı ve odayı incelerken üzerinden geçti.

Çıplak ayakları sert ahşap zeminde sessizce yürüyerek halıya ulaştı. Hareket ederken, parlak kırmızı tırnakları sık sık ışığı yansıtıyordu.

"Bizim evimiz değil," dedi, gözleri geniş odayı tararken. Odaları geçen yıl yeniden yaptırdım. Annemle babam ayrı ama bitişik yatak odalarında kalıyorlardı. Karımla ayrı yatak odalarında kalmak gibi bir niyetim yoktu.

"Bizim evimiz," dedim.

Onun beni terk edeceği düşüncesi bile beni çılgın bir canavara dönüştürüyordu. Tatiana'nın beni o kadar etkilemesi ve benim babam gibi olmamdan korkuyordum. Bunu istemiyordum. Hem Tatiana hem de benim için kötü bir son olurdu. Çocuklarımız için. Ailemiz için.

Karım şakacı bir şekilde omzunun üzerinden bana baktı. "Yani sahip olduğun her şey benimdir." Ben başımı salladım ve dudakları,

sorun çıkacağını vaat eden o gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Bunu bilmek güzel."

Tatiana, bizim dünyamızdaki herkes kadar iyi biliyordu. Evlilik ömür boyu sürerdi, bu yüzden evlilik öncesi anlaşılmaya gerek yoktu. Ayrıca, o da tam olarak parasız sayılmazdı.

"Dolap nerede?" diye sordu, sonra gözlerini takip ederek odanın köşesine baktı. Yavaşça dolaba doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Oh, giyinme odası. Bu iyi." İçeri girdi ve ben de onu takip ettim. "Biraz küçük," dedi.

"Daha büyük yapabiliriz."

Gözlerime baktı. "Alay ediyordum," diye alaycı bir şekilde fısıldadı. Kahretsin, onun yumuşak tavırlarını seviyordum. Esnek tavırlarını. Onun her yönünü seviyordum. Karımda sevmediğim bir şey bulamamıştım henüz. "Vay canına, burada her şeye sahip olacağını söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Zarif parmakları kıyafetlerin üzerinde dolaştı. Chanel. Burberry. Armani. Valentino. Hermès. Dior. Gucci. Prada. Hepsi en sevdiği markalar olmalıydı.

"Nadiren şaka yaparım."

"Evet, komik bir tip değilsin."

"Eksik olan ne varsa sipariş edebilirsin. Senin tarafındaki üst çekmecede, üzerinde adın yazılı siyah bir Amex kartı var. Ve biraz da nakit para."

Yavaşça arkasını döndü, sonra dolaba yaslanarak dirseklerini üzerine koydu.

"Biliyorsun, benim kendi param var. Ve kendi siyah Amex kartım. Tek yapman gereken çantamı geri vermek."

Göğsümde alaycı bir his belirdi. Başka herhangi bir kadın dizlerinin üzerine çöküp bana teşekkür ederdi. Tatiana öyle yapmadı. O, her şeye sahip olduğunu belirtmeyi tercih etti.

"Bundan sonra, ihtiyaçların için benim paramı kullanacaksın."

Parmakları, dirseklerini dayadığı dolabın düz yüzeyine hafifçe vurdu. Fransız manikürlü tırnakları ahşaba tıklıyordu. Boynundaki damar, nabzının hızla attığını gösteriyordu. Maskesini yerinde tutarak soğukkanlılığını koruyordu. Ama gergindi.

Bu hoşuma gitmedi. Onun güvenini, sevgisini, bağlılığını istiyordum.

Onu çevreleyen bu duygular içgüdüsel. Cinseldi. Onu her tattığımda göğsümde kücreyen bir açlık büyüyordu. Farkında olmadan, benim takıntımı besliyordu.

"Yoksa ne? Beni cezalandıracak mısın?" Sesi şehvetliydi. Hafifçe nefes nefese. Küstah.

Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kucakladım.

"İkimiz de cezalandırılmaktan hoşlandığını biliyoruz," diye mırıldandım onu yatak odasına taşıırken. Tatiana'nın narin parmakları bana tutundu, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

"Sen de öyle," diye mırıldandı. "Öyleyse neden ikimizi de bundan mahrum bırakalım?"

Banyoya girdim ve arkamdan kapıyı tekmeledim. Tatiana'nın gözleri anında şehvetle buğulandı ve yanakları kızardı. Gözlerinin mavisi, banyonun siyah mermerine karşı belirgin bir şekilde daha belirgindi.

"Beni indir," diye yumuşak bir sesle istedi. Dudakları sadece birkaç santim uzaktaydı ve beni baştan çıkarıyordu. Onun için bir banyo hazırlayıp bu gece dinlenmesini istiyordum. Ama dudaklarına karşı koymak imkansızdı. Dudaklarını öptüm ve dudakları yumuşak bir iniltiyle açıldı. Kontrolümü tamamen kaybettim.

Dünya patlamadan önce yapacağım son şey gibi dudaklarını ele geçirdim. Vücudu benimkine yapıştı, parmakları saçlarıma daldı ve tırnakları kafa derimi çizdi. Tatmin duygusu kanımda dolaştı.

Ve kararlılık.

Karımı beni sevmesini sağlayacaktım. Sonra gerçeği öğrendiğinde beni terk etmeyecekti.

ON BIR

TATIANA

İlias bana tuhaf bir bakışla bakıyordu.

Aynada ikimizi gördüm. Ben, sadece onun gömleğini giymiş, çıplak bacaklarım tamamen görünür haldeydim. O ise takım elbise giymiş, tam bir Pakhan gibi görünüyordu. Saçlarım dağınık ve karışıkken, kocamın görünüşü tertemizdi.

Beni tezgahın üzerine oturttu ve ben onun banyoda hızlıca hareket etmesini izledim. Suyu açtı, sesi banyoyu doldurdu. İlias uzanıp bir banyo ürünü aldı.

Tam dökmek üzereyken onu durdurdum.

"O şişe kimin?" diye sordum, elindeki şişeyi işaret ederek.

"Senin." Kıskançlığımdan eğlenmiş gibi başını salladı. Kıskanç değildim ama başka bir kadının ürünü kullanacak değildim. "Giysilerle birlikte teslim edildi. Her şey yeni ve senin, Tatiana."

"Öyleyse dönebilirsin." Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ve onu yere attım. Bakışlarında bir sıcaklık parladı ve vücudum anında tepki verdi.

"Önceki hayatında kraliçe olmalısın," diye mırıldandı ve içeriği küvete döktü. Gül kokusu havada yayıldı. On kişinin rahatlıkla sığabileceği büyük küvet birkaç musluktan dolduruldu ve ikimiz sessizce suyun küveti doldurmasını izledik.

"Giysilerini çıkarmayacak mısın?" diye utanmadan sordum. Bunun beni biraz çaresiz gösterdiğinin farkındaydım. Neyse. Evli olmanın avantajlarından yararlanayım bari.

"Hayır."

Midemdeki o batma hissini değerlendirmek istemiyordum. Bu yüzden tezgahdan kayarak indim ve kalçalarımı sallayarak küvete doğru yürüdüm.

"Senin kaybın," diye mırıldandım yanından geçerken.

Elini hafifçe popoma vurdu. "Alaycı. Küvete gir."

Beni küvete indirmeye yardım etti ve suya daldığım anda derin bir nefes aldım.

"Bu çok iyi geldi," diye iç geçirdim. O eğildi ve bir an için bana katılacağını umdum, ama sadece arkama uzanıp musluğu kapattı. Sonra ben köpüklerin içinde ıslanırken o küvetin kenarına oturdu.

Sürekli akan suyun ardından gelen sessizlik ani oldu. Bir şekilde eziciydi. Ama rahatsız edici değildi. Aylarca süren çekişmelerin ardından, kendimi burada bulmak hala tuhaf geliyordu. Onun evinde. Rusya'da. Onunla evliydim.

Nedense evliliğimiz fikri bana itici gelmiyordu. Bunun sebebi harika seks olmalıydı. Evlilik için en iyi temel sayılmazdı, ama en azından bir şeydi. Tabii, karnımda büyüyen bir çocuk da vardı.

Göğsüm ısındı. Bebeğimiz tam olarak planlanmış değildi, ama onunla zaten bir bağ hissediyordum. Ya da belki de ondan. O ya da o sağlıklı olduğu sürece önemi yoktu. Avucumu karnımın altına koydum ve nazikçe ovuşturdum. Zaten hamilelik kitapları satın almıştım ve hamilelik ve bebeğimizin ilk yılıyla ilgili her şeyi okumaya başlamıştım.

Illias ceketini çıkardı ve havlu askısına astı, sonra manşetlerini çözdü ve kollarını sıvadı, ön kollarını ortaya çıkardı. Tanrım, Illias'ın ellerine bayılıyordum. Çok güçlü ve damarlıydılar. Sert olmalarına rağmen çok fazla zevk verebiliyorlardı.

Yanımda çömeldi ve elini suya soktu.

"Ne yapıyorsun?" Parmakları omuzlarımı masaj yapmaya başladığında cevap vermedi. Güçlü parmakları sırtımda dairesel hareketler yaptı

sırtımı dairesel hareketlerle ovuşturdu, sonra tekrar yukarı doğru, sırtımın üst kısmındaki ve omuzlarımdaki kasları gevşetti.

Ona daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğdim ve havayı düşük bir inilti doldurdu. Dehşetle bunun benim iniltim olduğunu fark ettim, ama bu kadar iyi hissettirmesine engel olamadım.

"Hamilelikte masajın iyi geldiğini okudum," dedi derin sesiyle.

Zevkle iç geçirdim. "Kesinlikle katılıyorum," diye mırıldandım. "Bunu nerede okudun?"

"Amerikan Gebelik Derneği." Parmakları ustaca üzerimde çalışırken kaslarım her saniye gevşiyordu ve gözlerim kapandı. "Karnı masaj yapmamam konusunda uyardılar, ancak doğum öncesi masaj terapisinin kaygı ve stresi azaltmaya yardımcı olabileceğini belirttiler."

O, hassas ve emin, kararlı hareketlerle uzun dairesel hareketler yaptı. "Peki, Illias. Eğer Pakhan olarak kariyerini bırakmak istersen, masöz olarak başarılı olursun."

Ağır göz kapaklarımdan arkasından onu izledim ve dudaklarımda köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Yarı gülümsediğinde çok yakışıklıydı. Gerçekten gülümsediğinde beni bir girdaba sürükleyeceğinden korktum.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Başka ne okudun?" diye sordum.

"İlk üç aylık dönemde çok fazla uykuya ihtiyacın var." Eli boynuma doğru uzandı ve yavaşça aşağı doğru kaydı. "Stres yapma." Avucunu hızla atan, zor nefes alan kalbimin üzerine koydu. "Alkol alma."

Gerildim ve gözlerine tam olarak baktım. "Aylardır içmedim." Başını salladı. "Biliyorum."

"Senin bir sapık olduğunu unutmuşum," diye mırıldandım.

"Sadece sana," dediğini duydum sanırım, ama emin olamadım. Gözlerim lüks banyoyu dolaştı. Siyah mermer, beyaz duvarlar ve beyaz armatürlerle tezat oluşturunuyordu.

"Ne zaman Amerika'ya döneceğiz?" diye sordum, hala banyonun her köşesini inceliyordum. Görülmeye değer pek bir şey yoktu, ama belki de Illias'ın karanlığında boğulmaktan kurtulmuşum. Yavaş yavaş beni dibe çekiyordu ve beni nereye götüreceğinden korkuyordum.

Aramızda hâlâ birçok sır vardı. Her ne kadar berbat olsa da, dünyamızın bazı ahlaki açıdan gri yöntemlerine bir şey demiyordum. Ama masum insanları öldürmeye razı değildim. Kadınları ve çocukları öldürmeye. Vasili her zaman bir yerde sınır çizmemiz gerektiğini söylerdi.

"Daha yeni geldik," diye cevapladı ayağa kalkarken. Temiz bir havlu çıkardı ve sert hareketlerle ellerini kuruladı.

Kaşlarım çatıldı ama sonra ona ne sorduğumu hatırladım. Bana kesin bir tarih vermesini beklemiyordum ama genel bir zaman aralığı olsa iyi olurdu. Neyse. Beni esir tutmayı başaramayacaktı - karım olsun ya da olmasın.

"Videodaki kadın... o senin kız kardeşin mi?" Konuyu değiştirdim ve odadaki fili ele aldım. Eninde sonunda bunu konuşmak zorundaydık. Şimdi konuşmak en iyisiydi. "Bunu bir nedenden dolayı mı sahneledin?"

"Hayır."

Tek kelimelik cevap sinirlerimi bozdu, ama beni asıl endişelendiren onun ifadesiydi. Neredeyse duvarlarını ördüğünü görebiliyordum. İfadesindeki sakinlik ve soğukluk, bu dünyaya yeni gelen birini sarsardı. İllias'ın tehlikeli, acımasız bir katil olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama o bizim bebeğimizi istiyordu. Beni istiyordu. En azından şimdilik.

"Eşlerin tanıklık ayrıcalığı, bir eşin ceza davasında diğer eşe karşı tanıklık yapmasını engellediğini biliyor musun?"

Karanlık gözleri benimkileri bir kafese hapsetti.

"Bunu biliyordum." Elbette biliyordu. "Ama o video senin gözlerin için çekilmemişti."

"Yine de gördüm." İçimde öfke kabardı, ama Sasha'nın aksine ben her zaman dürtüsel davranmazdım. Ara sıra sözlerimi dikkatlice seçerdim. "Birbirimize güveneceksek, bir yerden başlamalıyız. Öyle değil mi?"

Videoda tetiği çektiği anki o *patlama sesi* zihnimde yankılandı. Aramızdaki bu sessizlikte neredeyse duyabiliyordum.

"O Isla'nın annesiydi." Nefesimi tuttum ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Babam onu bir yerden getirmişti. Bir genelevden. Henüz on altı yaşındaydı. Onu buraya getirmişti

Isla'ya hamileydi. Bir gece, onu dövüp tecavüz etmek için odasına gitti ve ben kendimi kaybettim."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum, kulaklarım çınlayarak.

"Evet," diye itiraf etti, küvete en yakın sütuna yaslanarak. "Bunu bilen tek kişi sensin. Boris şüpheleniyor, ama kesin olarak bilmiyor. Annemin ölümünden beri buraya hiç çıkmadı." Şakağını hafifçe vurdu, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Isla'nın annesi de buraya çıkmazdı. Babamın onu mahvettiğini mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Doğum yaptığında, bebeğe odaklanmasını ummuştum," diye devam etti Illias. "Ama odaklanmadı. Ona isim vermekle uğraşmadı. Onu emzirmekle uğraşmadı. Ama kız kardeşimi öldürmeye çalıştı." Bu sözleri duyunca nefesim kesildi, kalbim sıkıştı. Isla'ya daha fazla acımaya başladım. Onu koruyup kollamasının sebebi belliydi. "Bir keresinde, kız kardeşimi boğmaya çalışırken yakaladım. Bir başka seferinde ise onu boğmaya çalıştı. Durum o kadar kötüleşti ki, onu Isla ile yalnız başına odada bırakamazdım. Bardağı taşıran son damla, Maxim'in silahını alıp bebeği vurmaya çalışmasıydı."

Küvetin üzerine eğildim ve elini tuttum. "Onu öldürmen hiç de şaşırtıcı değil."

"Onu aynı gece öldürdüm."

Bu hikaye beni çok sarsmıştı. Ama bu bilgiyle birlikte bir rahatlama da hissetmiştim. Bu, Illias'ın ilkelerinin bir kanıtıydı. Sonuçta, kız kardeşini kurtarmıştı. Kardeşlerim annemizi öldürmemişlerdi, ama onu kurtarmamışlardı da. Aslında, annemizi beni de kendisiyle birlikte öldürmeye çalışırken yakalayan Vasili olsaydı, onu da öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

"O biliyor mu?" Bu soruyu fısıldayarak sordum, ama içten içe cevabı biliyordum. O, onu her şeyden koruyordu. Bu bilgiyi de ondan saklayacağından emindim. Tıpkı Sasha'nın beni benim sırrımdan koruduğu gibi.

"Hayır."

Onun itirafı ortamı doldurdu.

"Bir süre önce bir cep telefonu teslim edildi," diye sessizce başladım. "Kimin gönderdiğini bilmiyorum ama açtığımda bir video oynatılmaya başladı."

Illias gözle görülür şekilde gerildi. "Video ne hakkındaydı?"

Sesi biraz tuhaftı. Neredeyse endişeli gibiydi. Ama yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Yutkundum. "Videoda Sasha birini öldürüyordu. Bir adamı boğuyordu. O adamın kim olduğunu bilmiyordum ama bu beni çok korkuttu." Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. "En kötüsü bu değildi. Videonun sonunda Adrian videoyu silmekle ilgili bir yorum yaptı. Ama video hala oradaydı. Lanet olası video tam önümde oynuyordu." Kafamı salladım. "Videoyu sildiğini sanmıyorum, ama nedenini bilmiyorum. O ve kardeşlerim çok yakındılar."

İtiraflarımız havada dolaşarak bizi görünmez bağlarla birbirimize yaklaştırdı. Ve yavaş yavaş bu adama olan güvenim bir kat daha arttı. En azından koruma konusunda. Illias'ın ne pahasına olursa olsun ailemizi koruyacağını biliyordum. Tek yapmam gereken Isla'ya bakmak ve bunun doğru olduğunu anlamaktı.

Hayatını ağabeyine borçluydu. Tıpkı benim hayatımı ağabeyime borçlu olduğum gibi. Sasha beni annemden kurtardı, ama Vasili ve Sasha bana hayat verdi. İstikrarlı ve sağlıklı bir çocukluk.

Ayağa kalktım, vücudumdan su damlıyordu, sonra bir bacağımı, sonra diğerini sallayarak küvetten çıktım. O beni izliyordu, gözleri vücudumu, ondan beklediğim o karanlık şehvetle tarıyordu. Dürüst olursam, beni heyecanlandıran bir şehvet. Ama o sadece başka bir yumuşak havlu uzandı ve onu bana sardı. Ellerimi havada tuttum, sonra yavaşça döndüm ve yüz yüze geldik.

Kısa boylu bir kadın değildim, ama uzun boylu da değildim. Onun yanında, kırılğan ama aynı zamanda korunmuş hissediyordum. Illias'ın göğsüne uzandım, göz teması kurmak için boynumu uzatmak zorunda kaldım.

Sessizliği tenime dokundu. Karanlığı baştan çıkardı. Takıntısı beni ezdi.

Ve yavaşça görünmez ipler bizi birbirimize çekti, dünyamızın dikenleri arasından geçerek.

Uyluklarım titriyordu. Nabzım hızlanmıştı. Kulaklarım çınlıyordu. Bana dokunmasını bekledim. Amım beklentiyle zonkluyordu. Kalbim güm güm atarken, vücudumdaki her hücre bekleyişle parlıyordu. Belki de bu bağı kuran, karnımda büyüyen bebeğimizdi, ya da tamamen başka bir şeydi. Emin değildim. Tek bildiğim, Adrian'la hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Yatağa git," dedi yumuşak bir sesle, parmak eklemlerini yanağıma sürterek. "Uyumaya ihtiyacın var."

Uyku, şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

"Ya sen?" Kahretsin, onun bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Beni tatmin etmesine. Tüm vücudum yanıyordu, fiziksel çekiciliğin ötesine geçen hislerle titriyordum.

"Duşa gireceğim."

Bunun üzerine arkasını döndü ve odanın karşı tarafındaki cam kaplı duşa doğru yürüdü ve suyu açtı.

"Sen benim banyo yapmamı izlediğine göre, ben de senin duşunu izlemeliyim," diye yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söyledim. "Kısasa kısas falan."

Cevap vermedi, ama öpülesi dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve beni kendisine gitmeye davet etti.

Neyse. Belki de yorgun düşmüştür.

Arkamı dönüp yeni diş fırçasına uzanırken, soyunan kocamın muhteşem vücuduna birkaç kez daha gizlice baktım. Tanrım, vücudu bir Yunan tanrısınıninkine benziyordu. Bronz teni kaslarını örtüyor ve gücünü ortaya koyuyordu.

Dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra, arkamı dönüp Illias'a son bir kez bakarak banyodan çıktım. Yatak odasına girince, pijamalarımı aramak için giyinme odasına doğru yürüdüm.

"Belki seksi bir iç çamaşırı," diye yüksek sesle düşündüm.

Ama yoktu. Ben de dantelli açık mavi bir külot çıkardım ve tam bir tişört çekmek üzereyken gözüm Illias'ın düzenli bir şekilde dizilmiş gömleklerine takıldı. Bir tanesini alıp düğmelerini iliklemeden giydim. Sonra sıralar halinde dizilmiş kravatları karıştırarak mükemmel olanı buldum. İpeksi. Mavi. Külotumla uyumluydu.

Kravatı taktım ve göğüslerimin arasına gevşekçe düşmesine izin verdim.

Dušta su hala akıyordu, ben de yatağın üzerine tırmandım ve rahat bir pozisyon aldım. Bekledim, serin hava hassas meme uçlarımı okşuyordu. Çıplak uyluklarım. Neredeyse fark edilmeyen yuvarlak kalçalarım.

Parmaklarım köprücük kemiğimden aşağıya, meme uçlarıma doğru kaydı ve onları sıkıca çimdikledi. Illias'ın yaptığı gibi. Göz kapaklarım kapanırken sırtımı kavisledim. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı. Sonra diğer meme ucumu da aynı şekilde çimdikledim.

"Siktir," diye hırıltılı bir ses çıkardım. Bu çok iyi geliyordu.

Amım da aynı ilgiyi görmek için zonkluyordu. Uyluklarım titriyordu. Islaklık birikmiş, kocamanın sikini bekliyordu. *Ama o benim dinlenmemi istiyor*, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Elim vücudumdan aşağıya, külotuma doğru kaydı. Parmağım klitorisime dokunduğu anda, titreyerek nefes aldım. Kan damarlarımdan hızla akıp kulaklarımda uğuldadı, cildimin her santimini aydınlattı.

Klitorisimi ovuşturdum, vücudum titredi. Kayganlığımı girişime yaydım, sonra bir parmağımı içime ittim. Hayal kırıklığı yaratan titrek bir nefes aldım. Illias'ın beni parmakladığı zamanki gibi hissetmedim.

Bu yüzden dikkatimi zonklayan klitorisime geri çevirdim. Onu ovuşturdum, kalçalarımı elime sürttüm. Onun kocamın sert eli olduğunu hayal ettim. Klitorisimin etrafında daireler çizerek üzerine baskı uyguladım. Onu çimdikledim. Sırtım yataktan kalktı. Hareketlerim düzensizleşti. Klitorisimi okşamaya devam ederken, karnımın derinliklerinde saf bir mutluluk çiçek açtı.

Illias'ın o güçlü, acımasız darbelerle bana çarpmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Kasıkları vahşice bedenime çarpıyor, beni cezalandırıyor ve aynı zamanda zevk veriyordu.

Illias'ın karanlık, müstehcen sözleri beynimde yankılanıyordu.

Duvarlarım gerildi. Amım ağrıyordu. Derinlerde bir elektrik oluşmaya başladı ve yavaşça omurgama yayıldı. Bir inilti havada yankılandı, ama sanki suya batmışım gibi duyabiliyordum.

Çok yakındım. Neredeyse gelmişim.

Kalbim şiddetle atıyordu. Düzensiz bir şekilde. O nihai zevki yakalamak için acıyla yanan amımı çaresizce ovuşturuyordum, ta ki bir el bileğimi kavrayıp onu durdurana kadar.

Gözlerim birden açıldı.

Kocamın şehvetle yanan koyu renkli gözleri bana bakıyordu. Üzerinde sadece boxer vardı ve bacaklarımda arasındaki ağrı on kat daha şiddetlendi. Birbirimize baktık, yanaklarım kızardı ama utanmadım.

Bunun bir anlamı yoktu.

Onun gergin ön kolları ve zarif, kalın parmakları ağrıyan amıma çok yakındı. Ve onların bana ne kadar zevk verebileceğini biliyordum.

"Beni bekleyemez miydin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Uyumamı söyledin. Seksle ilgilenmediğini düşündüm."

Banyodan gelen yumuşak ışık odanın köşesinden geliyordu. Güçlü, neredeyse sert yüz hatları karanlık bir şehveti yansıtıyordu. Gözlerindeki bakış, sahiplenme ve takıntı doluydu.

Derin bir nefes aldı, benim uyarılmamın kokusunu ciğerlerinin derinliklerine çekti. Yarı kapalı gözleriyle beni izledi.

"Kendine dokunurken kimi düşünüyordun?" "Seni."

Cevap onu memnun etmiş gibiydi, çünkü o silahsızlandırıcı gülümseme kalbimi göğüs kafesim içinde yepyeni bir ritimle çarpmaya başladı.

"Aferin kızım." Bileğimi tutarak, elimi külotumdan çıkardı, sonra diğer bileğimi de tuttu ve ikisini de kocaman elinde bir arada tuttu. "Bunun için kıcına kemer vurmayacağım."

Oh, lanet olsun.

Tahrikim daha da arttı. Kanım daha hızlı pompalanmaya başladı.

Onun sözlerine dehşete düşmem gerekirdi. Kimse beni hiç dövmemişti, kıcıma kemer vurmak bir yana. Öyleyse neden bu kadar tahrik edici geliyordu? Belki de bir doktora gitme zamanı gelmişti.

Kravatını başımın üzerinden geçirdi ve sakince bileklerime sardı.

"Sevgili karım, bu senin ilk dersin," dedi, sesi kaba, derin ve karanlıktı. "Kimse... kimse seni tatmin edemez, sadece ben." Bir titreme beni sardı. Bu delilikten öte bir şeydi. Lanet olsun, hoşuma gitmişti. İpek gibi mavi kravatla bileklerimi önümde kolayca bağladı. Sonra tek eliyle bacaklarımı ayırdı.

"Sırılsıklamsın," diye inledi, gözleri sanki külotumun içini görebiliyormuş gibi örtülü amıma takıldı. Onun bakışını takip ettim ve heyecanımdan dolayı külotumda oluşan ıslak lekeyi gördüm. Tamam, bu biraz utanç vericiydi.

Tokat.

Elini amıma vurdu. Karıncalanma hissi içimi kapladı ve daha fazlasını isteme duygusuyla yayıldı.

"Senin uyarılman bana ait, Tatiana," diye homurdandı. *Tokat.* Kahretsin, orgazm olabilirdim ve onun bundan hoşlanacağını sanmıyordum. Beni cezalandırıyordu,

ödüllendirmiyordu. Yine de bu uyarıcıydı, içimde karıncalanma hissi uyandırıyor. "Anladın mı?"

Bacaklarımı kapatarak, eli uyluklarımın arasında sıkışmış halde, çılgınca başımı salladım. Bir tokat daha ve zevk içimi kaplayacaktı. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Üst bedenimi ona doğru kaydırarak yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Uyluklarımın arasında bulunan eli yanıyordu, kendimi ona sürtünmeye teşvik ediyordu. Ama bunu görmezden geldim. Ona zevk vermek istiyordum. Sonra onu beni sikmesi için yalvaracaktım.

"Sana telafi edeyim," diye fısıldadım, dudaklarına. Dilimle alt dudağını izledim. Ağzını açarak beni içeri aldı ve ben de bu fırsatı değerlendirip dilimi içeri kaydırđım. Dudaklarımız birbirine yapıştı. Ona karşı inledim, kalçalarım iznim olmadan hala bacaklarımın arasında olan eline doğru kıvrıldı.

Öpüşmemiz çılgınca, çaresizce ve ihtiyaç duyarak oldu. Kahretsin, o kadar ateşliydi ki eriyip gideceğimden korktum.

Öpüşmeyi o sonlandırdı, ikimizin de nefesi kesilmişti. Gözleri, geri dönüşü olmayan bir zevk vaadiyle dolu, karanlık, siyah havuzlar gibiydi.

"Boxerını çıkar," diye yalvardım, yataktan kayarak.

Bana şaşkın, biraz alaycı bir şekilde baktı. "Burada kuralları ben koyarım, moya luna."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve o an anladı. "Lütfen, Illias. Seni tatmak istiyorum. Bana ne istersen yapabilirsin. Ağzıma. Kıçıma. Amıma. Tüm vücuduma."

Elini yanağıma uzattı, başparmağıyla nazikçe okşadı. Neredeyse saygıyla, gözlerindeki bakış ise tam bir bağlılık ifadesiydi.

Bunu hayal mi ediyordum?

Her halükarda, onun önünde dizlerimin üzerindeyken gücümü fark ettim. onun önünde dizlerimin üzerine çökmüşken gücümün farkına vardım.

Onun kraliçesiydim.

ON İKİ

KONSTANTİN

Karım önümde diz çöktü, gözleri bana dikilmiş, sikimi istiyordu.

Tanrım.

Rüya görüyor olmalıydım. Banyodan çıktığımda, onu sadece gömleğim, kravatım ve o küçük külotla gördüğümde neredeyse içime boşalacaktım. Elini külotunun içine sokmuş kendini tatmin ediyordu.

Bir an için, bacaklarının arasında başka birini hayal ettiğini düşünerek öfke beni sardı. O dar amcıkta. Ama o benim düşünmüştü.

Benim sikimi istiyordu.

Dudaklarımdan bir homurtu döküldü ve şehvetli bir arzu sikimi sertleştirdi. Ama bu şehvetten çok daha fazlasıydı. Lanet olası bir takıntıydı. Aşk. Bağlılık.

O benimdi ve ben de onundum.

Ayağa kalkıp boxerımı bacaklarımdan aşağı indirirken, Tatiana'nın soluk gözlerinin bir ton koyulaştığını ve arzuyla bulanıklaştığını gördüm. Beni emdiği tek zaman Washington'daki o gündü ve o günden beri bunu hayal ediyordum. Onu dizlerinin üzerine çökertip sikimi boğazının en derinlerine sokmamak için sürekli mücadele ediyordum. Ağzını ve küstahlığını seviyordum, ama sikimi emmesini daha da çok seviyordum.

Ama onun da bunu istemesi gerekiyordu. Beni istemesi gerekiyordu.

"Lütfen Illias, bana sikini ver." Tatiana'nın yumuşak sesi kulaklarıma bir melodi gibiydi. Sanki düşüncelerimi okumuş ve tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi.

istediğimi tam olarak biliyormuş gibi.

Dili dışarı fırladı, dudaklarını yalarken gözleri benim kaya gibi sert sikimle aynı hizadaydı. Eğildi ve dilini sikimin ucuna sürerek ön sıvıyı yaladı.

Parmaklarım sarışın saçlarına gömüldü, boğazımın derinliklerinden inerken saçlarını sertçe kavradım.

"Siktir, moya luna."

"Bu iyi mi?" O gözlerle bana baktı, sanki beni memnun etmekten başka bir şey istemiyormuş gibi.

"Evet, lanet olsun."

Dilini penisimin başının etrafında dolaştırdı, ön sıvının damlalarını yaladı. Ama beni mahveden onun çıkardığı seslerdi. Sanki benim penisimi emmek ve yalamak onun için en iyi şeydi. Sanki o da benim kadar seviyordu.

"Mmm. Tadını seviyorum." *Kahretsin.* Onun boğazına kadar girmeden önce ağızına boşalabilirim. "Ağızımı sik, Illias."

O anda boşalmak üzereydim. Karımı çok seviyordum. Onu çok uzun zamandır seviyordum, Tatiana'dan geri dönüşün olmadığını biliyordum. Ve şimdi sonunda ona sahiptim. Gözlerindeki bakış ve sözleri beni dizlerimin üzerine çökertiyordu ve o bunun farkında bile değildi.

Ağızını daha da açtı ve beni boğazının derinliklerine aldı. İnledi, gözleri kapandı ve bu beni hiç bu kadar etkilememiş en güçlü afrodisyak oldu. Bunu yapmaktan zevk aldığı gerçeği. Bunu yapmak *istediği* gerçeği.

Zihnimin ve ruhumun karanlık köşeleri, sadece onun bana verebileceği ışıkla doldu.

Siktir et çipi. Siktir et Omertà'yı. Onlar benim yeminimi almışlardı, ama o benim kalbimi almıştı. O her zaman her şeyden ve herkesten önce gelirdi. Ne olursa olsun.

"Sikimi emerken bana bak," diye boğuk bir sesle emrettim. Tatiana o güzel mavi gözlerini açtı ve ağır göz kapaklarının arkasından beni izledi. Başını sallayarak sikimi emdi ve giderek daha fazla içine aldı. Elim saçlarını kavradı ve boğazının derinliklerine doğru ittim.

Hafifçe öğürdü. "Boğazını gevşet. Bırak benim olsun. Tıpkı benim tüm vücudumun senin olduğu gibi."

O da itaat etti. Benim küçük asi karım her konuda bir şeyler söylemek isterdi, ama yatak odasında uysal ve itaatkârdı. Boğazını gevşetip sıcak ağzını kullanmama izin verdi. Onun ıslak sıcaklığına girip çıktım. Gözlerinin köşelerinde yaşlar birikti, ama beni emmeye devam etti.

Benim itmelerimi, amına ve kışına attığım tokatları kabul etti. Gözlerindeki güven beni mahvetti. Sanki beni körü körüne güvenerek onu parçalamamı, sonra da yeniden bir araya getirmemi bekliyordu.

Karım, boğazının derinliklerinde benim sikimle inliyordu, bu anlardaki yumuşaklığı beni tamamen ele geçiriyordu. Benim sertliğim yatak odasında ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ama dış dünyaya karşı, o her zaman benim yanımda hüküm sürmeye layık bir kraliçe olacaktı. Bize saldıranlara cezalarını ödetmek için.

Onun ıslak sıcaklığından çekilerek, ona bir nefes aldırardım. Derin bir nefes aldı, ama sonra dilini uzatıp sikimden damlayan spermi yaladı. Siktir beni. Daha fazlasını istiyordu. Saçlarını daha sıkı tutarak, acımasızca içine girip çıktım, ritmim hızlandı.

"Kocanın sikini mi istiyorsun?" İt.

"Mmm," diye mırıldandı, gözleri bulanıklaşmış, sert sikimin etrafında.

"Ağzını sikmemi seviyor musun?" Başka bir baştan çıkarıcı "mmm" sesi çıkardı, uyluklarını birbirine sürttü. "Benim olmayı seviyor musun?"

Çılgınca başını salladı, başı sallanıyor ve dizleri titriyordu. Boğulma sesleri müzik gibiydi. Gözleri notalar gibiydi. Ve vücudu bir enstrüman gibiydi.

"Ağzını bu kadar sert kullandığım için ıslandın mı?" İnlemeleri cevabımdı. "Beni derinlemesine al."

Her itişte göğüsleri zıplıyordu, çenesi genişledi ve dili acı verecek kadar sert sikimin etrafında dönüyordu.

"İşte bu," diye mırıldandım. "Gözlerini bana dik, moya luna."

Sikim zonkladı. Kalçalarımı ileri doğru ittim, boğazının derinliklerine doğru ilerledim. Uzun, soluk kirpiklerinde gözyaşları elmaslar gibi parıltıyordu. Bu, gördüğüm en güzel manzaraydı. Karım. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyordum, taşaklarım gerginleşip ağırlaşıyordu. Onu güzel sarı saçlarından tutup sikimi boğazına soktum. İçeri ve dışarı. Derin ve hızlı.

Yuttu. Bir kez. İki kez. Hayatı buna bağılıymış gibi sikimi emdi. Onunki olmasa bile, benimki öyleydim. Deli gibi ağzını sertçe sikiyordum, o sırada dili sikimin altını okşuyordu.

"Hepsini yutacaksın," diye nefes nefese söyledim. "Her bir damlasını."

Boğazından bir inilti daha çıkararak başını salladı ve ses penisimde titreşti. Kontrolümü kaybettim ve orgazmla birlikte testislerim patladı.

Sikimin yarısını dışarı çekip, sperm fışkırırken yumrukladım. Sözüne sadık kalarak, yuttu ve yutmaya devam etti, spermim çenesine ve ağzının köşelerine damladı.

"Siktir," diye hayvani bir iniltiyle boğuk bir ses çıkardım. "Sen benim ayaklarımın dibine aitsin, spermim çenenden damlıyor."

Gülümseyerek, dilini dışarı çıkardı, dudaklarını yaladı ve sözüne sadık kalarak her bir damlayı yuttu. Bu, hayatımda gördüğüm en erotik manzaraydı.

"Sadece yatak odasında ve ben istediğim için," diye cevapladı kendini beğenmiş bir şekilde.

Hırlayarak onu ayağa kaldırdım ve ağzımı ağzına yapıştırdım. Öpüşmeyi bıraktı, ikimiz de nefes nefeseydik ve onu yatağa attım. Sırt üstü düşerken memnuniyetle çığlık attı, göğüsleri zıpladı. Hala benim gömleğimi giyyordu, göğüsleri tamamen ortadaydı. Onu benim kıyafetlerimle, benim kokumla sarılmış görmek hoşuma gidiyordu.

Döndü ve yatakta sürünerek mücadele etti, bana kıcını tam olarak gösterdi ve ben de görüşümü engelleyen o lanet külotu pişman oldum. Kalçalarını salladı, sonra sırt üstü yastıklara yaslandı.

Şişmiş amından külotunu yırttım.

"Tatlı sırası bende. Bacaklarını aç," diye emrettim.

Tatiana tereddüt bile etmedi. Bacaklarını genişçe açarak, parıldayan amını görmemi sağladı. Etleri şişmiş ve pembiydi, beni baştan çıkarıyordu. O, rahatlamak için çığlık atana kadar onu yalayacaktım.

Bilekleri hala ipeksi mavi kravatla bağılyken, kravatın ucunu amına götürdü ve ıslaklığı boyunca sürükledi. İpek, zonklayan pembe kıvrımlarına değdi ve sırtı kavis yaptı, ama gözleri yüzüme kilitli kaldı.

Gözlerim parladı. Sikim çoktan sertleşmeye başlamıştı, onun sıkı sıcaklığının içine girmek için can atıyordu.

"Kendine dokunmamamı söylemedim mi?" diye homurdandım, onu cezalandırmaya hazırdım.

Gülümsemesi tamamen kendini beğenmişlikti. "Kendime dokunmuyorum. Senin kravatın dokunuyor."

Küçük yaramaz. Bağlı bileklerini tutup, onu amından . "Kravatım da sana dokunamaz," dedim, sesimde kıskançlık vardı.

Kıkırdayarak, gözleri yaramazca parladı. Onun bu yönünü çok seviyordum. Oynak. Seksi. Bana çardaktaki kızı hatırlattı. Adrian'dan önce. Bizi ayıran tüm o boktan şeylerden önce.

Bağlı bileklerini boynuma doladı. "O zaman, Bay Konstantin, işe koyulsan iyi olur," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Ve bu balayını unutulmaz kıl."

Karanlık bir kahkaha göğsümde yankılandı. Onu cezalandırmalı mıydım, yoksa adımı haykırmasını mı sağlamalıydım, bilemedim.

Yatağın üzerine diz çöküp, benim için açılmış olan amını izledim. Ağzımı sulandıran kokusu ve sıvıları ile beni baştan çıkarıyordu.

Onun amını sertçe avuçladım. "Bu kimin amı?"

"Senin." Hiç tereddüt etmedi. Direnmedi. "Şimdi beni sik. Sertçe." Siktir, belki de karım da benim kadar ahlaksızdı.

"Doğru," diye mırıldandım, onun uyarılması parmaklarımı kaplıyordu.

Bacaklarının arasına sıkışarak, karnım yatağa değene kadar eğildim ve sonra girişinden klitorisine kadar onu yalamaya başladım. Titredi, sırtını kavisledi ve amını yüzüme sürttü.

"Kızgınlığımın amıma değen sakalının hissini seviyorum," diye nefes nefese söyledi, parmaklarını saçlarıma ve boynumdaki lanet kravata gömdü. Daha iyi bağlama ekipmanı almam gerekecekti. Gelecekte karım için çok dersler alacağımı hissettim.

Acımasızca, amını yaladım, onu sertçe yaladım. Bacaklarını omuzlarıma doladım, yüzümü sadece onun ve gül kokusunun olduğu amına daha derine gömdüm. Klitorisini ısırdım,

kontrolümü kaybetmeme neden olduğu için onu cezalandırdım. Onunla birlikteyken, kontrolümü korumak anlamsızdı.

Ruhumun derinliklerine ve derimin altına sızdı. Kalbimin ve kemiklerimin bir parçası oldu. Onu çıkarmak imkansızdı. Sarhoş ediciydi, tahrik kokusu ağzımı sulandırıyordu. Göğsüm inip kalkıyordu, ağzım onun yumuşak tenindeydi.

Onun amını yaladım, zonklayan klitorisini okşadım. Parmakları saçlarımın arasına girdi, saç tellerimi kavradı. Birlikte ateş gibiydik. İkimiz de bunu istiyorduk. Asıl soru, gerçek ortaya çıktığında küle dönüşüp dönüşmeyeceğimizdi.

Dilimi onun içine soktuğumda, sırtı yataktan kalktı ve göğüsleri yukarı doğru çıktı. Lanet olsun, mükemmeldiler. Bu biraz saçma olabilir, ama bebeğimiz için sütle dolmalarını görmek için sabırsızlanıyordum. Karnının çocuğumuzla şişmesini görmek için. Gerekirse, beni asla terk etmemesi için onu hamile tutardım.

Memnuniyet dolu bir homurtu içimde ve onun amında titreşti.

"Siktir, İllias," diye inledi. "Evet, evet. Ohhh..."

Klitorisini tekrar ısırdım, dilimle masaj yaptım, sonra ağzıma aldım ve şişmiş hassas yumruğu emdim. Uylukları titriyordu. Kalçaları ağzıma sürtünüyordu, hareketleri sarsıntılıydı. Dilimi içine sokup çıkardım, dilimle onu sikiyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Durma, lütfen. Gidiyorum... Oh, oh, oh..."

Zevk çılgılığı havayı deldi, parmakları saçlarımı kavrarken amını ağzıma itti. Ölmenin bir yolu olsaydı, bu mükemmel bir yol olurdu. Onun amıyla boğulmak.

Onun sıvıları dilimi ıslattı ve ben onu temizledim, o da titreyerek ince, uzun bacaklarını boynuma doladı. Titredi, o küçük titremeler bunun onu da benim kadar etkilediğini gösteriyordu.

Onun üzerine çıktım ve misyoner pozisyonuna geçtik.

"Bir tur daha hazır mısın, moya luna?" Dudaklarına karşı inledim, sikim acı verecek kadar sertleşmişti.

Cevap vermesi için zaman tanımadan, tek bir güçlü hamlede içine girdim.

"Ahhhh..." Nefes almakta zorlanıyordu ve ben hareketsiz kaldım.

"İyi misin?" Yüzünü okşadım, gözleri safir gibi parlıyordu. Bacaklarını daha da açtı, ayak tabanları uyluklarımın arkasına gömüldü.

Yataktan kalkarak dudaklarını benim dudaklarıma doğru uzattı. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Amcığı sikimi sıkıca kavradı ve bu cennet gibi bir duyguydu. Onun her bir parçası bana evimi hatırlatıyordu. "Durma," diye dudaklarıma fısıldadı. "Seni seviyorum..." Kalbim durdu. Göğsüm şişti. Kulaklarım çınladı. "...içimde."

Hayal kırıklığı, hızlı bir nehir gibi içimi kapladı. Tadı acıydı. Ama onu uzaklaştırdım. Henüz çok erkendi. Zamanla gelecekti.

Bu yüzden karımla seviştim. Kayganlığı beni karşıladı. Kalçaları bana doğru kıvrıldı. Sıkı sıcaklığının içinde girip çıktım, sikimi boğarak. Yavaş ve telaşsız bir tempoda devam ettim. Onun içine her girişim eve dönmek gibiydi.

"Oh, Illias..." Gözleri buğulandı. Dudakları aralandı.

Derin ve uzun darbelerle vücuduna girdim. Kalçalarımı sallayarak, her darbemi hissetmesini sağladım, G noktasını vurdum. Ellerim her yerindeydi. Göğüslerini sıkıyordum. Kalçalarını tutuyordum. Parmaklarımı yumuşak kalçalarına gömdüm, çekildim, penisimin ucunu sıcak girişinde bıraktım.

Dudaklarımız birbirine değdi, dilim ağzının içine kaydı. Onu, darbelerimin ritmiyle öptüm, dilim ağzının içine girip çıktı. Sonra ağzım çenesine doğru indi, ısıırıp izler bıraktım. Narin boynunu öptüm, yumuşak tenini emdim.

Onun sıkı meme uçlarını yaladım, içine girip çıktım. Onun seksi, boğuk inlemeleri beni cesaretlendirdi, iç kasları beni sıkıştırarak sikimi boğuyordu.

"Illias... oh, Tanrım..." Nefes nefeseydi. "Lütfen beni çöz. Sana dokunmak istiyorum."

Hızlı bir hareketle bağlarını çözdüm ve elleri beni sardı. Tırnakları beni tırmaladı. Kontrolümü kaybederek içine girdim. Her itiş bir öncekinden daha sert oluyordu. O benim etrafımda titrerken, ben onu hızla sikiyordum.

Kanım damarlarımdan hızla akarken, beni sağarken onun sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarıyordum. Gözleri kapalı, ağzı aralık ve orgazm olurken çığlık attı. Onun çığlıklarını duymak

kanım damarlarımdan hızla akıp kasıklarıma indi.

Tırnakları sırtımı tırmaladı ve orgazmımı uzatmaya başladı. İçine boşaldığımda inlemem odada yankılandı. Amını doldurdu, taşan sperm her yerine damladı. Heyecan damarlarıma yayıldı, beynime girdi ve bu hayvani sahiplenme duygusuyla aklımı başımdan aldı.

Bunu benden çıkaran tek kişi Tatiana'ydı. Aramızdaki bağ derin, karanlık ve o kadar eziciydi ki, beni derinden sarsmıştı.

Karımın dudaklarından derin, memnun bir iç çekiş çıktı ve o, benim sikim hala içindeyken bana sokuldu.

Başından beri olmam gereken yer orasıydı.

Şafak vakti ilk ışıklar pencerelerden içeri sızarak karımın altın sarısı saçlarını aydınlatırken, karımın uykusunu izledim. Uyurken yumuşak bir melek gibi görünüyordu, ama uyanıkken intikamcı bir kraliçeye dönüşebiliyordu.

Tatiana aile birliğini anlıyordu.

Bunu yaşamıştı. Bunu solumuştu. Bu, onun DNA'sının bir parçasıydı.

Belki de bizi birbirimize bağlayan görünmez iplerdi. Evet, fiziksel çekim vardı, ama bunun ötesinde bir şeydi. Nikolaev'in küçük kız kardeşi olabilir, ama onda o güç vardı. Asi doğasının altında. Nikolaev'lerin biraz dengesiz tavırlarının altında.

Çoğu yetişkinin altını ıslatmasına neden olan silahlar ve erkeklerle çevrili olsa bile, Adrian'ı hayata döndürmeye çalışırken onları tehdit etmişti.

Adrian'ın öldüğü gece, onun uyumasını izlerken zihnimde canlanıyordu, o açık sarı saçları göğsümde bir hale gibi yayılmıştı. O, bir melek, bir savaşçı ve bir asi olan en tuhaf kombinasyondur. Bazen ona bakmak çok acı vericiydi, özellikle de böyle. Uyuduğu zaman. Onu hastaneye götürdüğüm geceyi hatırlattı bana. Onu kaybettiğimi sandığım geceyi.

Hayatım boyunca hiç böyle bir korku yaşamamıştım. Altı yaşındayken annemin öldürülmesine tanık oldum ama bu, Tatiana'yı kaybetme korkumun

Tatiana'yı kaybetme korkumun yanında kalırdı.

Araba Louisiana'yı geçip Marchetti'yi takip ettiğim yere doğru hızla ilerlerken, her kalp atışının göğsümde bir bıçak gibi hissettirdiğini hatırladım.

"Hızlan," diye Nikita'ya soğuk bir sesle bağırdım.

New Orleans banliyölerinin karanlık sokakları uğursuzdu ve bana yıllar önce yaşanan o ölümcül geceyi hatırlattı. Her şeyin başladığı gece. Adrian'ın bize olan nefreti.

Marchetti onlardan önce onlara ulaşırsa, Tatiana da Adrian'ın yanında ölecekti. Sadece onunla birlikte olduğu için. Marchetti hiçbir işi yarım bırakmazdı ve Tatiana'nın ne bildiği ya da bilmediği önemli değildi, o bir yarım işti.

Nikita gaza daha fazla bastı, otoyolda hızla ilerlerken motor daha yüksek sesle gürledi. Ay bile bizim dostumuz değildi. Mükemmel bir Cadılar Bayramı gecesi.

Uzakta ilk ışıklar parıldadığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Orada." Yolun kenarını işaret ettim. Kahretsin, Marchetti buraya gelmişti. Araba ters dönmüştü. Tatiana neredeydi lan?

Araba gürültüyle durdu ve ben motor daha durmadan dışarı çıktım.

"Öldür onu," diye emretti Marchetti. Adrian kanlar içinde onun önünde duruyordu, ama hayattaydı. Sadece yüzeysel çürükler vardı. O zaman bu kan kimin kanıydı? Gözlerim çılgınca etrafı tararken, arabanın camında parıldayan altın rengi saç telleri gözüme çarptı.

"İkisi de ölmeli," diye emretti Marchetti, duygusuz sesiyle, yüzünde karanlık bir ifadeyle. O, gölgelerin ardındaki işini her şeyden çok değer veriyordu. Bu, ailesini koruyordu, ancak nesiller boyunca Marchetti'nin kadınları ölmüştü.

"Hayır," diye dişlerimi sıktım ve sonunda gözleri benimkilere geldi. "Ona dokunursan, ben çıkarım." Gözleri bana dikildi. Riskliydi, ama ben bu riski göze alacaktım. Onun için, lanet olsun, yapardım. "Ve onun dengesiz kardeşlerini de unutma."

"Onları kontrol edebilirsin," diye cevapladı Marchetti, elini ceketinin cebine sokarak.

"Ama ben kontrol etmeyeceğim," dedim soğuk bir sesle. "Onu öldürürsen, umurumda değil, hepsi senin peşine düşebilir."

Adrian güldü. Çılgınca. Alaycı bir şekilde.

Yere tükürdü, ağzında kan ve tükürük karışmıştı. "Siz Konstantinler her zaman kendi istediğinizi yaparsınız."

"Sen de, pislik, asla peşimizden gelmemeliydin," diye homurdandım. "Karını da bu işe bulaştırmak zorundaydın."

"Karım," diye tısladı. "Bunu unutma."

Kırmızı sis görüşümü kapladı. Kanım kulaklarımda uğuldadı. Tepki gösterip yüzüne yumruk attım. Sertçe.

"Öldür onu," diye

tısladım. Bang.

Bu kadar basitti. Adrian'ın vücudu yere düştü, kan gömleğinden sızarak kırmızı bir göl gibi yayıldı.

"Onun için kefilim, Marchetti." Öfkem sesime yansımıştı, damarlarım öfkeyle titriyordu. Omertà'nın tüm üyelerini tek tek öldürmem gerekse bile, bunu yapardım. Onun için her şeyi yapardım. "Çip onda ise, onu geri alacağım. Eğer bu işin bir parçasıysa, bununla ben ilgileneceğim."

Adrian yerde kanlar içinde yatıyordu. Belki çoktan ölmüştü, umurumda değildi. Tek endişem Tatiana Nikolaev'di.

"Tamam." Göğsümdeki görünmez ip gevşedi ve beynime oksijen akmaya başladı. Tanrıya şükür. Marchetti ile savaşmak gündemimde yoktu. Tatiana'yı hastaneye götürmem gerekiyordu.

Devrilmiş araca koştum. Ben de öldürmüşlüğü vardı. Kan beni hiç rahatsız etmezdi. Ama Tatiana'nın alnındaki açık yaradan sızan kanın, onun soluk sarı saçlarını lekelediğini görmek bambaşka bir şeydi. Onu o halde görünce aklımı kaçırmak üzereydim.

Kirli çakıl taşlarının üzerine diz çöküp, elimi uzattım ve ona uzandım. ona uzandım.

"Elimi tut," diye onu teşvik ettim.

Gözlerindeki güven ve çaresizlik dolu bakış, karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Savaşçı ve asi ruhu gözlerimin önünde kayboldu, yerini korku aldı.

Elime uzanmak için hareket etti. Hava yastığına karşı direndi.

Gücünü kaybederek yere yığıldı, yüzü kan, kir ve gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Yapabilirsin. Sakın pes etme."

Bu kadın asla vazgeçmeyen biriydi. Vazgeçen tiplerden değildi.

Ona yaklaşıp homurdandım, "Elini ver bana, moya luna. Sakın pes etme."

Omuzu da mahvolmuştu. Lanet olsun. Durumu çok kötüydü. Yine bana uzandı. Denemeye devam etti, dudaklarından hayal kırıklığı dolu bir çığlık çıktı.

"Ölmek istemiyorum," diye inledi.

Bu sözler göğsümü delip geçti. Onun acısı benim acım gibiydi. Lanet olası kalbim ve ruhum onunkiyile o kadar uyumluydu ki. Evet, ben onun aklına pek gelmiyordum, ama o her zaman benim aklımdaydı.

"Ölmeyeceksin," diye kararlılıkla fısıldadım. Onu benden almaya cesaret ederse, Tanrı'yı bile avlardım. "Bir santim daha, seni yakaladım."

Kendini itti, denerken yüzünü buruşturdu. Lanet olasıca hırpalanmış görünüyordu ve göğsümde öfke yeniden kabardı. Onu bu duruma düşürdüğü için Adrian'ı cezalandırmak istedim. Onu bırakıp lanet olasıca intikamının peşine düşmeliydi.

Parmaklarımız birbirine değdi ve onun nefes vermesi kemiklerimdeki gerginliği parçaladı. Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım. Sonra sıkıca tuttum.

Onun için. Benim için. Bizim için.

Çünkü kaderimizde hep biz vardık.

"Seni buradan çıkaracağım," dedim kararlılıkla. "Acıtabilir. Ne yaparsan yap, sakın bırakma. Anladın mı?"

Dişlerini sıkarak başını salladı. Acı çekiyordu, ama araba alev almadan önce bunu yapmam gerekiyordu.

"İyi gidiyorsun," diye övdüm, bir cam parçası ön kolumu kestiğinde dişlerimi sıkarak. Kolumu kaydırarak onun kesilmemesini sağlamaya çalıştım.

"Kanamam var," diye mırıldandı.

"Endişelenme," diye tısladım. "Ben iyiyim. Seni dışarı çıkaralım."

Tatiana'nın kolunu bir cam parçası kestiğini görünce bir dizi küfür ettim. Her yerde çok fazla cam vardı, onu ondan uzak tutmak imkansızdı. Cam, onun etini kesti, kolundan kan fışkırdı. Yoksa ona damlayan benim kanım mıydı? İkincisi olmasını umuyordum, ama dişlerini sıkıp acıdan inlemesini bastırması, onun kestiğini ve kendi kanı olduğunu gösterdi.

"Hadi, moya luna," diye mırıldandım ve onu çekerek kaldırdım. Görünmeyen ölümcül iç yaraları olabileceği düşüncesi beni çok korkutuyordu. Onu hastaneye götürmem gerekiyordu.

Dizlerine cam batmış halde sürünerek ilerledi, ama bu bana ona ulaşmam için yeterli bir fırsat verdi. Ellerimi beline doladım ve onu yanan arabadan çıkardım.

Gül ve kül kokusu ciğerlerimi doldurdu, onu neredeyse kaybetmenin dehşetiyle karışarak. Kollarımı ona doladım. Yüzünü göğsüme gömdü, kanla lekelenmiş soluk altın rengi saçları üç parçalı takım elbiseme değiyordu. Parmakları ceketime kıvrıldı, sıkıca tutundu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı göğsüme. Vücudu titriyordu ve avuçlarım onu sakinleştirmek umuduyla sırtını okşadı. Onu bu kadar sarsılmış görmek beni çok üzdü.

Yüzünü göğsümden uzaklaştırdı, ama elleri göğsümde kalarak, sanki hayatının tek dayanağıymış gibi takım elbisemi sıkıca tuttu. Yavaşça gözlerini etrafa çevirdi. Marchetti. Agosti. Adamlarımız. Nikita. Boris.

Sonra yere çöktü. "Adrian!" diye bağırdı. Çenesini tuttum. "Bakma."

Beni o kadar güçlü itti ki, neredeyse geriye doğru sendeledi ve ben onu tutmasaydım düşecekti. Elimi itti ve bir adım daha geri çekildi.

"Bana dokunma lan," diye tısladı, gözleri yerde yatan Adrian'ın cesedine dikilmişti.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Kanlı parmakları şiddetle titriyordu, çakılların üzerinde sürünerek Adrian'ın cesedine uzanmaya çalışıyordu.

Parmakları çılginca nabzını aradı, boynundaki damara bastırdı. Sonra bileğine.

"Adrian, lütfen," diye ağladı ve onu öyle görmek çok acı vericiydi. Onun üzülmelerini görmek hoşuma gitmiyordu. Evet, o piç kurusu ölmeyi hak etmişti ama o bu acıyı hak etmiyordu. Üzerine eğildi, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Bu manzaradan nefret ediyordum. Ellerim yumruk oldu ve onu ondan çekip almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Uyan," diye yalvardı, başını avuçlayarak. Kan ve kir karışımı gözyaşları yüzünü lekeliyordu. "Uyan."

Onun vücudunu salladı, ama onu uyandıramadı. O ölmüştü. Rüzgâr hızlanırken babamın sözleri zihnimde yankılandı.

Oğlanlar büyüyüp erkek olurlar. Seni bulmak için geri gelirler ve birdenbire avcı avlanır.

O haklıydı. Babamın yapması gerekeni yapmasına izin verseydi, Adrian asla doğmazdı. Bu bizi tüm bu saçmalıklardan kurtarırdı. Ve Tatiana'yı acısından.

Eğildi ve kalp masajı yapmaya başladı. Bir. İki. Üç. Ciğerlerine hava üfledi. Bir. İki. Üç. "Nefes al," diye bağırdı. İşlemi tekrarladı. Tekrar tekrar.

Gözleri yukarı kalktı, çaresizce etrafına bakındı. Çılgınca.

"Lütfen, yardım edin," diye haykırdı. "Lütfen. Sadece bir nefes, sonra onu kurtarabilirim."

Ağlayarak, birkaç dakika önce vurulduğu göğsüne avucunu bastırdı. Kanamayı durdurmaya çalıştı. Bu anlamsızdı ama pes etmeyi reddetti.

"Adrian, lütfen uyan," diye mırıldandı, alnını onun alnına bastırarak. "L-lütfen uyan. L-l-lütfen. Bana geri dön," diye boğuk bir sesle söyledi.

Boşunaydı. Arabadaki yangın büyüyordu, ama Tatiana gözlerini kaldırdığında, bakışlarında yanan cehennemden daha şiddetli bir şey yoktu. Çığlık attı, yıkım onu sarsarak havada yayıldı. Kanlı ellerini kaldırdı ve yaralı omzunu umursamadan saçlarını kavradı.

Ona doğru bir adım attım ama gözlerindeki nefret beni durdurdu. Orada saf bir öfke vardı ve bu öfke bana yönelikti. Bize yönelikti.

Ayağa kalktı. Vücudu kötü durumdaydı. Kesikler, morluklar ve kim bilir başka neler onu ayakta tutmakta zorlaştırıyordu. Mesafeyi kapattım ve dirseğinden tutup onu ayakta tuttum. O çekildi, sonra küçük yumrukları göğsüme geldi. Bana vurdu. Sonra bir yumruk daha indi. Küçük yumrukları göğsüme vurmaya başladı. Tekrar tekrar.

"Onu sen öldürdün," diye bağırdı, güzel yüzünden gözyaşları akıyordu. "Sen yaptın."

Onu ön kolundan tutup salladım, kendime doğru çektim. Hiç etkilenmemiş gibiydi, öfkesi eylemlerine ve sonraki sözlerine güç veriyordu. Yumrukları ceketime sıkıca tutundu.

"Bunun için seni öldüreceğim," dedi o kadar sakın bir şekilde ki, bunu gerçekten kastettiğinden korktum. Bakışları hepimizi taradı. Gözleri odaklanmamıştı. Gözlerini sertçe kırptı. Gücünü hızla kaybediyordu. "Bunun için hepinizi öldüreceğim."

Vücudu yere yığıldı ve ben onu kucakladım. Arabayı çevreleyen yangın yayılıyordu.

"Gitmeliyiz," diye emrettim. "Araba patlamak üzere."

Hepimiz kendi araçlarımıza doğru koştuk. Benimki Marchetti'ninkinin hemen yanındaydı ve Boris kapımı açarken Marchetti'nin sesi beni durdurdu.

"Onu hayatta tutmanın akıllıca olduğuna emin misin?" diye sordu, sesi gayet rahattı. "Yemininde ciddi olduğuna şüphem yok."

O anda fark ettim ki, Adrian'la bana karşı çalışsa bile onu koruyacaktım.

Onsuz bir hayat iğrenç olurdu.

Sıcak bir vücut bana doğru itildi, neredeyse bana sokuldu ve beni anılarımdan çıkardı. Onu izledim, uyurken yumuşak hatlarını inceledim. Dolgun dudakları gevşemişti, dudaklarında sanki mutluymuş gibi küçük bir gülümseme vardı.

Mutlu muydu?

Tatiana'yı anlamak zordu. O baştan aşağı bir çelişkiydi. Güç ve nezaket. Asi ve diplomat. Onu her yönüyle incelemek ve onu harekete geçiren her şeyi anlamak niyetindeydim.

Kızarmış yanakları beni baştan çıkardı. Onun solgun teninde o rengi görmek hoşuma gidiyordu. Gül kokusu artık onunla özdeşleşmişti. Artık ihaneti temsil etmiyordu. Artık annemi temsil etmiyordu.

Sadece Tatiana'yı.

Annemin ihanetinden sonra, çocuk büyümek ve erkek olmak zorunda kaldı. Doğrusu, ben hazır değildim ama seçim hakkı elimden alınmıştı. Babamda olmayan, bende olan bir şey vardı: soğukkanlılık. Babamın irrasyonelliği ve dürtüselliği bende yoktu.

Ta ki Tatiana gelene kadar.

Gözlerim onun yumuşak kıvrımlarını dolaştı. Çocuğum onun karnında büyüyordu. Bu tek başına karanlık takıntımı deliliğe sürükledi.

Parmaklarımın arasına onun yumuşak bir saç telini alıp, sanki benim afrodizyakımmış gibi kokladım. Gül kokusu ciğerlerime çarptı ve orada kalıcı bir yer edindi. O ve çocuğumuz sonsuza kadar benim bir parçam olacaktı.

Çocuğumuz.

Basit iki kelime, ama beni hem mutlu hem de mutsuz edebilecek güce sahiptiler. Beni bu kadar derinden etkileyecek başka bir cümle daha vardı.

Tatiana'nın dünyayı altüst eden o üç küçük kelimeyi söylediğini duymak.

ON ÜÇ

TATIANA

Odaya doğru ışık süzülüyordu, karın üzerinde yansıyan beyaz bir çizgi beni derin uykumdan uyandırdı. Saatin kırmızı rakamlarına baktım ve saati görünce şok oldum.

Saat on bir.

Ama sonra hatırladım. Rusya'daydım. Saat farkına alışmak her zaman birkaç günümü alırdı. Kardeşlerimin aksine.

Sırt üstü yuvarlandım, vücudumdaki her kas ağrıyordu ve Illias'a uzandım, ama yatağın boş olduğunu gördüm. Çarşaf lar soğ uktu. Hafifçe hayal kırıklığına uğrayarak iç geçirdim. Ama Illias'ın yarım gün yatakta uzanacak bir adam olmadığını tahmin ediyordum.

İç çekerek ellerimi uzattım ve tavanı inceledim. Yüzyıllardır kraliyet ailesi tarafından incelenen aynı tavanı. Kaç prens ve prenses aynı tavana bakmıştı?

Heyecan içimi kapladı. Kaleyi keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Yataktan atladım ve duşa gittim. Yirmi dakika sonra, La Perla marka sütyen ve külot ile beyaz yünlü bir elbise giymiştim. Siyah Chanel marka düz ayakkabılarımı giyip odadan çıktım.

Kale sessizdi. Havada soğukluk hissediliyordu.

Kaç tane şömine yandığının ve merkezi ısıtma sisteminin ne kadar iyi olduğunun bir önemi yoktu, orada ısınma yoktu bir Rus evinde.

Özellikle bu büyüklükte bir ev. Bunu Sibirya'daki kendi evimizde de yaşamıştım. Rus otellerinde bile. Durum böyleydi.

Koridordan geçerek resimleri inceledim. Aivazovsky. Repin. Malevich. Sonunda Leonardo da Vinci, Michelangelo, Monet ve...

Adımlarım sendeledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. On metreye on metre boyutlarında bir aile portresi. İkiz kardeşleri tanıdım, ikisi de babalarına benziyordu. Ama ilgimi çeken güzel kadındı. Sarı saçlı. Hüzünlü yeşil gözlü. Onu daha önce görmüştüm. Başka bir aileyle birlikte.

Adrian'ın fotoğrafındaki kadınla aynıydı, onu o otoparktan çıkarmıştım. Ne oluyor lan! Belki de kendime bunun nasıl mümkün olabileceğini sormalıyım? Hafızamı taradım, rahmetli Pakhan'ın karısı hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalıştım.

Cevap yoktu. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Beklenmedik bir bağlantı olan kadına baktım. O kadının Illias'ın annesi olduğuna inanmak zorundaydım. Aksi takdirde, aile fotoğrafı ne iş? Kahretsin, belki de Adrian'ın bana bıraktığı diğer fotoğrafta ailesi yoktu. Ama kadının yanındaki adam, gözleri hariç, Adrian'ın tıpatıp aynısıydı.

Dudaklarımdan bir çığlık çıktı ve resme daha yakından baktım. Adrian'ın gözleri yeşildi, bu kadınınkiyle aynı renkteydi. Kaşlarım çatıldı ve şakaklarım zonkladı. *O-olabilir mi...* Kafamı salladım. İmkani yok. İmkani yok lan.

Düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırarak büyük merdivene doğru yöneldim. Ama resim aklımdan çıkmadı.

Elimi korkuluğa koyup, aklım o garip keşifleyken merdivenlerden inmeye başladığımda, pişmiş hamur işlerinin kokusu ciğerlerime doldu.

Karnım guruldadı. Açlıktan ölüyordum ve Illias'ın aşçısına geleneksel Rus yemekleri yaptırmayacak kadar akli başında olmasını diledim. Bu yemekler genellikle et içerirdi ve ben hala eti midem kaldırmıyordu.

Sesler havada yayılıyordu ve dikkatimi yemekten uzaklaştırıyordu. Sola doğru sapınca sesler daha güçlü ve yüksek hale geldi.

"Kör müsün sen?" Illias'ın sesi gürledi. "Yakuza kontrolü ele geçirmek istiyor olmalı. Amon tüm bunların çözümü olabilir.

Dante'nin o kızla evlenmesine izin vererek onu Omertà'nın Dikenleri'nden uzaklaştırmış olacaksın. Onun desteğini kaybedeceğiz, Marchetti."

Kaşlarım çatıldı. Enrico Marchetti neden Yakuza'yı umursasın ki? Ya da Omertà ile ilgili herhangi bir şeyi?

"Onayımı verdim." Marchetti telefonda olmalıydı. "Düğün tarihi belirlendi."

Olamaz. Marchetti yeraltı dünyasıyla mı ilgileniyordu? Bu... beklenmedik bir şeydi.

"Siktir et o boku, Enrico." Illias sesinden çok sinirli olduğu belliydi. "Diğer kızı onun yerini alsın."

"O Reina'yı istiyor. Amon'un ona ilgi duyduğunu bana daha önce söylemeliydin. Ben nereden bilebilirdim ki?"

"Lanet olsun, Marchetti. O zaman bitir bu işi," diye homurdandı Illias. "Yakuza bizi defalarca alt etmeye çalıştı. O çiple başaracaklar." Illias'ın sesi alçak ve karanlıktı. Ölümcül. "Amon'la başaracaklar."

Amon Leone mu? Illias için mi çalışıyordu? Illias'ın örgütünün yapısını gerçekten anlamam gerekiyordu. Çok kafa karıştırıcıydı.

"Olan oldu," diye yanıtladı Marchetti. "Artık bu konu kapanmıştır." Sesinin aynı derecede karanlık tonundan, konuşmanın bittiği belliydi. "Düğünlerden bahsetmişken, Tatiana Nikolaev ile evlenmek iyi bir fikirdi. Eminim onu hamile bırakmayı planlamışsındır. Tatiana'nın hamile kalması, bu son keşif ve psikopat kardeşleri üzerinde sana avantaj sağlar."

Göğsüm çatladı ve dayanılmaz bir acı içimi kapladı. Kalbimin derinliklerinde bir yerlerde bir yanık tutuştu ve yayıldı, ta ki gidecek başka yeri kalmayana kadar. Ta ki aramızda örülmeye başlayan o kırılğan, görünmez iplikleri yakıp kül edene ve geriye sadece dikenler kalana kadar.

Avantaj. Beni hamile bırakmayı planlamış.

Bu sözler beynimde sürekli yankılanıyordu. Beni kullandı. *Bir araç olarak.* Kulaklarım çınlıyordu, kalp atışlarımın sesini bastırıyordu. Cildim önce kızardı, sonra soğudu. Ruhum acıyordu ama gözyaşlarım akmiyordu. Aldatıcı, yalancı, orospu çocuğunu yas tutmayı reddettim.

O orospu çocuğunu öldüreceğim. Bekle ve gör.

Tek yapmam gereken Sasha'yı aramaktı, o da Illias'ı alt etmeme yardım ederdi. Pakhan olsun ya da olmasın. Yine de Illias'ın ölmesi fikri bana pek uymuyordu.

Gözlerinden hayatın kaybolduğunu görmek düşüncesi damarlarıma soğuk bir ürperti gönderdi.

Siktir!

Belki biraz işkence. İyi bir şey düşünmem gerek. Belki onu emdiğimde sikini ısıtırım. Kıkırdadım. Bu çok komik olurdu.

Yüksek bir gürültü havayı titretti ve beni sersemliğimden uyandırdı.

"Hey, Tatiana." Aynı anda arkamdan neşeli bir ses geldi ve ben de dönüp Isla'nın merdivenlerden indiğini gördüm. "Yemek odasını mı arıyorsun?"

Hayır,

Neyse ki, bu sözler söylenmedi.

"Aslında, arabayla gezintiye çıkmayı düşünüyordum," diye cevap verdim, tüm duygularımı gizleyerek. "Belki yakındaki fırından bir şeyler alırım. Gelmek ister misin?"

Bana attığı bakış, kalede mükemmel pastalar varken karda araba sürmeye çıkmak istemenin delilik olduğunu düşündüğünü gösteriyordu.

"Tabii." Cevabı beni şaşırttı, ama bunu belli etmedim.

"O zaman garaja götür beni."

Zarif koridorda sessizce yürüdük. İkimiz de birer ceket aldık, sonra koridorda yürümeye devam ettik. Sadece birkaç adım atmış olsak da, sanki kilometrelerce yol kat etmiş gibiydik. Kulak misafiri olduğum sözleri susturmak için can atıyordum. Kafamda sürekli tekrar ediyorlardı, ama dikkatimi dağıtmak için Isla'ya soracak tek bir soru bile bulamıyordum.

"Buradaki ilk gecen nasıldı?" Isla koridorda yürürken sordu. Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Kot pantolon ve gözlerini daha da öne çıkaran büyük beden zümrüt yeşili bir kazak giymişti, bu da onu daha da genç gösteriyordu.

"İyiydi, teşekkürler." Ona yan gözle baktım. Gülümsemesi yumuşaktı, ama onda sessiz bir güç vardı. Yine de, zihnim bana fazla yaklaşmamamı fısıldıyordu. Kardeşi beni manipüle etti. *Etki*. Kahrolası kelime. "Burada mı yaşıyorsun?"

Kıkırdadı. "Tanrım, hayır. Rusya'da kış ayları çok soğuk ve o aylar çok uzun sürüyor. Çoğu zaman

Paris, Londra ve Kaliforniya arasında geçiriyorum."

Çok yazık. Onu seveceğimi zaten biliyordum. Onda, en iyi arkadaşımı hatırlatan bir sıcaklık vardı. Isabella çok şefkatli ve düşünceliydi, ama tüm bunların altında, fark etmemek imkansız olan sessiz bir güç vardı.

"Rusya'yı umursamıyor musun?" Isla merakla sordu. Hâlâ beni nasıl değerlendireceğini bilmiyordu ve onu suçlayamazdım. Muhtemelen benim adımları bile duymamıştı ve birdenbire... onun baldızı oldum.

Ama uzun sürmeyecekti.

Omuz silktim ve bu kaleden nasıl çıkacağımı bilmek için dönüşleri takip ettim. "Burada doğdum ama New Orleans'ta büyüdüm. Orada kalmayı tercih ederim. Orası benim evim."

O da başını salladı. "Illias'la uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?"

"Ne kadar uzun süre olduğunu düşündüğüne bağlı," diye otomatik olarak cevap verdim. "Yıllar önce yollarımız kesişti." Kaliforniya'da kardeşimle öğle yemeği yediğim o kısa anı hatırlayınca sessizlik oldu. O ve kardeşi birkaç dakika sonra ayrıldılar. "Bende bir izlenim bırakmadı."

Bu bir yalandı. Evet, onu unutmuştum, ama onunla ilk kez göz göze geldiğimiz anı hatırlıyordum. Gözleri birkaç saniye boyunca benimkilere nüfuz etti, yoğun bir karanlıkla doluydu.

Isla güldü. "Yine de buradasın."

"Yine de buradayım," diye onayladım. Kahretsin, sesim biraz acı gelmişti. "Kardeşin ısrarcı biri."

"Öyle," diye onayladı. "Yine de, onun iz bırakması yıllar sürmesine şaşırdım. Genelde kadınlar onun ayaklarına kapanır."

Bir anı geldi aklıma. Adımlarım durdu ve kaşlarım çatıldı, kafam karışmıştı. Bu Adrian'ın anısıydı. Rahmetli kocamla ilk kez birlikte olduğum an.

Peki, neden bunu düşünüp Illias ile ilişkilendiriyordum?

Adrian ikizleri yakalarından tutup girişten kayboldu. Sinirlenerek bir peçeteye not yazdım ve garsona uzattım.

"Bu notu, kapıdan girdiğinde beyefendiye verir misiniz?"

Bunun üzerine, hızla döndüm ve veranda kapısından çıkıp, mülkün uzak ucunda, Patapsco Nehri'ne bakan çardaklara doğru yöneldim.

Üniversitedeki son yılımdı. Şimdi bir erkek bulamazsam, asla bulamayacaktım. Kardeşlerimi seviyordum ama bir erkek bana baktığında bile homurdanıyorlardı, başka bir şey yapmasalar bile. Bu, hepsini korkutup kaçırıyordu.

Bu yüzden, istediğimi talep ettim. İhtiyacım olan şeyi! Hiç utangaç biri olmadım ve Adrian'ın bana hayatım boyunca eksikliğini hissettiğim şeyi verebileceğini biliyordum.

Bu anı kaçırmamaya karar verdim. İkizlerin başının belaya girmesine üzülmem gerekirdi, ama açıkçası onlar benim tipim değildi. İkisi aynı anda beni öpmesi de beni pek etkilememişti. Bu, en çılgın hayallerimin ötesinde beni tahrik etmeliydi, ama külotumun kuru olduğunu fark ettim.

Adrian muhtemelen hala ikizleri azarlamakla meşguldü, ama mesajımı görmesini umuyordum.

Yakında.

Akşamımızın başlaması için sabırsızlanarak etrafta dolanmaya devam ettim. Arkamda ağır ayak sesleri duyuldu ve ben donakaldım. Kalbim deli gibi çarparak çardaktaki tek kapalı kısmı izledim. Göğüs uçlarım sertleşti. Uyluklarım kasıldı ve iç uyluklarımdan aşağı doğru bir heyecan dalgası yayıldı. Tanrım, bana dokunmamıştı bile, ama ben sırılsıklam olmuşum.

Çıplak omzuma bir el uzandı ve ben dönmeye çalıştım, ama diğer eli belimi sardı ve beni duvara doğru itti.

"Seni inleteceğim. Kurallarına uy."

Onun dokunuşunun sıcaklığıyla derimin altında bir titreme patladı. Sert vücudu sırtıma bastırdı ve sıcak nefesi kulağıma değdi. "Kabul ediyor musun?" Sesi aksanlı, karanlık ve ağırdı. Adrian'ın Rusçasının bu kadar belirgin olduğunu hiç duymamıştım.

"Evet." Aklı başında olan herkes böyle şehvetli, baştan çıkarıcı bir sese razı olurdu. Ellerimi yumuşak bir şeyle bağlamıştı bile.

Kokusu beni sardı. Kolonyasını değiştirmiş olmalıydı, çünkü deri kokusu, muhtemelen özel yapım olan eşsiz bir kokuyla yer değiştirmişti

özel yapım bir kolonyaya dönüşmüştü. Baharat ve sandal ağacı ile karışık bir narenciye kokusu vardı.

Sanki içinde afrodizyak varmış gibiydi. Bu, arzumu birkaç kat artırdı ve heyecanıyla külotumu ıslattı. Belimdeki eli elbisenin eteğini kavradı ve yukarı çekti. Soğuk hava tenime değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Külotum hayal gücüne pek yer bırakmıyordu.

İnlemesi sırtımda titreşti ve parmakları kıcımlı kavrayıp sertçe sıktı. Dokunuşu baskın ve kendinden emindi. Çok iyi hissettiriyordu.

Dudaklarını boynumun kıvrımına değdirerek beni işaretlediğini hissettim. Kafamı çevirip yüzünü görmek istedim ama o elini boğazıma doladı ve göğsünü sırtıma bastırdı. Kokusu beni sardı ve uzunluğu sırtıma bastırdı. Bu uzunluğunun bir göstergesi ise, o çok büyüktü.

Nefesim küçük nefesler halinde çıkıyordu. İnemeler ve hıçkırıklar. Boğazımı bırakıp parmaklarıyla saçımı kavradı ve beni birkaç santim eğilmeye zorladı, sonra ayağıyla benim ayağıma dokundu.

"Benim için aç, moya luna."

Cümlesini daha bitirmeden bacaklarımı onun için açtım. Hevesle.

"Lütfen," diye inledim.

Saçımı bıraktı ve eli bacaklarımın arasına kaydı. "Çok ıslak," diye homurdandı ve sırtımdan bir titreme geçti.

Tek bir hareketle, tangamı kalçalarımın arasından yırttı ve sonra parmağını benim ıslaklığımla sırlıslam olan amımın üzerinde gezdirdi. Parmakları klitorisime dokunduğunda, şiddetli bir titreme beni sardı.

"Ahhhh." Daha yeni başlamıştık ve ben çoktan kendimi kaybetmeye hazırdım. Uzman dokunuşuyla klitorisimin üzerinde yavaş daireler çizerek beni tahrik etmeye devam etti, sonra kalın parmağını içime soktu. "Lütfen. Daha fazla," sesimde çaresiz bir tonla fısıldadım.

"İçine girmemi mi istiyorsun?" diye sordu, homurdanarak.

"Evet," diye inledim. "İçime girmeni istiyorum. Lütfen."

O beni parmağıyla sikmeye devam ederken, parmağı içime girip çıkarken klitorisimi okşarken, memnuniyetle homurdandı ve sesi kulak mememe çarptı. Yaklaşan orgazm içimdeki ateşi daha da körükledi.

Vücudum hala titriyordu ama sadece bir saniye sürdü. Kondomu yırtarken folyonun hışırtısı kulaklarıma ulaştı. Eteğim hala belimde toplanmış haldeyken, penisinin ucunu sıcak girişime dayadı. Tek bir hamlede ileri doğru daldı ve kendini içime derinlemesine gömdü.

Bir çığlık içimden çıktı. Bekaretim gitmişti.

O beni gererken, ben de düzensiz bir nefes aldım, acı zevkimi bastırıyordu.

"Siktir," diye homurdandı.

"Sakin durmaya cüret etme," diye tısladım. Gerginliğinden onun şaşırdığını hissedebiliyordum. "İyi yap."

"Emrin başım üstüne," diye homurdandı.

Yavaşça çekildi, sonra tekrar içeri daldı. Başlangıçta yavaş hareket etti, benim onun boyutuna alışmamı sağladı. İçim onun penisini sıkıca kavradı, onu açgözlülükle içine aldı. Ondan daha fazlasını istedim. Onun serbest bırakılmış arzusunu istedim. Her itişte inlemelerim daha da yüksek sesli hale geldi. Belimi bıraktı ve elini ağzımın üzerine getirdi. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikti. Her itişte içime daha da derinleşti. Dudaklarımdan bir çığlık çıktı ve elini ısırarak onu bastırdım, dişlerim avucuna gömüldü.

Dişleri boynumdaki yumuşak deriyi sıyırdı, sonra acıyı hafifletmek için emdi. Acı ve zevk karışarak sınırları bulanıklaştırdı ve artık birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını bilmiyordum. Orgazm bir çığ gibi içimi parçaladı, ama o beni sikmeyi bırakmadı. Orgazmım boyunca itmeye devam etti, beni daha sert ve daha derine sikerken çığlıklarım çığlığa dönüştü.

İç kaslarım onun kalın penisini sıktı ve o bir homurtuyla titreyerek kendi boşalmasını buldu. Bu inanılmazdı. Bekaretin canı cehenneme, her şeyin canı cehenneme. Bu adamla evlenmek ve hayatımın geri kalanında böyle seks yapmak istedim.

"Benim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Sen her zaman benim olacaksın." Basit sözler.

Basit bir iddia. Basit bir gerçek.

Her zaman onun olmak istemiştim. O içimden çıkarken, bacaklarım hafifçe titreyerek çardak duvarına yaslandım. Kendimi toparlamak birkaç dakikamı aldı, ama arkamı döndüğümde o gitmişti.

"Tatiana, iyi misin?" Isla'nın sesi beni kendime getirdi, anılar gözümün önünden geçiyordu ve zihnimin derinliklerinde bir şey beni rahatsız ediyordu. Tam olarak kavrayamadığım bir düşünce. "Tatiana?"

Isla elimi hafifçe sıktı ve parmaklarımı sıkıştırdı.

Gözlerimi kırıpıştırdım ve endişeli bakışlarını yakaladım. Onu endişelendirmek istemediğim için dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum.

"Evet, iyiyim," diye onu teselli ettim. "Özür dilerim. Az önce bir şey hatırladım ve bu beni şaşırttı."

Bakışları beni inceledi ve aniden, bu kızın ağabeyinin sandığından daha fazlasını gördüğünü ve bildiğini anladım. Soru, ne kadar fazlasını bildiği idi.

Son virajı döndük ve koridorun sonuna vardık. Isla bir düğmeye bastı. "Asansör mü?" diye sordum inanamadan.

Gözlerini devirdi. "Biliyorum. Sanki otopark yapmak için yeterli alanı yokmuş gibi. Otoparkta ısrar etti."

Illias ne isterse, Illias onu alır. Görünüşe göre.

Asansör kapısı açıldı ve ikimiz de içeri girdik. O başka bir düğmeye bastı ve hızla iki kat aşağı indik. Kapılar açıldı ve ikimiz de dışarı çıktık. Kafamı salladım. Yeraltı dünyasındaki tüm erkeklerin ortak bir özelliği vardı.

Hepsi aptal arabalarını seviyorlardı.

Sıra sıra park edilmiş arabalar. Maserati. Range Rover. Land Rover Defender. Mercedes G-Benz. Bugatti.

"Kar ve spor arabaların birbirine uymadığını farkında mı?" diye mırıldandım.

"Her kıtada bunlardan bir tane var," diye homurdandı Isla. Görünüşe göre o da hayranı değildi. Beni Land Rover'a götürdü. "Bunun camları kurşun geçirmez," dedi.

"O zaman pasta almaya giderken güvende olacağız," dedim kuru bir şekilde.

Araca ulaştığımızda ve elim kapı koluna uzandığında, bir ses ikimizi de irkitti.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Ses ikimizi de geriye döndürdü. İki güvenlik görevlisi duvarın öbür tarafında duvara yaslanmış duruyordu. Gözlerim etrafta dolaştı, nereden geldiklerini merak ederek.

"Orada evin diğerk tarafına giden asansör var," dedi Isla sessizce. "Bir şey almaya gidiyoruz, hemen döneriz," diye muhafızlara bağırdı.

İki gardiyan duvardan ayrılıp bize doğru büyük adımlarla yürüdü. Onları inceledim ve Asya kökenli olduklarını görünce şaşırdım. Belki Moğol olabilirlerdi. Tam olarak ayırt edemedim. Nedense bunu şaşırtıcı buldum. Şimdiye kadar Illias'ın etrafında sadece Rus erkekler görmüştüm.

"Patron onu beklememizi söyledi," dedi içlerinden biri. Ağzında bir sigara sallanıyordu ve konuşurken hareket ediyordu. "Kimse onsuz hiçbir yere gidemez."

Sigaranın yukarı aşağı hareket etmesini izledim, gözleri üzerimde dolaşıyordu. Sonra aynı şeyi Isla'ya da yaptı. Isla rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı, gardiyan ona sarkıntılık ederken bana doğru baktı. Bu durum hoşuma gitmedi.

Gözlerimi ona dikerek, Isla'nın elini tutup onu arkama ittim. "Biz hiç kimse değiliz. Patronunuzun bize ne yapacağımızı söylemesine ihtiyacımız yok," dedim soğuk bir sesle. Sonra dayanamayıp ekledim, "Unutma, biz senin patronunun patronuyuz. Ve kendine dikkat etsen iyi olur, yoksa gözlerini kaybedersin."

Alaycı bir şekilde sıırttı, sonra bize doğru ilerlemeye devam etti, her adımda bize biraz daha yaklaştı. Patronun patronu kartı onu etkilememiş gibi görünüyordu.

"Bu pislik de kim?" diye fısıldadım.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye fısıldadı Isla. "Genelde bu kadar kaba olmazlar."

Isla'nın görüşünü bedenimle engelleyerek, gözlerimi ondan ayırmadım. Onu alt edebilirim. Zayıftı, benim kadar uzundu. Yüksek elmacık kemikleri vardı. Sol yanağında bir yara izi vardı. Saçları gece yarısı kadar koyuydu. Ama gözleri beni şaşırtıyordu. Gözleri maviydi.

Her adımda bize yaklaşıırken, onda bir tuhaflık olduğunu hissettim.

"Seni patronun yanına götürelim," dedi ve dirseğimi tuttu. Parmakları acı verecek kadar derime batıyordu. Yüzündeki ifade cinayet işler gibiydi. Sanki beni bir şey için suçluyordu, ama ben ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Ona dokunamazsın," diye Isla onu azarladı ve beni geçip önüme geçmeye çalıştı. Ben onun yolunu kestim. Diğer gardiyan

düşük sesle bir şeyler mırıldandı, ama dili anlayamadım. Neredeyse... Japonca gibi geliyordu? Hayır, olamazdı.

"Çekil," diye homurdandı pislik, beni iterek. Onu geri itmeye çalıştım. Başarısız oldum. Tanrım, zayıf olabilir ama güçlüydü. Tamamen kaslıydı. Görünüşü kesinlikle aldatıcıydı.

"Bırak," diye tısladım, kolumu onun elinden kurtarmaya çalışarak. "Yoksa ne olur?" diye alay etti.

Ağzımı açmak üzereydim ki, bir ses havada yankılandı.

"Eşimden ellerini çek." Illias'ın sesindeki sertlik ve soğukluk, omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerim ona kaydı, ama o bakışlarını iki muhafızdan ayırmadı. "Bir daha söylemek zorunda kalırsam, ölümün çok uzun ve acı verici olacak."

İki gardiyan birbirlerine baktılar ve ben içgüdülerimle hareket ettim. Biri Isla'ya uzandı, diğeri ise zaten ellerini bana koymuştu. Isla'yı ittim ve o da sendeleyerek kenara çekildi, gözleri benim böyle bir şey yapacağıma şaşkınlıkla büyüdü. Onun peşinden giden gardiyan sadece boşluğu yakaladı.

Ama bu Illias'a harekete geçmesi için yeterli zamanı verdi. *Bang.*

Sonraki olay çok hızlı gerçekleşti ama beynim bunu yavaş çekimde işledi. Isla'nın çığlığı yer altı garajını doldurdu. Güvenlik görevlisi homurdanarak yere düştü, etrafında kan birikintisi oluştu. Yaralanmıştı, ölmemişti. Diğer güvenlik görevlisi benimle boğuşurken beni kendine doğru çekti, göğsü sırtıma yapışmış, silahı şakağıma dayamıştı.

Daha fazla güvenlik görevlisi akın etti. Illias'ın silahı beni rehin tutan adama doğrultulmuştu. O bir adım öne çıktı, beni esir alan adam bir adım geri çekildi.

"Bundan sağ çıkamayacaksın." Illias'ın sözleri dışarıdaki hava sıcaklığından daha soğuktu. Kalbim göğüs kafesime çarparak, onu kırmak üzereydi. Ellerim içgüdüsel olarak karnımın alt kısmını kapattı, içimde birkaç aylık olan bebeğim için endişelendim.

Kocam bana bakmadı. Koyu renkli gözleri arkamdaki adama dikilmişti. Yüzü, daha önce hiç görmediğim acımasız, soğuk bir maske gibiydi

Bu, erkeklerin korktuğu Pakhan'dı. Vasili beni onun hakkında uyarmıştı, ama ben onun bu yönünü hiç görmemiştim.

Şimdiye kadar görmemiştim.

Hareketsizce durup bir işaret bekledim. Herhangi bir işaret. Illias ve arkamdaki aptal ateş etmeye başlarsa, çapraz ateşte kalmamam için hiçbir şans yoktu.

Bu yüzden işi kendi ellerime aldım.

Önce dua ettim, her ne kadar özellikle dindar olmasam da. Yukarıdan biraz ekstra yardım almak zarar vermezdi. Sasha, küçük bir kızken bana kendini savunmayı öğretmişti. Tabii, son kez bunu sokakta Yakuza üyesine karşı kullandığımda, pek işe yaramamıştı. Ama sadece küçük bir fırsat yakalamam gerekiyordu, gerisini Illias halledecekti.

Kocamla göz göze gelerek, sözsüz bir mesaj iletmeye çalıştım. Gözlerimi kırptım, boğazımdaki yumruyu yutarak, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başımı salladım. Vücudumu gevşettim, nefesimi düzenli tuttum. Onun kaburgalarına yeterince kuvvetli vurmam gerekiyordu, böylece beni tutan eli gevşeyecek ve ondan kurtulabilecektim. Derin bir nefes aldım. Nefesimi verdim.

Tüm gücümle dirseğimle kaburgalarına vurdum, sonra yere diz çöküp dizlerimle karnımı korudum, kulaklarımı kapattım ve gözlerimi sıktım.

Bang. Bang.

İki el ateş edildi. Sıcak bir sıvı yüzüme sıçradı. Gözlerimi kapalı tutarak, olduğum yerde hareketsiz kaldım. Hareket etmekten korkuyordum.

"Moya luna." O derin, tanıdık ses yakındaydı. Yüzüme bir çift sıcak el dokundu. "Gözlerini aç."

Gözlerimi açtım, dünya kırmızı görünüyordu, bu yüzden gözlerimi kırptım. Kirpiklerimden bir damla kan damladı ve yanağımdan aşağı süzüldü. Aniden, hikayemizin belki de kanla başlamadığını merak ettim. Asıl soru, kanla bitecek miydi?

Yüzümü avuçları arasında tuttu, granitten yapılmış güzel yüzünde endişe izleri vardı. Artık onun hangi tarafının gerçek olduğunu bilemiyordum. Geceleri bedenimi parçalayan taraf mı? Beni iki kez kurtaran taraf mı? Düşmanın gözlerinin içine bakan taraf mı? Yoksa beni koz olarak kullanan taraf mı?

"İyi misin?" diye sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Peki," diye mırıldandım, ondan uzaklaşıp ayağa kalktım. Ona bakamıyordum. Henüz bakamıyordum. Onunla Marchetti arasındaki konuşmayı duyduktan sonra. Az önce olanlardan sonra. Beni güvende tutmak için Rusya'ya getirmişti, ama kendi evinde düşmanları vardı.

Muhafızlarına güvenemiyorsa, beni ve çocuğumuzu nasıl koruyabilirdi ki?

Kulağa ne kadar kötü gelse de, onun birini vurması umurumda değildi. Bizim dünyamızda ya öldür ya da öl. Isabella bununla mücadele etti. Ben hiç etmedim. Ancak, kullanılmak ve manipüle edilmekle mücadele ettim.

Elbisemi düzelttim, elbisedeki kan parmaklarımı lekeledi. Beyaz yün elbisemin her tarafına kan sıçramıştı. Nefesim hızlıydı, ama garip bir şekilde zihnim sakindi. Ya da belki de şoktan dolayındı.

Gözlerim, iki adamın yanında beş metre uzakta duran Isla'ya kaydı. Yüzü solgundu ve bakışları biraz çılgındı.

"Bugün dışarıdan pasta almalıyım mı?" dedim, sesim kendi kulaklarıma bile garip geliyordu.

Isla yutkundu, sonra başını salladı. Yerdeki iki adama bir bakış attıktan sonra, kocama bir daha bakmadan baldızımın yanına doğru yürüdüm.

Onun ne yapacağını biliyordum. Sonuçta o kadar da tahmin edilemez bir adam değildi.

ON DÖRT

KONSTANTIN

Karıma silah doğrultmuştu.

Doktor, öldürülmeyen saldırganın yaralarını sararken, tek düşünebildiğim buydu. Onlar benim için çalışmıyorlardı. Adamlarımın her birini tanıyordum ve bu ikisi benim adamlarım değildi. Bu da beni tek bir sonuca götürdü.

Adamlarım arasında bir hain vardı.

Parmak eklemlerim morarmış ve kanıyordu. Acıyı hissetmiyordum. Belki de damarlarımda dolaşan adrenalin yüzündendi. Ya da onu kaybedebileceğimi fark ettiğim için çok sersemlemiştim.

Onunla evlendikten bir gün sonra.

Kollarımı sıvadım, gömleğimdeki kan lekelerini sakladım.

"Sen bir felaketsin ve üzerime kan bulaştırıyorsun," dedim soğuk bir sesle, içim kaynarken. "Şimdi, seni içeri kim aldı ve planın neydi, bilmek istiyorum."

Bir adam zaten ölmüştü, ama Tatiana'nın şakağına silah dayayan adamın hayatı uzatılma şerefine nail olmuştu. Konstantin'in yanına adım attığına pişman olmasını sağlayacaktım.

Silahını Tatiana'nın başına dayadığını ve Tatiana'nın ellerini karnının altını koruyarak bebeğimizi koruduğunu her hayal ettiğimde, öfke beni ele geçiriyordu. Onu daha fazla cezalandırmam gerekiyordu. Bu yüzden ona tekrar vurdum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Boris ve Nikita arkamda durmuş, duvara yaslanmışlardı. Bunun benim vereceğim ceza olduğunu biliyorlardı.

"Seni kim içeri aldı?"

Bana öfkeyle baktı, kan ve morlukların altında yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Bir sandalyeye bağlanmıştı, kolları ve bacakları ipe bağlanmıştı. Garajımın altında, aileme zarar vermeye çalışanlar için özel bir yerim vardı. Kimse cesaret edemediği için uzun zamandır kullanılmamıştı.

"Son kez soruyorum, seni kim içeri aldı?" diye dişlerimi gıcırdatarak sordum.

Kan, beton zemine *damla damla, damla damla* düşüyordu. Çok fazla kan vardı, takım elbisemi ve ayakkabılarımı mahvetti. Isla beni bu halde görse çok korkardı, ama Tatiana muhtemelen gözünü bile kırpmazdı.

Onunla çok gurur duydum. Isla'yı koruduğu için. Bana onu vurma şansı vermek için bu pislikle savaştığı için. Bu pislik kafasına silah dayadığında, tetiği çekemedim. Mükemmel bir nişancıydım, ama tek bir hareketin bile onun cildini çizebileceğini bilmek kanımı dondurdu.

"Asla söylemeyeceğim." Adam ağzındaki koyu kırmızı sıvıyı tükürdü. Onu kontrol ettim. Kimliği yoktu. Ama dövmeleleri bana çok şey anlattı. Yakuza'nın bir üyesiydi. Yakında, ölü bir Yakuza olacaktı.

Tatiana'nın peşine düşen bu pisliklerden bıkmış ve usanmıştım.

"Biliyorsun, sana inanıyorum," dedim, gülümsedim ve sonra ona tekrar vurdum. "Kimse, korumalarım olsun ya da olmasın, aileme dokunamaz. Asla!"

Nikita ve Boris başlarını salladılar. Herkesin bu mesajı açık ve net bir şekilde almasını sağlayacaklardı.

Kafası geriye doğru savruldu ve acı dolu bir çığlık havayı doldurdu. Bakır ve ter kokusu havada yayıldı. Saatler geçmişti ve bu pislik hala pes etmiyordu. Tatiana ve kız kardeşimi kontrol etmek için sabırsızlanıyordum. Doktor onu muayene etmek ve bebeğin iyi olduğundan emin olmak için buradaydı.

Tabii ki, inatçı kadın onu görmek istemedi ve kapıyı suratına kapattı.

"Aileme zarar verenlere ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum, öfke dalgası içimi kaplarken. Öfkem tazeydi ve lanet olası bir cehennem gibi yakıyordu. "Kafalarını efendilerine geri götürürüm."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir saniye sonra, acı dolu bir çığlık havayı yırttı.

Ortaçağ işkenceleri benim öfkemi hiç etkilemedi.

"Sana söyledim, doktora ihtiyacım yok. Konstantin'e, lanet olası kışını bir doktora muayene ettirebileceğini söyle."

Yatak odamızın kapısını çaldıktan sonra Tatiana'nın sesi kapının arkasından net bir şekilde duyuldu. Kendini odaya kilitlemişti. Yedek odada duş alıp temiz kıyafetler giydim, böylece kıyafetlerimi kaplayan kanın miktarıyla iki kadını da korkutmamış olacaktım.

Ancak Tatiana'nın sesinden anlaşıldığı kadarıyla, o benim kanımı istiyordu.

Boğazımı temizledim. "O zaman benim için yap, *moya luna*."

Sessizlik oldu. *Tık*. Kapı açıldı, kapı koluna bastım. Beni karşılayacak bir patlama bekliyordum neredeyse. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece sessizlik. Omzumun üzerinden beni dikkatle izleyen doktoruma baktım.

"Bana bir dakika verin," dedim ona. Neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu ve başını salladı.

İçeri girdiğimde Isla'yı oturma odasında buldum, o ve Tatiana kanepede birbirlerine sarılmışlardı. Karım Isla'yı kucağında tutuyordu ve duyamadığım bir şeyler mırıldanıyordu, ama ikisi de beni fark etmedi.

Önlerindeki sehpa meyve, sebze ve hamur işlerinden oluşan tabaklar vardı, yarısı yenmişti, bu Tatiana'nın yemek yediğinin iyi bir işaretiydi. Sessizlik ağır ve yoğun bir şekilde uzadı, ta ki ikisi de sonunda bana dikkatlerini verene kadar.

Şu anda hangisiyle başa çıkmanın daha kolay olacağını bilemediğimden, Tatiana ile başladım. Büyük bir hataydı.

"Isla'ya anlattığınızı varsayıyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu, içinde öfke ve tam olarak anlayamadığım başka bir şey vardı.

"Neden bunu yapayım ve işini kolaylaştırayım?" diye tersledi.

Evet, Isla'dan başlamak kesinlikle daha kolay olurdu. Kız kardeşimin bakışları da bana dikildi.

"Ve bana teyze olacağımı söylemedin," diye suçladı.

Kahretsin, ikisi de bana karşı birleşirse, asla kazanamazdım. "Teyze olacaksın," dedim ona.

"Artık biliyorum!" Kız kardeşimin bu kadar öfkeli olduğunu hiç görmemiştim. "Ve senin normal bir iş adamı olmadığını da biliyorum." Demek Tatiana ona bir şeyler anlatmıştı. Ben bir şey söylemeden Isla devam etti: "Hayır, o bana anlatmadı. Yıllardır şüpheleniyordum. Yani, kim evinin etrafını silahlı korumalarla çevirir ki? Ya da her an peşinde korumalarla dolaşır? Özgür olduğum tek zaman yatılı okul ve üniversite yıllarıydı."

Aniden yorgun hissederek iç geçirdim. Belki de kız kardeşim tam olarak kim olduğumu görebilsin diye kanlı giysilerimi çıkarmamalıydım. Bir katil. Bir suçlu.

Bu, durduracağım anlamına gelmiyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Isla. "Giydiğin kıyafetler. Davranışların. Sanki normal bir iş adamısın ve sonra... pat. Hiç düşünmeden birini öldürüyorsun."

"Doğru," dedim ona. "Ve yine yapardım. Onlar mı yoksa ailem mi diye bir seçim yapmam gerekirse, hiç düşünmeden hepsini öldürürdüm."

Isla başını salladı. "Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum, kardeşim. Yasadışı işler. Şantaj. Beni karanlıkta bıraktın ve tüm bunları nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var."

Bunun üzerine Isla, Tatiana'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. Kalbim göğsümde sıkıştı. Nedense bir gün bu noktaya geleceğimizi hissediyordum. Ve annesini öldürdüğümü öğrenirse, Isla benden daha da çok nefret edecekti.

Yanımdan geçip gitti ama kapı koluna elini koyduğu anda durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Seni hala seviyorum, kardeşim," dedi, gözleri yumuşadı ve sanki göğsümden ağır bir yük kalkmış gibi hissettim. O benim kardeşim olabilir ama onu ben büyüttüm. O benim bir parçamdı, tıpkı gelecekteki çocuğumun olacağı gibi. "Ne olursa olsun."

"Ben de seni seviyorum, Sestra." Başını salladı, yeşil zümrütler solgun teninde parılıyordu. Bugün stresli bir gündü. İkisi için de. "Lütfen doktoru gönderin."

Isla'nın gözleri Tatiana'ya kaydı, ondan izin istiyordu ve Tatiana kısa bir baş sallamayla cevap verdi. Alaycı bir nefes verdim.

ikisinin bana karşı birleşeceğini hissedebiliyordum. Ama buna hazırdım. Onlar hayatımda olduğu sürece, her türlü zorluğa göğüs gerebilirdim.

Karımın gözleri sonunda benim bakışlarımla buluştu. Aylar önce, gözlerine geri koyacağıma söz verdiğim yıldızlar oradaydı, ama nedense daha sönük görünüyorlardı. Orada başka bir şey daha vardı.

Nefret. Bunun garajda olanlarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Tatiana, Nikolaevların kan döktüğü hikayeleri görmüş ve duymuştu. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordum. Gözlerindeki kendi başına bir alev çıkarabilirdi. Kızgındı. "Doktorla ilgili olduğunu söyleme sakın?"

Dudakları inceldi.

"Sen çekingen biri olarak bilinmezsin," dedim, ona bir adım daha yaklaştım. Onun burada ve güvende olduğunu, benim olduğunu bana kanıtlamak için gül kokusuna ihtiyacım vardı. "Anlat bakalım, moya luna. Bunu konuşup çözsек iyi olur, çünkü daha sonra senin dar amına girmek niyetindeyim."

Gözlerini devirdi. "Sen bir pisliksin."

Dizlerimin üzerine çöküp, parmaklarımla çenesini tuttum. Yüzünde artık kan yoktu ve başka bir elbise giymişti. Bu seferki siyahtı.

"Dikkatli ol." Ona yaklaştım, ağzım dudaklarından bir santim uzaktaydı. "Ağzın beni tahrik ediyor." Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Tabii şimdi seni sikmemi istemiyorsan."

İstemem. Doktor onu muayene edip, onun ve bebeğin iyi olduğundan emin olana kadar istemem.

Arkamda kapı açıldı ve ben ayağa kalktım. Doktoruma güveniyordum, ama kimseye sırtımı dönüp beni bıçaklamasına izin vermezdim.

"Bay Konstantin. Bayan Konstantin," diye saygıyla selamladı bizi.

Tatiana sert bir şekilde ayağa kalktı, ellerini arkasına koydu ve doktoru inceledi. "Evde bir doktorum var," dedi ona. "Bu adam..." çenesini bana doğru eğdi, "...bana çok sıkıntı veriyor, bu yüzden bir kez muayene etmene izin vereceğim, ama bir daha olmayacak. Anladın mı?"

İyi kalpli yaşlı doktorun gözleri şaşkınlıkla bana doğru çevrildi. Tartışacak kadar yorgundum, bu yüzden sadece başımı salladım. Evleneli sadece bir gün olmuştu, ama sanki yıllardır evliymişiz gibi hissediyordum.

"Peki," dedi. Açıkçası, onu muayene etmesi için bir kadın doktor tercih ederdim, ama maaşlı alışanlarım arasında güvendiğim bir kadın doktor yoktu. İşte buradaydık, bir erkek kadınıma dokunacaktı. En azından yaşılydı.

Doktorun gözleri odayı dolaştı ve yatağı gördüğünde, ona yatmasını söyledi. O da ayakkabılarını çıkardı ve yatağa doğru yürüdü. Ben de hemen arkasından gittim. Altmış yaşındaki bir doktorun bile benim yanımda olmadan onu muayene etmesine izin veremezdim.

Yere uzandı ve doktora sert bir bakış attı. "şimdi ne olacak?"

"nce bebeğin kalp atışlarını dinleyeceğiz," diye açıklamaya başladı doktor, Tatiana'nın gözlerine bakarak. "Hiçbir şey yapmayacağız."

Tatiana başını salladı. "Hadi bitirelim şunu."

ON BEŞ

TATIANA

Ilias'ın bakışları beni yakıyordu.

Elimi eline aldı, beni rahatlatmak için yaptığını düşündüm, ama yine de kızgındım, kısmen biri beni öldürmeye çalıştığı için. Ama daha çok, kocamın beni kullandığı için. O anda onun yanımda olmasını istediğimden emin değildim, bana dokunmasını ise hiç istemiyordum.

Onun sunduğu teselli karşısında göğsümün hala ısınması beni çok rahatsız ediyordu. Burada ciddi bir sorun vardı. Küçük, masum bir dokunuşla ben eriyip gidiyordum. Feminizmim nereye gitmişti?

Vajinamda, işte orada.

Ama Ilias'ın beni manipüle etmesine izin verirsem lanetlenecektim. Son yapacağım şey olsa bile kalbimi boyun eğdirecektim. Kimse tarafından kullanılmayacaktım, hele ki beni kasten hamile bırakıp *koz olarak* kullanan bir adam tarafından hiç!

Doktor siyah çantasını açtı, sonra bir çift lateks eldiven giydi. Aletlerini çıkardı ve muayeneye başladı.

Doğrusu, bebeğin kalp atışlarını tekrar duymak istedim. Her gün dinlesem bile sıkılmazdım. Sonunda hamile kaldıktan sonra, paranoyayı uzak tutmak zordu. Konstantin beni bilerek hamile bırakmış olsaydı, bundan nefret ettiğimi bile söyleyemezdim. Hiç de bile.

Kendi bebeğim, hep istediğim tek şeydi.

Ama en azından bu konuda dürüst olabilirdi.

Doktor, bebeğin kalp atışlarından önce benim kalp atışlarımı kontrol edebilmek için elbisenin üstünü aşağı çekmemi istedi. Odanın içinden bir homurtu sesi geldi

. Bu ses Illias'a aitti. Onun bundan hoşnut olmadığını bilmek bana bir derece tatmin verdi. Yerimi değiştirdim ve doktora sırtımı dönerek kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

"Elbisemin fermuarını açar mısınız?" diye tatlı bir sesle sordum.

Zavallı doktor, duvarları titreten başka bir hırıltı daha duyulmadan önce bile birkaç ton soldu. Görünüşe göre bir erkekle değil, bir kurtla evlenmişim.

"Ben yaparım," diye homurdandı Illias, gözleri doktora fermuarımı dokunmaya kalkışırsa intikam alacağına dair söz veriyordu.

Bir yanım kocamı acı çektirmekten zevk alırken, ben masumca gözlerimi kırıştırdım. En azından biraz. Benimle evlenme nedeni ne olursa olsun, paylaşımcı bir tip olmadığı belliydi.

Fermuarın sesi homurdanmanın yerini aldı.

Doktor kalp atışlarımı dinledi, tansiyonumu ölçtü ve kanımı aldı. Ve tüm bu süre boyunca Illias'ın elleri benden hiç ayrılmadı.

"Vay canına, hiç iki erkek aynı anda bana dokunmamıştı," dedim, ses tonumu hafif tutarak. Bunun yalan olduğunu biliyordum ama Illias'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Ne de olsa, Adrian benim bekaretimi aldığı gece iki erkek beni öpmüştü.

Bir tıslama sesi duyuldu ve Illias beni kendine doğru çekti, zavallı yaşlı doktora ölümcül bir bakış attı. Doktorun elleri hemen cildimden ayrıldı ve bize sırtını dönerek çantasını karıştırmaya başladı. Neredeyse ona acımaya başladım. Beni onunla evlenmeye zorlayan o orospu çocuğundan intikam almak için onu kullanmamalıydım.

"Partiden atılan ikizler ne olacak?" diye sordu Illias. Kaşlarımı çattım, bunu nasıl bilebildiğini merak ederek. Ama doktorun sonraki sözleri, aklımdaki tüm düşünceleri silip süpürdü.

"Şimdi bebeğin kalp atışlarını dinleyeceğiz," dedi doktor, eli sağladı ama sesinde bir titreme vardı. İç geçirdim. Zavallı yaşlı doktora bunu yapamazdım.

Küçük bir mikrofونun takılı olduğu küçük bir kutu aldı. Illias'a bir jel tüpü uzattı.

"Lütfen bunu eşinizin karnının altına sürer misiniz?" diye sordu

. Illias onu elinden kaptı, sonra elbisesini yukarı çekip kırmızı, dantelli külot giydiğimi gördü.

"Neden bu kadar açık bir külot giyiyorsun?" diye homurdandı.

Oh, yapmadı! Bana aldığı iç çamaşır lar ın ın hiçbirinde daha az açık olan bir tane bile yoktu.

"Üzgünüm, büyükannemin külotlarını evde unutmuşum," dedim kuru bir şekilde, dirseklerimin üzerine yaslanarak ona daha iyi bakabilmek için vücudumu yukarı kaldırdım. Öfkemi görmesini istiyordum. "Biliyorsun, kardeşimin düğün resepsiyonunun hemen dışında beni kaçırdığından beri valizimi hazırlayamadım."

"Senin kızıncıyı kurtardım," diye tersledi.

"Sonra da beni kaçırdın," diye tersledim, ona dik dik bakarak.

Doktor boğazını temizledi. "Karnındaki jel," diye kekeledi.

Yatağa geri uzandım, muhtemelen doktorun gözünde şımarık bir çocuk gibi göründüğümü biliyordum, ama o anda umurumda bile değildi. Belki de öyleydi. Belki de kardeşlerim hayatım boyunca benim kaprislerimi biraz fazla şımartmıştı. Ya da belki de kocam sadece bir pislikti. Ben ikinci seçeneği tercih ediyordum.

Illias tüpün kapağını açtı, sonra karnıma bol miktarda soğuk jel sürdü. Sert ve pürüzlü parmaklarıyla soğuk ve kalın sıvıyı cildime sürdü ve ben parmaklarının dokunuşuna tepki vermemeye çalıştım. Aşağılanmış bir kadın ve tüm o saçmalıklar.

Boğazımı temizleyerek, kocamı nasıl öldürüp eve tek başıma nasıl döneceğimi düşünmekten kafamı boşalttım.

"İzin verir misin?" Doktor sordu, ama bana sormuyordu. Illias'a soruyordu, gözleri hafif bir korku ile ona kilitlenmişti. Bana sormalıydı, o Neandertal'e değil. Sonuçta benim vücudumdu. Erkekler genel olarak beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Bu adamı istemem önemli değildi. Kocam. Nedenini bilmiyordum. Ama bedenim onu içimde, üstümde, arkamda istiyordu. Her yerimde. Ama bundan daha da önemlisi, bir ortaklık istiyordum. Ona güvenmek ve onun da bana güvenmesini istiyordum. Ben hiçbir şekilde kırılgan bir çiçek ya da masum bir kadın değildim. Erkek kardeşlerimle birlikte büyüdüm, onların ne yapmaları gerektiğini biliyordum - her ne kadar korkunç ayrıntıları bilmesem de - ve bizi korumak için ne yaptıklarını biliyordum. Bu, onlara olan saygımı azaltmadı, sevgimi de artırmadı.

Illias çenesini sıktı ve başını salladı. Birkaç saniye sonra, içimdeki bebeğin kalp atışlarının hızlı sesini duyduk ve ben rahat bir nefes aldım. Bebeğin hala içimde olduğunu biliyordum, ama o kalp atışlarını duymak, hala attığını bana kanıtlamak, çok duygusal bir şeydi.

Düşünmeden Illias'ın elini tuttum ve sıkıca sıktım, içimde duygular kabardı. O yaşam belirtisini duyduğum anda - whoosh, whoosh - içimde bir şey değişti. Her duyduğumda kalbim heyecanla hızla atıyordu. Bundan asla bıkmayacaktım, ama bebeğin babası yanımda iken bunu duymak, bambaşka bir duygusal boyuta ulaştırdı beni. "Illias'ı öldürme" konusunu yeniden düşünmem gerekiyordu. Belki onu biraz sakatlayabilirdim.

"Kalp atışı güçlü," dedi doktor gülümseyerek.

Sonra sertleşti ve gözlerim korkuyla büyüdü. "Ne?" diye sordum, sesimde panik vardı.

"E-emin değilim..." diye başladı ve gözlerim Illias'a kaydı, bakışlarımdaki korkuyu görmesine izin verdim. Ne olursa olsun, onun bunu düzeltmesini istedim.

Illias'ın gözleri endişelerini hiç belli etmiyordu. Yüzü soğuk bir maske gibiydi. Ama eli benim elimi sımsıkı tuttu ve ben, lanet olsun, onun da benim kadar bunu istediğini anladım. O da benim kadar endişeliydi.

"Konuş," diye emretti, sesi soğuk bir kırbaç gibiydi.

Şaşkınlıkla Illias'a, sonra da doktora baktım. "Ha?"

"İki kalp atışı," diye tekrarladı doktor gülümseyerek. "İki bebeğin olacak."

Sözleri içimde çılgın bir yangın gibi yayıldı. Ağzım açıldı.

Kan damarlarımdan hızla akarken, düşünmem zorlaştı. "İki bebek," diye tekrarladım.

"Da," diye Rusça onayladı. "Kalp atışları çok güçlü iki bebek."

Parlak bir mutluluk dalgası içimi kapladı. İnanamadan sıırıttım. İki bebek! Illias ve ben birbirimize baktık. Bana attığı bakış beni neredeyse kör etti. O da benim kadar mutlu görünüyordu ve birdenbire, onun söylediği gibi beni gerçekten kullanıp kullanmadığını merak ettim. Bunun sadece bir amaç için bir araç olması için fazla mutlu görünüyordu.

Onu mahvetmek istedim. Her şeyi siktir et, ama bunun için ona teşekkür etmek istedim. Bu bebekler için.

Ne kadar baskı yapmak istemiş olursa olsun, umarım istediğini elde etmiştir, çünkü ben çok daha fazlasını elde ettim.

Dikkatini doktora çevirip ona teşekkür etti. Sonra doktor yatak odamızdan çıktı, arkasında yumuşak bir klik sesi duyuldu ve ben hemen kocama atladım.

"İki bebek," diye bağırdım.

Bacaklarımın arasında nem hissedebiliyordum. İçimde bir ağrı zonkluyordu ve rahatlamamı istiyordu. Bugünkü olaylardan sonra bunun normal olup olmadığını bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Tek bildiğim, anne olacağımdı. İki güzel bebeğin annesi.

Üzerine oturdum ve ağzımı ağzına yapıştırdım. "Çok azdım," diye fısıldadım dudaklarına, sert ereksiyonuna sürtünerek. Öne eğildim ve boynunu öptüm. Hala o telefon görüşmesi hakkında bana bir açıklama borçluydu ama şu anda sadece ona ihtiyacım vardı. "Seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var ama şu anda sadece beni sik."

"Siktir," diye homurdandı.

Eli başımın arkasını kavradı, parmakları saçlarımın arasına girip sıkıca tuttu. Ve tüm bu süre boyunca, ben onun boğazını öptüm, cildini yaladım, boynunu emdim.

Meme uçlarım hassastı, sütyenimin ince kumaşına sürtünerek aşağıya doğru zevk dalgaları gönderiyordu. Ereksiyonuna bastırdım ve zevk içimi kaplarken alnım öne doğru eğildi ve omzuna yaslandı.

Saçımı bir avuç dolusu tutup başımı geriye doğru çekti ve ağzımı kaparak beni yalayıp yuttu. Ağzımı açarak onu karşıladım. Dilini içeri kaydırды ve ben ona kapıldım. Islaklık ve sıcaklık. Ateşli arzu.

Külotumun yırtılma sesi odayı doldurdu. Ağızlarımız birbirinden ayrıldı ve tek bir hızlı hareketle, zaten fermuarı açılmış olan elbisemi başımdan çıkardı, beni sütyenimle baş başa bıraktı, ama o da bir sonraki nefesimde ortadan kayboldu.

Yeleğini omuzlarından ittim, sonra düğmelerle uğraştım, sonunda onları yırttım. Düğmeler odanın her yerine uçtu ve küçük tıklamalarla yere düştü.

"Siktir, senin içine girmem lazım," dedi sertçe.

Ellerim kemerine uzandı ama o daha hızlıydı. Kemerinin çingırağı. Fermuarın baştan çıkarıcı yankısı ve o tek bir güçlü hamlede içime girdi.

İki inilti. İki titreme. İki kalp atışı.

Öne eğildi ve üst dudağımı dudakları arasında yakaladı, beni öptü. Beni yeniden baştan çıkardı. Dillerimiz birbirine dolanırken içimi bir titreme kapladı. Ağzının içini yaladım. O da dilimi emdi. İnemelerimiz ve iniltilerimiz birbirine karıştı. Elleri beni daha sıkı kavradı ve sonra kıcıma bir tokat attı.

Öpüşmemizi keserek, "Siktir beni, karı. Benim sikimle nasıl boşaldığını göster bana" diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Kalçalarımı yavaş ve tembelce salladım. İçimde çok büyük ve derin hissettim. Kollarımı omuzlarına doladım ve ona binerken sıkıca tutundum. Uzun süre dayanamayacaktım. Bir titreme içimi sardı. Her bir itişinde amım zonkluyordu. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendisine daha sıkı çekti. Beni daha hızlı binmeye zorladı.

Bir santim yükselip tekrar aşağı kaydırđım. Sonra tekrar. İnemeleri bana yol gösterdi. Kontrolünü kaybediyordu. İçimde derinlerdeki hissi başımı döndürüyordu.

Dişleri üst dudağımı ısırdı. Sonra ağız boynuma doğru indi. Öpüyordu. İz bırakıyordu. Dudakları boynumdan yukarı doğru kaydı, sonra kulaklarıma bastırdı. "Seni ve bebeklerimizi benden almaya çalışan herkesi öldürürüm."

"Evet," diye fısıldadım, şehvetle çıldırmış bir halde.

Beni sertçe öptü. Sahiplenici. Vahşi ve sert.

Elleri kalçalarımı kavradı ve hareketlerimi kontrol etmeye başladı. Beni yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Sert ve hızlı. Derin ve kaba. Ağzına inledim. Basınç arttı. Göğsüm onun göğsüne sürtündü.

Ama başını eğip meme ucumu ağzına aldığıında, içimi bir titreme kapladı ve başım geriye düştü. Dikkatini diğer meme ucuma çevirdi ve hassas ucu ısırdı.

İnledim ve baskı geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştı. Beni sert vücuduna doğru salladı ve doğru noktalara vurdu. Titremeler, kıyıya çarpan dalgalar gibi içimi sardı.

Orgazm beni sardı ve ben onun adını bir dua gibi inledim. Duvarlarım onun sertliği etrafında sıkılaştı ve o beni sikmeye devam etti.

orgazmım boyunca, o kadar derine girdi ki, onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilemedim.

Yüksek bir iniltiyle içime boşaldı ve ağzını ağızıma yapıştırdı.

Kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu, benim kalbimi parçalayacakmış gibi. Parmakları benimkilerle iç içe geçerek, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni tuttu.

"Benim," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Sen her zaman benim oldun, Tatiana."

O anda farkına vardım. Illias'ın beni unutmamla ilgili sözleri sonunda kafama dank etti ve anlam kazandı.

Beni çardakta beceren Adrian değil, Illias Konstantin'di.

ON ALTI

KONSTANTIN

Ellerim çıplak sırtında dolaştı, pürüzlü avuçlarımin altında cildi yumuşaktı.

Saçları, parmak eklemlerime dokunan ipek gibiydi. O pislik, onun hayatını elinden alabilirdi ve bu, boğazımı sıkıştırdı.

Neredeyse on yıldır bu kadına aşkıttım.

Bu şehvet değildi. Aşkdı. Sadakattı. O benim şimşeğimdi.

Yağmurum. Güneşim. Ayım. O olmadan yaşayamayacağım biriydi.

Onun içine derinlemesine gömülmüştüm ve onu kaybetme korkusu kanımı daha da kaynatıyor, göğsüme "*benim*" kelimesini kazıyordu. Bunu tüm dünyaya duyurmak istedim, böylece ona yaklaşanların kimin gazabına uğrayacaklarını bilsinler diye.

Yakuza, Tatiana ile evlendiğimi biliyordu. Yine de onun peşine düştüler. O çip bulunmalıydı, yoksa asla vazgeçmeyeceklerdi. Amon örgütümüze olan bağlılığını kaybederse, onlar üzerindeki tüm etkimizi kaybedecektik.

Marchetti düğünün gerçekleşmesine izin vererek aptallık etti. Lanet olsun!

Haftalardır o çip konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemiştik. Bu tam olarak bir öncelik değildi. Tatiana'ya ve onu takip etmeye çok odaklanmıştım. Ama şimdi, kafamı oyuna vermem gerekiyordu. Daha fazla hayat tehlikedeydi. Karım ve çocuklarımız.

"Illias." Tatiana'nın yumuşak sesi düşüncelerimi durdurdu. Nefesi boynuma okşayan bir dokunuş gibiydi. Parmaklarım saçlarını okşadı.

Tırnakları ensemdaki saçlarıma batıyordu ve onları kafa derimde hissedebiliyordum. "Konuşmamız gerek."

Gerildim. "*Konuşmamız lazım*" sözleri kimse için iyiye işaret değildir. Bizim dünyamızda, genellikle biri vurulur. Karımı tanıyorsam, muhtemelen bir yerlerde silahı vardır.

"Konuş, karıcığım."

"Bana karşı dürüst olmaya başlamanı istiyorum." Hareket etti ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Ben senin kullanabileceğin bir araç değilim. *Kimsenin* kullanabileceği bir araç değilim." Bu kelimeyi vurguladı. "Bana veya bebeklere zarar verirsen ya da bizi herhangi bir şekilde kullanırsan, Nikolaev olmak ne demek olduğunu anlarsın."

Alaycı bir nefes aldım. Bir şekilde, onun beni tehdit etmesi beni şaşırtmadı. Gerçek şu ki, bu kadını başka türlü istemezdim. Ve eğer bir gün piç kurusu babam gibi olursam, çocuklarımızı korumak için beni öldüreceğini biliyordum. Ve siktir et, umarım başarır.

"Not aldım karıcığım," dedim. "Ve sana katılıyorum. Sen ve bebeklerimiz en önemli şey."

Yüzündeki ifade yumuşadı. Benim vahşi kraliçem de güvene ihtiyaç duyuyordu

Ellerim, yakında bebeklerimizi doğurmak için genişleyecek olan kalçalarına indi . İkizler. Sıcaklık ve sevgi alevlendi, göğsümde yayıldı.

"Hmm." Sonra, duymak için sabırsızlandığımdan, sordum. "Mutlu musun?" Gözleri şaşkınlıkla benimkilere baktı. "İkizler konusunda mı?"

Gülümsedi ve gözlerindeki yıldızlar en parlak elmaslar gibi ışıldadı. Onları görmek kalbimi sızlattı. Onun mutlu olduğunu görmekten başka bir şey istemiyordum.

"Evet," diye fısıldadı, geriye yaslanarak yüzümü inceledi. "Çok mutluyum."

Bana verdiği bakışla, içimde sertleşmeye başladı. Mükemmel göğüsleri, hamilelikle birlikte daha da büyümüştü.

"Kaç çocuk istiyorsun?" Dün cevap vermeyi reddettiği aynı soruyu ona sordum. Alt dudağını ısırdım. "Bilmek istiyorum."

Tanrım, annesinin etrafında koşuşturan, ona uyan Chanel elbisesini giymiş küçük sarışın meleği görmek için sabırsızlanıyordum.

Gözleri benimkilere takıldı, kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. "Bu sana bağlı, Illias."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım, ağzımı yanağına doğru kaydırdım ve çenesini takip ettim. "Çok, moya luna. Seninle çok çocuk istiyorum."

Başını eğdi, bana daha iyi erişim sağladı. Yumuşak inlemeleri beni çıldırttı. Kalçalarımı yukarı doğru ittim, içlerinin benim aletimi açgözlülükle sıkıştığını hissettim.

"Beni yanlış anladın," diye mırıldandı, hala kucağında oturmuş, kalçalarını hafifçe sallıyordu.

Siktir, sikim zonkluyordu, onun sıkı, ıslak amcığına bir tur daha girmek için can atıyordu. Sperminim uyluklarından aşağı damlıyordu ve parmaklarımı yukarı doğru kaydırıp onu dudaklarına götürdüm. İtaatkar bir eş gibi, ağzını açtı ve ben de spermimi dudaklarına sürdüm. Dili dışarı fırladı, parmağımın ucunu yaladı, sonra nazikçe ısırdı. Ama onun dudaklarından spermimi yalamasını izlemek beni deliye çevirdi.

"Demek istediğim, Illias, bana karşı dürüst olmazsan ve bu konuda ortak olmazsak, seninle başka çocuk yapmayacağım. Ve bunlar..." karnını sevgiyle okşadı, "...ayrılmış ebeveynlerin çocuğu olarak doğacaklar."

Göğsümde bir hırıltı yankılandı. "Cesedimi çiğnemedi olmaz. Sana söyledim Tatiana, sen benimsin. Ömür boyu. Ne senin için ne de bebeklerimiz için başka bir erkek yok. Kardeşlerin bile."

Kafasını salladı ve dudakları kıvrıldı. "Pakhan olduğunu ve tüm bunları biliyorum. Ama benim bu dünyada büyüdüğümü unutma. Ve kardeşlerim de aldıkları kadarını verebilirler."

Alaycı bir gülümseme kaçtı dudaklarımdan. Kardeşleri ona koşulsuz sadakat gösteriyordu ve bu beni mantıksız bir şekilde kışkırtıyordu. Onun her şeyini istiyordum - sadakatini, sevgisini, tutkusunu. Her şeyi.

"Ne bilmek istiyorsun, Tatiana?"

Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu. Biz tam zıt karakterlerdik. Işık ve karanlık, ikimiz de bu dünyada büyümüş olsak da. Bizim dünyamızdaki bazı kadınlar çekingen, başlarını eğip kendi işlerine bakıyor, bizim dünyamızdan habersizmiş gibi davranıyorlardı.

Tatiana asla öyle olmamıştı. Hangi dünyada yaşarsa yaşasın.

Parmaklarımla çenesini tuttum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Yumuşak bir yudumla yuttu. "Ne zaman tanıştık?"

Aramızda sessizlik hakim oldu. Parmakları, kolyesindeki gül kolye ucuyla oynuyordu. Dikenli bir gül. Bir bakıma bana dikenli bir gülü hatırlatıyordu. Çiçek açıp parlıyordu, ama tehdit edildiğinde dikenleri ortaya çıkıyordu.

"Ne zaman tanıştık, İllias?" diye tekrar sordu.

İçgüdülerim, onun bazı şeyleri kendi başına çözmeye başladığını söylüyordu. Gözlerim, boynundaki sıra dışı kolyeye takıldı. Onu her zaman takardı. Sıra dışı bir kolyeydi. Tam olarak onun tarzı değildi.

"Üniversitenin son yılında. Cadılar Bayramı gecesi." Bir anlığına gözlerini kapattı ve açtığında, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu mavi renkteydi. "Bir garson bana bir not verdi. Senden."

Ağzı açıldı. "Sana mı verdi?"

Başımı salladım. "O çocuklarla içeri girdiğin anda dikkatimi çektin," itiraf ettim. "Notu aldığımnda, sana karşı koyamadım."

Yanakları koyu kırmızıya döndü ve ben ona inanamadan baktım. Kahretsin, kızardığında çok güzeldi.

Yüzünü boynuma gömdü. "Aman Tanrım."

Dudaklarım kulağına değdi. "Hiç şaşırmış görünmüyorsun."

Elleri omzumdan, kolumdan aşağıya doğru kaydı, parmaklarımız buluşup birbirine kenetlendi. Zarif parmakları benimkileri izledi.

"Şüphelenmeye başladım," dedi, nefesi boynumu okşuyordu. "Dün gece söylediğin bir şeyden."

"Ne dedim?" Başını avuçlarımla tutup bana bakmasını sağladım.

Bir titreme onu sardı ve gözleri Karayip Denizi üzerindeki güneş ışınları gibi parladı.

"Ben seninim. Her zaman senin oldum," diye fısıldadı. Burnunun ucunu benim burnuma değdirdi. "Adrian'ı tanıdığım onca yıl boyunca..." O pisliğin adının dudaklarından çıkmasından nefret ederek kaskatı kesildim. "...bunu sadece bir kez duydum. O gece çardakta."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti, sonra sordu. "Kim olduğumu biliyor muydun?"

"O gece, hayır," diye itiraf ettim. "Seni bulmaya çalıştım, ama bilgilerine ulaşmak imkansızdı. Los Angeles'taki restoranımda kardeşine yaklaştığını görene kadar nedenini öğrenemedim."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Maxim, benim halletmem gereken bazı sorunlar yaşadı," diye homurdandı. "Ben New Orleans'a geldiğimde, sen çoktan evlenmiştin. Bu bana iki seçenek bıraktı. Onu öldürmek ya da senin mutlu olmana izin vermek. Babamın hatasını tekrarlamak istemedim."

Aramızdaki boşluk bir nefesle doldu. Yutkunduğunda boynunun sallandığını ve yanağından bir gözyaşı aktığını gördüm. Başparmağımla onu sildim.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi durakladı. Bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çektim. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış ve gözleri yıldızlar gibi parlıyordu.

"Söyle bana," diye talep ettim. "Aklında başka bir şey var."

"Illias, bir şey buldum." Bir an sessiz kaldı ve beni inceledi. Konuşmaya devam etmesini bekledim. "Adrian bir fotoğraf bırakmış." Ölmüş kocasının adını duyunca gerildim. Onun hayatının o dönemini silebilseydim, silerdim.

Derin bir nefes aldı. "Fotoğraftaki kadın senin aile fotoğrafında da vardı," diye patladı. "Bence Adrian'ın annesi senin annen."

ON YEDİ

TATIANA

Illias başını salladı ve alaycı bir nefes verdi.

"Hayır, Tatiana," dedi. "Annem Adrian'ın babasıyla bir ilişki yaşıyordu." Şaşkınlığımla nefesim kesildi. "Bu yüzden o ve Adrian'ın babası öldürüldü. O gece oradaydım, her şeyi gördüm."

Şok içinde Illias'a baktım. Onun açıklaması beklenmedikti. Ölen kocamın, Illias'ın annesiyle babasının fotoğrafına sahip olmasının nedeni anlaşılabilirdi. Ama içgüdülerim daha fazlası olduğunu söylüyordu. Yeşil gözler çok nadirdi, nüfusun sadece %2'sinde vardı, öyleyse Adrian'ın gözlerinin Illias'ın annesininkiyle aynı renk olma ihtimali ne kadardı?

"Kaç yaşındasın?" diye sordum. Kocamın yaşını bilmemenin ironisini biliyordum, ama bizim flört/randevularımız normal sayılmazdı.

"Kırk."

Adrian kırk iki yaşında olmalıydı. Belki de Illias haklıydı ve annesi evli bir adamla ilişki yaşamıştı.

"O gece ne oldu?" diye sordum ona sessizce.

Illias'ın çenesi sıkıldı ve gözleri karardı.

"Annem gece yarısı beni ve kardeşimi uyandırdı, sevgilisiyle kaçmak için. Moskova dışındaki bir otoparkta buluştuk. Adamın başka bir çocuğu vardı, ama babam annemin planlarını biliyordu. Adamlarını da yanına alıp oraya geldi. Önce adamı, sonra annemi öldürdüler. Küçük çocuğu da öldürme zamanı geldiğinde, babamdan onun hayatını bağışlaması için yalvardım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sen hatırladıysan, Adrian da hatırlamıştır." Aslında, onun hatırladığından hiç şüphem yoktu. Kaçtıktan sonra beni o otoparka götürmüştü. Orada bana bir ipucu bırakmıştı. Ama oradan sonra ne olduğunu hiç bilmiyordum. "Senin peşinden geldi."

Illias başını salladı. "Evet, geldi."

Zihnimde bir şey ararken, baş ağrısı şakaklarımı neredeyse parçalayacak gibi oldu. Kazanın çarpık görüntüleri gözümün önünden geçti, ama hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Hiçbiri birbiriyle bağlantılı değildi. Yüzler tanınmaz haldeydi.

Kafamın arkasında baş ağrısı her saniye daha da şiddetlendi. Gözlerimi kapattım, çaresizce anılarımı aradım, ama bu kafamdaki ağrıyı on katına çıkardı.

Gözlerimi açtığımda, Illias'ın beni izlediğini fark ettim. Onun gözlerinin derinliklerinde, beni korkutan rahatsız edici bir karanlık ve emin olamadığım cevaplar gizleniyordu.

"Neden benimle evlendin?" diye sordum, şimdilik ortaya çıkmak istemeyen anıları bir kenara bırakarak.

"Çünkü sen benimsin." Sesi soğuktu. Karanlıktı. Sahipleniciydi. Sesi sakindi, ama sertlik vardı.

"*Etki yaratmak* için değil mi?" Sessiz kaldı ve sonra anladım. Benim için hazırladığı gelinlik. Özel dikilmişti. Lanet olsun, özel dikilmişti. "Ne zamandır benimle evlenmeyi planlıyordun?"

Bakışlarımız çarpıştı. Orada sırlar ve cinsel sahiplenmeye benzer bir şey vardı. Ona bakarken, duvarlarının yükseldiğini ve yüz hatlarının yavaşça kapandığını gördüm.

"Ne kadar süre, Illias?" diye sordum, öfkemi bastırarak.

"Çardaktan beri." Ağzım açık kaldı. Beklediğim cevap bu değildi.

"A-ama... Ama bu yedi, sekiz yıl gibi bir süre." Yutkundum. Ayağa kalktım ve üzerime bir çarşaf sardım. "Bunca yıldır beni takip mi ediyordun?" Gözlerimi ona dikip baktım. "Bu hiç sağlıklı değil."

"Sen öyle diyorsan."

"Tanrım, sanki kardeşlerimle konuşuyormuşum gibi." Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Anlamaya çalışmadan, o ifade kayboldu.

"Hepsi bu mu?" dedim. "Başka söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Hiç uyarı yapmadan ayağa kalktı. "Biraz uyu."

Illias'ın yatağa geri dönmesini bekleyerek saatlerce bir o yana bir bu yana döndüm.

Ama dönmedi. Moskova saatiyle gece yarısı olmak üzereyken, göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ve uyku beni içine çekti.

Adrian, Vasili'nin evinden uzaklaşırken direksiyonu demir gibi sıkıca kavradı. Bu, onların geleneksel Cadılar Bayramı-yıldönümü partisiydi. Bu, benim de yılın en sevdiğim zamanıydı. Tatiller yaklaşıyordu, ama bu yıl bunun için mutlu olacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Gözlerim kocama kaydı. Garip bir ruh hali içindeydi.

Bir şey onu kızdırmıştı. Sinirliydi ve çenesinin titremesinden, konuşacak havada olmadığı belliydi. Bebek istediğimle ilgili yorumum mu onu kızdırmıştı? O çocuk istemiyordu. Bu da benden sakladığı bir başka şeydi. O kadar çok sır vardı ki, onu tanımadığımı hissetmeye başlamıştım.

Ya da belki daha büyük bir şey mi oluyordu?

Vasili, Sasha ve hatta Alexei'nin Adrian ile hararetli bir tartışmaya girdiğini gördüm, ama beni gördükleri anda dördü de aniden konuşmayı kesti. Kardeşlerimin benimle paylaşmadıkları tek bir şey vardı: Bratva işleri.

Adrian daha çok yasal işlerle uğraşıyordu, ama ara sıra yasadışı işlere de giriyordu. Ailemin geldiği yeri düşünürsek, bunu ona karşı kullanırsam ikiyüzlü olurum. Ama bir terslik vardı ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Kocamın yüzünü inceledim.

Yüzü kararmıştı. Çenesi sıkılmıştı. Direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Hala bebek yorumuna kızgın mısın?" diye sordum. Bir ay önce bu konuyu ilk kez açtığımda beni ne kadar sert bir şekilde susturduğunu hatırlayarak kalbim sıkıştı. O andan itibaren durum yavaş yavaş ilerlemişti - öfke kaynıyordu, acı yutuluyordu ve ihanet büyüyordu.

Gerçekten ironik. Farklılıklarımızın ortaya çıkması için tek bir önemli konu ve sadece bir ay yetti.

Ama ben korkup yenilgiyi kabul etmeyi reddettim. Adrian'a ilk günden beri dürüst davrandım. Bir aile istiyordum. Eğer hiç çocuk sahibi olma niyeti yoksa, hayatımı ona adadığımdan önce bana söylemeliydi.

Gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar yola döndü. Bir açıklama bekledim. Başka bir tartışma. Herhangi bir şey.

Bunun yerine, ikimizi de boğan, ağır ve yoğun bir sessizlikle karşılaştım.

"Sadece basit bir aile istiyorum," dedim, kalbim kırık kanatlarla çarpıyordu. "Basit bir hayat. Lüks şeylere ihtiyacım yok." Alaycı bir şekilde güldü ve bana inanmaz bir bakış attı. "Kesinlikle isterim," diye itiraz ettim.

"Gardırobunu mu bırakırsın? Mücevherlerini? Gucci, Chanel, Dior, Hermès'lerini?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Tamam, güzel şeyleri severdim. Elimde değildi. Moralim bozuk olduğunda kendimi iyi hissettiriyordu. Ne zaman üzgün ya da kızgın olsam, kardeşlerim beni alışverişe götürürdü. Bundan nefret ederlerdi, ama telafi etmenin tek yolunun bu olduğunu bilirlerdi. Sasha bana sarılır, benimle konuşmaya çalışır, sonra beni çevremizdeki en lüks mağazaya sürüklerdi. Vasili hormonlardan şikayet eder, sonra beni mağazaya sürüklerdi. Çalışırken düşüncelere dalabileceği bir köşe bulur ve satış elemanlarına her isteğimi yerine getirmelerini emrederdi. Babam nadiren, hatta hiç ortalarda olmazdı.

Bu yüzden kardeşlerim bir canavar yarattılar. Şık bir canavar.

"Hepsini bıraktım," dedim. Sesimde hiç şüphe yoktu. İkinci bir düşünce yoktu. Sadece bir ailemiz olmasını istiyordum. Bir çocuk. Belki iki. Bir erkek ve bir kız.

"Hayır." Tek kelime, ama çok inciticiydi. Acı içimi parçaladı. Ardından öfke geldi. Açıklama yapmadan bunu benden almaya hakkı yoktu.

"Neden?" diye bağırdım, ama son hece dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Adrian gaza bastı ve vücudum koltuğa yapıştı. Ona sert bir bakış attım ve onun yan aynaya baktığını gördüm.

"Ne yapıyorsun lan?" diye tısladım.

Cevap yoktu.

Endişe kaşlarını çatmıştı. Boynundaki damar atıyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama sanki anahtar

değişmiş gibiydi.

Başım yolcu camına çarptı. Tekrar tekrar.

Adrian bir şey söyledi. Dudakları kıpırdadı. Başka bir şey daha söyledi. Duyamadım. Sözlerine odaklanmaya çalıştım. "Tatiana, çok üzgünüm. Seni kullanmamalıydım."

Çarpma.

Dünya dönüyordu. Yuvarlandık, araba gürültülü bir sesle takla attı. Ta ki sessizlik çökene kadar. Ta ki dünya tersine dönene kadar.

Adrian'a ulaşmaya çalışarak hareket ettim. O sürücü koltuğunda değildi.

Gözlerim pencereden dışarıya kaydı.

Takım elbiseli adamlar onu çevreliyordu ve hepsi Adrian'a küçümseyerek bakıyordu. Yüzlerinde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Marchetti ile tanış, stronzo." O bir koruma olmalıydı.

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Marchetti isminin bir yanı, uğursuz geliyordu. Tehlikeli. Bu ismi bir yerlerde duymuştum, ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

Onu inceledim, gözlerimi ondan ayıramadım. Yakışıklıydı. Yaşlıydı. Derin sesli diğer şeytandan biraz daha yaşlıydı. Marchetti'nin kalın siyah saçları ve delici gözleri vardı. Ruhunuzu paramparça edebilecek türden. Sadece parmaklarını şıklatarak. Sessizlik uzadı, kırılğan bir lastik bant gibi kopmaya hazırды.

Sessizliği bozan Marchetti oldu.

"Adrian Morozov, sonunda tanıştık." Sesi yumuşaktı. Sözleri, yumuşak bir İtalyan aksanıyla dilinden dökülüyordu. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Kocam bir kez başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

"O halde, buradan canlı çıkmanın imkânsız olduğunu anlıyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Ancak, sözlerinde ve ona attığı bakışta yumuşaklık yoktu.

"Nerede?" diye sordu Marchetti.

Adrian, ben tüm konuşmayı şaşkın gözlerle izlerken bana doğru baktı. Ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyordum.

Adrian. Ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Boğazım çok kurumuştı.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Artık burada değil."

Sonra Marchetti sanki aklımı okumuş gibi parmaklarını şıklattı ve adamlarından biri Adrian'ın çenesine yumruk attı. Adrian, darbenin şiddetiyle başını geriye attı. Ağzımda kan tadı hissettim ve dilimi ısırığımı fark ettim. Bir başka yumruk kocama doğru geldi ama o karşılık vermedi. Beş kişiye karşı tek başına, hiç adil değildi. Ama Adrian neden karşılık vermiyordu?

Pahalı bir İtalyan takım elbise giyen adam, ellerini temiz tuttu, pantolonuna soktu ve adamlarından biri Adrian'ı dövdüğünü soğukkanlılıkla izledi.

Parmağım sonunda düğmeyi buldu ve bastı. Emniyet kemeri çözüldü ve kapıya yüksek bir sesle çarptı. Gong sesi gibi bir ses çıktı ve dışarıdaki herkes anında sessizleşti.

Hızlı bir şekilde ateş edilen silah sesleri havada yankılandı. Saatlerce sürmüş gibi geldi, ama aslında sadece birkaç saniye sürmüştü.

İçgüdüsel olarak, zaten sıkışmış olmama rağmen eğildim ve yüksek sesleri engellemek için iki elimi kulaklarımın üzerine koydum. Bu bana kötü bir opera parçasının kreşendosunu hatırlattı. Ses tonu gittikçe yükseldi ve sertleşti, beynimi deliyordu.

Sonra durdu. Kulakları sağır eden bir sessizlik. Rahatlamam gerekirdi ama bu ses, silah seslerinden bile daha uğursuz geliyordu.

Kalbim boğazımda sıkışmış, nabzım yavaşça beni boğuyordu.

Yabancı dilde daha fazla kelime. Sesler tizdi, öfkeli ve çekinmeden konuşuyorlardı.

Rusça.

Onlardan biri Rusçaydı. Daha fazla kelime. Kulaklarımda çınlayan uğultu yüzünden onları duymak zordu, ama tanıdım. İtalyanca olduğundan emindim. Rusça ve İtalyanca.

"O ölür. Hiçbir şey kalmaz," dedi içlerinden biri İngilizce, ve içgüdüsel olarak arabaya daha da geri çekildim, her ne kadar araba yanıyor ve patlamaya yakın olsa da.

"Hayır." Soğuk bir ses. Sert bir ton. Ama bu Adrian'ın sesi değildi. O hayatta mıydı ki? "O hiçbir şey bilmiyor."

"Emin misin?" Derin, erkeksi bir ses ortalığı doldurdu. Pahalı bir çift İtalyan deri ayakkabı görüş alanımı kapladı. "Bunun için hayatını ortaya koymaya hazır mısın?"

Tamamen şok olmalıyım. Çünkü ayakkabıların markasını fark ettim. Santoni erkek ayakkabıları. Kocam ve ben ölmek üzereydik ve tüm dikkatim ayakkabılara, beş bin dolarlık bir çift İtalyan ayakkabısına odaklanmıştı.

"Kadın hiçbir şey bilmiyor." Ses bana biraz tanıdık geliyordu. Nereden geldiğini çıkaramadım. "Onun için tüm sorumluluğu üstleneceğim."

"Eğer karısının kocasının anlaşmasıyla bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, onun peşine düşerim." Hafif İtalyan aksanı. Derin ses. Bir başka pahalı ayakkabı daha gözüme çarptı. Prada.

"O hiçbir şey bilmiyor. Eğer biliyorsa, ben hallederim." Bir çift pahalı ayakkabı daha. Art. 504 ayakkabı. Daha da pahalı. Koyu renk takım elbise pantolonu. Mükemmel uyum. Pahalı kumaş.

Kafamı salladım. Kendine gel, Tatiana.

Ciğerlerim dumanla doldu. Boğazıma safra yükseldi ve kusmamak için derin nefes aldım. Bir çift ayakkabı kaldı. Bir tane kaldı. Kalbim hızla atıyordu. Gözlerim bulanıklaşmıştı. Kulaklarım çınılıyordu. Ciğerlerim yanıyordu.

"D'accordo." Kesinlikle İtalyanca. Bu ne anlama geliyordu? "Beni pişman etme."

Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum.

Adrian'ın sesini duyduğumu sandım, ama kulaklarımda çok yüksek bir uğultu vardı, tüm kelimeleri bastırıyordu.

Sonra duyduğum sözler şunlardı: "Öldür onu." Bang.

Son mermi. Sıra bana gelmeden önce son mermi gibi hissettim.

Bir beden gürültülü bir sesle toprağa düştü. Adrian'ın ölü gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde hala korku izleri vardı. Ölmeden önceki son ifadesi. Bana bakıyordu. Giysileri kanla kaplıydı. Göğsündeki kurşun deliği barutla kaplıydı, içinden domates suyu gibi kan sızıyordu.

Bir çığlık attım ve kalbim durdu. "A-A-Adrian," diye boğuk bir sesle söyledim. Hareket etmedi. Boş bakışları, benim ulaşamadığım bir şeye sabitlenmişti. Her kalp atışında hayatım yavaşça sönüyor, onu takip ediyordu.

Ta ki içimdeki bir şey kopana kadar.

"Hayır!" diye çığlık attım ve bildiğim dünya artık yok olmuştu.

Tanıdık bir yüz olan bir adam beni arabadan çıkardı. Bir şeyler söylemeye devam ediyordu ama kulaklarım çok çınlıyordu, ağzından çıkan tek bir kelime bile duyamıyordum. Bakışlarımız kilitlendi, beni arabadan çıkarırken onun gücüne tutundum.

Dizlerim güçsüzleşti, beni tutamadı. Çakıl taşlarına çarpmadan beni yakaladı. Yüzümü onun sıcak göğsüne gömdüm. Tanıdık narenciye ve sandal ağacı kokusu beni sakinleştirdi. Sonra bana kocamı hatırlattı. Gözlerim Adrian'a döndü. Gözlerimi ondan ayıramadım. Adrian'ın ölü gözleri, benim takip edemediğim bir yere bakıyordu.

"Hayır!" diye çığlık attım, adamı kendimden uzaklaştırıp dizlerimin üzerine çöktüm.

Adrenalin damarlarımdan akarak bana ona sürünmek için yeterli gücü verdi.

"Adrian, lütfen," diye ağlayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve kanın tadını aldım. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Gözyaşları yüzümü ıslattı, acı tatlı bir veda gibi tadı vardı.

Ellerimle başını kavradım. "Uyan," diye yalvardım. "Uyan." Vücudunu salladım, ama tamamen cansızdı. Hareket etmeyi reddediyordu. Birlikte geçirdiğimiz hayatımızın görüntüleri zihnimde canlandı. Sahip olduklarımız. Sahip olabileceklerimiz. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım.

Bu son olamazdı. Kalp masajı. Kalp masajı yapmam gerekiyordu.

Eğildim ve göğsüne bastırmaya başladım. Omzum çok ağrıyordu ama zonklayan acıyı görmezden geldim. Dişlerimi sıktım, her hareket omuzlarımdan keskin bir acı geçiriyordu.

"Nefes al," diye bağırdım. Bir. İki. Üç. Doğru yaptığımı Tanrı'ya dua ettim. Ağzımı onun ağzına koyup bakır tadı aldım, sonra ciğerlerine hava üfledim. Bir. İki. Üç. Dudaklarım yine onun dudaklarına değdi.

"Lütfen, yardım edin," diye bağırdım, onu benden alan adamlara çılgınca bakarak. "Lütfen. Sadece bir nefes, sonra onu kurtarabilirim."

Adrian'ın yarasına avucumu bastırıp kanın akmasını durdurmaya çalışırken hıçkırıklar boğazımı tıkadı. İşe yaramazdı ama vazgeçemezdim. Öfkeyle başımı salladım. Cildi soğuktu.

"Adrian, lütfen uyan. Lütfen uyan," diye tekrar tekrar mırıldandım, alnımı alnına bastırarak.

Dudakları kanla kaplıydı, bakışları benim asla ulaşamayacağım bir boşluğa kaymıştı.

O beni terk etti.

Nefesim kesildi ve kalbim durdu.

"L-L-Lütfen. Geri dön bana," diye boğuk bir sesle söyledim ve sonra onu götüren adamlara gözlerimi kaldırdım. Öfke içimde patladı ve damarlarımdan bir yangın gibi yayıldı. Önce dondurucu bir soğukluk, sonra yanma hissi. İçimde olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardı. Delilik. Nefret.

Bir çığlık attım. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Boğazım kuruyana kadar çığlık attım. Ellerimle saçlarımı tutup çektim. Kalbim kanadı ve öfkeyle karışarak beni tamamen içine çekene kadar aşağıya doğru çekti.

Ayaklarımın üzerinde sendeledim. Illias'ın eli dirseğimi kavradı, beni dengeledi, ama ben ondan uzaklaştım. Sonra yumruğumu göğsüne indirdim, ona vurdum. Tekrar tekrar.

"Onu sen öldürdün," diye bağırdım, sıcak gözyaşları yüzümden akıyordu. "Sen yaptın."

Gözleri ateşle parlıyordu ama benimkilerle aynı değildi. Elleriyle ön kollarımı tutup beni salladı. Sert değildi ama başım bez bebek gibi ileri geri sallandı.

Başımı sallayarak, takım elbisesini tuttum. "Bunun için seni öldüreceğim." Bakışlarım hepsinin üzerinde dolaştı. "Bunun için hepinizi öldüreceğim."

Göğsümde bir acı hissettim. Bunun gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu anlayamadım. Nefes alamıyordum. Boğuluyordum. Göğsümdeki bu acının hafiflemesini umarak tekrar çığlık attım.

"Buradayım, moya luna." Beni kabustan uyandıran, hafif Rus aksanlı, boğuk bir tenor sesiydi. Aynı ses. Aynı kokuydu, ama şu anda bunu düşünemiyordum.

Ağrı azaldıkça, sandal ağacı ve narenciye kokusu beni tekrar uykuya daldırdı.

ON SEKİZ

KONSTANTIN

Güneşin ilk ışınları sakin manzaraya vururken göğsüme **bir** ağırlık bastırıyordu. Dün gece daha fazla kar yağmıştı, bu yüzden her şey huzurlu görünüyordu. Yine de huzur yoktu. Ne benim vücudumda, ne de karımın rüyalarında.

Tatiana, kabuslar tarafından rahatsız edilerek uykusunda çırpınıyordu, ama beni rahatsız eden tamamen başka bir şeydi.

Tatiana'nın bulduğunu iddia ettiği fotoğraf.

Adrian neden anne babasının değil de annemle babasının birlikte olduğu bir fotoğrafı saklasın ki? Yine de Adrian'ın kardeşim olabileceği fikri anlaşılmazdı. Babamın bakire bir gelinle evlendiğini kaç kez övündüğünü duymuştum? Adrian benden büyüktü, bu da annemin babamla evlenmeden önce doğum yapmış olacağı anlamına geliyordu.

Bir de Yakuza meselesi vardı.

Telefonuma uzanıp Bitter Prince'e mesaj attım. Her geldiğinde başı belaya girdiğine göre, acı çekmesine şaşmamalı.

Onunla buluşmak için kısa bir mesaj yazdım. Cevap anında geldi, ancak kendi bölgesinde buluşmak istediğini belirtti. Akıllı herif.

Hızlıca bir onay mesajı gönderdikten sonra, karımın uyuduğu yatağa doğru yöneldim. Uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, kaşları çatıldı ve nefesi hızlandı. Kaşlarını nazikçe düzelttim ve nefesi düzeldi. Sanki dokunuşumdan rahatlık duyuyormuş gibi elime bastırdı.

Burada kalıp onu gece gündüz becermek isterdim, ama meseleyi kendi ellerime almazsam, hayatımızın geri kalanında sürekli arkamızı kollamak zorunda kalacaktık. Tatiana ve çocuklarımızın hayatları sürekli tehlike altında olacaktı.

Bu yüzden Yakuza ile ilgilenmek ve o lanet çipi bulup yok etmek zorundaydım.

Omertà'nın tümünün çıkarları için.

İki gün sonra, Filipinler'deydim.

Göğsümde bir ağırlık hissediyordum ve bunun Tatiana ile ilgili olduğunu biliyordum. Onu bırakmaktan nefret ediyordum. Ama onu da yanımda götürmek riskli olabilirdi. Özellikle de Yakuza bu bölgenin büyük bir kısmını kontrol ediyordu.

Onu ve çocuklarımızı kurtarmak için bunu yapıyordum.

Havaalanından doğruca Amon'un evine gittik. Bu bir tuzak olabilirdi, ama onun da bizim buluşmamızdan benim kadar kazançlı çıkacağını düşünüyordum. Boris ve diğer iki koruma benimle birlikteydi. Nikita'yı kadınlarla birlikte bırakmıştım.

Boris ve Nikita benimle en uzun süredir birlikteydiler, bu yüzden onlara diğerlerinden daha çok güveniyordum.

"Bir sorun çıkarsa Nikita'nın hazır olmasını sağla," dedim Boris'e. "Ne olursa olsun, işler yolunda gitmezse onu kardeşlerine teslim etmelisin. Onlar onu koruyacaktır."

"Bir mafya prensesiyle evlenmek zorundaydın," dedi Boris alaycı bir şekilde. "Adrian'la olan geçmişi onu başından beri bir yük haline getirdi."

"Adrian bana ulaşmak için onu kullanıyordu. İnan bana, Vasili onun benim için önemli biri olduğunu anlayana kadar o sadece Vasili'nin kız kardeşi idi. Onu kullanmasının tek nedeni buydu. Bana öç almak için."

Derin bir nefes aldı. Tüm bunlar bittiğinde, ona uzun bir tatil vermem gerekecekti.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi Acı Prens ile pazarlık yapıp kral olmasına yardım edeceğiz. Şimdi onunla iyi geçinip kral olmasına yardım etsek iyi olur. Zaten o yolda ilerliyor."

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Çünkü Amon ve Reina Romero'yu birlikte gördüm. Ve inan bana, onun onu asla bırakmayacağını biliyorum. O kadını diğer erkeklerden uzak tutmak için kardeşi ile savaş başlatacaktır."

Şoför büyük bir mülkün önünde durdu. Filipinler'in güney adalarından biri olan Jolo'daydık. Adalardan nefret ediyordum ama işte buradaydım, Amon'la bir adada buluşuyordum.

Gözlerim ufku taradı. Kristal mavisii sular güneşin altında parılıyordu, bana karımın gözlerini hatırlattı. Eh, bugün ölürsem, en azından güzel bir manzaraya bakarak ölmüş olacağım. Gerçi bugün ölmeye niyetim yoktu.

Girişteki büyük kapı açıldı ve şoför arabayı tekrar çalıştırdı, Shinto tanrıları Amaterasu, Susanoo ve Tsukuyomi'nin heykellerinin önünden geçti. Yolun geri kalanında her iki tarafta kiraz çiçekleri bizi dünyanın ucundaki büyük malikaneye kadar karşıladı.

Amon, intikam almaya hazır bir samuray gibi, sert ve uzun boylu duruyordu. Etrafta da bolca muhafız vardı.

Ne güzel.

Şu anda kiraz çiçekleri ve samuraylar yerine üç metre kar olmasını tercih ederim. Araba tamamen durduğunda, Boris ve ben arabadan indik.

"Amon," diye selamladım onu.

"Konstantin."

Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Gözleri gece yarısından daha karanlıktı. Siktir! Sinirli olmanın ötesindeydi. Öfkeliydi.

İlerlerken, Amon'un gözleri parladı. "Sadece sen." Boris hemen yanıma geldi. "Ben de geliyorum." "Hayır."

Amon'un dikkate alınması gereken bir güç olacağını hep biliyordum. Kimse bilmiyordu, ama son iki yılda serveti, limanları ve imparatorluğu çok büyük ve önemli hale gelmişti. Net serveti Marchetti ve benimkiyle aynı seviyedeydi.

Kardeşi bunu umursamıyordu. Dante her zaman istediğini elde ederdi. Amon ise elde ettiği her şey için mücadele ederdi. Her şeyi hak ederek kazanırdı ve

bu onu daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Boris silahını çıkarmak için kılıfına uzandı ama onu durdurdum. "Burada kal."

Amon arkasını dönüp beni beklemeden içeri girdi. Alaycı bir nefes aldım. Bir pisliği takip etmem nadir bir şeydi ve işte buradaydım, benden on yıldan fazla genç bir prenze bağımlıydım.

Belki de bu iş için çok yaşılanıyordum. Amon benden çok daha gençti. Daha hırslıydı da. Bir adamı daha ölümcül yapan şey buydu. Umarım aptalca bir şey yapmazdı, çünkü onu öldürmek istemiyordum.

"Eğer seni öldürmek isteseydim, silahını ele geçirirdim," dedi Amon, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Ve sen şu anda arkamda duruyor olmazdın."

"Bunu bilmek güzel," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "Gerçi, insanları arkadan vurma alışkanlığım yok."

Yine de, beni bu noktaya getiren hiçbir anı pişmanlık duymuyordum. Buraya. Çünkü karım vardı. Ve bebeklerimiz onun karnında büyüyordu. Onların güvenliği için gerekirse kendi mezarımı kazardım, defalarca. Onu elde etmek için gerekirse her şeyi tekrar yapardım.

Tek pişmanlığım, onu daha önce almamış olmamdı.

Amon'un üç muhafızı arkamdan geldi. Evin diğer tarafına geçtik ve terasa oturduk. Ev üç tarafı okyanusla çevriliydi, böylece bir adada olduğunu asla unutmuyordun.

"Burada bir cennetin var," dedim. "Yine de nefret ediyorsun," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Kar ve Sibirya'nın soğuk havasını tercih ederim." Özellikle de kadını oradayken.

İkimiz oturdu. Amon'un yüzü ne duygularını ne de düşüncelerini ele veriyordu. Omertà'daki herkesi toplu katliama uğratmayı düşünebilirdi ve yüzünde hiçbir belirti olmazdı.

"Yakuza konusunda sana yardım edemem," dedi, sessizliği bozarak. Gözlerim kol dayanağındaki eline kaydı ve parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ettim.

"Belki birbirimize yardım edebiliriz."

Delici bakışları bana döndü ve dudakları soğuk bir gülümsemeye kıvrıldı. "Peki bunu nasıl düşünebilirsin?"

Dilimde öfkenin tadını alabiliyordum. Soğuk görünüşüne rağmen, içten içe kaynıyordu. Bu işaretleri tanıyordum. Tatiana'nın kimliğini öğrendiğimde, onun Adrian ile evli olduğunu öğrendiğimde de aynı anı yaşamıştım. Ancak, onun kadını kardeşi ile evli değildi. Henüz.

"Saçmalamayı keselim mi?" dedim. Amon beni sessizce izledi, yüzü soğuk bir maske gibiydi.

"Buyur," dedi, gözlerinde öfke parıltıyordu.

"Leone ve Romero'nun ailelerini birleştirmek için hazırladıkları anlaşmayı ele geçirdim." Daha önce onun yüzünün soğuk bir maske olduğunu düşünüyorsam, şimdi bana bakan ifadesinin yanında o hiçbir şeydi. "Bir boşluk buldum ve Reina'nın asla kardeşinle evlenmemesini sağlayacak bir B planım var."

Alaycı bir nefes verdi. "Gerçekten mi? Dur dur, tahmin edeyim, tüm bunların ortasında beni öldüreceksin. Marchetti tarafından değilse, kuzenim tarafından."

Gözlerini onunla buluşturdum. "Senin kuzenini ben öldüreceğim. Sen de Yakuza'nın başına geçeceksin. Zaten bunu hedefliyorsun. Ben sadece bunu birkaç ay hızlandırıyorum." Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Romero'nun en küçük kızı olmasa, bunların hiçbirinin onun için bir anlamı olmayacağına bahse girerdim. "Romero ölüyor. Onun ölümünü daha katlanılabilir ve hızlı hale getireceğim. Sen onun yerini alacaksın."

Bu kadar kolaydı. Düşmanını öldür. Ortağını öldür. Sevdiğin kadını kurtar.

"Marchetti bunu duyarsa, Rusya'ya dönmeden önce ölmüş olursun."

Eğlenerek nefes verdim. İkimiz de bu konuşmanın Marchetti'ye asla ulaşmayacağını çok iyi biliyorduk.

"Bunu asla öğrenmeyecek çünkü benim sayemde Reina Romero seninle evlenecek, kardeşinle değil." Bir zarf çıkardım ve masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Ve bu, Marchetti'nin fikrini değiştirecek neden."

Zarfı açmasını izledim.

Maske çatladı. Gözleri parladı. Ve Acı Prens'in öfkeli bir krala dönüşmüş olabileceğinden korktum.

ON DOKUZ

TATIANA

Kocamla görüşmeyeli günler olmuştu. O geceyi hatırlayalı neredeyse bir hafta olmuştu.

O sabah uyandığımdan beri anılar günün her saniyesini dolduruyordu. Konstantin bana söylemeliydi. Ona her şeyi itiraf etmesi için her fırsatı verdim ama o yapmadı.

Kandırılmış hissettim. İhanete uğramış. Acı çekiyordum.

Ruh halim, dışarıda şiddetli bir şekilde esen kış fırtınasını yansıtıyordu. İllias'ın gittiğini fark ettiğim sabahtan beri kar yağıyordu. Sanki benim anılarla kapana kısılacağımı ve buradan çıkamayacağımı biliyormuş gibi.

Kalenin içi soğuktu. Rüzgâr pencerelere çarparak, bu havada dışarı çıkmanın kötü bir fikir olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Zaten gidecek başka bir yerim de yoktu.

Lanet olası çip hâlâ bir gizemdi. Bir sonraki ipucu da öyle.

"İçeride kapalı kalmaktan nefret ediyorsun, değil mi?" İsla'nın sesi beni irkitti

Geçen hafta boyunca birbirimizi iyi tanımiştık.

Bize eşlik edecek kimse yoktu, sadece muhafızlar vardı ve onlar da bizden uzak durmaları konusunda açık bir emir almışlardı.

"Soğuktan ve kapalı kalmaktan nefret ederim," dedim kuru bir şekilde.

Neyse ki o buradaydı. Yoksa tek başıma deliye dönerdim. *Game of Thrones*, *The Originals*, *Emily in Paris* dizilerinin tüm sezonlarını arka arkaya izledik. Hayatım boyunca bu kadar çok televizyon izlememiştim.

Ama beni en çok rahatsız eden şey telefonumun olmamasıydı. Ben yetişkin bir kadındım ve o geri döndüğünde ona haddini bildirecektim. Şimdiye kadarki en kötü balayı!

Isla'nın telefonu yine çaldı ve ben daha da sinirlendim. O ve arkadaşları 24 saat boyunca grup sohbeti yapıyorlardı. Kim o kadar çok yazmak ister ki?

"Madem bu kadar çok konuşuyorsunuz, neden birlikte yaşamıyorsunuz?" diye biraz acı bir şekilde mırıldandım.

Isla bana anlayışlı bir bakış attı. Benim için Illias'ın kasasını açmaya çalışmıştı. Başarısız olmuştu. O tam olarak *hırsızlık yapabilecek* türden bir kız değildi. Yine de onu seviyordum.

"Yurtta aynı odada kaldık," diye açıkladı. "Muhtemelen telefonda çok fazla konuşuyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Beni boş ver. Sadece huysuzum ve ailemi özlüyorum." Anlayışla bana baktı.

"Benim telefonumdan arayabilirsin," dedi, bu hafta yüzüncü kez.

Kafamı salladım. Kardeşlerimin telefonu takip edip Isla'yı kazara ifşa etmelerini istemezdim. "Numaralarını ezbere bilmiyorum," diye mırıldandım. Bu bir yalandı. Kardeşlerimin sahip olduğu her lanet telefon numarasını biliyordum.

Telefonu tekrar çaldı ve ona bir göz attı. "Aman Tanrım!"

Haykırışı merakımı uyandırdı. "Ne oldu?"

"Sana bahsettiğim moda defilesini hatırlıyor musun?" Başımı salladım. Arkadaşının tasarımlarını o kadar çok övdü ki, ben de körü körüne ondan iki düzine kıyafet sipariş ettim. Isla, arkadaşının harika olduğunu ve bir gün Chanel'i geçeceğini iddia etti. Bu iddialı bir yorumdu, ama Isla'nın coşkusundan etkilenmemek elde değildi. Ne kadar öznel olursa olsun. "Reina videoyu aldı. Artık sana onun tasarımlarını gösterebilirim ve paranın karşılığını aldığını görebilirsin."

Gülümsedim. Yengemin coşkusu, görmeden ödediğim paraya değdi.

"Tamam, göster bana," dedim gülümseyerek. Yaklaşarak telefon ekranını aramıza koydu. Başlarımızı eğip, oynat düğmesine bastı ve gösteri başladı. İlk model podyumun yarısını geçene kadar

Isla'nın yalan söylemediğini anladım. Arkadaşının tasarımları çok popüler olacaktı.

"Ona şirketine yatırım yapmak istediğimi söyle," dedim. Isla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Ekrana bakarak başımı salladım. "Kesinlikle. Bunlar muhteşem."

Isla'nın yüzündeki gülümseme paha biçilemezdi. "Aman Tanrım, ona söyleyene kadar bekle. Ölecek!"

"Ölmene izin verme," diye takıldım. "Önce paramı geri almak istiyorum."

İkimiz de kıkırdadık. Isla'nın yüzü ışıldadı, yeşil gözleri daha da parladı. Gözleri ruh halini yansıtıyordu. Dikkatimizi videoya geri verdik ve moda defilesinin geri kalanını izledik. Arkadaşının çocuklara özel tasarım kıyafetleri bile vardı.

"Demek sen de grubun bir parçasıydın?" diye merakla sordum.

Kafasını salladı. "Hayır, hepimiz aynı okula gittik ve müzikle bir bağlantımız vardı." Onları ekranda inceledim. Bu konuda çok iyilerdi. Keman çalan Isla, tüylerimi diken diken etti. Onu çaldığını izlerken, gözleri yarı kapalıydı. Sanki odadaki herkesi ve her şeyi unutmuş, keman onun sevgilisiymiş gibi.

"Bu Athena." Isla ekranda oturan kızı işaret etti. "Annesi ünlü bir opera sanatçısı. O da kızının şarkıcı olmasını istiyor ama kızı pek istekli değil. Yazmayı tercih ediyor. Bu Raven. Gitar çalıyor ama bir gün ünlü bir ressam olacak."

Gülümsedim. "Onun resimleri de patlamadan önce bir tane alayım." Bir başka heyecanlı çılgılık. "Sen benim satıcım falan gibisin," diye düşündüm.

O güldü. "Ona resimlerinin fotoğraflarını göndermesini isteyeceğim, sen de istediğini seçebilirsin."

Düşünceli bir şekilde çenemi okşadım. "Belki ona biraz tanıtım yapabiliriz. New Orleans'ta resimlerin satıldığı harika mekanlar var. Birkaç kişi tanıyorum, belki onun çalışmalarını orada sergileyebilirler."

Isla'nın gözleri zümrüt gibi parladı. "Bu harika olur. Aman Tanrım, bizi tanıştıracaksın, değil mi?"

"Tamam, beni pezevenk gibi gösteriyorsun."

"Bir pezevenk için telefon gerekir," dedi. "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek." Sonra dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Phoenix ve Reina yardımcı olabilirler. Onlar grubumuzun suçlu beyinleri."

Kafamı salladım. "O zaman, arkadaş olduğumuz ve beni suç çetenle tanıştırdığın için mutluyum." İkimiz de kıkırdadık. "Tamam, bir dahaki sefere beni davet edeceğin bu muhteşem defileye geri dönelim. Kim düzenledi?"

Dikkatini tekrar ekrana çevirdi.

"Enrico Marchetti." Isla'nın yüzü kıpkırmızı oldu, çilleri her zamankinden daha belirgin hale geldi ve ben ona hayretle baktım. Enrico Marchetti'yi tanıyor muydu?

"Onu tanıyor musun?"

"Mmm." Yutkundum, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Pek sayılmaz." Oh, bana söylemediği bir şey vardı. Önemli bir şey. Çok önemli... kızardığına bakılırsa.

Ama onu zorlamayacaktım. Hazır olduğunda bana anlatırdı. Dikkatimi onun küçük arkadaş grubuna çevirdim. Çok yakın görünüyorlardı. Bu belliydi. Birbirlerine bakışları, sanki birbirlerinin ne düşündüğünü biliyorlarmış gibiydi.

"Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" diye sordum.

"Lise ve üniversiteden beri," diye cevapladı.

"Nasıl bağlandınız?" Merakımı gizleyemedim.

"Cinayet." Bu kelime düşünmeden dudaklarından dökülmüş gibiydi. Hemen kaskatı kesildi ve ben nefesimi tuttum. Cinayet beni şok etmedi. Yani, merhaba. Kardeşlerime bakın. Bakışları benimkilerle buluştu. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi, ama bu, gözlerindeki panik ifadesiyle uyuşmuyordu. "Sadece şaka yapıyorum."

Şaka yapmadığını düşündüm ama konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Omurgası o kadar gergindi ki, ikiye kırılabilirdi.

"Marchetti'nin nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum, rahat bir duruş sergileyerek ve gözlerimi telefondan ayırmadan.

"Paris'te sanırım," diye mırıldandı.

"Nedense İtalya olduğunu tahmin etmiştim," dedim. "İtalya'da birçok lüks markası var."

Isla kaşlarını çattı. "Hmm, olabilir. Reina, İtalya'nın yarısının ona ait olduğunu söylemişti, ama ben abarttığını düşünmüştüm."

"Adresini öğrenme şansın var mı?" Illias ayrıntıları paylaşmayı reddederse, Marchetti bana cevap verecekti.

Isla omuzlarını silkti. "Belki. Onun evine gitmişliğim yok."

Kıkırdamayı zor tuttum. O bu yorumu yapana kadar onun evine gittiği aklıma bile gelmemişti. Artık Marchetti'nin evine gittiğinden oldukça emindim.

"Tabii ki," diye cevap verdim ve bu konuyu başka bir güne sakladım. "Şimdi bana diğer kızların kim olduğunu söyle. Enrico Marchetti'yi nereden tanıyorsun?" Yanakları yine kızardı. İlginç. "O, dünyanın en çekici erkeklerinden biri," dedim. Isla onun hakkında bir şey biliyorsa, bunu bana anlatması gerekiyordu. Bu adam Adrian'ın ölümünden sorumluydu ve onun hakkında bulabileceğim her bilgiyi kullanacaktım.

Gergin bir şekilde güldü. "Tabii! Merhaba seksi baba, hayatım boyunca neredeydin?"

Garip bir kalp atışı, sonra birden kahkahalara boğuldum. O kadar çok güldüm ki gözlerim yaşardı. Illias kız kardeşinin kim olduğunu hiç bilmiyordu. Eminim o masum yüzün ve parıldayan zümrüt gözlerin altında, tam bir ucube vardı.

Evet, onu kesinlikle sevmiştim.

"Biliyorsun, senin baldızım olduğun için mutluyum," dedim. "Sen ve ben Illias'a bir ders vereceğiz." Bunun ne kadar ciddi olduğunu hiç anlamadı.

Gülümseyerek başını salladı. "Sorun çıkarmayı gizli tutmam gerekiyor. Sen arabayla caddelerde giderken ortalığı ateşe veriyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum."

"Beni ve ailemi ne kadar da iyi tanımlamışsın," diye şaka yaptım. Isla, kardeşinin düşündüğünden daha zeki biriydi. "Enrico Marchetti'nin deli tanımına pek de uzak olmadığını iddia edebilirim."

Bir saniye geçti.

"Gel. Arkadaşlarımla tanıştığında onları tanıyabilmen için sana kim kimdir göstereyim," dedi Isla. Konunun değiştiğini fark ettim, ama Marchetti konusunu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim. Bazı sorular nazikçe sorulmalıydı.

"Tamam, bana arkadaşların hakkında her şeyi anlat," dedim ve sonra yumuşak bir sesle ekledim. "Ve Marchetti hakkında da." Bilgi toplamak için doğru zamandı.

Benim bu konuyu bırakmayacağımı biliyormuş gibi içini çekti.

"Tamam, bu Reina," diye açıklamaya başladı ve kıvrık saçlı güzel sarışını işaret etti. "Kız kardeşi piyanonun başında," diye devam etti Isla. Reina'nın tasarımlarını giyen başka bir manken sık sık görüşümü engelliyordu. Gözlerim onun parmağını takip etti. Koyu kahverengi kıvrık saçlı kız, yüzünde sakın bir gülümsemeyle piyano çalıyordu ve yüzü kız kardeşininkine neredeyse tıpatıp benziyordu. "Phoenix piyano çalmada inanılmaz. Reina da harika, ama o modayı daha çok seviyor."

"Reina'nın kız kardeşi sağır değil mi demiştin?" diye merakla sordum.

Hepsi Isla'nın yaşında görünüyordu. Yaklaşık yirmi üç yaşında. Reina hariç. O daha genç görünüyordu.

"Öyle." Gözlerini ekrandan kaldırdı, yeşil zümrüt rengi gözleri dalgın dalgın bakıyordu. "Phoenix, okulumuzun müzik programına ilk başvurduğunda reddedildi. Bu yüzden Reina, ablasının kabul edileceği şartıyla başvurdu. Bence Phoenix'in ona ihtiyacı olacağını başından beri biliyordu ve bu yüzden lisede çok çalıştı. Liseyi iki yıl erken bitirdi. O yirmi bir, Phoenix yirmi üç yaşında." Bu, yaşlarını doğruladı. "Her neyse, Reina çift ana dal okudu, kendisi için moda tasarımı, kardeşi için müzik."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu çok etkileyici."

"Phoenix de etkileyici," diye karşılık verdi. "Sadece kimse ona gelişme fırsatı vermedi çünkü o sağırdı. Bu yüzden Reina kendi başına harekete geçti."

"Büyüyünce Reina gibi olmak istiyorum," diye mırıldandım, birden kendimi yetersiz hissederek.

Isla güldü. "Evet, ben de."

Gözlerim ekrana döndü ve ağzım açık kaldı. Ekran moda şovundan after party'ye geçti. Isla ve arkadaşlarının striptizciler gibi dans ettiklerini söylemek yetersiz kalırdı. Bruno Mars'ın "Bubble Butt" şarkısı çalıyordu ve kızlar kıçlarını tokatlayarak, sanki hayatlarının tek amacı erkekleri baştan çıkarmakmış gibi dans ediyorlardı.

Görev başarıyla tamamlanmıştı çünkü tüm erkeklerin gözleri üzerlerindeydi. Kaşlarım çatıldı. Lanet olsun! O Aiden Callahan mıydı? Gözleri kısılmıştı ve hoşnutsuzluğu belliydi. Soru, bunun kime yönelik olduğu idi.

Marchetti'ye gelince, tahmin etmek zorunda kalmadım.

Isla baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor, gözleri Enrico Marchetti'ye kayıyordu. O stoikti ama gözlerinin Isla'ya bakışları ve odadaki diğer erkeklere attığı ölümcül bakışlar onu ele veriyordu.

Kayınbiraderimin karısı, anlattığından daha fazlasını saklıyordu. Kendine ait bazı sırları olabilir. Ama bir şeyden emindim. Kocam benden bilgi saklıyor olabilir, ama ben bunları kendim öğrenecektim.

Isla, Enrico Marchetti'ye yaklaşmam için bir fırsat olacaktı.

"Ne, ne, ne."

Isla ve ben biberiye ve sarımsakları doğrayırken şef onaylamayan bir şekilde başını salladı. Sebzeleri kesmek ve tekrarlayan hareketler yapmak rahatlatıcı bir yanı vardı. Tabii şef her üç dakikada bir "*ne, ne, ne*" demeseydi.

İkimiz birbirimize baktık ve gözlerimizi devirdik. "Pavlev, bugün Rus yemeği değil, İtalyan yemeği istiyoruz."

Bize attığı küfür dolu bakış komikti. İkimiz de gülmemek için zorlukla gülümsememizi bastırdık. Aşçı ellerini havada salladı, sonra öfkeyle uzaklaştı.

Önümde duran sebze tepsisine uzandım, bir salatalık aldım ve ağızıma attım.

"Neden İtalyan yemeği önerdiğimde sinirlendiğini bilmiyorum," dedi Isla, ben sebzelerimi çiğnerken. "Kişiliği İtalyan gibi."

Kıkırdadım. "O kadar gösterişli bir kişiliğe sahip İtalyan tanıyor musun?"

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bazı çekici İtalyanlar tanıyorum," dedi, sarımsakları doğramayı bırakarak.

"Enrico Marchetti gibi mi?" diye alay ettim. Yanakları kızardı. Bilememek beni delirtiyordu. Ayrıca, onunla iletişime geçmenin bir yolu var mı diye bakmak istedim. Onunla Marchetti arasında bir şey varsa, ki eminim vardı, beni onunla tanıştıracaktı. "Yoksa o babadan daha seksi bir İtalyan var mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "O seksi bir baba, değil mi? Ve çocukları olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Benim bahsettiğim baba o değil."

İsla'nın gözleri parladı ve mutfakta kahkahalar yankılandı. Küçük müzik setine doğru yürüdü ve kanalları değiştirmeye başladı. Klasik müzik kanalında karar kıldı. Kesinlikle benim ilk tercihim değildi, ama ona izin verdim. Şimdilik.

"Şarap ister misin?" diye sordum.

"Oh, evet. Doldur." Ben de ona bir kadeh şarap doldurdum, sonra kendime de doldurmaya hazırlandım. Hareketim durdu, şişe kadehin üzerinde asılı kaldı. "Siktir," diye mırıldandım.

"İyi misin?"

"Evet." Kendime içki doldurmak bir alışkanlıktı. Ama bu alışkanlığı bıraktım. Bebeklerim için. Sağlığım için. "Asıl soru, sen iyi misin?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktilim. "Enrico Marchetti'den her bahsettiğimde yüzün kızarıyor. Yanaklarının sonsuza kadar kırmızı kalacağından endişeleniyorum."

"Lanet olası tenim berbat," diye mırıldandı.

"Bence çok güzel." Gözlerini devirdi, sonra şarabından bir yudum aldı. İkimiz de İtalyan yemeklerinden vazgeçtik, ama İtalyan erkeklerinden vazgeçmedik. "Şimdi, Marchetti'ye gelince..."

Masadan uzanıp bir parça brokoli aldı. Kaşlarımı kaldırdığımda, sadece "Şarapla iyi gider" diye mırıldandı.

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle," diye mırıldandı. "Enrico Marchetti hakkında anlatacak bir şey yok." Ona baktım, buna inanmayı reddettilim. Anlatacak çok şey olduğundan emindim. O içini çekti. "Tamam, sadece bir geceydi."

Tek bir gece. Seksi babayla. Tanrım. İllias çılgına dönerdi. İkisi arasında ne tür bir iş ortaklığı varsa,

yok olup giderdi.

"Kardeşin biliyor mu?" diye sordum, kafamda bir plan oluşmaya başlarken. Illias yokken Nikita peşimden ayrılmıyordu. Ancak Illias etrafta olduğunda genellikle uzak dururdu. Buradan çıkıp cevapları aramak için bir şansım olabilirdi.

Marchetti, Adrian'ın ölmesini istediği açık olduğundan, cevapları onda olmalıydı.

Isa kıkırdadı. "Tanrım, hayır. Kardeşim hala benim on iki yaşında olduğumu düşünüyor." Bu bana tanıdık geldi. Üniversitede çılgınca davranmış, Isabella'yı da benimle birlikte belaya sürüklemiştim. Özgürlüğü ilk kez tattığımda bir kuş gibi uçmuştum. Pişman değilim.

"Kardeşin bunu onaylamaz mı sence? Ne de olsa Marchetti ve Illias arkadaşlar," dedim kuru bir şekilde.

Ve suç ortağı, diye içimden ekledim. Adrian'ın suçunun tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Gözleri bana kaydı ve beni tuhaf bir şekilde izledi. "Onlar birbirlerini tanımıyorlar."

Bir parça havuç aldı ve ısırıldı. Çiğneme sesi mutfağı doldurdu. Her çiğnemeyle gerginlik artıyor, yüksek seviyelere ulaşıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve Marchetti bunun bağlantısıydı. En azından öyle görünüyordu.

"Onların birbirlerini tanımadıklarını nereden çıkardın?" Ona yalan söylemeye kendimi zorlayamadım. Maxim'in cenazesinde birbirlerini tanıdıkları belliydi. Bir de telefon görüşmesi vardı. Ve benim hatıralarım. Marchetti ve Konstantin sadece tanıdık değillerdi.

Bir yıl! Bu noktaya gelmek ve o geceyi hatırlamak tam bir yıl sürdü. Terapist ne dediğini biliyordu, sonuçta. Kazayla ilgili anılarım, ben bunlarla başa çıkmaya hazır olduğumda geri geldi. Yine de, Illias'ın beni karanlıkta bırakmasının verdiği hafif ihanet hissini bir türlü atamadım.

Bana söylemeliydi.

"Neden öyle düşündün?" diye sordu, beni merakla inceleyerek. Ona karşı dikkatli olmam gerekiyordu. Çok gözlemci biriydi.

Omuz silktilim. "Yanlış bir varsayım, sanırım," diye belirsiz bir cevap verdim ve bardağını yeniden doldurdum.

Mutfağın diğer ucunda Nikita bizi izliyordu. Konuşmamızı duyamıyordu. Etrafımda karanlık gölgeler gibi dolaşan korumaları hiç sevmezdim. Nikita tam da öyle olmaya kararlı görünüyordu. Bu beni deli ediyordu.

"Hey, Nikita," mutfağın diğer ucundan bağırdım. "Bir şey içmek ister misin?"

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama bakışlarında bir şey parladı. Belki de sinirlilik. Muhtemelen geride kalıp biz kadınları gözetmek zorunda kaldığı için kızgındı. Isla, genellikle Illias ile her yere birlikte seyahat ettiğini söyledi, ama bu sefer kardeşi bizimle kalmakta ısrar etmişti.

Bizi güvende tutacak başka kimseye güvenmiyordu.

"Onu kızdırma," diye fısıldadı Isla, içkisini yudumlarken. "Sinirlenecek."

Kıkırdadım. "Bunun için çok geç olabilir." "Bizi izlemekten hoşlanmadığını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Omuz silktim. "Ne de olsa istediği zaman gidebilir," dedim ve Isla'nın bardağını yeniden doldurdum.

"Beni sarhoş edeceksin," diye şikayet etti, konuşması zaten biraz yavaşlamıştı. Sarhoş olmaya başlamıştı. "O zaman benden faydalanan."

Komikti. Isla'nın nasıl bu kadar ciddi bir kardeşi olabilirdi? Muhtemelen benimki gibi. Vasili otoriter, ciddi ve eğlencesizdi. Sasha özeldi. Biraz çılgın tarafı vardı. Ve sonra ben vardım. Mükemmel bir melek.

"İkimiz için de içmelisin." Şişeyi masaya koyup karnımı okşadım. "Ve sana söz veriyorum, ellerim sana asla dokunmayacak," diye takıldım.

Elini salladı, sonra göz kırptı. "İzleyebilirsin ama dokunamazsın." Ellerini yanaklarına koydu ve gözleri buğulandı. "Şu anda bunu düşünemem." Kayınbiraderim sarhoşken çok komikti. "Bir erkeği tecavüz etmem gerekir ve bu uygunsuz olur."

Ve görünüşe göre azmış.

"Kesinlikle uygunsuz," diye onayladım, sonra gözlerimi indirdim. "Uygunsuz şeyler yaptığında ne olacağını gör."

O kıkırdadı. "Hamile mi kaldın?" Ben başımı salladım. "İki bebek mi?"

Gülümsedim. "İki bebek. Hâlâ inanamıyorum. Uzun zamandır çocuk sahibi olmak istiyordum ve şimdi bu gerçekleşiyor."

"Yıllar önce kardeşimle tanıştığında bunun onunla olacağını hiç düşünmemiştin herhalde," dedi.

Alaycı bir nefes verdim. Illias Konstantin ile asla olmayacağını düşündüğüm birçok şey vardı.

"Hayat gizemli bir şekilde işliyor." Komplo kurar gibi masanın üzerine eğildim. "Ve içimden bir his, seninle Marchetti arasında da böyle olacağını söylüyor."

"Tatiana," diye azarladı, ama kıkırdaması her şeyi mahvetti.

İnledim. "Burada ölüyorum," diye itiraf ettim. "Onun lüks marka imparatorluğu beni büyüyor." Onun suç dünyasıyla olan bağlantısı ve Adrian'ın ölümü daha da fazla, ama bu sözleri söylemedim.

Aşçı mutfak kapısından geri geldi, mırıldanarak ve yarı hazır olan yemeğimize öfkeyle bakarak.

"Yemek yapmayı bilmiyoruz," diye yalan söyledim. "Gel de bize İtalyan makarnası yap. Gelato. İtalyan sık? İtalyan ne varsa, biz alırız."

Prima donna gibi dönüp odadan çıktı ve arkasında bir dizi Rusça küfür bıraktı. "Sadece İtalyanca küfür etse, onun derinlerde bir İtalyan olmadığına beni ikna edecek hiçbir şey kalmazdı."

Isla kıkırdadı. "Sen iflah olmazsın. Illias, fikir sahibi insanları seven biri değildir. Seni çok seviyor olmalı."

Onun yorumu beni bir an için susturdu. Kalbim doğal olmayan bir şekilde sızladı, ardından göğsümde titreyen ham bir sıcaklık dalgası geldi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Beni seviyor mu?

Acı bir tatla karışık alaycı bir eğlence beni sardı. Kendimi fazla kaptırıyordum. Adrian'ı seviyordum, ama o bana o üç küçük kelimeyi hiç söylememişti. Ben ikimiz için de o kelimeleri defalarca söylemiştim. Yine de bu, bir şekilde kızgınlık ve acı duygularımı besliyordu.

Aşk ve evlilik iki yönlü bir yoldu. En azından ben öyle düşünüyordum. Vasili ve Isabella'nın durumunda da öyle görünüyordu. Kendi ebeveynlerimin ilişkisi hakkında duyduğum azıcık bilgiyi örnek alarak evliliğimi şekillendirecektim.

İşte buradaydım. Yeniden evlenmişim ve bir partnerden neyi tolere etmem gerektiğini, neyi tolere etmemem gerektiğini bilmiyordum.

Saçma sapan aşk fikrini kafamdan silip attım ve ayağa kalktım. Sandalyenin ayakları karo zeminde sürtünerek yüksek bir gıcırta sesi çıkardı ve müziğin sesini bastırdı.

"Daha iyi bir şarkı lazım," dedim ona. Radyo kanallarını değiştirirken, hareketim durdu. "Olamaz," diye mırıldandım.

Bruno Mars'ın aynı şarkısı. "Bu şarkıyı seviyorum," dedi Isla, ayağa fırlayarak.

Beyonce ya da belki Shakira gibi kıcını salladı ve ben eğlenerek başımı salladım. Isla ve arkadaşlarının ailelerinin önünde masum ve tatlı ifadelerini koruyarak çılgın olduklarına tüm paramı bahse girerdim.

"Videodaki kız arkadaşların gibi kıcını tokatlamamı ister misin?" diye yüksek sesle sordum, o eğilip kıcını sallarken.

Sonraki dört saat boyunca, Isla'nın tamamen farklı bir yönünü gördüm.

YİRMİ

KONSTANTIN

Karımı dokunmayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Onu sikmişim. İnlemelerini duymuştum. Ve onsuz bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyordum.

Onsuz geçen her gece işkence gibiydi. Onsuz geçen her gün bir yıl gibi geliyordu. Omertà cehenneme gidebilirdi. Yemini kabul ettim ama sikimi ve kesinlikle kalbimi vermedim.

Ve işte buradaydım, lanet olası İtalyanla Moğolistan'da buluşuyordum. Moğolistan'ın Ulan Batur kentindeki Brussels Belgian Beer Cafe. Moğolistan'da böyle bir bar bulmak İtalyanlara kalmış. Onunla İtalya'da buluşmayı reddettim. Rusya'ya giderken yolumun üzerinde değildi. Yani ya Moğolistan ya da hiçbir şey olacaktı.

"Eşine kavuşmak için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu Marchetti.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Bu görüşmeyi o istedi. Bu görüşmeyi o aldı. O yüzden ben çıkmadan önce bu işi bitirse iyi olur.

Marchetti karşımdaki kanepede uzanmış, gözleri soğuktu. Güvenlik ve iş hakkında konuştuk, ama aklında başka bir şey vardı. Ve bunun ne işle ne de karımla bir ilgisi vardı.

"Romero hızlı bir düğün istiyor," dedi düşünmeden.

Omuz silktim. Bu yaklaşıma katılmadığımı biliyordu. "Düğün davetiyesine ihtiyacım yok," dedim kuru bir şekilde. Düğün gerçekleşmeyecekti. Amon, kraliçesinin peşindeydi - o istese de istemese de. "Maalesef, karım ve ben meşgul olduğumuz için reddetmek zorundayız."

Marchetti'nin ifadesine bakılırsa, bundan pek memnun değildi. Omertà üyelerinin bu tür olaylarda desteklerini göstermelerini severdi

Birlikte tehditleri ortadan kaldırdık. Birlikte zengin olduk. Birlikte evlendik.

Amon'un masada yer alması asla planlanmamıştı. Babasının geçmişi ona kapıyı araladı. Annesinin geçmişi ise kapıyı kapalı tuttu. Yakuza'da ise tam tersi geçerliydi. Ama Amon Leone devralırsa imparatorluğumuz tüm dünyaya yayılacaktı.

"Beni atlayıp Amon'a gittin," dedi Marchetti sakın bir şekilde. "Bu iyiliğin karşılığını mutlaka ödeyeceğim. Belki gelininle. Ya da belki kız kardeşinle?"

Karanlık ve istenmeyen bir his göğsümü sardı. "Kız kardeşim hakkında nereden biliyorsun?" diye bağırdım.

Marchetti'nin kahkahası odayı doldurdu. "Benim yöntemlerim var, Konstantin. Tek teknik adamım sen değilsin." Giovanni, ona asla ulaşmamayı umsa iyi olur. Onu boğabilirim. O olmalıydı. Gruptaki tek diğer teknik adam oydu. Akıllı herif.

Amon ile olan görüşmem hakkında bilgi edinmek muhtemelen çok da zor olmamıştı. Yine de Giovanni'nin bunu ortaya çıkarabilmesi inanılmaz görünüyordu. Konstantin'in Isla ile olan tüm bağlantılarını sildiğimde, Maxim'den onu bize kadar izlemesini istemiştim. O bunu başaramamıştı. Agosti bunu nasıl başarmıştı?

Şimdi bunun üzerinde düşünmenin bir anlamı yoktu. Enrico onu tanıyordu. Tatiana ve Isla benim en büyük güçlerim ve zayıflıklarımdı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama ben de onun zayıflığını biliyordum. Özellikle bir tanesini ve o aileme zarar vermeye kalkışırsa bunu kullanmaktan çekinmezdim.

"Onunla tanıştığımı biliyor muydun?" diye sordu, eğlenerek.

Çenemi sıktım. "Hayır, bu benim için yeni bir haber. Onunla nasıl tanıştın?"

"O ve arkadaşları benim mekanlarımdan birinde bir defile düzenlediler," diye açıkladı, sesi sıkılmıştı. Tanrım, bazen beni deli edebiliyordu.

"Ailem sınırların dışında." Göğsümdeki yanma hissi alevlendi ve bir cehennem gibi yayıldı. Marchetti, koyu kahverengi gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla beni izliyordu. Kadınların peşinden koştuğu bir İtalyan gibi görünüyordu. "Onlara bir bak, Konstantin adını duyduğuna pişman olacaksın."

"Oh, ikimiz de biliyoruz ki kız kardeşini benimle olan karmaşık bir savaşa sürüklemeyeceksin," dedi kısaca.

Kanım dondu. Kız kardeşimden ikinci kez bahsediyordu. Onun bilmemesi gereken kız kardeşimden. Tabii ki...

"Başka bir video daha mı aldın?" diye sordum, içimde bir tedirginlik hissederek.

"Evet," diye onayladı, kulaklarımda kanın sesi çınılıyordu. Isla'yı herkesin radarından uzak tuttum. Aynı soyadını bile taşımıyordu. Kimsenin onu bulmaması için aramızdaki tüm bağlantıları gizlediğimden emin oldum.

Ama işte buradayız, zihnim alay ediyordu.

Bir parçam Marchetti'yi boğmak istiyordu. Kız kardeşimin varlığından haberdar olan adamı ortadan kaldırmak. "Onu başka kim biliyor?"

"Sadece ben," dedi yumuşak bir sesle, sesinde ilgisizlik vardı. Ama bunu gizlemek için çok uğraşıyordu. "Sen benim planlarımı bozmaktan hoşlandığın için, ben de sana aynı şekilde karşılık verip senin planlarını bozayım dedim. Ya kız kardeşin ya da karın olacaktı, ve ben bu gezegenin yanmasına henüz hazır değildim."

Gülümsedi ama gülümsemesinde hiç mizah yoktu. İçim burkuldu ve karıma bir şey yapmayı düşündüğü için öfkem tam bir öfkeye dönüştü.

"Bir daha karımın adını anma, hatta ona dair bir ima bile yapma," dedim, içimde cehennem azabı yaşarken sesim ölümcül bir sakinlikteydi. "Ve Isla'ya dokunma, yoksa Omertà ile işim biter." Cevabım onu canlandırmış gibiydi. İkimiz de Omertà'dan çıkmanın tek yolunun ölüm olduğunu biliyorduk. Ama onu da yanımda götüreceğime emindim.

"O çok sevimli bir genç bayan," dedi rahat bir şekilde ve göğsümde soğuk bir öfke patlaması başladı. Kalbim bir kez bile atmadan Marchetti'yi boğazlayabilirdim.

O *pislik*. Gözlerim kırmızıya döndü. Göğsümde öfke kabardı. Onun kanını duvarlara ve zemine bulaştırmak istedim.

"Kız kardeşime bir kez bile bakarsan, benim örgütten ayrılmandan hoşlanmayacağını söyleyeyim, inan bana," diye tehdit ettim. "Ve seni, ne karımın ne de kız kardeşimin umurunda olmayacağı cehennemin derinliklerine sürükleyeceğimden emin olabilirsin."

Ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi. Sanki benim onun için bir şeyi teyit etmemden memnun olmuş gibi, gözlerinde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum, Konstantin."

Evime girdiğimde, birinci katın tamamını dolduran yüksek sesli müzikten dolayı duvarların gürültüsü ve camların titreşimi ile karşılandım. Ses o kadar yüksekti ki, yakındaki tepelerden çığ gelmemesine şaşırdım. Hatta dağlardan bile.

Müzik, benim bile tanıdığım eski bir şarkıyla çınılıyordu. Kız kardeşimin 80'lerden Brother Louie'yi dinleyeceğine inanamıyordum. Yoksa 70'lerden miydi? Bilmiyorum.

Tanıdık şarkı havada yankılanıyordu ve neredeyse bir yerlerde disko topu olmasını bekliyordum. Brother Louie tema şarkısı gibi görünüyordu. O lanet olası çift platformlu ayakkabılar giyen birini görseydim, ateş etmeye başlardım.

Köşeyi döndüm ve koridoru dolduran korumalarımı gördüm.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdım. Hepsi oturma odamın çift kapısının önüne toplanmışlardı. Adamlarımdan ikisi kulaklarını kapıya dayamış dinliyorlardı. Herhalde aptalları işe alıyorum, çünkü yüksek sesli müzikten başka bir şey duyma şansları yoktu.

"Neden içeride onları izlemiyorsunuz?" diye sordum, gözlerim Nikita'nın üzerinde. "Bunun yerine burada birbirinizin sikini tutuyorsunuz."

Nikita, yüzünde acımasız bir ifadeyle öne çıktı. "Senin o sarışın meleğin adamlardan birini vurdu."

Göğsümden bir hırıltı çıktı. Benim evimde birini vurma ihtiyacı hissetmemeliydi. Biri ona zarar vermeye çalışsaydı, bu pisliklerin hepsini kendim vururdum.

Gözlerim kırmızıya döndü. "Ne oldu? O ne yaptı?" Sesim soğuk bir hava dalgası gibiydi.

Nikita başını salladı. "Onun ne yaptığını sormak aklına gelmedi mi?"

Tatiana vahşi ve dürtüsel biriydi. Ama o benim kadındı ve hiçbir erkeğin onu ya da yaptıklarını sorgulamasına izin veremezdim. Bu sadece

benim hakkımdı.

"Dikkatli ol, Nikita," diye alçak sesle uyardım. "O benim karım."

Dudakları hoşnutsuzlukla inceldi. "Karın bize dışarıda kalmamızı söyledi. O ve kız kardeşin özel dans dersleri alıyorlar ve Bayan Konstantin bir sonraki kurşunun birinin kalbini deleceğini söyledi."

Tamam, Tatiana çılgın olabilirdi. Bunu biliyordum. Ama siktir et. Onun çılgın tarafını, üzgün tarafına tercih ederdim. Yine de bunun küçük kız kardeşim üzerindeki etkisinden endişe duyuyordum. Isla yabancılar karşısında çekingen ve utangaçtı.

"Neden odanın elektriğini keserek müziği kapatmadın?" Boris arkamda belirerek sordu.

"Bu daha iyi bir yaklaşım gibi görünüyor," diye onayladım.

Nikita'nın çenesi seğirdi ve ifadesi daha da karardı. "Sigorta kutusu odanın içinde," dedi. "İçeride." Çenesini kapalı kapılara doğru eğdi. "Ona dokunan olursa elini keseceğini söylemiştin. O da bunu kullandı."

Gurur duymalı mıyım yoksa kızmalı mıyım bilemedim. Kesinlikle gurur duymalıyım.

Tam bir kraliçe.

Hepsini arkamda bırakarak kapıları itip geçtim. Kapılar duvara çarptı, menteşeler bu şiddetli harekete tepki gösterdi. Tabii ki, hoparlörlerden çalan müzik diğer tüm sesleri bastırdığı için hiçbir ses duyulmadı.

Bu yüzden ne kardeşim ne de Tatiana benim girdiğimi fark etmedi. Ama ben onları fark ettim. Profesyonel striptizciler gibi dans ediyorlardı ve Isla bir Rus denizciden bile daha sarhoştı. Çenem titredi. Kardeşim Noel'de bile alkol almazdı.

Tatiana ile bir hafta geçirdikten sonra kız kardeşim sarhoş olmuştu.

Tatiana, vücut hatlarını ortaya çıkaran siyah tayt ve uyluklarının ortasına kadar uzanan büyük beden açık mavi bir kazak giyiyordu. Kız kardeşim ise kışını zar zor örten bir şort ve tişört giyiyordu. Hem de kışın ortasında!

Tamam, bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla gurur duyduğum an biraz gölgelenmiş olabilir. Öfke içimde kaynarken, elektrik prizine doğru yürüdüm ve duvardan fişi çektim.

Müzik bir kıtanın ortasında durdu. İkisi de ellerini destek kolonuna koymuş, kışlarını dışarı çıkarmışlardı. Sanki direk dansında altın madalya için yarışıyorlardı. Olimpiyatlarda böyle bir kategori olsaydı, ikisi de kazanırdı.

"Ne..." Tatiana'nın onursuz sesi sessizliği doldurdu.

İki çift göz benim bakışlarımla buluştu. Biri sarhoş, diğeri şaşkın. Tatiana'nın ifadesi hızla kendini beğenmiş bir hal aldı. Karım ve ben birbirimize bakarken, kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. O kazandı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdım.

O, hala kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. Ama soğukkanlılığını kaybetmedi. Aslında, benim tepkimden son derece memnun görünüyordu.

"Sevgili kocam, sonunda karına geri döndün. Seni çok özledim. Yemek pişirdim, temizlik yaptım, günlerimi dikiş ve örgüyle geçirdim, ama hiçbir şey beni mutlu etmedi. Sevgilimin eve dönmesi için dua ettim ve günleri saydım." Gözleri, soluk mavi bakışlarının altında sakladığı öfkeyle parladı. "Hamile bıraktığı karısına."

Tanrım.

Kızgındı. Ve ben de taş gibi sertleşmişim.

YİRMİ BİR

TATIANA

İllias'ın gözleri şehvetle parlıyordu.

Gecenin karanlığından daha koyuydular ve öfkeme rağmen, hormonlarımın etkisiyle vücudum tepki verdi. Evet, bunu hormonlarıma yüklemek olgunca bir davranış değildi ama neyse.

"İsla, odana git," diye bağırdı.

Kocama öfkeyle baktım, göğsümde öfke kabarıyordu. "Onunla bu şekilde konuşma."

"Sorun yok," diye İsla onu teselli etti. Kardeşi tarafından kışını sallarken yakalandığı için çok utanmış görünüyordu.

"Hayır, sorun değil," diye tersledim. "Haberin olsun. Sen yetişkin bir kadınsın. O sana ne yapacağını söyleyemez. Özellikle de o kadar çok sırrı olan biri ise."

İsla'nın gözleri benden kardeşine, sonra tekrar bana kaydı. Neden bahsettiğimi anlamamıştı. Ama sormayacak kadar akıllıydı. Korunaklı bir ortamda büyümüş olabilir, ama iyi içgüdüleri ve mükemmel bir kendini koruma duygusu vardı.

"Odana git, Sestra," diye emretti İllias. Acımasızlığın ta kendisiydi. Şok ediciydi. Adam istediğini elde etmeye alışkındı. "Yarın Enrico Marchetti'nin mekanında düzenleyeceğin defile hakkında konuşacağız."

İkimiz de donakaldık, şok dalgaları içimizi kapladı. Birbirimize baktık ve ben ona neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başımı salladım. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ne öğrenmiş olursa olsun, öğrendiklerinden emindi. Umarım, bu tamamen platonik bir bilgiydi. İsla

Marchetti'nin binasında düzenlenen etkinliğe tesadüfen katılmıştım. Bu hikayeye sadık kalacaktım. Her halükarda, planımı hızlandırmam gerekecekti.

Bu gece sevgili baldızımı kaçıracaktım. Kendi kaçırılmamdan daha ince bir iş olacaktı, ama yine de kaçırma olacaktı.

"Şimdi, Isla," diye bağırdı ve kızım irkildi, bu da benim ona sert bir bakış atmamla sonuçlandı. "Odana git."

Bana endişeli bir bakış attı ve ben de ona güven verici bir gülümseme attım. "Merak etme, ondan daha büyük ve daha korkutucu üç ağabeyim var,"

onu teselli ettim. "Illias koca bir kedi gibidir."

Oda bir iniltiyle doldu. "Bana kedi deme, karıcığım." Omuz silktim. "Eğer uyuyorsa."

Isla, kardeşini idare edebileceğime ikna olmamış bir şekilde ikimizin arasında gözlerini gezdirdi. O, çok güçlü bir adamdı. Ama o benim kardeşlerimi tanımıyordu; tanısaydı, bana daha çok güvenirdi. İstersem dördünü de kahvaltıda yiyebilirdim. Hatta gerekirse hileye başvurarak.

"Sorun yok," diye tekrarlardım. "Daha sonra seni kontrol edeceğim. Yatmadan önce iki Advil al."

Başını sallayarak, odadan çıkıp merdivenlere doğru yürürken ayakları titriyordu. Kapı arkasından kapandığında, Illias uzun bir adımla üzerime atladı.

Sırtım duvara çarptı. Vücudu benimkine yapıştı. Elleriyle uyluklarımı kavradı ve zorla açtı. "Beni kardeşlerinle karşılaştırmaman yanlış," dedi tehlikeli derecede yumuşak bir sesle. "Çünkü Tatiana, meleğim, kardeşlerin asla böyle bir şey yapmaz."

Hızlı bir hareketle parmakları pantolonumun içine ve külotumun altına kayd. Parmaklarını içime soktu ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Tanrım, vücudunun benimkine değmesi çok iyi geliyordu. Kalın parmaklarının içimde olması.

"Ah, moya luna," diye mırıldandı. "Amin beni özlemiş."

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Kendini kandırma." Parmağını, ardından ikinci parmağını da benim sıkı girişime soktu. "Tek kelime etmeden gittin," diye tısladım, o benim açgözlü cinsel organıma girip çıkarken sesim nefes nefeseydi. "Sana kızgıyım."

O güldü, ağzı yanaklarımı okşadı. Çenemi. Dudaklarımı. "Sen benim amını yalarken bana kızabilirsin."

Ağzım açıldı, ama onu reddedemedim. Bu beni zayıf mı yapıyordu? Belki. Ama siktir, ben de istiyorsam, neden bundan yararlanmayayım ki? Parmaklarını derinliklerime kadar soktu ve gözlerim arzudan yarı kapalı hale geldi.

Kalçalarım onun dokunuşuna doğru kıvrıldı.

"Neredeydin?" diye sordu, merakla bir cevap verecek mi diye.

"Marchetti ile görüştüm," diye cevapladı, ağzı yine çenemi okşuyordu. "Selam söylüyor."

Dürüstçe cevap verdiği için şaşkınlık duydum.

"Ne hakkında?" diye umutla sordum. Belki birlikte çalışabilirdik. Belki Konstantin bana kazanın olduğu geceye kadar olan her şeyi anlatabilirdi. Ben ona çip konusunda yardım ederdim, o da Adrian'ın tam olarak ne yaptığını anlamama yardım ederdi.

"Bir moda markası anlaşması." Tamam, belki de olmaz. Hayal kırıklığı beni kapladı. Belli ki bana hiçbir şey söylemeyecekti. Peki. Bu iki taraflı bir şeydi. O bilgi paylaşmayı reddederse, ben de aynısını yapardım. Başparmağı klitorisimi buldu ve başım geriye düştü. Nefes nefese inlemeler ve inlemeler havada yankılandı.

"Tahrik olduğunu koklayabiliyorum." Klitorisim zonkluyordu. Görüşüm bulanıklaşmıştı. Kulaklarım çınlıyordu. "Açım ve bütün gece bu amcığı yalayacağım."

"Belki bu kedi seni istemiyordur," diye kayıtsızca cevap verdim. "Belki başka bir erkeğe canı çekiyordur."

Nefes nefese sesim niyetimi bozmuş olabilir, ama sonuç mükemmeldi. Aniden Illias beni saçımdan yakaladı. Bakışları kargaşayla doluydu. Bakışları yakıcıydı, karanlığının altında beni unutulmaya sürükleyecek akıntılar ortaya çıkıyordu.

"Başka erkeklere dokunmakla ilgili asla şaka yapma." Sesindeki zehirli ton kalbimi hızla çarptırdı. Parmağını çıkardı, sonra ikisini tekrar içeri soktu. "Sadece sana bakan bir adamı öldürürüm."

"Bu sorun olabilir," diye fısıldadım, amım onun eline sürtünüyordu. Kanım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Şehvet diğer tüm sesleri bastırdı ve beni onunla baş başa bıraktı. "Çünkü sana bakan her kadını öldürürsem

kadını öldürürsem, bu dünyada sadece ikimiz kalırız."

"Bana uyar."

Bakışları yakıcıydı. Takıntılı. Sahiplenici. Çılgınlık. Kocam için kullanabileceğim üç kelime buydu. Ve hepsi bana yönelikti.

Elleri benden ayrıldı. Küçük bir adım geri attı. Kahretsin, kimse Illias kadar takım elbise içinde iyi görünmüyordu. Özel dikim takım elbiselerinin gizlediği geniş omuzlar. Gizlediğini bildiğim bronzlaşmış ten. Sofistike bir takım elbise içindeki vahşi ve acımasız bir adam.

Onu çıplak görmek istedim. Sıcak tenini tenime değdirmesini istedim.

"Giysilerini çıkar." Emredici ses tonu beni titretti. Hemen itaat ettim. Fazla hevesle. Ama bir hafta boyunca onun içimde olmaması bana işkence olmuştu. Giysilerimi yere atıp, çıplak olarak onun önünde durdum.

Parmakları karnımın alt kısmını okşadı, dokunuşu nazik ve saygılıydı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sesindeki saygı beni heyecanlandırdı. Bana para, moda, elmaslar yağdırması... hepsi harikaydı. Ama bu... sesindeki bebeklerimize olan saygı beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

"Babalarını özlediler," diye mırıldandım. Bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi kapattı.

Gözlerindeki karanlık ışıkla parladı. Zaman durdu. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Sonra ağzı ağzıma çarptı. Zahmetsizce beni kucakladı, bacaklarım beline dolandı. Beni sıkıca tutarak odanın karşısına geçti.

Bu gece onu terk edecektim. Cevapları aramaya gidecektim. Ama o beni bulmaya gelecekti. Hiç şüphem yoktu, beni bulacağını biliyordum. Sadece sonunda nerede olacağımızı bilmiyordum.

Kanepeye oturdu, dizlerim onun üzerine çöktü. Ağır bakışları vücudumun her santimini okşadı. Ağzımı. Göğüslerimi. Karnımı. Kıvrımlarımı. Elleri bakışlarının izinden gitti, sert ve sahiplenici dokunuşları izler bırakıyordu. Sanki tüm dünyanın benim ona ait olduğumu bilmesini istiyordu. Ağzı göğsüme yapıştı ve

kan dolaşımda bir şehvet dalgası yayıldı. Dokunuşu sert ve acelemdi, benimkini yansıtıyordu. O benim ateşimi besledi. Ben de onunkini ateşledim.

O benim meme uçlarımı emdiğinde ellerim saçlarına gömüldü, dişlerinin hassas tenime her dokunuşu beni titretti.

Eli kıcıma tokat attı. "Ayağa kalk ve yüzüme otur."

Emrini zar zor vermişken beni yukarı doğru çekmişti. Hafifçe çığlık attım, ama beni yüzüne doğru çektiğinde bu çığlık hızla iniltiye dönüştü. Sakalları hassas tenime sertçe değiyordu. Ben inledim. O da inledi. Kalçalarımı kanepenin arkasına dayadım ve ellerimi saçlarına geçirdim, o ise yüzünü amıma gömmüştü.

O emdi ve yaladı. Kalçalarım onun ağzına doğru yuvarlandı ve sürtündü. İnlemelerim odayı doldurdu. Zihnimin bir köşesinde onu boğmaktan endişe ediyordum, ama uzaklaşmaya çalıştığım anda eli kıcıma indi.

Tokat.

Bağırdım ve bir avuç dolusu saçını tuttum.

"Yüzüme geri dön," diye homurdandı. "Yüzümde amınla boğulmak istiyorum."

Parmakları kalçalarımı gömüldü ve beni yüzüne doğru sertçe itti. İnlemesi ondan çıkıp doğrudan kalbimin derinliklerine kadar ulaştı. Dilini dairesel hareketlerle çevirerek sıvılarımı yaladı. Sonra hassas, şişmiş klitorisimi ısırdı ve dilini girişime doğru itti. Kalçalarım sıçradı. Nefesim kesildi. Orgazm içimi kapladı, nefesimi keserek.

Ne zaman pantolonunu açtığını hiç fark etmemiştim, ama gömleğini pantolonundan çıkarıyordu ve ben de onu dışarı çıkardım, hareketlerim hevesli ve çılgınca. Elimde sıcak ve ağırdı, çok sertti. Sonra hiç uyarı yapmadan kalçalarımı kavradı ve içime sertçe girdi.

"Ohhhhh... Tanrım..." Nefes nefese boğuluyordum, zevk damarlarımdan akıyordu.

"Kocan," diye mırıldandı ağzıma. "Tanrı değil. Onu da öldüreceğim."

Aptal kalbim hızla atmaya başladı. Nefesim titredi. Göğüslerim onun takım elbisesinin kumaşına sürtündü.

"Ne istersen," diye fısıldadım, parmaklarım çılgınca takım elbisesinin ceketini yırtıp attı, sonra gömleğine yöneldi. Avuç içlerim onun sıcak tenine dokunduğu anda içimden bir iç çekiş geldi. Illias'a dokunmak başlı başına bir günahı. Onun sıcak teni evim gibi kokuyordu. Benim evim. Onu yaladım, narenciye ve sandal ağacı tadı aldım.

Kendi kişisel cennetim. Kendi kişisel cehennemim. Kendi arafım.

"Bu sözleri unutma." Öne eğildi ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Çünkü bütün gece seni becereceğim," diye boğuk bir sesle ağzıma fısıldadı. O kadar derine girmişti ki - bedenime, ruhuma ve beynime - korkmam gerekirdi. Yine de hissedebildiğim tek şey heyecandı.

Ağzlarımız birbirine yapıştı. Dilimi içeri kaydırdım ve göğsünün derinliklerinden gelen bir inilti kalbimde titreşti. Elleri kalçalarımı sıktı ve onları penisine sürtmeye başladı.

Öpüşmeyi, "Beni sür, bebeğim" demek için yeterli bir süre kesintiye uğrattı.

Ben de öyle yaptım. Öpücüğünü sertleştirdi, dili kalçalarımın hareketlerini taklit etti. Kanım kulaklarımda çınladı, damarlarımdan hızla akıyordu. Yakıt ve alev alev aldı, beni tüketti. Tıpkı bu adam gibi. Kocam.

Kalçalarımı önce yavaş ve tembelce salladım ama o bunu kabul etmedi. Bu yüzden kontrolü ele aldı. Parmakları etime gömüldü ve beni hafifçe kaldırdı, sert penisi neredeyse içimden çıkacak kadar. Sadece beni penisine daha sertçe çekmek için, amımı pelvisine çarptırmak için. Klitorisim ona sürtündü. Başım geriye düştü. Sert nefes alış ve inlemelerim sessizliği doldurdu.

Onun içimde bu kadar derinde olması beni doruğa yaklaştırdı. Onun homurtuları ve inlemeleri benim inlemelerimle yankılandı. Hareketini tekrarladı ve bir titreme beni sardı. Sert elleriyle beni sıkıca tuttu. Vücudunun her santimini hissedebiliyordum. Göğüslerim onun sert göğsüne değiyordu. Kalp atışlarımız senkronize bir şekilde gümbür gümbür atıyordu.

Dişleri çenemi ısırды, sonra beni sertçe öptü. Sertçe.

Beni yukarı aşağı hareket ettirerek içimdeki derin bir noktaya ulaştı. Basınç arttı. İnlemelerimi yuttu. Klitorisim onun pelvisine her değişinde titriyordum. Hızı kontrol ederek beni salladı.

Sarmal halindeki zevk içimde patladı. İçim sıkıştı, onun penisini boğdu. Nefesim kesildi.

"Siktir!" Derin, erkeksi bir inilti çıkardı, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. Derin bir nefes aldı, sonra boynumu ısırdı, bana iz bıraktı. Kendi zevkim vücudumu titretti ve o kollarımda titreyerek beni takip edip doruğa ulaştığında yavaşça dağıldı.

Alnı alnıma değdi. Nefeslerimiz ağır ve düzensiz çıkıyordu. Bakışlarım onun bakışlarında boğuldu.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Parmaklarım saçlarını okşarken, duyularım onun tarafından ele geçirildi. Sert vücudu benimkine yapıştı. Ya da benimki onun vücuduna.

"Evet."

Gözleri bana odaklanmıştı. Erimiş bir alev, içimden lavlar akıtıyordu. "İyi, çünkü daha yeni başladık." Burnumun ucunu öptü. "Seni özledim."

Bu-bum. Bu-bum. Kalbini sanki benimmiş gibi hissedebiliyordum.

Duygular içimde dans ediyordu. Ve şaşırtıcı bir gerçeklik içime işledi.

Kocama aşık olmuşum.

YİRMİ İKİ

KONSTANTIN

"Yatmaya gidiyorum," **dedi** Tatiana esneyerek.

"Hayır, gitmiyorsun," dedim ona. "Bütün gece benimsin. Telafi etmek için yedi gece."

Yatak odamıza giden koridor boş ve karanlıktı. Herkes benim eve geldiğimi öğrenince dağıldı. Kendi yerlerine döndüler. Zaten karım ve kız kardeşimin etrafında dolaşmamalıydılar.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Yedi gece boyunca sen gittin, ben değil. Ben tatmin oldum, şimdi uyuyacağım." Yürürken kalçalarını salladı, kasıtlı olarak bana kıcını mükemmel bir şekilde gösterdi. Bu, onun normalde yürüdüğü şekilde değildi. Küçük baş belası. "Doyana kadar duşta mastürbasyon yapabilirsin. Yağı unutma."

Yatak odamızın kapısı arkamızdan kapandığı anda, kıcına bir şaplak attım. Bana dönüp öfkeyle bakarken saçları havada savruldu.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, dönüp elini arkasına koydu.

"Sana söyledim, bütün gece bunu yapacağız," diye homurdandım.

Gözlerini kısarak, "O zaman kelimelerle anlat, Illias. Kıcıma ellerini koyma," dedi.

Sırıttım.

"Aşağıda benim sikimi sürerken hoşuna gitmişti." Yanakları kıpkırmızı oldu ve sikim anında tepki verdi. Kıcının da kızarmasını çok isterdim. "Şimdi, kıyafetlerini çıkar ve masaya eğil."

Gözleri benimkini takip ederek genellikle iş yaptığım masaya baktı, sonra tekrar bana döndü.

Yutkundu. "Dinlenmen gerekmiyor mu? Senin yaşında, bu çok..."

Benim sert ifadem karşısında sözleri kesildi. Yaş farkımızı hatırlatılmasından hoşlanmıyordum. Normal çiftler eşlerinin mutlu bir hayat sürmesini isterler. Siktir et! Ben Tatiana'yı hayatta ve ölümden istiyordum. Her zaman ikimiz. Birlikte.

"Giysiler. Çıkar. Hemen."

Gözlerini devirdi ama itaat etti. Muhtemelen benim yararına değil, kendi yararına. Giysilerini parke zemine atıp, çıplak olarak önümden durdu. Bu beni çok tahrik etti. Merdivenleri çıkarken, onun kalçalarını sallayarak merdivenleri çıkmasını izlerken, zaten yarı sertleşmişim.

Ama onu böyle görünce, geri dönüş yoktu. Bu gece uyku yoktu.

"Masaya eğil."

"Bu çok saçma," diye itiraz etti, arkasını dönüp masaya eğilirken kışını dışarı çıkardı. "Ellerini başının üstüne koy."

Kafasını salladı. "Eminim *sen ve arkadaşların* bu kelimeleri duymak istemezsiniz."

Onun iğnelemelerini görmezden gelerek, eğildim ve kollarını genişçe açtım, sonra parmaklarını masanın kenarına eğdim. "Ona tutun, moya luna, ve kıpırdama."

Elim zarif omurgasından aşağıya, kıvrımlı kalçalarına doğru kaydı, sonra çıplak kalçasına tekrar vurdum. Kalçaları sıçradı ve ayak parmakları kıvrıldı.

"Bacaklarını daha fazla aç."

Şaşırtıcı bir şekilde, şikayet etmeden itaat etti. Ama şaka bana döndü çünkü bunu yaptığı anda ıslak olduğunu görebiliyordum. Suları parıldıyordu, onu temizlemem için yalamamı istiyordu. Penisim acı verici bir şekilde sertleşti, onu içime almak için beni kışkırtıyordu.

O benim evimdi. Sadece bedeni değil. Kalbi. Ruhu. zekası.

Onunla ilgili her şey bana evimi hatırlatıyordu.

Elim yine kalçasına indi ve odayı zevk dolu bir inilti doldurdu. Amcığı gözlerimin önünde şişti. Bacaklarının arasına uzandım ve bacaklarını daha da açtım. Heyecanı ve güllerin kokusu ciğerlerime sızdı. Başını çevirdi ve gözlerinde şehvetle bana baktı.

"Senin sikini istiyorum," diye fısıldadı.

Ayakkabılarımı çıkardım, sonra rahatça soyunmaya başladım. Ceketim. Kravatım. Gömleğim. Pantolonum. Çoraplarım.

Sikim onun için gerildi. Her zaman onu istiyordu, ama onu acı çekmeye zorlamam daha iyiydi. Elimi sikimin etrafına doladım, uçtan tabana kadar okşadım. Diğer elimle, elimi belinin alt kısmına, sonra da yuvarlak kıkına kaydırdım.

"Bana mastürbasyon yapmamı istediğini sanıyordum," dedim, parmaklarımı bacaklarının arasına ve kaygan amının üzerine kaydırarak.

"Artık istemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi beni sikmeni istiyorum."
Tokat.

"Nasıl istersin?" diye sordum, parmak ucumu kık deliğinin üzerinde gezdirerek. "Sihirli kelime nedir?"

"Siktir git." Parmağımı nazikçe onun sıkı, karanlık deliğine soktum ve o nefesini tuttu.

"Tekrar dene," dedim parmağımı çekerek.

"Lütfen?"

Bu kadın. İstedini elde etmeye alışkındı. Tanrım, yardım et, ona her şeyi verirdim. Beni parmağında oynatıyordu ve muhtemelen bunun farkındaydı.

"Aferin," diye onu övdüm. Parmaklarımı tekrar kaygan amına kaydırdım ve sıvılarını kıkına geri getirdim, parmağımı içeri ittim. Kık deliğini içeri ve dışarı gerginleştirdim. İçeri ve dışarı. "Bu bakire kıcı ele geçireceğim."

"Evet," diye inledi. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

İki parmağımı sıkı deliğine sokarak onu genişlettim. Kıcı bana doğru itildi, inlemeleri her saniye daha da yüksek oluyordu.

"Sikimi istiyor musun?"

"Evet," diye inledi, sesi nefes nefeseydi.

"Nereye?" diye sordum. Bana şaşkın bir bakış attığında, "Kıkına mı, amına mı?" diye sordum.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Lanet olsun. Onun ağzını, kıcını, amını istedim. Hepsini.

"Kıç."

Memnuniyet dolu bir homurtu göğsümden yankılandı. Ön sıvıyla ıslanan sikimi kıcına götürdüm ve deliğine sürdüm. Kalçaları geriye doğru itti, kıç kasları açgözlülükle kasıldı. Nefes nefese, kıcını benim sert sikime doğru sallıyordu.

"Nefes almayı unutma," diye talimat verdim. O başını salladı ve ben sikimi kas halkasının içinden ittiğimde omzunun üzerinden beni izledi. O sıçradı ve ben elimi belinin altına koyup onu okşadım. Yavaş ve sığ bir şekilde ileri geri gitmeye devam ettim.

Onun nefes nefese kalması ve inlemesi, bir şekilde benim ağır nefes almamla uyumluydu. Kalçalarım hareket etti, kıcına doğru iterek, daha derine girdim. Bir elimle, bacaklarının arasına uzandım ve klitorisini okşadım. Onun sıvılarını sürdüm, daha sert ve daha hızlı ovuşturdum. Onun sıkılaştığını, kıcının benim sikimi sıkıldığını hissedebiliyordum.

Sonra o da karşılık verdi, benim sikimi sonuna kadar içine itti ve bu işin sonunu getirdi. Vücudu kaskatı kesildi ve bir çığlık atarak orgazm oldu, sıvıları elimden aşağı akıyordu. Ona daha sert bir şekilde girdim, ağzım boynunun arkasına yapıştı.

Onun yumuşak tenini ısırırken, içime boşaldım.

Başı geriye düşerek benimkine yaslandı ve bir an için dünya olması gerektiği gibiydi.

YİRMİ ÜÇ

TATIANA

Sırtımda sıcak, ağır bir vücut ve beni saran güçlü kollarla uyandım.

Vücudum ağrıyordu. Ruhum ve kalbim de öyle. Sözüne sadık kalarak, Illias beni bütün gece becerdi, ta ki ben yorgunluktan ona durması için yalvarana kadar. Illias uyurken ona bakmak için yerimi değiştirdim. Uykuda bile, dikkate alınması gereken bir güç gibi görünüyordu.

Kaşları çatılmıştı. Yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Dudakları sıkıca kapalıydı.

Belki de benim ne yapmaya çalıştığımı hissediyordu. Ya da belki uykusunda bile, ortaya çıkaracağı sırları düşünüyordu.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve dolabımıza doğru sessizce yürüdüm. Giymek için kıyafetlerimi ayırmıştım. Çantam çoktan hazırlanmış ve kullanmayı planladığım araca konulmuştu. Çantada Isla ve benim için yeterli kıyafet ve para vardı. Konstantin telefonumu ve kişisel eşyalarımı kilitli bir yerde saklarken, bana siyah American Express kartını ve nakit parayı kullanma özgürlüğü verdi.

Bundan sonuna kadar yararlandım.

Illias'ın giyinme odasına taktırdığı loş ışıklar giyinirken çok işime yaradı. Sütyen ve külot giydikten sonra, rahatlığıyla beni karşılayan siyah Lou & Grey yoga pantolonunu ve bol beyaz bir süveteri giydim. Dolaptan bir çift Ugg bot almak için yürürken, gözüme şık bir siyah kutu çarptı.

Merakıma dayanamayıp kutuyu dikkatlice açtım. *Belki Illias seyahatleri sırasında bana şık bir hediye almıştır*, diye düşündüm kutuyu açarken.

Bir kağıt parçası içinden uçarak havada dans etti ve yere düştü. Yavaşça çömelip onu aldım. Bir not. Benim el yazımla yazılmıştı.

"Ne..." diye fısıldadım.

Sevişme fırsatımı mahvettin.

Şimdi bu arzularımı tatmin etmek sana kalmış. Çardakta buluşalım.

Bunca yıl boyunca notu saklamış. O gecenin anıları aklımda canlanınca omurgamdan bir ürperti geçti.

Koku. Tüketim. Kelimeler.

Adrian'ı Illias ile karıştırmamalıydım. O kadar çok yıl boşa gitti. O kadar çok hayat.

Adrian beni hiç istememişti. Bunu fark etmek acı vericiydi ama gerçek buydu. Soru, neden benimle evlendiği. Geride bıraktığı ipuçları kafa karıştırıcıydı. Beni sürekli aynı yerde dönüp durmaya zorluyorlardı.

Belki de herkesin istediği çip cevapları barındırıyordu, ama bunların benimle paylaşılacağından şüpheliydim. Başka seçeneğim yoktu.

Bu adamlardan onu zorla alacaktım.

"Uyan."

Isla kolunu savurdu ve neredeyse yüzüme yumruk atıyordu. O kızın alkolden uzak tutulması gerekiyor.

"Uyan," diye fısıldadım. Eli havaya kalktığı anda onu yakaladım ve yanağına hafifçe tokat attım.

"Ne..." diye bağırdı ve başını alnıma çarptı. Yıldızlar gördüm.

İkimizin de inlemeleri aramızda yankılandı. "Ah."

Gözlerimi kuvvetlice kırıştıtararak alnımı ovuşturdum, yıldızları uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı, nefesindeki alkol kokusu o kadar ağırdı ki, birazcık koklasam sarhoş olacağımı düşündüm. Şaraptan sert içkiye geçtikten sonra onu durdurmalıydım.

Ona kendi Ugg botlarını uzattım. "Bunları giy. Gitmemiz gerek."

Gözlerini kırptı. Sonra tekrar kırptı. Ben de onu çektim. "Acele et. İşler sarpa sarmaya başladı."

"Illias nerede?" diye sordu, sanki onun birdenbire ortaya çıkmasını beklermiş gibi gözleri odanın içinde dolaşıyordu.

"O durumu hallediyor," diye fısıldadım. Suçluluk duygusu beni sardı. Ona yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama buradan gitmemiz gerekiyordu. Marchetti kocamı öldürdü, bu yüzden bana cevaplar verecekti. Ve bu cevaplar iyi olsa iyi olurdu, yoksa onu öldürürdüm.

Hâlâ kafası karışık bir şekilde Ugg botlarını giydi, ben de komodinden cep telefonunu alıp cebime koydum. Lou & Grey'in cepli yoga pantolonları olduğu için çok şükrettim.

Elini tutup onu çekerek yatak odasından çıktım. Koridorlarda gizlice ilerlerken kalbim deli gibi atıyordu. Altı hafta boyunca her kamerayı ve her kör noktayı öğrenmişim.

Kardeşlerim aptal yetiştirmede.

Sol köşe. Sonra sağ köşe. Gizli hizmetçi kapısı. Tanrıya şükür ki bunlar var.

On dakika sonra garajdaydık. Bu küçük gezi için ayırdığım Land Rover'a doğru yöneldim. Yolcu kapısını açarak Isla'yı koltuğa nazikçe ittim, sonra kemerini bağladım.

"Burada kal."

Kapıyı kapatamadan beni durdurdu. "Neler oluyor?"

Kafamı salladım. "Sadece güvenlik önlemleri," diye onu sakinleştirdim. "Hemen dönerim. Gözlerini kapat." Kapatmayacağı belli olunca, ona telefonu uzattım. "Hava durumuna bak."

Aklıma gelen ilk şey buydu. Ama onun gözlerinin benden başka bir şeye odaklanması gerekiyordu. Eğer bir sonraki adımımı görürse, şüphelenebilirdi. O benim istediğimi yaptı, ben de hemen kapıyı kapattım.

En yakın arabaya yöneldim. Bir başka SUV. Kaputu açtım, akü kablolarını kestim, sonra kapattım. Bir sonraki SUV'ye geçtim. Sonra bir sonrakine. Ve bir sonrakine. On beş SUV'nin hepsi çalışmaz hale geldikten sonra, tüm spor arabalara göz attım. Illias bu havada araba kullanacak kadar deli olsa bile, bu arabaların Rusya'nın kış yollarında gitmesi imkansızdı.

"Hayır, o kadar da deli değil," diye mırıldandım.

Böylece, kalan tek çalışır durumda olan SUV'ye koştum ve direksiyona geçtim.

Marchetti, geliyoruz.

Sessizce kaleden uzaklaştık.

Gözlerim dikiz aynasına kaydı, kale gittikçe küçülüyordu. Aklımda yanan alevlerin görüntüleri canlanıyordu. Konstantin'in kalesini ateşe vermemiş olabilirdim ama bir köprüyü yakmış olabilirdim.

Omuzlarımdaki gerginlik arttı. Zihnimdeki küçük bir ses, yanlış yolda olduğumu söylüyordu. Ama bu beni durdurmadı. Planım yürürlükteydi. Cevapları bulacaktım, yoksa asla huzur bulamayacaktım.

Bunu kendim için yapıyordum.

Ufukta şafak sökmeye başladı. Saatlerdir araba kullanıyordum ve etrafta hiçbir araba, helikopter veya uçak yoktu. Uçaklardan bahsetmişken... Isla'nın uykuya daldığını gördüm, yumuşak horlamaları kapalı alanı dolduruyordu. Çok güzel ve çok güvenilirdi.

Ona bir şey olabileceği düşüncesi göğsümü sıkıştırdı. Ama daha da kötüsü, onun güvenini boşa çıkardığım hissiydi. Beni affetmesini umuyordum.

Telefonunu aldım ve yüz tanıma için onun önüne tuttum.

"Ve girdik," diye mırıldandım, dikkatimi tekrar yola verdim. Gözlerim onun telefon rehberine kaydı ve pilotun kaydını aradı. Konstantin pilotunu telefon rehberinde "Pilot" olarak kaydettiğini söyledi, çünkü o hattı kimin cevaplayacağını hiç bilmiyordu. Illias'ın görünüşe göre üç tane yedekte pilotu vardı.

"P" harfine kadar kaydardım ve buldum. "Voilà."

Arama düğmesine basıp bekledim. Riiing. Riiing. Üçüncü çalınıştta cevap verdi. "Alo?"

"Alo," dedim, Isla'nın ses tonunu taklit ederek yumuşak bir sesle.

"Ben Isla. Beni Güney Afrika'dan alabilir misin? Johannesburg'dayım."

"Seni Rusya'da bıraktığımı sanıyordum."

Sessizce inledim. Onun işi "evet, hanımefendi" demek ve uçağı uçurmaktı. Bana ya da ona soru sormak değil. Her neyse.

"Sıkıldık ve hava soğudu, ben de arkadaşlarımla Johannesburg'a gittik."

"Kardeşin biliyor mu?"

"Hmm." Bu görevi basitçe kabul etmesini bekliyordum, tüm bu soruları değil. "Evet, ama eve dönmemi istiyor. Bilirsin, Noel yaklaşıyor falan."

Isla'ya baktım, hala uyuyor gibi görünüyordu. Başı pencereye yaslanmış, nefesleri yavaş ve düzenliydi, vahşi, kızıl saçları yüzünün yarısını kaplıyordu.

"Şanslısın, çünkü ben de tam Amerika'ya dönmek üzereydim." "Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun Tatiana?" Onun sesini duyunca irkildim, elim direksiyonda seğirdi. Araba karşı şeride kaydı ve ben hızla kontrolü ele alıp kendi şeridime döndüm. Tanrıya şükür yolda başka çılgın Ruslar yoktu. Yoksa yanmış olacaktık.

"Tanrım, beni korkuttun," diye nefes nefese söyledim, kalbim göğsümde çarpıyordu.

O hiç de şaşırılmış görünmüyordu. "Ve sen beni kaçırdın." Kahretsin, sandığımdan daha akıllıydı. "Öyle değil mi?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Onu üzmemi istemiyordum. Geçen hafta kurduğumuz ilişkiyi kaybetmemi istemiyordum. Daha yeni tanışmıştık.

Gözlerimi yoldan ayırmadan cevap verdim. "Sayılır. Aslında yardımına ihtiyacım var."

Alaycı bir nefes verdi. "İsteyebilirdin, biliyorsun." "İsteyebilirdim," diye onayladım. "Ama hayır demeni göze alamazdım. Ya da kardeşinin planımı öğrenmesini."

Koltukta yerini değiştirdi, gözlerini bana dikti. "Onu terk mi ediyorsun?"

Yutkundum. Bırakıyor muydum? Hayır, bırakmıyordum. Her şey bittiğinde onun beni isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama.

Illias'ın da kardeşlerimle aynı kategoride olduğu açıktı. Beni ne pahasına olursa olsun korumak. Benden gerçeği saklamak.

Aynı şekilde kardeşlerim de beni korumak konusunda tavırlarını değiştirmeyeceklerdi. Bu onların doğasında vardı.

"Hayır, ama bir şeyi öğrenmem gerekiyor ve kardeşin bana yardım etmiyor," diye açıkladım.

Kaşlarını kaldırarak beni inceledi. Sonra içini çekti. "O zaman planı anlat bana," dedi kuru bir sesle. "Belli ki ben cezalandırılmaya bayılıyorum, çünkü Illias bizi bulacak ve sonra da hapse atacak."

Gülümsedim.

"Önce bizi yakalaması lazım."

Spor arabalar ve Rus kış yolları birbirine pek uymuyordu.

YİRMİ DÖRT

KONSTANTIN

Bacaklarım hafifçe açık, yumruklarım arkamda duruyordum.

O anda patlamamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Benim için çalışan adamların hepsini öldürmemek için. Tembel, beceriksiz orospu çocukları.

Beni terk etti. Gitti.

Telefonuma uzanıp onu takip eden uygulamayı açtım. Hâlâ hareket halindeydi. Gittiği hıza bakılırsa, uçakta olmalıydı. Benim uçağımda değil. Onu ticari bir uçakta hayal edemediğim için Vasili'yi aradım.

"Beni aramaya cesaretin var." Vasili'nin selamlaması o kadar içten ki, donma tehlikesi Rus kışlarından daha kötüydü. "Kız kardeşim nerede ve neden telefonuna cevap vermiyor?"

Siktir.

Bu, ona yardım etmedikleri anlamına geliyordu. Aslında yardım ettiklerini öğrenmeyi tercih ederdim. Tatiana'nın kendi başına kaçış planı yapması, birlikte geleceğimiz için iyiye işaret olmayabilir. Lanet olsun! Tüm araç filomu yok etti, sadece işe yaramaz spor arabaları bıraktı.

Telefonum çaldı, bir kısa mesaj geldiğini gösteriyordu. ***Uçak kayboldu. Uçuş kayıtlarına göre Güney Afrika'ya gidiyor.***

Ne oluyor lan... Güney Afrika mı?

"O iyi," diye mırıldandım ve telefonu kapatmaya hazırlandım, ama Vasili'nin kahkahası kulaklığımdan yankılandı. "Ne bu kadar komik?"

"Senden kaçtı, değil mi?"

"Biliyor musun?"

"Hayır, ama sen az önce bunu doğruladın. Üniversite yıllarında bunu sık sık yapardı." O pislik bana haber verebilirdi. "Sana bir tavsiye vereceğim, Konstantin. Sadece gelecekteki yeğenimin yararı için." En azından, kayınbiraderlerimin Tatiana'nın ve benim çocuklarımızı kendi çocukları gibi koruyacaklarını biliyordum. Tabii buna gerek kalmayacaktı. Ben buradaydım ve ailem için bu gezegeni yakıp kül ederdim. Ama bir şey olursa, çocuklarımız için orada olacaklarını bilmek içimi rahatlatıyordu. Tıpkı kız kardeşleri için olduğu gibi. "Onu ne kadar kilitlemek istersen, o kadar kaçacaktır. Onu özgür bırak, o zaman kafesinden asla çıkmayacaktır."

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin," diye tısladım.

O güldü. Bu durumda komik olan hiçbir şey görmüyordum. Karım dışarıdaydı, savunmasız ve saldırıya açık bir halde. Karnında bebeklerimiz varken.

"Tatiana'nın asla bir şeye zorlanmayacağını söylemiştim," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Seni kandırmış ve buna uymuş olabilir, ama başından beri bundan kurtulmanın bir yolunu arıyordu."

Harika. Harika gerçekten.

"Seninle sohbet etmek güzeldi." *Değildi.* "Ama karımı bulup onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Adamlarınızın silahlarını kontrol edin. Bahse girerim bir silah çalmıştır. Endişelenmeyin, ateş etmeyi ve kendini savunmayı biliyor. Bunun için Sasha'ya teşekkür edebilirsiniz. Ve kaçış rutinleri için de."

Sasha Nikolaev'i öldüreceğim.

"Bu beni rahatlatmıyor," dedim kuru bir şekilde.

"Ben de. Ondan haber alırsam seni ararım, ama New Orleans'a geri döneceğini sanmıyorum."

Hareketsiz kaldım. Onun yapacağını düşündüğüm ilk şey buydu. "Neden gelmesin?"

"Çünkü Adrian'ı kimin öldürdüğünü bulmaya kararlı."

Tık.

YİRMİ BEŞ

TATIANA

Paris.

Aşk Şehri. Işık Şehri.

Noel ışıkları parılıyordu. Eyfel Kulesi, büyülü bir krallık gibi ışıklandırılmıştı ve aşk ve tatil atmosferiyle sizi büyüsüne çekiyordu. Hava soğuk ve serindi, ama şehir hiç durmuyordu. Her yer hareketliydi, sokaklarda müzik çalıyordu, kafeler doluydu ve her yerde güzel ışıklar ve süslemeler vardı.

Ve tüm bunları Triangle d'Or'daki otel odamızdan görebiliyorduk. Hotel Marignan Champs-Elysées romantikti. O kadar romantikti ki, kocamın burada benimle birlikte olmamasına gerçekten pişman oldum.

İç geçirdim.

Yirmi dört saat. Onun bizi takip etme şansını yok etmekte başarılı olmuşum, çünkü henüz tek bir Rus erkek bile görmemiştik. İsla'nın telefonu, kardeşinin onu aramasını isteyen mesajlar ve aramalarla dolup taşmıştı.

Ama aramadı.

"Hadi gidip eğlenelim," diye bağırdım.

Yarın ne getireceğini bilmiyordum, ama bu akşamı boşa harcamaya niyetim yoktu. En azından birkaç saatlik bir akşamımız vardı.

"Yaşasın! Hazırım."

Beş dakika kıyafetleri karıştırdıktan sonra ikimiz de birer elbise seçtik. Donacak olsak da, Paris'teyken uygun giyinmemek olmazdı. Ben koyu mavi, diz boyu

elbise ve bir çift nude Louboutin Pigalle topuklu ayakkabı seçtim.

Döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika." Yatağın diğer tarafında Isla da döndü. Onun nude rengi elbisesi benim mavi elbisemden daha sadeydi, ama bu onun doğal güzelliğini daha da vurguluyordu. "Peki ben?"

Pembe Louboutin Dolly Pumps ayakkabıları Isla'ya 7,5 cm ekstra yükseklik kazandırdı ve ince belindeki geniş kemere çok yakıştı. Aksesuar ve renk uyumu mükemmeldi. Sofistikeydi ama onu çok genç göstermiyordu.

"Yarın bunu giymelisin," dedim. "Marchetti ağzının suyunu akıtacak."

Yanakları kızararak sıırttı. "Yarın için daha iyi bir şeyim var. Az önce lobide aldım."

Kafamı salladım. "Kredi kartı yok, değil mi?" "Hepsi nakit, bebeğim."

"Ne kadar iyi bir suç ortağısın," diye övdüm onu. Hafifçe eğildi. "Amacım memnun etmek."

On dakika sonra, Paris sokaklarında dolaşıyorduk. Uzun zaman önce, henüz on yaşındayken Vasili ile Paris'e gitmişim. Şimdi ise çok farklı bir deneyimdi.

El ele tutuşarak kaldırımında yürümeye başladık. Sessizlik bizi takip ediyordu ama bu rahatlatıcı bir sessizlikti. Derin bir nefes aldım, soğuk ciğerlerimi doldurdu. Rusya'ya kıyasla burası o kadar soğuk değildi. Yine de New Orleans'a kıyasla dondurucu soğuktu. Paltomu sıkıca sardım ve Isla'ya bakarak üşümediğinden emin oldum. İkimiz de benzer siyah paltolar ve uyumlu siyah Fransız bereleri giyiyorduk.

Ona verdiğimde itiraz etti ama ben ısrar ettim. Ona "Fransa'daysan, Fransız şapkası takarsın" dedim.

"Şapkalar iyi bir seçimdi." Gülümsedi, şapkayı modaya uygun bir şekilde eğik tutacak şekilde düzeltti ve kaldırımında yürümeye devam ettik.

Mütevazı, yavaş akan nehir Seine'ye varmamız uzun sürmedi. Nehir, Troyes'dan ve şehrin kalbinden akıyordu. Adımlarım durdu ve ışıkların yüzeyde yansımalarını izledim.

nehri. Onun güzelliği beni etkiledi ve unutmuş olduğum bir anı birdenbire aklıma geldi.

"Adrian, neden eve dönerken Paris'te durmuyoruz?"

"İşim var."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Rusya'ya gelmek için zaman ayırdın. İki gün daha ayırıp Paris'te durabiliriz."

Adrian beni otele gitmeden önce Rusya'da bir otoparka götürmüştü. Balayımız açıkçası berbattı ve hiç de beklediğim gibi değildi. Restoranda akşam yemeği bile yemedik. Bunun yerine oda servisi sipariş etti. Dün ve bugün.

"Hayır. Ben öldüğümde Paris'e git."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım, sonra yavaşça tekrarladım.

"Öldüğünde..." Bakışları benimkilerle buluştu. Duygusuz. Soğuk.

Düzgün.

"Paris'e git," cümleyi tamamladı.

Yumruklarımı sıkarak, "O zaman Moskova sokaklarında yürüyüşe çıkalım" dedim.

Sinirli olduğumu söylemek, yüzyılın en hafif tabiri olurdu. Bundan daha iyisini hak ediyordum. Vasili'ye balayımın berbat geçtiğini söyleseydim, o bu durumu hallederdi ama bunu yapmak istemiyordum. En büyük ağabeyimden "Sana onunla çıkma demiştin" lafını duymak istemiyordum.

Adrian gözlerini ekrana çevirdi ve ben öfkemin taşmak üzereyken ayağımı yere vurdum.

"Adrian!"

Moskova'nın sokakları ve manzaraları bu dört duvarı seyretmekten daha iyiydi. Beni yutmuş olsaydı ve zamanımızı yatakta geçirmiş olsaydık, evde kalmaya ikna olabilirdim. Ama bana dokunmamıştı bile.

"Gidebilirsin," diye karşılık verdi, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Seni burada bekleyeceğim."

İçimde öfke kaynıyordu ama balayımda tartışmaya girmek istemedim. Ne kadar berbat olursa olsun. Bu yüzden bir palto alıp arkama bakmadan çıktım.

Ve işte buradaydım. Paris'te. Yıllar geç kalmıştım. Hayat çok kısıydı.

"İyi misin?" Isla'nın nefesi havayı buğulandırdı, gözleri endişeyle bana bakıyordu. Başımı salladım ve dikkatimi Seine Nehri'ne çevirdim. Nehre baktım

, yumuşak, romantik bir müziğin sesleri esintiyle geliyordu.

"Bu çok ironik, biliyor musun," diye yavaşça başladım, içimden bir yerler acıyordu. Her nasılsa, iki evliliğim de aynı şekilde başlamıştı. Kaçmak. Rusya'ya aceleyle gitmek. "İlk kocam Adrian da balayımız için beni Rusya'ya gtrmştı." Kaşlarını çatarak, şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Kafamı salladım, sonra i geçirdim. "Uzun bir hikaye," diye ekledim.

Sessiz kaldı, devam etmemi bekledi. Ama bu hikayenin beni nereye götüreceğini bilmiyordum. Başka bir hayal kırıklığı mı? Başka bir ipucu mu?

"Seninle buraya geldiğim için mutluyum," dedim sıcak bir sesle.

"Ben de." Elimi sıktı. "Sana iyi davranıyor muydu?"

Acı, zehir gibi olabilir, damarlarında dolaşarak, yanlışları dışında her şeyi unutana kadar. Yanlışlarda kaybolmak çok kolaydı. Onun hataları. Benim hatalarım. Bizim hatalarımız. Hiç nemi yoktu. Vasili hayır dediğinde bana gizlice dondurma getiren çocuğu hatırladım. Sasha askerdeyken lisede bana zorbalık yapanları dven çocuğu hatırladım.

Son haftalarda, hatta belki de aylarda, Adrian'ın bana karşı iyi *davrandığını* fark ettim. Ta ki evlenene kadar.

Sonra evliliğimiz bizi birbirimize yaklaştırmak yerine, bizi birbirimizden kopardı. Ve her yeni keşifle birlikte, şüphe tohumları büyüdü ve kuşkular oluşmaya başladı. Adrian, benim sandığım kişi değildi.

"Evet," diye cevap verdim sonunda, çünkü başka bir cevap vermek çok karmaşıktı. Adrian gitmişti ve şimdi tek istediğim gerçeği öğrenmekti. Onun huzur içinde yatmasını sağlamak. Kendim için huzur bulmak. Bunu hak etmiştik. Ona döndüm ve gülümsedim. "Dünyanın en romantik şehrindeyiz. Bu gece tadını çıkaralım."

Ve yle yaptık. Asırlık sokaklarda dolaştık. Muhteşem mimarisi tamamen farklı bir ışıkta parlıyordu.

Seine Nehri boyunca bir Paris gece gezisi. atı barında içkiler. Art Dco havuzuna uğradık. Sonra Montmartre'da yemek yedik.

Alışveriş bile yaptık. Mağazalara girip çıktık. Fransız satış elemanları bize her şeyi satmak için can atıyorlardı. Bize zengin Ruslar diyorlardı. Mağazadan elbiseler ve ayakkabılarla dolu poşetlerle çıkıncaya kadar onları düzeltmeye gerek duymadım.

"Bu arada, biz Amerikalıyız," dedi Isla, benim söyleyeceğim sözleri benden önce söyledi.

Kapı arkamızda bir zil sesi ile kapanırken ikimiz de kıkırdadık. Elini elime taktı ve kaldırımında yürüyüşe çıktık. Adımları durdu ve gözlerim iç çamaşırı mağazasını gördü.

Gözlerim ona, sonra tekrar mağazaya kaydı. "Neden burada duruyoruz?"

"Belki..."

Kafamı salladım, sözünü bitirmesine izin vermedim. "Hayır, hayır. Kardeşin seni iç çamaşırı mağazasına götürdüğümü ve Marchetti'yi baştan çıkarmak için bir şeyler aldığını öğrenirse, kafam gider."

Gözlerini devirdi. "Sanmıyorum. Kardeşimden aldığım mesajlara göre, sana bir şey olursa benim başım gider."

Göğsümde bir atım atladı. Kalbimde sıcaklık patladı. Göğsümde pek çok duygu çiçek açtı. İllias beni, kız kardeşini tehdit edecek kadar önemsiyordu. Küçük kız kardeşini. Göğsümdeki baskı arttı ve onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Ağzımı açtığım anda, izlendiğimi hissettim. Kafamı çevirdim ve karanlık bir gölge bana sırtını dönmüştü. Tanıdık geniş omuzlar. Dar bel. Kaslı kalçalar.

"O Nikita mı?" diye sordum, bizden uzaklaşan adama gözlerimi kısarak.

"Eğer o Nikita olsaydı, bizi pataklardı," dedi Isla. Haklıydı. Ve kesinlikle bizden uzaklaşmazdı.

Nabzım hızlandı. Boğazımda atıyordu. Kulaklarımda uğulduyordu. İç çamaşırı mağazasını unutup, tanıdık silüetin peşinden koştum.

Omzunun üzerinden bir bakış attı ve bana profilini gösterdi. Vücudum titredi. Göğsümde bir endişe belirdi ve kışın don gibi içimi kapladı. Nefes almam zorlaşana kadar göğsümde büyüdü.

Kafamı salladım. *Hayır, hayır, hayır.* O olamaz. Sakin ol. Nefes al, Tatiana.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Sonra bunu tekrarladım ve adımlarım hiç durmadı.

"Tatiana," diye seslendi Isla. "Bekle."

Durmadım, adımlarım hızlandı ve Louboutin topuklu ayakkabılarımda tıklıyordu.

Tanıdık yabancı köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Koşmaya başladım, arkamda Isla'nın topuk seslerini dinleyerek. *Tik. Tik. Tik.* Beni izleyen hayaleti kovalarken, kaldırıma çarpan topuklarımızın sesi birbirine karıştı. Sokağa ulaştım ve köşeyi döndüm, sonra aniden durdum.

"Tanrım, ne oluyor?" Isla nefes nefeseydi, eğilip ellerini dizlerine koydu. "Bu topuklu ayakkabılarla koşmak çok zor."

Hâlâ yarı eğik halde başını kaldırdı, gözleri karanlık sokağı taradı, sonra tekrar bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordu, hala nefes nefese.

Gözlerim sokağa kilitlendi, kendime sorular sormaya başladım. Adam koşmuyordu ama yürümeye devam ediyordu.

"Nikita?" diye seslendim. Adımları hiç yavaşlamadı. Cevap vermedi. Adam seslenenin kim olduğunu görmek için bile dönmedi.

Tekrar seslenmek üzereydim ki, bir otobüs gölgeli adamı görüş alanımdan çıkardı. Zoom. Gözlerimi zar zor kırptım, otobüs gitmişti, adam da öyle.

Kimse yoktu. Orada hiçbir şey yoktu. Bir anda yok olmuştu.

"Otele geri dönelim," dedim, boş sokağa bakarak.

"Neden?"

Yutkundum, midemde bir korku hissettim.

Çünkü aklımı kaçırıyor olabilirdim.

YİRMİ ALTI

KONSTANTIN

Gözlerim Tatiana'nın hareketini yansıtarak monitöre geri kaydı. İki gün!

Lanet olası iki gün ve sanki iki yıl gibi geldi.

Şehre gitmek için Bugatti'mi çıkarmaya çalıştım. Lanet olası hurda yığını! Lanet şey, kontrolünü kaybedip kaymadan önce yarım mil bile gidemedi. Çeşmeye çarptı ve şimdi kaputu açık, sürücü tarafı tamamen parçalanmış halde orada duruyordu.

Sonra bir kar fırtınası çıktı. Dışarı çıkmanın imkanı yoktu. Helikopterim fırtınayı aşamadı. Tatiana uçağımın Güney Afrika'da olmasını sağladı. Lanet olası dünyanın sonu.

Ve lanet olası araçlarım da işe yaramaz hale gelmişti. Siktir, siktir, siktir.

Küçük mavi nokta hareket etmeye devam ederken ekranı izlemeye devam ettim. Onun ve Isla'nın konumunu otele kadar daraltabildim. Marchetti'den bir iyilik isteyebilirdim, ama ona güvenmiyordum. Ne Tatiana'ya ne de küçük kız kardeşime.

Nikolaev delilerini aramak da söz konusu olamazdı. Sasha yeraltı dünyasında bir savaş başlatırdı.

Lanet olsun!

En güvendiğim tüm adamlar benimle birlikte bu lanet evde mahsur kalmıştı. Tatiana'nın amacının ne olduğunu anlamaya çalışmak için kafamı yoruyordum. Belki kazayı hatırladı ve benden intikam almak için Isla'yı kaçırdı? Ya da Tatiana ona Isla'nın annesine yaptıklarını anlattı ve ben ikisini de kaybettim.

Her şey berbat olmuştu.

Isla'ya mesajlar gönderdim. Mesajları okudu ama cevap vermedi. Onun yaptığı tüm aramaları ve mesajları takip ettim. Sessizdi, hiçbir mesaja cevap vermiyordu. En yakın arkadaşlarının mesajlarına bile.

Ta ki Marchetti'ye ulaşana kadar.

Ama ona kim ulaştı, Tatiana mı, Isla mı? Ve o pislik neden beni hemen uyarmadı?

Onun imparatorluğunu yerle bir etmek istedim. Siktir et, onunla birlikte batarsam da umurumda değildi.

Ama Tatiana ve Isla... Onların da düşmesini göze alamazdım.

Kamuya açık güvenlik kameralarını hackledim. Tatiana ve kız kardeşimin Paris'te turist gibi davrandıklarını, ikisinin de tatildeymiş gibi kaygısız olduklarını gördüm.

Yumruğumu masaya vurdum.

Kırmızı bir sis görüşümü kapladı. Onu korumak istedim. Adrian'ın pisliklerinden onu korumak istedim. Bana güvenmek yerine, Tatiana o pislige körü körüne bağlılığıyla ateşe atladı. Adrian.

Onu tekrar öldürebilseydim, tereddüt etmeden öldürürdüm.

Tatiana'yı benden aldığı anda bunu yapmalıydım.

Zihnimin aşırı uyarılması beni kör etti. Düşünmemi zorlaştırdı. Kontrolümü kaybettiğimi biliyordum. Tatiana'ya olan takıntım beni kör etti. Geri döndüğümünden beri her kelimeyi ve bakışı değerlendirdiğimde, kazayı hatırladığından emin oldum.

Gözetleme cihazını kurduktan sonra masadan kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve uçsuz bucaksız beyaz manzaraya bakarak derin bir nefes aldım.

"En azından güvendeler," dedi Boris, yardımcı olmaya çalışarak. *Olmadı.*

Parmağımı uyluğuma vurdum. Onun gözlemi hiç yardımcı olmadı. Koruma ve cezalandırma ihtiyacı damarlarımdan akıyordu. Karımı ele geçirdiğimde, ona şaplak atıp sonra onu o kadar sert sikerdim ki, aylarca yürüyemez hale gelirdi.

"Yan'ı ara, Tatiana'nın koruması," diye talimat verdim. "Bu gece Paris'e uçmalarını ve onları gözetlemelerini sağla. Birini ya da ikisini, umurumda değil, biri onları gözetlediği sürece."

Boris kaşlarını çatı. "Aslında bu iyi bir fikir."

Rusya'da mahsur kaldığımızı anladığım anda bunu düşünmeliydim. "Kışın bir daha Rusya'ya gelmemem gerektiğini bana hatırlat," dedim kuru bir şekilde.

"Karın buna sevinecek," diye düşündü. Tabii tüm bunlar bittiğinde hala bir karım olacağını varsayarsak.

YİRMİ YEDİ

TATIANA

Illias bize yetişmeden önce fazla vaktimiz yoktu.

Akıllıca olan, vardığımız anda Marchetti ile buluşmaktı. Ama birkaç saat eğlenmeye ve biraz uykuya ihtiyacımız vardı. Ayrıca, yoga pantolonlarıyla onunla buluşmayacaktık.

Ben kibirliydim. Isla kibirliydi. Lanet olsun,
bizi dava edin. Ancak bugün hazırдық.

Uyluklarıma kadar uzanan, sırt kısmı çapraz çapraz olan şampanya rengi bir elbise giydim. Elbise vücudumun hatlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu, ancak ön kısmı biraz daha dar geliyordu. Bebekler hızlı ve istikrarlı bir şekilde büyüyorlardı. Ayaklarıma baktım. Elbiseyi Louboutin topuklu ayakkabılarla kombinledim, çünkü bir süreliğine topuklu ayakkabı giyebileceğim son fırsatlardan biri olabileceğini düşündüm. Makyaj yapmamayı tercih ettim ve saçlarımı düzgün, yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım.

Cevaplara hazırdım. Kendimi hazırladım ve en kötüsüne hazırlandım. Adrian'ın şantajı, ihaneti, gizli hayatı... Ne olursa olsun. Artık bilmiyordum.

Eyfel Kulesi'nin muhteşem manzarası önümde uzanıyordu. Şehir, dün gece ışıklar ve ay ışığı altında olduğu kadar güneş ışınları altında da aynı parlaklıkla parılıyordu.

Gölgeli adamın görüntüsü zihnimde parılıyordu. Dün gece uykuya dalarken onu düşünmüştüm. Belki de ay bana oyun oynamıştı. Ya da belki de aptalca anılar beni rahatsız ediyordu.

Kısa karşılaşmamızın her saniyesini zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. O Nikita mıydı? Adam tanıdık geliyordu. Ama sonra, bana profilini gösterdiğinde

belirgin bir iz vardı. Belki bir doğum lekesi? Ama belki de orada hiçbir şey yoktu. Profili yanıltıcı olabilirdi. Adam beni tanıyormuş gibi davranmadı.

Uykuya daldığımda, bunun hayal gücümün bana oyun oynadığından emin oldum. Geçmişin anıları. Sonra Illias'ın peşimizden gelmesinden duyduğum korku. Her şey beni yakalıyordu. Adrian'ın ölümü. Illias hakkında öğrendiklerim. Düşündüğümde daha eskiye dayanan geçmişimiz.

Evet, kesin öyleydi.

Yine de göğsüm sıkışıyordu. Boğazım düğümleniyordu. Dalgalar içimi kapladı ve geçen bir yıl boyunca kaydettiğim ilerlemeyi silip süpürdü.

Kalbimdeki telaşı yatıştırmak için yavaşça nefes verdim. Bunu düşünemezdim. O noktaya gidemezdim. Bu beni başlangıç noktasına geri götürürdü.

Elim hafifçe şişkin karnımın üzerine kondu. Tüm bunları hayatıma devam edebilmek için yapıyordum. Kendim, bebeklerim ve onların babaları için.

Omzumun üzerinden, hala başını yastığa gömmüş olan Isla'ya baktım. Dudaklarım hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. O harikaydı. Planı onunla gözden geçirdim ve şaşırtıcı bir şekilde, o da plana kendi küçük bir dokunuşunu eklemişti.

Silahını ona doğrultarak Marchetti'ye götür. Planı beğendim. Silahı ona doğrultma fikrini beğenmedim. Çantama uzandım ve tabancayı çıkardım, sonra şarjörü kontrol ettim.

Boştu. İyi!

Herhangi bir kaza, özellikle de planlanmamış bir ateşleme istemiyordum. En azından onunla ilgili olarak. O tüm bu olaylarda masumdu.

"Dünya hakimiyeti planlıyor musun?" Isla yataktan mırıldandı.

Gözlerimi devirdim, ama sevgiyle gülümsemeyi bırakamadım. "Sen yataktayken olmaz."

"Rahatlamalısın."

Kıkırdadım. Onun tavrını sevdim. Kişiliğini sevdim. Onu Isabella ve Aurora ile tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Kardeşlerimle bile. Onu kendi kız kardeşleri gibi kabul edeceklerdi.

"Rahatım," diye karşılık verdim. Tamam, küçük bir yalan. "Marchetti onayladı mı?" Kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve dikkatim çekildi. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Omuzlarım gerildi. "O zaman neden kendini beğenmişlik yapıyorsun?" İki adım attım ve avuçlarımı yatağa koyarak ona doğru eğildim. "Bana söylesen iyi olur, yoksa seni gıdıklayarak öldürürüm."

Gözlerini devirdi, sonra rüya gibi iç geçirdi. "Evet, onayladı."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bana bir şey söylemiyorsun."

"Ne?" diye savunmacı bir tavırla sordu. "Sen de bana her şeyi anlatmıyorsun."

"Kendi iyiliğin için."

O, dilini çıkardı. "Bunu ben karar veririm."

İnatçı kadın. Bu da ortak noktamızdan biriydi.

Ancak İsla bunu çok iyi saklıyordu.

"Onunla konuştun mu?" diye şüpheyle sordum. İkimiz de aynı anda yatmaya gittik ve ben uykuya dalarken, onun da uyuduğunu sandım. Ona baktım ve kızaran yüzü onu ele verdi. "Ne zaman?" diye sordum.

"Tanrım, sen benim kardeşim olsaydın, ben rahibe olurum," diye mırıldandı. "Kızın varsa bu iyiye işaret değil."

Sıra bana gelmişti, hayallerle dolu bir gülümsemeyle. İkizler. İki kızım olsa da olurdu. Ya da bir kız, bir erkek. Aslında, ikisi de sağlıklı olduğu sürece fark etmezdi. Sonra sorumu hatırladım. Küçük yaramaz neredeyse dikkatimi dağıtıyordu.

"Onunla ne zaman konuştun?" diye tekrarladım.

"Dün gece," diye mırıldandı, yanakları daha da koyu bir pembeye döndü.

Sonra farkına vardım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Aman Tanrım. Sen... Onunla telefon seksi mi yaptın?" Cevabı, kızarıklığının boynuna yayılıp pijamalarının altına kaybolmasından belliydi. "Ben uyurken mi? Senin yanındaki yatakta mı?"

"Onun endişelerini gidermem gerekiyordu," diye mırıldandı. "Ona bir not bırakıp bir daha onu görmek istemediğimi söyledim. Ve şimdi onu görmek istiyorum. Yani..."

"Yani onu kandırdın," diye sonuca vardım, etkilenmiş bir şekilde. "Emin misin, biz akraba değil miyiz?"

Kıkırdadı. "Artık akrabayız."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Onun için. Yakın zamanda genişleyen ve onu da içine alan yeni ailem için. Umarım Illias da buna dahil olur. Bu ona kalmış. Ama o beni çok uzun süre bekledi. O gece çardakta! Umarım bu, onun hayat boyu benimle olacağı anlamına gelir.

Elimi salladım, kalbimin coşkusunu gizleyerek.

"Git hazırlan. Kendini güzel yap ama sürtük gibi değil. Masum bir güzellik olsun." O bana gözlerini devirdi. "Böylece ben seni silahla tehdit ettiğimde, Marchetti seni kurtarmak için tüm sırları dökülecek."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Şüphelenebilir." "Neden?"

Omuz silkti. "O aptal bir adam değil."

"Tabii ki," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Adam lüks markasının arkasına saklandı ve bir şekilde yeraltı dünyasının büyük bir kısmını yönetmeye zaman buldu. Evet, aptal olmadığını söyleyebilirim. Ama sana gelince kör oluyor," dedim.

Gözleri yuvalarından fırladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Moda şovundaki videoda sana nasıl baktığını gördüm."

"Lanet olsun, sen korkutucusun," diye homurdandı ve yataktan atladı. "Keşke seni tanısaydık..."

Konuşmayı kesti ve gözlerini benden kaçırdı. Yüzü soldu ve alt dudağı bir anlığına titredi, sonra kendini topladı. Sakladığı sırlar vardı. Bunların önemsiz şeyler olmadığını düşünüyordum ama bana güvenip bunları paylaşacak kadar yakın değildi.

Elini kapıya koyarak banyoya doğru yürüdü. "İsla?" Gözleri bana doğru kaydı. "Hmmm."

Onu izledim, tüm vücudum tetikteydi. Ne yaptığını bilmiyordum... Aslında, "biz" dediği için, bunun onun ve arkadaşlarıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum. Ama ne olursa olsun, onu koruyacağımı biliyordum. Ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdüm.

O benim ailemdi. Ve bir Nikolaev ailesi asla ailesine sırtını dönmezdi.

"Eğer başın belaya girerse ya da bir şeye ihtiyacın olursa," dedim yumuşak bir sesle, elini tutarak.

zümrüt rengi bakışları. İçimde koruyucu bir his uyandı. "Ve gerçekten *her şey* demek istiyorum, ben her zaman buradayım. Ne olursa olsun."

Banyoya girip kapıyı kapattı, ama ellerinin titrediğini fark etmeden önce.

"Tatiana?" Kapalı kapının arkasından boğuk sesi geldi.

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Senin için dünyayı yakarım, Sestra."

"Ben de."

Bu iş için hayatımızı ortaya koymuştuk.

"Bu onun evi mi?" diye sordum. Isla başını salladı. "Tanrım."

Paris şehrinde, etrafı çitle çevrili devasa evin değeri bir servet olmalıydı. Şehrin kalbinde mini bir kale gibiydi.

"Kime aitti?" diye fısıldadım. "Marie Antoinette'e mi?"

Tarih benim güçlü olduğum bir alan değildi, ama bu yerin son on yüzyılda kraliyet ailesine ait olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Isla, sesi gergindi. İkimiz köşede durduk, üç perdelik oyunumuz için hazır olana kadar görünmemek için. Bunu bir tiyatro oyunu olarak düşünmek en iyisiydi.

Birinci perde - Çatışmanın keşfi. İkinci perde - Engeller veya komplikasyonlar. Bu perdeyi atlayabilirdim. Üçüncü perde - Çözüm.

Aslında, tek perdelik bir oyun olmasını tercih ederdim. *Bir an önce bitirip yolumuza devam edelim.*

Vücudumdaki gerginliği atmam gerekiyordu. Ellerimi sallayıp bacaklarımı gevşetirken, maraton koşmaya hazırlanıyormuşum gibi görünüyordu. Ya da kavga etmeye. Kahretsin, çok gergindim. Nedenini bilmiyordum. Kafamın arkasında bir şey beni rahatsız ediyordu ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

"Gergin misin?" Isla'nın sesi biraz nefes nefeseydi. Tahminimce, benimkinden tamamen farklı bir nedenden dolayı gergindi. Dar bir kot pantolon ve karnının bir kısmını gösteren kısa yeşil bir süveter giymişti.

Bir çift topuklu ayakkabı giymişti ve muhteşem görünüyordu.

"Evet." Derin nefes al. Ver. Derin nefes al. Ver. "Hadi yapalım şunu."

O başını salladı ve ben çantamdan boş silahı çıkardım. Tanrım, umarım bu ters tepmez. Isla'nın bu olaydan zarar görmeden çıkması gerekiyordu. Bu süreçte seks yaparsa, bu bir bonus olurdu.

Bu onun sözleri, benim değil.

Ben kimdim ki tartışacaktım? Marchetti iyi bir yatak arkadaşıysa, bunu hak etmişti.

"Tamam, bunu beline dayayacağım," diye fısıldadım. "Umarım, içeri girene kadar korumaları bir şey fark etmez."

"Onun hiçbir koruması yok," diye fısıldadı.

Gerildim, kafam karışmıştı. Yeraltı dünyasında herkesin korumaları vardı. Tamamen korumasız olmak duyulmamış bir şeydi. "Emin misin?"

Kız başını salladı. "Evet, daha önce buraya gelmişim. Korumalar yoktu."

Tuhaf.

"Tamam o zaman. Bu kolay olmalı."

İkimiz saklandığımız köşeyi döndük, boş caddeyi geçip demir kapıya doğru yürüdük. Tabii ki bizi bekleyen hiçbir gardiyan yoktu. Hâlâ bir tuzak olduğu hissini atamıyordum. Demir kapıyı hafif bir gıcırta ile açan Isla, ben arkasında ilerlerken yürümeye devam etti.

Onun önümde olmasını hiç istemiyordum. Bu onu daha kolay bir hedef haline getiriyordu. Ama o ısrar etti. Onun sözleriyle, "Eğer senin esiranim, arkada olamam," dedi, bu yüzden sonunda bu pozisyonda karar kıldık.

Maun kapının önündeydi ve o kapıyı iki eliyle iterek açtı.

"Kapıyı çalmıyor muyuz, zil çalmıyor muyuz?" diye fısıldayarak sorumu mırıldandım.

Dudaklarını zar zor hareket ettirdi. "İçeri girin dedi. Bana güvenin." Ona güvendim. Marchetti'ye güvenmedim.

Muhteşem bir şekilde tasarlanmış bir fuayeye girdik. Kristal avize parılıyordu. Mermer zeminlerde melek desenleri vardı. Bej renkli duvarlarda yüzyıllar öncesine ait değerli sanat eserleri asılıydı.

Tanrım!

Bu adamı soymak için fuayeyi geçmenize gerek yoktu ve adamın korumaları bile yoktu. Marchetti'de temel bir sorun vardı. Bundan emindim.

O merdivenlere doğru yürümeye başladı ve ben gerildim. "Lütfen bana yatak odasına gitmeni söylediğini söyleme."

O hafif bir inilti çıkardı ve ben boynunun arkası kızarıırken büyülenmiş gibi onu izledim. Tanrım, onun ve Marchetti'nin ne yaptığını bilmek istemediğimi düşündüm. Onu kendi ellerimle öldürebilirdim. Evet, o çok seksi ve ciddi bir baba havası vardı, ama Isla onun için çok gençti.

Lanet olsun! Silahıma onun için mermi yüklemeliydim. Siktir, siktir, siktir!

Merdivenleri çıktık, topuklarımız beyaz mermer zeminde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Nefeslerimiz topuklarımızın yankısıyla karışarak evin her yerine yayılıyordu.

İkimiz de gergindik. Sırtımdan ter damlıyordu ve elim titriyordu, silahı baldızımın sırtına dayamıştım. Sasha'nın bana öğrettiği nefes tekniğini uygulayarak sakinleşmeye çalıştım. Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

Bu tamamen saçmalıktı.

Sadece adrenalinimi artırdı. Kulaklarım çınılıyordu. Stresim bir kat daha arttı. Bu bebeklerim için iyi olamazdı.

"Biraz daha dayan, bebeklerim," diye fısıldadım. "Sonra her şey bitecek."

"İkizlerle mi konuşuyorsun?" diye sordu Isla inanamayan bir sesle. "Evet."

"Şimdi mi?" diye fısıldadı. "Otelden ayrılmadan önce yapamazdın mı?"

"O zaman o kadar gergin değildim." Derin nefesler. Derin nefesler. "Güvende olduklarını bilmelerini istiyorum."

"Enrico onlara zarar vermez," diye yumuşak bir sesle güvence verdi, tam da birinci katın üstüne ulaştığımız sırada. "Ya da sana. Eğer denerse, onu öldürürüm."

Gözlerimi devirdim. "Isla, beni korkutuyorsun."

Bana karanlık bir bakış attı. "O kadar masum değilim," dedi.

Biliyordum. Gardını indirdiği anlarda bu ortaya çıkıyordu. Ama onun kendisini rahatsız eden şeyi sevdiğini sanmıyordum. Kalbinde ağır bir yük olarak duran bu sırrı.

"Hiçbirimiz masum değiliz," dedim ona yumuşak bir sesle. "Hepimiz hata yaparız ve işleri batırırız. Ama hayatımıza devam ederiz, elimizden gelenin en iyisini yaparız ve hatalarımızla barışıyoruz. Ben de bu yüzden bunu yapıyorum."

Bana düşünceli bir bakış attı, ikimizin de adımları sendeledi. Ona çok daha fazlasını söylemek istedim, ama doğru an değildi. Ona, içinde sakladığı her ne varsa, ona yardım edebileceğimi garanti etmem gerekiyordu. Kardeşi ona yardım edebilirdi. Ne olursa olsun, o bizim ailemizden olacaktı.

Ama hiç fırsatım olmadı.

"İtiraf etmeliyim ki, ikinizin burada olmasını beklemiyordum." Derin bir ses bizi korkuttu ve ödümüzü kopardı. Kalbim deli gibi atmaya başladı ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

Sırtımı dikleştirip nefesimi dengeledikten sonra, silahın namlusunu Isla'nın sırtına dayadım. Sertçe değil, ama sırtında bastıracağımı hissedecek kadar. Beklediğim gibi, sanki tüm gücümle onu itmişim gibi, öne doğru sendeledi.

"Ah," diye inledi ve ben de yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Marchetti'nin gözleri gece yarısı fırtınası gibi karardı ve boynumdan bir ürperti geçti. Tehditkar bir adım attığında kalbim durdu. Gözümü kırpmadan onun silahı bana doğrultuldu.

Aniden, Marchetti'nin neden korumalara ihtiyacı olmadığını anladım. Kendisini tehdit eden herkesi kolayca öldürebilirdi. Ve bunu hiç düşünmeden yapacağına hayatım üzerine bahse girerdim.

Yutkundum. Belki de bu planı biraz daha düşünmeliydik.

"Yapmazdım," dedim soğukkanlılıkla. Neyse ki sesim içimdeki kargaşayı yansıtmıyordu. "Isla'nın bağırsaklarının beyaz mermerin üzerine dağılmasını görmek istemiyorsan tabii."

Sasha çok gurur duyardı.

Hareketleri durdu, yüzünde bir şey belirdi. Çok kısa bir anlık bir şeydi ama ben gördüm. Bu adam Isla'ya aşıktı. İyi, belki de buradan sağ salım çıkabiliriz.

"Ne istiyorsun, Tatiana?" Sesi, tenime çarpan soğuk bir kırbaç gibiydi.

Omuzlarımı dik tutarak gözlerine baktım. Ondan korkmuyordum. Yeterince sessizce fısıldarsam, o hissi verebilirdim.

"Kocamı öldürdüğünde peşine düşeceğimi söylemiştim," dedim sertçe. "İşte buradayım."

Marchetti rahatsız görünmüyordu. Soğuk ve acımasız bir gülümsemeyle, "Ama kocan hayatta. Hatta, az önce Paris'e indi. Tahminimce buraya geliyor," dedi.

Fırtınanın Illias'ı uzak tutmayacağını bilmeliydim. Şatodan ayrıldığımızdan beri şiddetli kar fırtınası Rusya'yı vurdu. Açıkçası, daha önce gelmemesine şaşırdım.

"O zaman bunu halletmek için çok az vaktimiz var demektir," dedim, silahı Isla'nın sırtına dayayarak. "Kıpırdama bile," diye uyardım onu, ona sert bir bakış atarak.

Yeşil gözleri mizahla parladı ama hemen kendini topladı. Kahretsin, bu durumdan çok fazla zevk alıyordu.

"Şimdi, Marchetti, bu zeminde senin kanını ya da Isla'nın lekesini görmek istemiyorsan, bana bazı cevaplar vereceksin," diye başladım, tüm endişemi cesaretimin arkasına saklayarak. Başarana kadar numara yap. Sasha bana hep böyle derdi. Aslında "Seni kurtarmaya gelene kadar numara yap" derdi, ama kardeşimin beni bu durumdan kurtarabileceğini sanmıyordum.

"Sen soğukkanlı bir katil misin?" diye sordu Marchetti.

Omuz silktim. "Nikolaev'ler öyle değil mi?" diye kendi soruyla cevap verdim. "Sen ve birlikte çalıştığın adamlar gibi, değil mi?"

Silahını kaldırdı. Silahım dolu olsaydı buna kızardım, ama bunun yerine rahatladım. Boş bir silahla onu vuramazdım. Ellerini ceplerine soktu ve duvara yaslanarak sıkılmış bir iş adamı gibi görünüyordu.

"Erkekler mi?" diye sordu. "Ne erkekleri?"

Gözlerimi ona dikip baktım. Erkekler her zaman kadınlardan çok daha akıllı olduklarını düşünürlerdi, ama benim bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu. Illias buraya gelmek üzereyken olmazdı.

"Adamların umurumda değil," diye tükürdüm, ona dik dik bakarak. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir sürü şey oldu," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Biraz daha açık olman gerekecek."

Sinirlenerek gözlerimi kısarak baktım. "Onu neden öldürdün?"

Kalbim sıkıştı ve sesim hafifçe titredi. Bunu düşünmek hala çok acı vericiydi. Adrian'ı beş yaşımdan beri tanıyordum. Belki doğru sevgililer değildik ama önceden arkadaştık. Yirmi yıldan fazla bir süredir!

Isla'nın yüzünde şefkat belirdi. Onu bu olayda masum kılan da tam olarak buydu. İyi bir kalbi vardı. Başkalarını önemsiyordu. Onlar için savaşıyordu. Onları savunuyordu. Onlara yardım ediyordu.

"Onu öldürme listesine koymak için ne yapmıştı?" diye sordum.

Beni inceledi, o karanlık ifade bana Illias'ı hatırlattı. Bu iki adamın ya sert düşmanlar ya da isteksiz dostlar olduğunu görebiliyordum. Bugününden sonra ne olacaklarını merak ettim, çünkü Marchetti'nin Isla'ya bakışından, adamın onu elinde tutacağı anlaşıyordu.

Bunun hakkında ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyordum. Sanırım o mutluysa, ben de mutluydum. Yine de, onun karanlığının onu tamamen yutacağı korkusunu bir türlü atamıyordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu Marchetti, beni Isla'nın iyiliği için duyduğum endişeden kurtardı.

"Bu yüzden buradayım," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

"Peki." Elini uzattı. "Lütfen, girin."

"Yatak odana girmeyeceğim," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Buraya senin fantezilerini gerçekleştirmek için gelmedim. Cevaplar için buradayım."

Alaycı bir nefes verdi. "Konstantin'in sana neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamaya başlıyorum."

Onun yorumunu görmezden gelmeyi tercih ettim. Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Marchetti'nin gözleri Isla'ya kaydı, gözlerinde karanlık ve şiddetli bir şey parladı. Bana geri döndüğünde ifadesi hafif bir ilgisizliğe dönüştü.

"Son şansın, Tatiana," dedi, sesi buz gibi soğuktu. "Bazı şeyler geçmişte kalmalı."

Ona karanlık bir bakış attım. "Söyle de yolumuza devam edelim." "Biz" dediğim halde, buradan tek başıma ayrılacağımı biliyordum.

"Peki, istediğin gibi olsun," dedi, bu konuşmadan galip çıkacağını bildiğini gösteren bir tonla.

Cevabı beklerken nefesimi tutarak kalbim güm güm atıyordu. Adrian'ın idamını emretti. Illias Adrian'ın ölmesini istiyordu, ama

beni savundu. Nedenini bilmem gerekiyordu. Adrian ne kadar kötü bir şey yapmıştı?

İçimde bir yerlerde cevabı bildiğimden korkuyordum. Sadece birinin bunu yüksek sesle söylemesine ihtiyacım vardı.

YİRMİ SEKİZ

KONSTANTIN

Öfke midemin derinliklerinde yanıyordu.

Araba trafiğe karşı mücadele ederek bizi şehre götürürken, koltuğumun kenarında oturuyordum. Ekranımda Tatiana, Marchetti'nin evinde görünüyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Tatiana benim ne kadar çılgın olabileceğimi bilmiyordu. Onun söz konusu olduğunda, tüm kurallarım çöpe gidiyordu. Kontrolüm yoktu. Marchetti beni kazıklayıp onun tek bir saç teline bile dokunursa, Omertà da yok olacaktı.

"Taşınıyor mu?" diye sordu Boris. Cevap vermedim, sadece telefonumun ekranında karımı temsil eden küçük mavi noktanın yanıp sönmesini izledim. "O akıllı bir kadın. Muhtemelen o geceyi hatırladı ve doğrudan Marchetti'ye gidip cevap istedi."

Ona karanlık bir bakış attım, sonra dikkatimi tekrar ekrana verdim. Sanki beni ona bağlayan o küçük mavi nokta kaybolacakmış gibi korkmuşum gibi. Marchetti onu almaya karar verirse, alacaktı.

Ve ben de onun hakkındaki tüm kirli bilgileri Interpol, CIA, FBI, DEA'ya gönderirdim. Yeraltı dünyasının varlığını durdurmak isteyen her türlü kuruma.

Görünüşe göre Boris bugün sessiz kalamıyordu. "Nikita şehirde. Sen sakinleşene kadar onu almasına izin ver."

Daralmış bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu.

"Neden şehirde?" diye sordum. "Geride kalacağını söylemişti."

Boris omuz silkti. "Şehirde ailesi olduğunu ve ticari bir uçağa bindiğini söyledi." Yüzünü buruşturdu. "Neden bizimle gelmediğini anlamadım

bize katılmaması mantıklı gelmiyordu, ama..."

Bir şeyler tutarsızdı. Nikita'nın ailesi yoktu. Babam onu bu yüzden işe almıştı. Ben de bu yüzden onu tutmuştum.

Parmaklarımla uyluğuma giderek daha hızlı vurmaya başladım, sonra kafamda bir düşünce oluşunca donakaldım. Boris'e döndüğümde, bu fikir kafamda o kadar netti ki, daha önce aklıma gelmediğine inanamıyordum.

"Kalenin yedek sunucusunu çıkar." Bana sorgulayan bir bakış attığında, devam ettim, "Evet, evin sadece bir köşesini kapsıyor." Bu yüzden onu kullanmayı bırakmıştık. Çok fazla kör nokta vardı ve yazılım eskimişti. Ama güncellenmiş yazılımda olmayan bir özelliği vardı.

Eski arka kapının kapsaması.

"Birini evimize gizlice sokmak isteseydim, o eski kapıyı kullanırdım," dedi Boris, düşüncelerimi okumuş gibi.

Boris yedek sunucudan görüntüleri geri getiriyordu. "Silinmiş," diye mırıldandı ve gözlerimi bana dikti. Bu, işin içeriden yapıldığını doğruluyordu. O sunucuyu çok fazla kişi bilmiyordu.

"O taraftan kamu gözetleme kameralarını takip et ve şehre doğru ilerle."

İki dakika sürdü. Tanıdık kıyafetler. Tanıdık vücut yapısı. İki Yakuza üyesi ona katılarak el sıkıştı.

"Nikita mı?" Boris'in sesinde şok vardı. Uzun zamandır buradaydı. Ona hiç iki kez soru sormamıştım. "Bizi mi ihanet etti?"

"Evet." Sesim soğuktu. "Asıl soru neden olduğu."

Boris'in kaşları çatıldı. "Belki bu aile..."

"Aile ağacını araştır," diye emrettim, parmaklarımı uyluğuma vurarak. "Kan örneği var mı?" O başını salladı. Tüm adamlarımın kan örneği vermesi gerekiyordu. Boris ve Nikita en uzun süredir benimle çalıştıkları için kan örnekleri hiç incelenmemişti. Sadece örnekleri alıp saklamıştık. Tatiana'nın sözlerini hatırlayarak, işaret parmağımı uyluğuma koyup hareketsiz kaldım. O resim. "Adamımız Adrian'ın kan örneğiyle karşılaştırsın."

O da talebi gönderdi. Telefon çaldı, talebin işleme alındığını işaret ediyordu. Gergin bir sessizlik içinde beş dakika geçti, sonra telefon tekrar çaldı.

"Seni aramasını istiyor," mesajını okudu.

Telefonumu çıkardım. Yaşlı adam iki kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Da?"

Hemen konuya girdim. "Cevaplara ihtiyacım var."

"Bu konuda babana çok benziyorsun," diye kuru bir şekilde karşılık verdi. "Hemen sadede geliyorsun."

Kaybedecek vaktim yoktu. "Şimdi," diye dişlerimi sıktım. "Ne biliyorsun?"

"Hoşuna gitmeyecek," diye başladı. Bu, bir konuşmaya başlamak için hiç de iyi bir yol değildi. Dişlerimi sıkarak öfkemi bastırdım. "Nikita ve Adrian akraba. Otozomal DNA testi yaptım. Biyolojik olarak birinci dereceden kuzenler ve yaklaşık %12,5 oranında DNA'ları aynı. Anne tarafından." *Orospu çocuğu*. Onu ele geçirdiğimde, bu haini çıplak ellerimle boğazlayacağım.

"Dahası var," diye ekledi, sesi neredeyse korku dolu. Eminim yaşlı adam binlerce kilometre uzakta olduğu için mutluydu.

"Ne?" diye bağırdım.

İki saniye sessizlik oldu. "Adrian Morozov ile aynı DNA'ya sahipsin." Tatiana'nın bana bahsettiği resim zihnimde canlandı, ama bir düşünce bile oluşturmamadan, onun sonraki sözleri Tatiana'nın şüphelerini doğruladı. "DNA'nın %25'i onunla aynı, bu da sizi üvey kardeş yapar."

Telefonuma bakarak görüşmeyi sonlandırdım. Soğukkanlılığım kaybolmuş, tam bir öfkeye dönüşmeye hazırды.

"Nikita ve Adrian'ın aile ağacının tam dosyasını getirin," diye emrettim. Boris başını salladı ve hemen işe koyuldu.

Yumruğumu sıktım, Adrian'ı hayatta tutup cevapları ondan zorla öğrenmek istedim. Bana tüm hikayeyi anlatabilecek tek bir kişi kalmıştı. Onu işkence etmek zorunda kalsam bile.

Gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti.

YİRMİ DOKUZ

TATIANA

Korkak olmadığımı düşünmek istiyorum.

Ama o anda, içimde bir çatışma yaşandı. Gerçeği öğrenmek mi, öğrenmemek mi?

Bir parçam bu cehalet halinde kalmak istiyordu. Kafamdaki sesler bunun geri dönüşü olmayacağını söylüyordu. Ancak, en büyük ağabeyim bana asla geri adım atmamayı öğretti. Gerçeğe gözlerimizi kapatmanın sonunda bize yardım etmekten çok zarar vereceğini söyledi. Sonuçta, bu yüzden Isabella ile beş yılını kaybetmişti. Annemize körü körüne güvenmiş ve bu onu mahvetmişti.

Bu, güvensiz Nikolaev doğamıza bir başka ihanet daha eklemişti.

Tüylerim diken diken oldu. O kazanın görüntüleri zihnimde canlandı.

Onu öldür.

Hayatımın gidişatını değiştiren iki küçük kelime.

Ya da belki de Adrian ile tanıştığım anda, onun çardaktaki adam olduğuna inanarak hayatım farklı bir yöne sapmıştı.

Marchetti'nin keskin elmacık kemiklerinin üzerindeki gölgeler ona karanlık, ölümcül bir hava veriyordu. Neredeyse öfkeli bir tanrıyı hatırlatıyordu bana.

Ama ben cevaplar için gelmiştim. Gerçek, yalanlar kadar acı verici olacaktı, ama ben bunun üstesinden gelirdim. Bunu biliyordum.

"Neden ölmesi gerektiğini söyle bana," diye hırıltılı bir sesle sordum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Ellerim titriyordu. *Korkuydu*, fark ettim. Korkuyordum. Artık kaybedecek daha çok şeyim vardı.

"O bizim örgütümüzü hedef aldı," diye karşılık verdi. "Hangi örgüt?"

Gözleri, hareketsiz duran ve ona bakan Isla'ya kaydı. Gözlerinde bir anlık korku belirdi ve aniden bir hata yaptığımı düşündüm. Onu, kurtulamayacağı bir şeye mi sürükledim?

"Omertà'nın Dikenleri." *Çok geç.* Marchetti'nin dudaklarından bu üç kelime çıktığı anda çok geç olduğunu anladım. "Ve farkında olmadan seni de bu işe bulaştırdı."

Bir çığlık. Benim değil, Isla'nın çığlığı odayı doldurdu ve yüzü soldu, gözleri hiç görmediğim kadar koyu göründü.

"Neden?" diye sordum, ruhumun derinliklerinden çirkin bir şey yükselirken. Zihnimde görüntüler canlandı. Adrian'la ilk tanıştığım an. *Hey, ufaklık.* Saklambaç oynarken. *Neden ağlıyorsun, ufaklık?* Okulda zorbalara karşı tavrını. *Ağlama, ufaklık. Erkekler gözyaşlarına değmez.*

Bu durum da geçerli miydi? Belki Adrian başından beri bu sonuca varacağımızı biliyordu, bu yüzden o sözleri hatırlamamı sağlamıştı. Gözlerim yaşlarla doldu. Acıttılar, akmak istiyorlardı. Alt dudağımı ısırdım, hıçkırıklarla boğuluyordum.

Asla onlara nasıl hissettiğini gösterme. Bunlar Sasha'nın sözleriydi. Adrian'ın değil.

"Konstantin'leri, ailesini öldürdükleri için intikam almak için seni kullandı." Bir başka nefes kesici ses. Kimin sesiydi? Her şey bulanıklaşmıştı. Kulaklarım çınlıyordu. Marchetti'nin sesi çok uzak geliyordu. "Ailesini kaybetmekten onları ve örgütü sorumlu tuttu. Adrian'ın babası, benim babamın bahçıvanıydı. New Orleans'a yaptığı seyahatte onu da yanında götürdü. Botanik okuması için. Adrian'ın annesiyle orada tanıştı."

Yutkundum. "Illias'ın annesi." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti, ama sözlerim odada kilisede yankılanır gibi yayıldı.

Kaşlarını çattı. "Illias'ın annesi mi?"

Elimi salladım. "Boş ver."

Beni merakla inceledi, konuyu bırakmak istemiyordu. "Illias'ın annesinin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarım inceldi. Bu teoriyi destekleyecek bir kanıtım yoktu. Geride bıraktığı resim pek bir kanıt sayılmazdı.

"Hikayeni bitir." Bu benim sesim miydi?

Marchetti şaşırtıcı bir şekilde başını salladı.

"Her neyse, bahçıvanın bir çocuğu oldu ve babamın yanında çalışmayı bıraktı. Yıllar sonra, Illias'ın annesiyle kaçmaya çalıştı. Kadın yaşlı Pakhan'ı terk edip ikizleri alıp Adrian'ın babasıyla birlikte saklanmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Yakalandılar ve yerinde infaz edildiler."

Otopark. Hıçkırarak ağlamaya başladım, ama burada dağılmamaya kararlıydım. Şimdi değil. Onun önünde değil. Dudaklarımı sıkıca kapattım, titremelerini ve pişman olacağım bir ses çıkarmalarını önlemek için. Zayıflık göstermeyecektim.

"Yani Adrian, babasının ölümünün intikamı için hepinizi hedef mi aldı?" Isla benim için sordu. Sesi küçüktü. Gözleri güneşte zümrüt gibi parlıyordu. Ama onlar dökülmemiş gözyaşlarıydı. Marchetti başını salladı. "Nasıl?"

Bana neyin yüklendiğini bilmem gerekiyordu. Beni nasıl kullandığını bilmem gerekiyordu. Onun için ne kadar önemsiz olduğumu bilmem gerekiyordu.

"Bizi mahvedecek bilgileri araştırıyordu." Kardeşlerimin videoları zihnimde canlandı. Adrian'ın dizüstü bilgisayarında sakladığı diğer birçok erkeğin videoları da.

Kafamı salladım. "O dizüstü bilgisayardaki videoları izledim." Acı gözyaşları gözlerimden süzülüp yanaklarımdan aşağı aktı.

Dudaklarımda, dilimde tadını alabiliyordum. "Kardeşlerim hakkında bilgileri vardı. Diğer erkekler hakkında. Ama senin hakkında hiçbir şey yoktu. Ya da Konstantinler hakkında. Yakuza hakkında bile."

Yüzünde bir anlık pişmanlık gördüğümü sandım, ama hemen kayboldu. "Çipte var."

Lanet olası çip. Her zaman o lanet olası çip.

"Çip nerede?" diye sordum, dilimde o aptal gözyaşlarının tadını alarak.

Alaycı bir nefes verdi, soğuk tavırları korkutucuydu. "Hepimiz *senin* bize söyleyebileceğini umuyorduk."

Demek onda yoktu. Illias'ta yoktu. Bende yoktu. O zaman kimdeydi?

"Yakuza," diye mırıldandım. "Belki..."

O başını sallayınca sözümü kesip sustum. "Eğer onlarda olsaydı, tüm bölgelerimizi talep edip seni kovalamaktan vazgeçerlerdi. Onlarda da yok."

Artık Isla'nın sırtına silah dayamanın bir anlamı kalmamıştı, bu yüzden kolumu indirdim ve vücudumun yanına bıraktım.

Omuzlarımı düşürerek iç geçirdim ve onun bakışlarına karşılık verdim. "O çipte ne var?"

O başını salladı. "Gerçekten ailemi yok edebilecek bir bilgiyi sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ailesini mahvetmek. Illias ailesini mahvetmek. Adrian meşguldü.

"Illias'ı mahvedecek ne var orada?" diye sordu Isla ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kafamı salladım. *Hayır, hayır, hayır.* Ama bir kelime bile söylemeden ya da Marchetti'ye cevap vermemesi için yalvarmadan önce, gerçek çoktan ortaya çıkmıştı.

"Diğer şeylerin yanı sıra, Illias'ın anneni öldürdüğü video."

Kulakları sağır eden bir sessizlik. Kalbimin gümbürtüsü.

Ruhumun acısı. İhanet. Benim. Illias'ın. Bizim.

"Biliyordun." Bu bir soru değil, açık bir ifadeydi. Benim ihanetim onu derinden yaralamıştı. Boğazım düğümlendi. Silahın kabzasını sıktım, kalbim pişmanlıkla burkuldu. Ona söylemeliydim, ama bu benim anlatmam gereken bir hikaye değildi.

O anda, her zaman Illias'ı seçeceğimi anladım. Doğru ya da yanlış, her zaman onun tarafında olacaktım. Yalnız kaldığımızda ona fikrimi söyleyecektim ama.

"Isla..." Sesim kısıldı.

"Bana neden söylemedin?" diye sordu, sesinde açıkça suçlama vardı. "Bizim..." Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Kız kardeş. Aile.

"Öyleyiz," dedim, duygularım boğazımı düğümlledi. O benim yanımda durdu, kaçırılmama izin verdi. Hatta Marchetti'ye ulaşmama yardım etti.

Ve ben onu ihanet ettim.

Omuzlarımı düzelterek, onun bakışlarını karşıladım. Onu kısa bir süredir tanıyordum, ama onu seviyordum ve ona değer veriyordum. Bunu kasten yaptığımı düşünmesine izin veremezdim. Onu incitmek için.

"Sana hikayeni veremem. Onu anlatması gereken kişi kardeşin. Ama sana benim hikayemi anlatacağım." Boğazımdaki yumru büyüdü, beni boğdu ve her kelimemi bozdu. "Son aylarda bir video buldum..."

kocamın eşyalarını karıştırırken kendi annemi gördüm. Onun intihar ettiğini biliyordum." Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. "Bilmediğim şey, onun beni de öldüreceği idi. Babamın onu sevmediği için intikam almak için. On yaşındaki çılgın kardeşim Sasha beni ondan kurtardı ve hayatımı kurtardı."

Isla'nın dudakları titriyordu ve onun acısını dindirmek için her şeyi yapardım. Artık gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu. İstesem de durduramazdım. "Kardeşlerim hala bu gerçeği öğrendiğimi bilmiyorlar. Ve bilmelerini de istemiyorum. Sonunda mutlular. Bunu hak ettiler ve son istediğim şey anneme daha fazla güç vermek. Yaptığı onca şeyden sonra."

Isla'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona ulaşamamıştım. Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Bana söylemeliydi."

En kötüsü, buna karşı çıkamadım bile.

"Üzgünüm." Elimde kalan tek şey buydu. "Otele geri dönelim. Eminim şu anda bizi orada bekliyordur, ona bir açıklama yapmasını isteyelim."

Kız başını salladı. "Hayır, arkadaşımın evinde kalacağım."

"Sanmıyorum." Marchetti'nin sesi ikimizin de dikkatini ona çevirdi. Isla'ya silah doğrultmuştu. İkimizin de gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Seni vurmadan önce o silahı indir."

Ama sonra hatırladım. Silahım dolu değildi. Kahretsin!

Bana soğuk bir gülümseme attı. "Sen hareket etmeden önce, o ölmüş olacak."

Tanrım! Onu yanlış mı anlamıştım? Gözlerim Isla'ya kaydı, sonra tekrar Marchetti'ye, ama sonunda yine Isla'da kaldı.

"Ben... ben iyiyim," diye güvence verdi.

"Hayır, değilsin," diye tersledim. "O psikopat baba seni silahla tehdit ediyor." Gözlerimi ona dikip, ölümcül bakışlar attım.

"Komik," dedi Marchetti, hiç de eğlenmemiş gibi.

Isla elini salladı. "Artık alıştım." Gözlerimi kırptım. Burada ne haltlar dönüyordu? "Tatiana, git kardeşimi getir. Tamam mı?"

Gözlerim Marchetti'ye kaydı, ama onu okumak imkansızdı. Yüzündeki ifade granit gibiydi. Şaka yapmıyor gibi görünüyordu.

"Ona tek bir çizik bile atarsan, Adrian'ın sana yapmak istediği şey, benim sana yapacağım şeyin yanında sönük kalır," diye uyarıda bulundum.

"Gerçekten mi?" diye sordu, eğlenerek. "Illias ile evlendiğine göre, sen de bizim örgütün bir parçasısın. Bu da demek oluyor ki, Omertà'nın çıkarlarını korumakla yükümlüsün. Seninle evlendiğinde, herkese senin sınırların ötesinde olduğunu ve bizim korumamız altında olduğunu işaret etti."

Ha? Bana bu çok saçma geldi. Burada kendimi hiç rahat hissetmediğim çok açıktı, ama bunu ona gösterirsem yazıklar olsun bana.

"Bakın, o bunu söylemedi," dedim, sesimi sıkılmış gibi tutarak. "Ve ben 'birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için' türünden biri değilim, biliyorsunuz. Bu tür şeyler hiç bana göre olmadı, şimdi de olmayacak. Ayrıca, bu sizin örgütünüzün koruması altında olmak anlamına geliyorsa, lütfen onu benden uzak tutun."

Alaycı bir nefes verdi. Sinirlerini bozuyordum.

"Kocana git, Tatiana," dedi yavaşça. "Isla'yla ben ilgilenirim."

Kahretsin, bu pek iyi gelmedi. Enrico Marchetti, seksi baba statüsünü kaybetmişti. Sadece... baba statüsüne indirgenmişti. Kahretsin, bilmiyordum.

Gözlerim Isla'nınkilerle buluştu. Garip bir şekilde, korkmuş görünmüyordu.

"Hâlâ sana kızgıyım," diye mırıldandı. "Ama ben iyiyim. Sen git Illias'ı bul." Onu burada bırakmak aptalca geliyordu. Ama başka seçeneğim yoktu.

"Tatiana! Git. Hemen."

Isla'nın bu kadar otoriter olabileceğini bilmiyordum.

OTUZ

TATIANA

Marchetti'nin evinin önünde durdum, gitmeye tereddüt ettim.

Aklımda canlanan tüm pervasız görüntüler kalbimi çarptırıyordu. Sasha bu pisliğin kapısını kırıp içeri girip ateş etmeye başlayacaktı. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Ancak, Isla'yı yanlışlıkla vurmaktan korktuğum için tüm mermileri otel odasında bırakmışım.

Bu çok berbat.

Ve telefonum bile yoktu. Isla'nın kot cebindeydi. Lanet olsun! Belki Marchetti'yi kendim bitiririm. Seksi piç kurusu.

Bir el arkamdan kolumu tuttu ve ben içgüdüsel olarak onu çekmeye çalıştım. Keskin bir nesne kaburgalarımın saplandı.

"Bağırma yoksa seni deşerim." Kalın bir Rus aksanı. Kesinlikle Illias değildi. Kahretsin, az önce Isla'nın sırtına silah dayadım ve şimdi ne olacak... Sıra bende mi?

Yutkundum. "Kocam Pakhan ve beni tehdit etmeni hoş karşılamayacaktır."

"Umurumda değil."

Bugün kötü bir gündü. Paris. Felaketlerin şehri.

Silahımın şarjörünü boş bırakmış olmaktan kesinlikle pişman oldum. Aptalca, aptalca bir karardı. Eğer şarjörünü doldurmuş olsaydım, Marchetti'yi ve arkamdaki bu lanet olası aptalı öldürebilirdim.

Ama durumum çaresizdi.

Eski model bir Crown Victoria marka siyah araba önüme yanaştı ve Nikita arabadan atladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beynim yavaş çalışıyor olmalıydı çünkü rahatlamış bir şekilde haykırdım. "Nikita, bu adam..."

Cümlemi bitiremedim çünkü arkamdaki adam beni öne itti.

"Bin," diye tısladı Nikita, bakışları kararmıştı. Sonra silahını çekti.

Tanrım.

"Ne yapıyorsun? Illias kafanı koparacak."

Nikita acımasız, çarpık bir gülümsemeyle sırıttı. "Merak etme, sıradaki o olacak."

Ben başka bir şey söyleyemeden, arkamdaki adam beni öne itti ve keskin nesne sırtıma saplandı. "Arabaya bin."

Yapabileceğim en kötü şeydi. Arabaya bindiğimde kaçma şansım neredeyse sıfırdı. Adrenalinim yükseldi ve arkamdaki adama tüm gücümle dirsek attım. Ona tekme attım, sonra çığlık attım, herkese yardım istedim.

Adam bir dizi küfür etti ama beni tutuşu gevşemediyse de. Bagaj kapağı açıldı. Havaya kaldırıldım, bacaklarım arabanın şasisine dayandı.

"İmdat!" diye bağırdım ve ciğerlerim elverdiğince yüksek sesle çığlık attım.

Gücüm onu yakalayan adamın gücüyle kıyaslanamazdı. Beni yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek ileri götürdü ve bagaja itti.

"Biraz daha sorun çıkarırsan seni vururum."

Döndüm ama sesin kime ait olduğunu görebilmeden, bagajı kapattı ve karanlık çöktü. Boğuk sesler duydum, sonra kapıların çarpması, lastiklerin gıcırdaması ve hareket halindeydik.

Bagajın içinde kilitliydim. Lanet olası bir paket gibi. Ya da bir hayvan gibi. Paniklemenin yerine öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Bu saçmalıktan ve beni sürekli kaçıran bu Rus piçlerden bıkmıştım.

Tüm gücümle bagaja tekme attım. Tek yaptığım Louboutin ayakkabılarımın topuğunun kırılmasıydı. Bu beni gerçekten sinirlendirdi. Bir türlü şansım yaver gitmiyordu. Önce Adrian. Sonra lanet olası çip. Yakuza. Kaçırılmak ve sonra aniden evlenmek. Kelimenin tam anlamıyla.

Tanrım.

Bir kızın dayanabileceği kadar dayanmıştı.

Derin bir nefes alırken göğsüm inip kalktı. Gözlerim yanıyordu. Ellerimi karnımın altına götürdüm ve yumuşak bir sesle mırıldandım, "Sorun yok. Babam bizi kurtaracak."

Umarım. Sonra hemen kendimi düzelttim. *Bizi kurtaracak. Kurtarmazsa, Sasha amca kurtaracak.*

Buna inanmak zorundaydım. Zihnimin derinliklerinde, başka bir şey düşünmeye başlarsam kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Hazırlıklı olmalıydım, kaçmak için bir fırsat çıkarsa onu değerlendirmeliydim.

Ama bu lanet olası ayakkabılarla olmazdı. İç çekerek ayakkabılarımı çıkardım. Hazır olduğum kadar hazırdım. Bekledim, bekledim.

Aniden araba durdu ve ben gerildim. Bagaj açıldı ve parlak bir ışık gözlerimi kamaştırdı. Hızlıca düşündüm, ya da bu durumda sırt üstü düşünerek, adamın hayalarına doğru tekme attım. Adam eğildi ve ben bagajdan çıktım.

Bir adım atamadan, bir el bileğimi kavradı. Bacaklarım titredi ve neredeyse düşüyordum.

"Bırak beni," diye tısladım.

"Kes şunu yoksa seni bayılttırırım, Tatiana." O sesle donakaldım. O sesi tanıyordum.

Göğsüm parçalandı. Acı kalbimi ve ruhumu yakıp kavurdu. Hayır, bu olamazdı. Aklım bana oyun oynuyordu.

Yavaşça, sanki bir rüyadaymışçasına, arkamı döndüm ve ölen kocamla yüz yüze geldim.

"Merhaba karıcığım. Beni özledin mi?"

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra kapattım ve tekrar denedim. Sesimi bulamıyordum. Kelimeleri bulamıyordum.

Öfke ve üzüntü içimi kapladı ve kalıcı izler bırakacak pençelerle göğsüme saplandı.

"Beni gördüğüne sevinmediğini anlıyorum, *ufaklık.*"

"Adrian." Sesim tüm duygulardan yoksundu. Tıpkı bana bakan gözler gibi.

OTUZ BİR

KONSTANTIN

Marchetti'nin Paris'teki evinin önüne geldiğimde, onu ve adamlarını kaldırımında görünce bir terslik olduğunu anladım. Marchetti adamlarının yanında olmasını istemezdi.

Arabadan atladım, kapıyı arkamda açık bıraktım.

"Konstantin," dedi soğuk bir sesle.

"O nerede?" diye bağırdım, gözlerim eve kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Karım ve kardeşim nerede?"

Marchetti yüzünü buruşturdu, beni yeterince iyi tanıyordu ve karımın tek bir kılı bile zarar görse onunla savaşa gireceğimi biliyordu. Bunun açık bir zayıflık göstergesi olması ya da Omertà kurallarına aykırı olması umurumda değildi.

"Tatiana kaçırıldı," dedi. "Onu bagaja itilirken çığlık attığını duydum. Adamlarım ve ben buraya vardığımızda, araba çoktan uzaklaşmıştı."

Karımın tehlikede olduğu düşüncesi göğsümü sıkıştırdı ve midemi burktu. Gözlerindeki dehşeti hayal ettim ve anında beynim ve görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı.

Şiddetli ve yakıcı bir öfke içimi kapladı ve kendimi kaybettim. Kükreyerek, Marchetti'nin göğsüne çarptım ve yakasını tuttum.

"*Porca puttana!*" O da hiç vakit kaybetmeden Glock'unu şakağıma dayadı. "Lanet olası çılgın Rus."

"Sana deli ne demek gösteririm," diye bağırdım, silahımı kafasına doğrultup onu bir adım geri iterek. "Belki o zaman benim

uyarılarımı önemzersin."

"Kendine dikkat etsen iyi olur, Konstantin," diye tersledi. "Sınırı aşmadan önce sakinleş."

"Sakinleşmemi söyleme," diye bağırdım, kulaklarımda kan basıncı yükselirken onu şiddetle salladım. "Ve sınırı umursamıyorum." Marchetti'nin beni nasıl salladığını bilmiyordum, çılgına dönmüştüm, yoluma çıkan herkesi öldürmeye kararlıydım. "O hamile," diye bağırdım. "Tek yapman gereken, ben gelene kadar onu yanında tutmaktı."

Ellerimi saçlarıma daldırdım ve saç tellerini sertçe çektim. Onsuz bu lanet hayatı yaşayamazdım. Bebeklerimiz olmadan. Onu kaybetmek beni mahvederdi. Beni sonsuza dek yıkardı.

"Bir adamla onları takip ettirdim." Marchetti'nin sesi beynimdeki karmaşanın içinden geldi.

"Onu takip cihazında görüyoruz," dedi Boris mantıklı bir şekilde. "Onu bulabiliriz."

Nikita'yı parçalardım. Canlı canlı derisini yüzerdim. Sonra vücudundaki her kemiği kırardım.

Siktir!

"Başka bir şey daha var," dedi Marchetti, sesi soğukkanlıydı. Ben parçalanırken o hiç sarsılmamıştı. "Ya Adrian'ın ikizi var ya da o ölmedi."

Hareketsiz kaldım ve onun bakışlarına karşılık verdim. "Adrian mı? Emin misin?"

"Hayatım üzerine yemin ederim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Şimdi mantıklı geliyor. Videolar hiç durmadı. Tatiana göndermiyordu."

Beynimdeki sis yavaş yavaş dağılmaya başladı. Adrian hayattaydı. Karımı kaçırmıştı.

Takım elbisenin kollarını düzelttim ve manşetlerini düzelttim. Ellerim titriyordu, Tanrı aşkına. Adamları öldürdüm. Isla'nın annesini öldürdüm. Ellerim hiç titrememişti. Ama Tatiana'nın incinmiş olabileceği düşüncesi beni titretmişti.

"Nikita bir hain," dedim, sesim kısılmıştı. "Ve o Adrian'ın kuzeni."

"Siktir," diye mırıldandı Marchetti. "Bunu ne zamandır planlıyorlardı?"

Görünüşe göre çok uzun zamandır. Yıllardır. Muhtemelen on yıllardır. Lanet olsun, Nikita on yıllardır benim için çalışıyordu.

"Isla nerede?" diye sordum, kendimi toparlamaya çalışarak. "İçerideki güvenli odada kilitli."

Başımı salladım. Marchetti'nin evinde olmamalıydı, ama şu anda ona yardım edemezdim. Tek düşünebildiğim, Adrian'ın elinde olan karımdı.

Ya da belki de o böyle olmasını tercih ediyordur, diye fısıldadı zihnim. Öyle olsaydı, bagajda olmazdı. Tanrım, kendimi toplamam gerekiyordu. "Takip cihazı onu nerede gösteriyor?" diye Boris'e sertçe sordum.

Ekranı bana doğru çevirdi. "Orası özel havaalanı," dedim, bölgeyi tanıdım. "Pilota uçağı yakıtla doldurup hazır etmesini söyle. Onları takip edeceğiz."

Telefonum çaldı. Bilinmeyen arayan. Bir kez çaldı. İki kez. Üç kez.

Marchetti bana baktı. "Cevaplayacak mısın?"

Dördüncü çalınıştta cevap düğmesine bastım.

"Merhaba, kardeşim." Adrian'ın hırlayan sesi telefondan geldi. "Beni özledin mi?"

"Adrian," diye homurdandım. "Karım nerede?"

Kıkırdadı. "Yanımda oturuyor." Derin bir nefes aldı. "O da beni özlememiş gibi görünüyor. Kendimi çok ihanete uğramış hissediyorum."

"Yemin ederim," diye tısladım. "Ona zarar verirsen..."

"Beni tehdit edecek durumda değilsin," diye hırladı. "O da benim ailemle aynı sonla karşılaşacak. Göze göz, kardeşim."

Kalbim buz kesti. Onun ailesi. O geceyi sanki dünmüş gibi hatırladım. Onun babası. Benim annem. Meğer *bizim* annemizmiş.

Marchetti'nin bana attığı acıma dolu bakış dişlerimi gıcırdatmaya başladı. Onu geri kazanma şansımın çok az olduğunu biliyordu. Ne de olsa, karısını ve annesini bir kaçırmanın elinde kaybetmişti. Bu tür olayların nasıl sonuçlandığını ilk elden biliyordu. Onu Adrian kadar suçladım. Ona yumruk atmak, dövmek istedim.

Tatiana'yı içeride tutmadığı için onu morartana kadar dövdü.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye dişlerimi sıktım. "Onu bırak. Beni alabilirsin."

"Sanmıyorum," dedi Adrian yavaşça. "Bunu daha çok seviyorum. Onun videosunu görmek ister misin?" Alaycı sesi, görüşümü kırmızı bir sisle kapladı. Elimdeki cep telefonu, sıkı tutuşumdan dolayı çatırdayarak protesto etti. Sonra bip sesi çıkardı, gelen bir mesajın sinyalini verdi.

Mesajı açtım ve donakaldım. Karımın bir sandalyeye bağlı, yüzü gözyaşlarıyla kaplı ve gözleri

korkuyla dolu olduğunu gördüm. Bir Glock tabancası şakağına doğrultulmuştu, mavi gözlerindeki saf korku ruhumu parçalayan bir acı ile doldurdu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir acı göğsümde patladı. Bu, onun kaçtığını öğrendiğimde hissettiğim duyguyla kıyaslanamazdı. Ya da onu Adrian'a aşık ve son derece mutlu gördüğümde hissettiğim duyguyla. Bu duygu, ruhumu keskin bir bıçakla parçaladı ve kanatmaya başladı.

Onu yıllarca bekledikten sonra sonunda geri kazanmıştım. Ve şimdi onu kaybedebilirdim ve bu düşünce göğsümü her şeyden daha fazla sıkıştırıyordu. Kalp krizi böyle bir şey olmalıydı.

"Ne ekersen onu biçersin, küçük kardeş," dedi Adrian, kendinden memnun bir şekilde.

Adrian onu kullandı. Bana ulaşmak için onca yıl boyunca onu kullandı. Babamın sözleri aklımda yankılanmaya başladı. Adrian o gece ölmeliydi. Lanet olsun ona!

"Yemin ederim Adrian," diye başladım, içimde patlamaya hazır bir volkan olmasına rağmen sesim soğuk ve sakindi. "Ona zarar verersen seni bulurum. Tüm akrabalarını yakarım. New Orleans'taki teyzenle başlayarak. Aslında, adamlarımı çoktan onun peşine taktım. Tatiana'ya bir çizik bile atarsan, Nikita'nın annesi ölür."

Tüm akrabalarını bulacağımı düşünmemişti. Bağlantılarım aile ağaçlarını takip etmek ve bilgi toplamak konusunda çok titizdi. Dünya, ilk başta düşündüğümünden çok daha küçüktü. Ailesinin son üyelerini buldum ve şimdi karımı ve ailemi korumak için hepsini bu lanet gezegenden silecektim. Güvende.

Tık. Telefonu kapattı. Orospu çocuğu!

Nefesim o kadar sert çıkıyordu ki, nabzım kulaklarımda çınılıyordu. Her atışında beynimde "Onu kaybedemem" diye bağırıyordu. Yedi lanet yıl. Yedi yıl bekledim. Bu bizim zamanımızdı. O her zaman bana aitti.

"Nereye gittiklerini biliyorum." Kapıları hala açık olan arabaya doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Boris, onları takip etmeye devam et, ama genel yönlerinin Rusya olduğunu düşünüyorum. Aynı otopark."

O canlandı, şoföre emirleri vermeye ve pilota mesaj yazmaya başladı.

"Adamlarımdan birkaçını al," dedi Marchetti.

Reddetmek dilimin ucundaydı, ama Adrian'ın ne planladığını bilmiyordum. Daha fazla adam işime yarayabilirdi. Nikita hainlik yapmışsa, bana karşı çalışan başka adamlar da olabilirdi.

Boris ve ben birbirimize baktık. "Tamam," diye kabul ettim.

OTUZ İKİ

TATIANA

Büyürken tanıdığım Adrian artık yoktu. Gerçekten ölmüştü.

Onun yerine, zarar görmüş, acı dolu, nefret dolu bir adam vardı.

Bir uçaktaydık. Hem de lanet olası bir kargo uçağı ve yemin ederim, uçağın diğer tarafında bir köpeğin havladığını duyabiliyordum.

Uçağın alt güvertesi aydınlatılmıştı, bu yüzden biz yarı karanlıkta kalmıştık.

Gözlerimi Adrian'dan ayırmak istemiyordum, beynimin ve gözlerimin bana oyun oynadığından korkuyordum. Bakışlarım onun yüzüne kaydı, sonra tekrar bana doğrulttuğu silaha döndü. Yüzü tanıdıkta, ama ifadesini daha önce hiç görmemiştim. Yanağının bir kısmında yara izleri görebiliyordum, ama yüzünün o tarafını benden saklıyordu.

Yutkundum, onun ölümünden beri hissettiğim göğsümdeki o acı yavaşça geri dönüyordu.

"Nasıl hayattasın? Seni gördüm! Ölmüştün. Seni hayata döndürmeye çalıştım." Beynim bunu anlamakta zorlanıyordu.

Bir an için bana cevap vermeyeceğini sandım. Bana bakmıyordu, sanki zihni başka bir yerdeymiş gibi uzaklara bakıyordu. "Sen bunu anlamayacak kadar aptal olsan da Nikita benim hayatta olduğumu biliyordu. O geceki tüm o tiyatronla bana aslında bir iyilik yaptın.

Onları, başarılı olduklarına ikna etmeyi başardın. Ayrıca, araba patlamak üzereyken Nikita'nın beni oradan çekip çıkarması için onlara yeterince dikkatlerini dağıttın. Ama beni yeterince uzağa çekmedi," dedi acı bir şekilde. Bu adam kimdi? Onu gerçekten tanıyor muydum?

Kardeşlerim tanıyor muydu?

Bizi, beni, o kadar çok nefret ettiğini anlayamıyordum ki,

beni onun öldüğüne inandırarak terk edeceğini anlayamıyordum. Onun yasını tutuyordum. Beni kullanacağını.

"Seni sevdim," diye fısıldadım ve o anda bu sözlerin doğru olduğunu anladım. Onu *sevmiştim*. Belki de onun hayali, ama sevmiştim. Ancak, hepsi geçmiş zamandı. Sevmiştim, sevmiyorum. Açıkçası, o beni sevmiyordu çünkü akli başında hiç kimse sevdiği birine böyle bir şey yapmazdı.

Yüzünde bir duygu belirdi ama hemen gizledi. Bu adamı, hayatım boyunca tanıdığım gülümseyen ve alaycı Adrian ile bağdaştıramıyordum. Aynı yüze sahip iki farklı adam gibilerdi.

"Ne oldu, Adrian?" Boğazımda bir düğümle sordu. "Bizi nasıl bu kadar nefret edebildin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde güldü. "Sen ona ulaşmak için bir araçtın, hepsi bu."

"Gerçekten mi? Bunu bilmek çok rahatlatıcı," dedim, sesime duygularımı yansıtmamaya çalışarak. "Illias'a ulaşmak için bir araç olsaydım, neden kardeşlerimi hedef aldın?" Yüzünde şaşkınlık belirdi, ama cevap vermedi. "O videoları gördüm." Benden uzaklara bakmaya devam etti, beni görmezden geldi. Yirmi yıllık dostluk. Yirmi yıllık aşk. Hepsi çöpe gitti. "Bunu bilmeye hakkım yok mu sence?" Dudakları inceldi, ama ona ulaşabildiğime inanıyordum. "Kardeşlerim senin arkadaşların."

"Öyleydi," diye
tersledi. "Öyle," diye
düzelttim.

Arkasını döndü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana öfkeyle baktı. "Öyleydi, Tatiana. Ben onların hedeflerine uygun davrandığım sürece benim arkadaşlarımdı. Kendi adaletim peşine düştüğüm anda, bana karşı birleşti."

İç geçirdim. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama kardeşlerime çok benziyordu. "Onlar her zaman küçük kız kardeşlerini seçerler," diye alay etti.

Kafamı salladım. "Beni bu şekilde kullanmak için benden çok nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadım.

Bakışlarında bir şey kırıldı ve göğsüm sıkıştı. Ondan nefret edemezdim. Olan biten her şeyi bilsem bile, ondan nefret edemezdim. Ama onu sevemiyordum da.

"Senden nefret etmedim," dedi sonunda. "O gece çardakta olanlara kadar."

"Çardak," diye mırıldandım.

"Bu gezegendeki tüm erkekler arasından Illias Konstantin'i seçtin," diye tükürdü. dedi.

"O gece onu seçmedim!" diye bağırdım. "O notun anlamı Senin için. O gece senin olduğunu düşündüm. Bunu *biliyorsun!*" Çenesi sıkıldı, ama ne kabul etti ne de inkar etti. Ama ikimiz de bunu inkar etmenin imkânsız olduğunu biliyorduk. Hatta ona, yıllar önce The Den of Sin'de onun olduğunu düşündüğümü bile söyledim. "Senin olmadığını biliyordun, ama yine de bu saçmalığı sürdürdün ve beni aptal yerine koydun."

"Bunu kendi lehime kullandım," dedi, sanki söylediklerimi duymamış gibi. "Kaçırmamam gereken bir fırsattı. Ben de planımı uygulamaya koydum."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Ne planı?" diye yorgun bir sesle sordum. Zamanından önce öleceksem, en azından her şeyi öğrenmiş olayım.

Adrian sandalyesine yaslandı ve bacaklarını uzattı. Hareket çok basitti, ama yıllardır izlediğim onun imza hareketiydi.

"Illias'ın kimliğini öğrenememesini sağladım," diye cevapladı. "O gece Washington D.C. bölgesindeki tüm güvenlik kameralarının kayıtlarını sildim, böylece seni bulamadı. Sana birkaç yıllık özgürlük kazandım." Şaşkınlıkla ona baktım. "Rica ederim," diye karşılık verdi ve ben onun gerçekten bana bir iyilik yaptığını düşündüğünden korktum. "Bu bana her şeyi ayarlamak için zaman kazandırdı."

Öfke damarlarımdan kaynıyordu ve her bir gözeneklerimden sıcaklık yayılıyordu. Alaycı bir şekilde güldüm. Adrian aklını kaçırmıştı.

"Bana birkaç yıl kazandırdın mı?" diye inanamadan sordum. "Ben daha yirmi yedi yaşındayım ve sen beni öldürmeyi planlıyorsun."

Sessiz kaldı, yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Bu, aileni geri getirmeyecek ki?" Onu ikna etmeye çalıştım.

"Geri getirmeyecek, ama onun hayatını cehenneme çevirecek," diye tısladı, bana öfkeyle bakarak.

Gözlerim yanıyordu. Öfke ve acı göğsümde karışmıştı. Nasıl bu noktaya geldik?

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu. "Seni gördüm..." Kuru dudaklarımı yaladım. Saatlerdir hiçbir şey yememiştım ve bu durum etkisini göstermeye başlamıştı. "Öldüğünü sandım."

Telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı. Cevap vermeyeceğini sandım ama birkaç dakika sonra konuşmaya başladı.

"Vücudumun yarısı yanmış." Gözlerim onun yaralı yanağına kaydı. Kalbim onun için acıdı. O kadar acı çekiyordu ve intikam arzusuna o kadar kapılmıştı ki, *bizi* bir kenara attı. Mutlu olma şansını. "Ateşin cildine değdiğinde nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım, boğazımdaki yumruyu yuttum. O gecenin dehşeti zihnimin ön saflarına hücum etti. Acı. Onu hayata döndürmek için çaresizce yaptığım girişimler. Aylarca beni ayakta tutacak bir şey arayışım.

Ve o tüm bu süre boyunca saklandı. Benden. Yarattığı düşmanlarından.

"Beni savunmasız ve açıkta bıraktın," dedim, sesimi sabit tutarak. Saldırı moduna geçmenin bana bir faydası olmazdı. "Yakuza özellikle bana ulaşmak için can atıyordu."

O güldü. "Evet, Omertà'yı yok etmek için her zaman hevesliydim. Tek sorun, geleneği sürdürmeleri, ama sadece kendi çıkarları için. O lanet aileleri ortadan kaldırmak yerine."

"Neden hepsinden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Bana öfkeyle baktı. "Önce, o yaşlı pislik Konstantin annemi kaçırdı, onu kendine almak için. Sonra babamı ve annemi öldürdü. Gözlerimin önünde. Hayatımı mahvetti. Ailemi öldürdü. Ne yapmalıydım? Onu bırakmalı mıydım?"

"Ama yaşlı adam öldü," dedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Ama mirası hala yaşıyor. Hepsi ölene kadar rahat etmeyeceğim."

Ne kadar çok nefret. Ne kadar çok yalan. Ne kadar çok acı.

Peki ne için? İkisi de kontrol edemediği bir şey için. İkisi de çocuktü. İkisi de acı çekti. İkisi de annelerini kaybetti. Illias'ın babasının yanında büyümek kolay değildi. Tanrı aşkına, Illias kendi babasını öldürdü.

"Bunu çok abartıyorsun, Adrian."

Ayağa fırladı ve bir saniye sonra yüzüme yaklaşmıştı. Yüzünde hiç bu kadar öfke ve nefret görmemiştim. Lisede beni her kurtardığında hayran olduğum o güzel yüz. Ne kadar itiraz etsem de bana her seferinde "cüce" dediği yüz.

"Çok ileri gittin!" diye bağırdı, sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Ailemin gözümün önünde öldürölüşünü gördüm. Her şeyimi kaybettim. HER ŞEYİMİ. Koruyucu ailem tarafından istismar edildim, dövüldüm ve aç bırakıldım. Ama sen bunu anlayamazsın, değil mi? Büyük kardeşlerinin koruduğu şımarık küçük prenses."

Korkudan kalbim hızla atıyordu, her atışında göğüs kafesimi çatlatıyordu. Karşımdaki adam sandığım kişi değildi. O olamazdı. Sonra kokusu burnuma geldi.

Gözlerimi kırptım, sonra ona şaşkın şaşkın baktım. Hatta eğilip derin bir nefes aldım. Hatırladığım gibi kokmuyordu. Narenciye ve sandal ağacı kokusu yoktu. Eski Adrian'ımın izi yoktu.

"Mutlu olabilirdik, Adrian," diye fısıldadım, kalbim güm güm atıyordu. "Dünyaya sahip olabilirdik. Ama sen bunun yerine intikamı seçtin. Bizim üzerimize intikamı."

Gözlerinde bir şey parçalandı. Belki sözlerim onu incitmişti. Belki onu kurtarmak için hâlâ bir şans vardı. Benim için değil. Bunun için çok geçti. Artık biz yoktuk. Ama kendisi için vardı.

Dünya, Nikolaevlar hakkında bir konuda yanılıyordu. Bizi dengesiz, biraz deli, hatta zalim sanıyorlardı. Ama bizim yumuşak kalplerimiz vardı. Çok fazla önemsiyorduk.

"Adrian, lütfen..."

Cümlemi bitiremedim. Beni sertçe itti ve ben kirli koltuğa düştüm.

"Çok geç," diye tükürdü, sonra sanki yanımda durmaya dayanamıyormuş gibi ayağa kalktı.

Acı içimi kapladı. Fiziksel bir acı değil, yara bandı ile geçiştirilemeyecek türden bir acıydı. Acı gerçek ve keskin bir acıydı. Alt dudağım titredi. Titreme ruhumu sarsıyordu.

"Seni uyarmıştım," diye homurdandı, sesi alçaktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne uyarısı? Beni karanlıkta bıraktın, hiçbir anlamı olmayan ipuçlarını takip ederek sendeleyerek ilerledim," diye suçladım onu.

"Memento Mori," diye Latince konuştu.

"Öleceğini unutma," diye İngilizceye çevirdim, kalbim yeniden parçalandı. Bu sefer onun için değil, benim için. İhanet için. Trajedimiz için.

"Çok geç, Tatiana," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Kafamı salladım. Çok geç olamazdı. Bir geleceğim vardı, düşünmem gereken bebeklerim vardı. Ama ona hamileliğimi söylemek istemedim. Bu onu daha da kızdırır mıydı, yoksa bana acır mıydı, bilmiyordum.

"Hayır, asla çok geç olmaz," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Vücudum mahvoldu, ufaklık," diye mırıldandı, eski Adrian'ı bir an için görmemi sağladı. Yorumumu yanlış anladı, onunla bir şans daha istediğimi sandı. İstemiyordum. Ama onu düzeltmedim. Ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ceketini geniş omuzlarından kaydırarak.

Gerildim. Ne yapıyordu? Onunla yatmayacaktım. Bunun zamanı çoktan geçmişti.

Gömleğini başından çıkardı ve benim haykırışım boktan kargo uçağını doldurdu. Adrian'ın vücudu yaralarla kaplıydı. Sırtındaki deri, çiğ kırmızı zımpara kağıdı gibiydi. Bunu ancak böyle tarif edebilirdim. Omzunda, kurşunun onu delip geçtiği yerde çirkin bir yara izi vardı.

"Adrian," diye inledim. Ellerim hala bağlıydı, bu yüzden hiçbir şey yapamıyordum. Onu kucaklayamıyor, onu teselli edemiyordum, ama onun buna ihtiyacı olduğundan emindim. "A-acıyor mu?"

Gömleğini tekrar giydi. "Hayır, sırtımdaki hissi çoğunlukla kaybettim. Aslında bu bir lütuf oldu."

Yutkundum. Bu durumu düzeltmek için ne söyleyebilirdim ki?

"Belki seni bir doktora götürebiliriz," diye mırıldandım. "Isabella çok iyi doktorlar tanıyor. Eminim o..."

"Sınırı aştım," diye sözümü kesti. "Kardeşlerin artık benim çevremde değiller. Fırsatını bulur bulmaz beni öldürecekler. Geri dönüş yok. Bundan geri dönüş yok."

"Hayır, hayır," diye mırıldandım, başımı sallayarak. Onun yaraları, geçmişini umurumda değildi. "Bunu düzeltebiliriz. Illias'la konuş yeter."

Bu yanlış bir sözdü. Ona yanlış bir şekilde hitap etmişim, çünkü yüzü karardı ve duvarlarını ördüğünü görebiliyordum.

"Her zaman affetmeye çok hızlısın," diye homurdandı, sanki bundan nefret ediyormuş gibi. Benim ondan nefret etmemi istiyordu. Bu, onun için takip etmeyi kolaylaştıracaktı.

planını gerçekleştirdi. Her neyse. Her ne olursa olsun, bunun benim ölümümle sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. "Penthouse'da kaldığın süre boyunca seninle dalga geçtiğimi biliyor musun? Konstantin seni koruduğunu sanıyor, ama ben onun güvenlik sistemine girip ses kaydı oynatarak seni korkuttum. Hatta adamlarını da atlattım. Illias sandığı kadar iyi değil."

Hareketsiz kaldım, gözlerimi ona dikip baktım. Gözlerinde nefret mi vardı? "Sonra Konstantin'in kollarına atıldın," diye ekledi tiksini mi bir ses tonuyla ekledi. "Ateşe uçan kelebek gibi. Ve şimdi... şimdi sen de onlardan birisin."

Onlardan biri.

"Onunla evlendiğim için mi?" diye sordum. "Ama benden ne yapmamı bekliyordun ki? Beni l sanarak terk ettin. Beni terk ettin! Illias senin on katın kadar erkek."

Bana neyle karşı karşıya olduğunu, başına neler geldiğini söyleseydi, tüm bunları atlatmasına yardım ederdim. Keşe bırakıp beni hayatına alsaydı. Ama yapmadı. Bütün bu zaman boyunca, ben onun hayatının bir parçası olmadım.

fkisini ve nefretini içinde tuttu, nefretinin içini kemirmesine izin verdi, ta ki beni düşmanlarıyla aynı kefeye koyana kadar. *Kendi* yarattığı düşmanlarla.

"Bunu sen seçtin," diye bağırdım, öfkem beni ele geçirmişti. "Bizi değil, nefretini seçtin. Beni değil."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen beni hiç sevmedin. Beni başka biri sandın ve bir hayali kovaladın."

"Belki," diye tısladım. "Ama sen bunu bile yapmadın. Beni sevmedin. Beni kullandın. Deli olduğuma inandırdın. Aklımı kaçırmışım gibi. Neden?" Hareketsiz kaldı, gözleri soğuk ve acımasızdı. "Cevap ver lan. Neden?" diye bağırdım, tırnaklarım avuç ilerime batıyordu. Keskin acı beni sakinleştirdi. Aklımı başımda tutmalı, ondan her şeyi ğrenmeliydim. "Benden o kadar mı nefret ediyordun ki, deli olduğuma inandırmak zorunda kaldın? Eşyaları yerinden oynatmak. Geceleri o sesleri almak. Beni deliye çevirmek."

Gözlerinden bir gölge geçti, ama bir sonraki nefeste kayboldu. Sonra dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. Onun yüzünde hiç görmediğim bir gülümseme.

"Oradan çıkmayı istiyordum, ama sen oyalanıp duruyordun. Seni korkutmak için geceleri sesler çıkardım. Gitmen için seni ikna etmek için."

O ilk ayları hatırlayarak başımı salladım. Dayanılmaz acı. Korku. Üzüntü. Akıl sağlığını sorguladım. Ve o benimle dalga geçiyordu. Kelimenin tam anlamıyla bana işkence ediyordu.

"Nasıl yapabildin?" Tanımadığım bir sesle hırıltılı bir şekilde sordum. "Neden bu kadar acımasız davrandın?"

Acı dolu, alaycı bir nefes verdi. "Çünkü kardeşlerin tüm mal varlığını bağladılar ve hepsini sana devretmeye çalıştılar. Bana hiçbir şey kalmadı. Teyzemin evinde saklanmak zorunda kaldım."

"Teyze mi?" diye aptalca tekrarladım. "Senin yetim olduğunu sanıyordum?"

"Onunla tanışmışsın," dedi kuru bir şekilde. "New Orleans Belediye Mezarlıkları müdürünü hatırlıyor musun?" Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Jane Ford. O benim annemin kız kardeşi. Onu bulmak yıllarımı aldı."

Sonra anladım. "Adanmışlık mesajı! O ben değildim. Senin plaketine o adanmışlık mesajını ben yazmadım." Onun onaylamasına gerek yoktu. Ben olmadığımı biliyordum. Deli değildim. Bu orospu çocuğu, aklımı kaçırdığımı düşünmemi sağlamaya çalışmıştı. "Bu çok saçma, Adrian. Gerçekten! Bir kötü adam için bile."

Omuz silkti.

"Ben yazamazdım. Bu yüzden sana yazdırmak zorunda kaldım. Teyzem yardım etti. Oldukça iyi bir mizah anlayışı var."

Gözlerimi ona dikip baktım. Bunda hiç mizah yoktu. "Peki Nikita?" diye sordum. "Onu Illias'a ihanet etmeye nasıl ikna ettin?"

"O benim kuzenim. Kimse bunu bilmiyor. Mükemmeldi. Başından beri benim tarafımdaydı," diye homurdandı. "Hepsini alt edebileceğimiz zamana kadar bekledik."

Ve derler ki, reddedilen bir kadının öfkesi cehennem azabından beter. Tanrım. Bu, Adrian ve Nikita'nın öfkesinin sadece yüzeyini çizdi.

"Başaramayacaksın," dedim kararlılıkla. Bunu gerçekten mi kastettiğimi bilmiyordum, ama çok iyi rol yaptığım kesindi.

Eskiden hayran olduğum o kendinden emin adımlarla bana doğru yürüdü. Eli boynuma geldi ve hafifçe sıktı. Korku, adrenalin gibi içimi kapladı.

Adrian'dan hiç korkmamıştım, ama meğer onu hiç tanımamışım.

Nefesimi tuttum, o tanıdık yeşil bakışlarda kendimi kaybettim. "Onu hep yanında tuttuğun için teşekkürler, ufaklık."

Kafam karışmıştı ve bunun anlamını sormadan, kolyeyi kavradı ve tek bir hareketle çekip çıkardı. Anahtar yere düştü ve Adrian, zümrüt kolyeyi hala elinde tutarken, onu almak için diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?"

"Çip," dedi, kolyesini işaret parmağında çevirerek. Aman Tanrım! O pislik. "Başından beri sendeydi." Sonra diğer elini kaldırdı ve banyomuzdaki fayansın altında bulduğum anahtarı tuttu. "Anahtarı bile saklamışsın. Ne uslu bir kızsın."

İnanamadan başımı salladım. "Senin bu kadar sadist olduğunu hiç fark etmemiştim, Adrian." Bu yorumdan şok olmuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bütün o aylar boyunca bana işkence ettin. Aklımı kaçırdığımı düşünmemi sağladın. Beni tüm lanet olası yeraltı dünyası ailelerinin hedefi haline getirdin. Bu seni Illias'ın babasından nasıl daha iyi yapıyor?"

Tokat.

Yüzümde anında bir acı hissettim. Kafam yana doğru savruldu ve nefesim kesildi. Yanağım yanıyordu ve ağzım kanın metalik tadı ile doldu.

Bana ilk kez *biri* elini kaldırmıştı. Bunun son olacağına yemin ettim.

OTUZ ÜÇ

KONSTANTIN

Karımın görüntüsü beynimde tekrar tekrar canlanıyordu.

Bağlı. Korkmuş. Ona işkence mi etti? Ona dokundu mu?

Kırmızı bir sis görüşümü kapladı ve etrafımdaki dünya kana büründü. Onun teninde tek bir kırmızı iz bile varsa, tüm dünyayı yakıp kül eder ve Adrian'ı parça parça ederdim.

Kontrolümü kaybetmek üzereydim, kafesin parmaklıklarını sallıyordum. Tatiana'ya bir şey olmasına tahammül edemezdim.

Adrian onu incitti. Benim yüzümden. Ona her şeyi anlatmalıyım. Kazanın olduğu gece neler olduğunu ve bizi oraya neyin götürdüğünü anlatmalıyım. Bunun yerine, her şeyi içime attım ve onu cevapları aramaya gönderdim.

Tatiana'nın yarı gerçekleri kabul edecek biri olmadığını biliyordum. Kahretsin, bunu biliyordum ama yine de onu kaybedeceğim korkusuyla ona anlatmayı reddettim.

Durum buydu. Onu kaybetmekten korkuyordum.

Derinlerde bir yerde, kendi annemin benden korktuğunu biliyordum. Maxim benden korkuyordu. Onun gözlerinde de aynı korkuyu görmek istemedim. Bu yüzden her şeyi sakladım ve şimdi onu kaybedebilirim.

Yine ellerimi saçlarıma gömdüm ve saçlarımı çektim. Akıl sağlığımın ipin ucunda olduğunu ve her an kopabileceğini hissettim. Onu geri kazanmalıyım. Ona *ihtiyacım vardı*.

O bu dünyada olduğu sürece dünya daha güvenliydi. O olmasaydı, bu lanet gezegeni yakıp kül ederdim. O olmasaydı, ne ben ne de bu dünya hayatta kalabilirdi. Onu kaybetmek beni mahvederdi.

O benim soluduğum havaydı. Var olma sebebimdi.

"Haklısın," dedi Boris, karanlık düşüncelerimi keserek. "Rusya'ya gidiyorlar. Bir kargo uçağıyla."

Hiçbir ticari veya özel uçuşu izleyemememize şaşmamalı. Onun normal yolla seyahat ettiğini varsaymıştık.

"Gecikmemeliyiz," dedim boğuk bir sesle. Boris başını salladı. Marchetti'nin adamları uçağın önünde durmuş, silahlarını kontrol ediyorlardı.

Telefonumu sürekli kontrol ediyordum. Kardeşlerini aramanın iyi mi kötü mü olacağını bilmiyordum. Kardeşlerini aramak yenilgiyi kabul etmek miydi, değil miydi? Sonra fikrimi değiştirmeden Vasili'yi aradım.

İkinci çalınıştta cevap verdi. "Kız kardeşimi buldun mu?" Selamlaması mizah doluydu.

Adrian bu işe karışmamış olsaydı, ben de öyle hissedebilirdim. Ama hissetmedim. Adrian, Tatiana'ya babamın annemize yaptığı gibi davranırdı. Tek fark, ben onu seviyordum. Onun tek suçu buydu.

"Buldum." Sesim kısılmıştı. Dişlerimi sıkıp ekledim, "Adrian onu kaçırdı."

İki kalp atışı geçti.

"Dalga mı geçiyorsun?" O kadar yüksek sesle bağırdı ki, kulaklıkta parazit sesi duyuldu. "Ne oluyor lan?"

"Kısacası, Adrian ölmemiş ve Tatiana'yı benden intikam almak için kullanıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "O benim üvey kardeşim ve ben onu durdurmak için zamanında yetişemezsem onu öldürecek."

"Siktir!" Vasili'nin sesinde öfke vardı. Kızgınlık. "Neden bunu bilmiyordum?" diye bağırdı. "Nasıl öldü de sonra dirildi? O benim küçük kız kardeşim. Onu korumak zorundaydın, daha fazla tehlikeye atmak değil."

"Belki de arkadaşını biraz daha iyi kontrol etmeliydin," diye tersledim. Bariz olanı onun belirtmesine gerek yoktu. "Onun ona dokunmasına asla izin vermemeliydin."

"Karını tanıyor musun sen?" diye bağırdı, sesinde öfke vardı. "Ona durmasını söylemek, ateşe benzin döküp onu ateşe atmak gibi bir şey."

Evet, bunu çok iyi biliyordum. Bilgi saklayarak bunu yaptım. Ama o kadar sinirliydim ki, bir çıkış noktasına ihtiyacım vardı.

"Adrian nerede?" diye sordu. "Oraya gidiyorum."

"Asla zamanında yetişemezsin," dedim, dirseklerimi dizlerime dayayıp saçımı tutarak. "Rusya'ya gidiyorlar. Moskova'nın dışına."

O zaten emirler yağdırmaya başlamıştı. Her halükarda Moskova'ya gidecekti. "Sana şunu söyleyeyim, Konstantin," diye homurdandı. "Küçük kız kardeşime bir şey olursa kız kardeşim başına bir şey gelirse, Adrian en son endişeleneceğin şey olacak."

Telefonu kapattı. Çenemi o kadar sıkı sıktım ki azı dişlerim ağrıdı. Farkına varmadan, yanımdaki masada duran bardak kabinin içinden uçarak küçük yuvarlak pencereye çarptı. İçki koltukların üzerine döküldü ve içkimi tutan bardak paramparça oldu.

"Onu yakalayacağız," dedi Boris alçak sesle. "Çok geride değiliz. Hatta muhtemelen onları geçeceğiz. Kargo uçakları sınırda ekstra kontrollerden geçiyor."

Boris'e baktım. Aklıma bir fikir geldi ve hemen sınırdaki bağlantımı aradım. Beş dakika sonra her şeyi ayarlamıştım. Rusya'daki tüm kargo uçakları ek denetim ve incelemeye tabi tutulacaktı.

"İyi düşündün," diye onu övdüm. En azından biri net düşünebiliyordu, çünkü ben açıkça kafayı yemiştim.

"Illias?" diye seslendi. "O, şunu öğrendikten sonra gitmek isteyebilir..." Ben ona karanlık, ölümcül bir bakış attığımda durakladı. Anlaşılan bu yeterince korkutucu olmamıştı, çünkü konuşmaya devam etti. "Bağlantıyı ve diğer şeyleri öğrendikten sonra."

Alaycı bir nefes verdim. "Bence o biliyor." Kaşlarını çattı. "Adrian ve ailesinin bir fotoğrafını bulduğundan bahsetti. Şüpheleniyordu ama ben bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu düşündüm."

"Babanla ilgili hiçbir şey çok uçuk değildi." Bu lanet olası gerçek değil miydi?

Önemli değildi. Ben babam gibi değildim. Tatiana'yı asla bırakmazdım. O benimdi, ben de onundum. Bu karmaşaya babam yüzünden girmişti. Adrian yüzünden. Onu buradan çıkaracak ve sonsuza kadar yanımda tutacaktım.

O benim kadındı. İyi günde, kötü günde. Hastalıkta ve sağlıkta.

O yüzüğü parmağına taktığımda söylediğimiz her yemini içtenlikle söylemiştim. Bu sadece takıntı ya da fiziksel çekimden daha fazlasıydı. Annemle yaşadığımız tüm o boktan olaylardan sonra, babamın acımasızlığı onu değiştirdi. Bana

kadınların işe yaramaz olduğunu ve sadece iki şey için iyi olduklarını öğretti. Sikişmek ve çocuk doğurmak.

Annem bana Maxim ve benim onun sevgisine layık olmadığımızı öğretti. Sevgilisini bırakıp babamla kalmak istemiyordu. Hepimizin hayatını tehlikeye atmaya hazırdı. İçten içe yakalanacağını biliyor olmalıydı. Babamdan hiçbir şey kaçmazdı. Yine de umursamadı.

Ama Tatiana ile tanıştığımdaya, içimdeki şeyler değişti. Fark etmedim. En azından ilk başta. O sarışın melek Los Angeles'taki restoranıma girene kadar yıllarca ona takıntılıydım. Ancak birkaç hafta sonra onun kaçtığını öğrendim.

O benim nirvanamdı. Kurtuluşumdu. Mutluluğumdu.

Tatiana, annemin gözlerimin önünde vurulduğunu gördüğüm andan itibaren içimde ölmüş olan parçalarımaya dokunmuştu. Unuttuğum parçalarımaya. Bu sadece fiziksel bir ihtiyaçtan daha fazlasıydı. Onunla hissettiğim bağla ilgiliydi. Ne zaman benim altımda parçalanırsa, ruhunun benimkiyle birleştiğini hissediyordum. Her kelime ve her bakışla bu bağın büyüdüğünü hissediyordum. Ona olan bu susuzluğumu hiçbir şey gideremiyordu.

Onsuz yaşayamazdım. Onu kaybetme düşüncesi bile göğsümde dayanılmaz bir acı patlamasına neden oluyor, nefes almamı imkansız hale getiriyordu.

Bu yüzden Adrian'ı her şeyin başladığı o lanet otoparka kadar takip ettim.

Ona istediğini verirdim. Eğer istediği benim ölümümse, onu elde ederdi. Ama o da ölürdü. Tatiana'yı ve bebeklerimizi koruyacak tek şey buydu.

Yıllar önce babamın sesi, bozuk bir plak gibi beynimde yankılanıyordu.

Oğlanlar büyüyüp erkek olurlar. Seni bulmak için geri gelirler ve birdenbire avcı avlanır.

İkinci şans yoktur.

Bu, öğrenmesi zor bir dersti.

OTUZ DÖRT

TATIANA

"Bir drian lütfen."

Ayaklarım donmuştu. Çıplak ayaklar ve Rus kışları pek uyumlu değildi. Ayaklarım ağrıyordu, soğuk kemiklerime işliyor, vücudumu titriyordu. Giydiğim palto beni sıcak tutmuyordu.

Ben Fransız Rivierası için giyinmişim, lanet olası Rusya için değil.

"Adrian." Nikita beni arabadan uzaklaştırırken çekilmeye çalıştım.

"Lanet olası Yakuza nerede?" Nikita beni görmezden gelerek tısladı. İçimde panik yükseldi, gözlerim etrafta dolaşıyordu. Adrian telefonda öfkeyle bir şeyler yazıyordu, bana her baktığında kaşları çatılıyordu.

"Yakuza ile mi çalışıyorsunuz?" diye suçladım, ikisine de öfkeyle bakarak. "Beni öldürmeye çalışıyorlar."

"Çipi satın alacaklar," diye cevapladı Nikita.

"Aslında, onlar çekildi," dedi Adrian. "Beni atlayıp doğrudan Tatiana'ya gitmeye çalıştılar. Başka bir alıcım var."

Nikita hızla döndü, beni tutan eli hafifçe gevşedi.

"Kim? Hiçbir şey söylemedin." Adrian gözlerini telefonundan ayırmadan, ona cevap vermedi. "Lanet olsun, Adrian! Kim?"

Adrian hiç tereddüt etmedi. "Sofia Volkov."

Gerildim. Kardeşim ve Illias'ın Sofia Volkov hakkında konuştuklarını duymuştum. O deli. Tanrım, lanet olsun. Neden bu dünya bu kadar küçüktü?

"Peki, o lanet olası nerede?" Nikita homurdandı.

Adrian'ın her cevabıyla Nikita'nın tutuşu gevşedi. Bir dakika bile kaybetmeden, tüm gücümle Nikita'ya dirsek attım, sonra ayaklarımın donma ihtimalini umursamadan ileriye doğru koştum. Adrian durmam için bağırdı ama onu duymazdan geldim. Tüm gücümle koşmaya devam ettim.

Aptalcaydı, biliyordum. Kilometrelerce çevrede hiçbir şey yoktu. Ama denemek zorundaydım. Kaçmak zorundaydım.

Aniden, ayaklarım yerden kesildi. "Bırak beni!" diye bağırdım, kurtulmaya çalışarak çıplak ayaklarımla tekmeledim.

"Kes şunu." Adrian'ın sesi beni boğdu, beni sıkıca tutuyordu. Başımı geriye doğru salladım ve ona kafa attım. Gözlerim karardı. Beynimde bir acı hissettim ama onu görmezden geldim. "Kes şunu yoksa seni vururum," diye Adrian öfkeyle tısladı.

Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi vererek, hızla atan kalbimi ve kulaklarımda çınlayan adrenalini sakinleştirmeye çalıştım.

"Sakin misin?" diye dişlerini sıkarak sordu. Hiç de sakin değildim, ama yine de başımı salladım. Beni yere indirdi ve arkamı döndüğümde Adrian burnunu ovuşturuyordu. "Siktir, Tatiana. Sanırım burnumu kırdın."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Sen de benim kalbimi kırdın. Sanırım birbirimize hiç de yakın değiliz."

Gözlerini devirdi. "Dramatik olmayı bırak."

Kalp atışlarım yavaşladığında, soğukluk içimi kapladı. Lanet olsun! Belki biraz daha koşmalıyım.

"Adrian, ayakkabım yok." Adrian'a yalvaran bakışlar attım.

Nikita kolumu sertçe çekti ve omzumda bir çatırtı duydum. Dişlerimi sıkarak inlememi engelledim.

"Onlara ihtiyacın olmayacak," dedi Nikita dişlerini sıkarak. "Bu yol seni soğuk, karanlık bir mezara götürecektir zaten."

"Seni lanet olası..."

"İşleri zorlaştırma, Tatiana." Adrian'ın sesi aldatıcı bir şekilde sakin ve yumuşaktı, ama şakaklarında bir damar atıyordu. Kızgındı, ama bana mı, Nikita'ya mı, yoksa gizemli Sofia Volkov'a mı kızgın olduğu belli değildi.

"Mezarınıza hoş geldiniz," dedi Nikita yavaşça. "Adrian'ın ailesinin öldürüldüğü yer."

Gözlerim Adrian'a kaydı. Bana bakmaktan kaçındı, bakışları beyaz manzarayı takip ediyordu. Göz alabildiğince beyaz.

Etrafımızı sadece kar kaplıyordu, ayak izlerimizle lekelenmiş. Ama nerede olduğumuzu anlamak zor değildi. Aynı uluyan rüzgâr. Aynı çorak manzara. Aynı hayaletler.

Tüylerim diken diken oldu.

Yıllar önce beni dansa götürdüğü aynı otoparkı dehşetle izlerken dudağımı ısırdım. Lanet olası balayımız için.

O zamanlar farklıydı. Farklı bir adam. Farklı bir hayat.

"Farklı olamadığı için üzgünüm," diye mırıldandı Adrian ve içtenlikle söylediği belliydi. "Ciddiyim. Seni seviyorum."

Öfke içimi kapladı, içimi ısıttı. Soğuk korkudan daha iyiydi. "Ben de ciddiyim, Adrian. Bu son sınır. Aşmamalısın," diye tısladım.

"Çabuk halledeceğiz," diye tükürdü Nikita ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Soğuk kar, elbisenin eteğinden sızarak dizlerime kadar ulaştı. Kemiklerime işleyen soğukluk beni titretti. "Fazla bir şey hissetmeyeceksin."

Bakışlarım Adrian'dan Nikita'ya, sonra tekrar Adrian'a kaydı. *Hayır, hayır, hayır.*

Bu şekilde ölemem.

Yapacak, söyleyecek, görecek çok şey vardı. Çok gençtim. Bebeklerimin ışığı görmesi gerekiyordu. Annelerini ve babalarını. Güzel, mutlu bir hayat sürmeleri gerekiyordu. Bunu hak ediyorlardı.

"Ya da belki de bunu uzatmalıyız," diye alaycı bir şekilde güldü Nikita.

"Kapa çeneni," diye Adrian ona sertçe bağırdı. Bakışları bana kaydı ve karardı. Belki de pişmanlık dolu bir bakışla bana baktı. Ben de onun sağduyusuna başvurmaya çalıştım. Bana karşı hissetmiş olabileceği her şey için. Beni sevdiğini söylemişti.

"Adrian, lütfen, bunu yapma," diye yalvardım, gözlerim gözyaşları ve soğuktan yanıyordu. Burnum karıncalandı ve bağlı bileklerimi öne getirip ovuşturdum. Burnumu çektim, yalnız bir gözyaşı kaçtı ve buz gibi yanağımdan aşağı yuvarlandı. Soğuk, cildimi uyuşacak kadar dondurmuştu. "Lütfen," diye hıçkırdım. "Seni hayatım boyunca tanıdım."

"Konstantin'le yattın," diye bağırdı, sesi hassas cildime kırbaçtan daha acı vericiydi. "Senin övdüğün o lanet kolonyayı bile kullandım. Aşırı pahalı ve kokuşmuş." Dişlerimi sıkarak ona baktım. *Sahte.* Onunla ilgili her şey sahteydi. "Son bir sözün var mı?"

"Kazanamayacaksın," dedim ona meydan okurcasına, ama içten içe korkudan titriyordum. "Illias seni bulacak ve seni öldürecek. Bir kez ve sonsuza kadar."

Kuşkusuz, sözlerimin doğru olduğunu biliyordum. Bunu görecektim kadar uzun yaşayamayabilirdim, ama Adrian bu işten sağ çıkamayacaktı.

Adrian'ın silahının soğuk namlusu şakağıma dayandı.

"Bu işin sonunda biri zarar görecektir," dedi Adrian, sesi havada yankılanıyordu. "Ama o kişi ben olmayacağım."

Vücudum titredi ve gözyaşlarım akmaya başladı. Kafam duygular ve anılarla doluydu. Illias'ın görüntüleri gözlerimin önünden geçiyordu. Beni yanan arabadan çıkardığı gece. Hayatta kalmamı emreden sözleri. Onun benim için kim olduğunu anlamadan önce Los Angeles'ta geçirdiğimiz kısa anlar. Gazebo.

Daha yeni başlamıştık. Onu sevdiğimi söylemek istedim.

O benim olduğumu söylediği gibi, benim de onun olduğumu söylemem *gerekiyordu*.

Yutkundum ve gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Bir çıkış yolu buldular ve kirpiklerimde donarak dondu. Bazıları yanaklarımdan dilime kadar indi. Dudaklarım titredi, tuzlu tadı hissettim.

Kulaklarım çınladı, rüzgârın uğultusunu bastırdı. Uyuşukluk beni ele geçirdi. Cildim o kadar donmuştu ki artık soğuğu hissetmiyordum. Acıyı da. Çok geç kalmıştım. Zamanım dolmuştu.

Kardeşlerime onları sevdiğimi söylemiş miydim?

Umarım biliyorlardı. Onlara daha sık söylemeliydim. Tanrım, küçük yeğenlerim ve yeğenim. Beni hatırlamayacaklardı. *Büyümelerini özleyeceğim. Her şeyi özleyeceğim.*

Boğazımdaki yumru gittikçe büyüdü. Bir şey göğsümü tırmaladı ve nefesim kesildi, dondurucu soğuk ciğerlerimi istila etti.

Bir dua hatırlamaya çalıştım. Son nefesimi vermeden önce sadece bir tane. Tek bir dua bile hatırlayamadım.

Cehenneme gideceğim, diye düşündüm dehşetle. *Bebeklerim ve ben cehenneme gideceğiz.*

Çığlık atan lastik sesleri dağınık düşüncelerimi böldü.

Pop. Pop.

Mutlak bir korku beni sardı. Artık şakaklarıma dayanan namluyu hissedemiyordum. Tırnaklarım avuç içlerime acı verici bir şekilde batıyordu. Kafam sanki bulutların içindeymiş gibi dönüyordu. Ölmüş müydüm? *Güm*. Soğuk, yumuşak bir toz üzerime sıçradı. Sıcak bir sıvı yüzüme sıçradı.

Sıcaklığını hissedebiliyordum. Acıyı hissedebiliyordum. Ölmüş olamazdım.

Gözlerimi açtım. Bağırışlar. Kulaklarımda çınlayan kalp atışları, kelimeleri anlamamı zorlaştırıyordu. Daha fazla kurşun. Dizlerimin üzerinde donakaldım. Etrafımdaki kargaşa gerçektir, ama içimdeki bir şey bir an için ölümcül bir sessizliğe büründü.

Sonra duydum.

"Tatiana!" Tanıdık bir ses. Göğsüm ısındı. Gözlerimi kocaman açarak adamlara baktım, gürleyen kalp atışlarım staccato ritmini artırıyordu.

"Eğer ona zarar vermişsen, seni öldürürüm Konstantin." Bir başka tanıdık ses.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi, ama onu bastırdım. Kocam buradaydı. Rahatlama hissi beni sardı, ardından bir inilti geldi. Ayaklarımın üzerinde sendeledim, uzuvlarım soğuktan sertleşmiş, ayaklarım donmuştu. Ama hepsini görmezden geldim.

Ona doğru koştum ve narenciye ve sandal ağacı kokan sıcak göğsüne çarptım. *Ev. Kalp*. Her şey buradaydı.

Illias hemen beni kollarının arasına aldı, bacaklarım belini sardı. Yüzümü göğsüne gömdüm, hıçkırarak ağladım. Ölümle bu kadar yakınlaşmak çok gerçekçiydi. Çok yakındı. Ağlamamın şiddeti kemiklerimi titretti.

Sıcak bir dokunuş. "Buradayım, moya luna," dedi boğuk bir sesle. Sonra bunu tekrarladi. Defalarca. Sanki hem kendini hem de beni ikna etmesi gerekiyormuş gibi. "Bana bak."

Başımı kaldırdım, gözlerim onun karanlık, yakıcı bakışlarıyla buluştu. Beni göğsüne sıkıca bastırdı, kollarında tuttu. Yüzümü boynuna gömdüm, o tanıdık kokuyu içime çektim.

"Benim için geldin," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Her zaman," diye mırıldandı. "Her zaman senin için geleceğim," diye mırıldandı. "Her zaman seni kurtaracağım."

Tıpkı söz verdiği gibi.

Parçalarım dağıldı, ama o onları yeniden bir araya getirdi. "Güvendesin," diye mırıldandı. "Bir daha asla. O bize bir daha asla zarar veremeyecek."

Rahatlamanın etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü, intikam tanrısı gibi beni sıkıca sarıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi.

"Kahretsin, çok üşüyorsun." Sesi çatladı, elleri vücudumda dolaştı, sanki dokunuşuyla beni ısıtabileceğini umuyormuş gibi. İşe yaradı. Buna ihtiyacım vardı.

"Benim için geldin," diye fısıldadım yine, o ise yüzüme yumuşak ama acil öpücükler konduruyordu. Alnıma. Sümkürmüş burnuma. Yanaklarıma, kulaklarıma.

"Seni buradan çıkaralım," diye Illias yumuşak bir sesle ısrar etti. "Sıcak bir yere."

"Çekil lan yolumdan." Kardeşimin sesi duyuldu. Sasha. "Seni kazara vurmadığım için şanslısın. Kız kardeşimden ellerini çek, lanet olası Konstantin."

"Beni zorlama, Sasha." Kocam ona bakmadı bile. "Yoksa kazara seni bıçaklarım."

Bu sevgi dolu bir tartışmaydı. Değil mi? Kulaklarımda kalp atışlarımla sesini duyabiliyordum. Yavaş yavaş sakinleşiyordu. Vücudum titriyordu. Önümdeki manzarayı izlerken derin bir nefes aldım.

Karlı çorak arazide dolaşan adamlar. Bizi çevreleyen siyah SUV'ler. Her yerde silahlı adamlar.

Illias'ın gözleri kömür karası ve buradaki sıcaklıktan daha soğuktu, ama bana bakmıyordu. Arkamdaki iki adama bakıyordu. Onun bakışını takip ederek Nikita'nın cesedini gördüm, kanı beyaz karı yavaşça lekeliyordu. Ölü gözleri boşluğa bakıyordu.

Ve Adrian. Hayattaydı.

Yeşil gözleri bana kilitlendi ve ben donakalmış bir şekilde ona baktım. Bacağına ateş edilmişti, yarasından kan sızıyordu. Ve kalbim onun için acıdı. Artık onu kocam ya da sevgilim olarak sevdiğim için değil. Kalbim arkadaşım için acıdı. Neredeyse kardeşlerim kadar uzun süredir orada olan çocuk için. Çok daha fazlasına sahip olabilecekken, geleceği yerine nefret ve intikamı seçen adam için.

Koyu yeşil gözleri beni o kadar nefretle izliyordu ki nefes almak bile acı veriyordu. Hareket etmedi. Onlarla savaşmaya çalışmadı. Sanki onu ihanet eden benmişim gibi bana bakıyordu.

"Tatiana." Sesindeki yalvarış acı veriyordu. Çocukluk ve buruklaşan anıları anlatıyordu. Mesele şu ki, o her şeyi çarpıtmıştı.

Konstantin homurdandı, silahı tekmelerek uzaklaştırdı, sonra beni kollarına aldı. Ayaklarım sallanıyordu ve göğsü benim göğsüme bastırıyordu. "Onunla konuşma lan. Ona bakma. Uzun ve acı verici bir ölüm istemiyorsan tabii."

Adrian'ın acı kahkahası havayı doldurdu. "Konstantin'e çok yakışan bir davranış. Her zaman kendilerine ait olmayan şeyleri alırlar."

Illias sertleşti. "Dalga mı geçiyorsun?" Adrian'ın üzerine doğru bir adım attı. "Nefretin gözünü kör ediyor, pislik. O hiçbir zaman senin olmadı."

"Onu çocukluğundan beri tanıyorum," diye tükürdü Adrian, dizlerinin üzerine çökerek. "Beni içten dışa tanıyor. Sen bunu asla elde edemezsin. Onunla ilk evlenen benim."

Illias'ın gözleri karardı. Acımasızca. Silahını Adrian'a doğrulttu ve ben avucumu kocama koydum. Bakışları yüzüme kaydı. Bu, Pakhan halkının korktuğu adamdı. Acımasız. Merhametsiz. Ölümcül.

Bir titreme geçirdim ama korkmamıştım. Hayır, içimi titreten o değildi. Avucumun altında güçlü bir şekilde atan kocamanın kalp atışıydı. Onun sıcaklığıydı. Beni nasıl canlı hissettirdiği.

Ve her şüpheye düştüğümde, ellerimi göğsünde gezdiriyordum. Ona dokunabiliyordum. Sadece birkaç dakika önce, zihnimde veda ediyordum.

"Onu bağışlamamı ister misin?" diye sordu Illias.

Nefesim kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kocamın yüzünde bir şey parladı, ama soğukkanlılığını korudu. Yüzünde sert bir maske takındı. Bana bir seçim sunuyordu.

Bu seçeneğin ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu bile. Gözlerim Adrian'ı buldu. Hareketsiz duruyordu, gözleri yanıyordu ama aşk ateşiyle değil. İntikam için deli gibi yanıyordu. Nefret onu tamamen yutmuştu. Beni sadece kullandı.

Yine de onu kurtarma gücüm vardı. Onu bağışlama gücüm vardı.

"Beni kullanmaya ne zaman karar verdin?" diye sordum, gözlerine bakarak. Eskiden beni büyüleyen o yeşil gözler. Çocuklarımızın bir gün sahip olmasını umduğum

bir gün çocuklarımızın sahip olmasını umduğum aynı yeşil gözler. Cevap vermediğinde, onun yerine ben cevap verdim. "Washington'da mı?"

Adrian'ın çenesi gerildi. "İlk başta, seni bulamasın diye güvenlik kamerasındaki tüm izlerini sildim." enesini Illias'a doğru eğdi, zümrüt yeşili gözleri saf nefretle doluydu. "Aramaya devam etti, ama bir şey bulamadı." Neden bu kadar uzun süre bana dokunmayı reddettiğı sonunda anlaşıldı. ardakta onun olduğunu sanmıştım. Değildi. Benim varsayımımı kendi lehine kullandı. "Los Angeles'taki restoranda ona rastladığında, hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Vasili Isabella ile meşguldü. Bu da seni savunmasız bıraktı."

"nk sana güveniyordu," diye tısladım. "Sana güveniyordum."

Beni kullandı. Sanki ben bir himişim gibi. Sanki beni hayatım boyunca tanımamış gibi.

Hiçbir zaman dahil olmadığım bir şey yüzünden beni öldürmek üzereyken tetiğı çekmek üzere olan, artık çok da geç olmayan kocama bakarken, cevabımı biliyordum. Adrian da biliyordu. Hepimize yalan söylüyor olabilir, ama beni yeterince tanıyordu ve kararımı anlayabilirdi. Benim seçimimi.

Dizlerinin zerine çökmüş, gözlerime bakıyordu. Yeşil gözlerinin derinliklerinde hüzün gizleniyordu. "Beni affet, ufaklık. Beni geri al, her şeyi dzeltebilirim." Kafamı salladım. Bana yaptıklarını öylece görmezden geleceğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmış olmalıydı. "Lütfen," diye yalvardı, gözlerinde umut parıldıyordu.

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Beni hiç tanımıyorsun, değil mi?"

Ben tam anlamıyla bir Nikolaev'dim. Biz ikinci şans vermez, her zaman deşiriz. "Nikolaev'ler her zaman deşir," dedim yüksek sesle.

Bu sözler, otoparkın sessizliğinde yankılandı ve geçmişimizin hayaletlerinin arasından geçerek yoluna devam etti.

"Seni seviyorum, Tatiana," diye boğuk bir sesle konuştu, kalbime hitap etmeye çalışarak. Başaramadı. Artık başaramazdı. Kalbim sıkıştı ama bunu görmezden geldim. Beni manipüle ediyordu. Bunlar bana daha önce hiç söylemediğı sözlerdi, ama bir gün içinde iki kez söylemişti. "Seni sevdim. Her zaman, ufaklık. Sevgim ve nefretim sınır tanımaz."

Bu onun son vedasıydı. Son uyarısı.

"Beni sevdiğin için üzgünüm," dedim, kalbim göğsümde titriyordu. Sevdiğim adam araba kazasında öldü, belki de daha önce. Sevdiğim adam acı vermedi. Sevdiğim Adrian, hayal gücümün bir ürünüydü. "Bu senin hatandı. Benim değil." O sınırı aştı. Ve ikimiz de biliyoruz ki, onu bağışlarsam geri dönecektir. "Maskaramı değil, rujumu mahvedecek bir adam istiyorum. Ve sen bunu kazadan önce bile çok fazla yaptın, Adrian."

Adrian'ın bakışları arkama kaydı ve ben de onun gözlerini takip ederek ağabeyimin Alexei ile birlikte bize doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm. Ailem. Hepsi buradaydı. Benim için.

Vasili Adrian'a doğru fırladı ve yüzüne yumruk attı. Adrian'ın başı yana doğru savruldu ve karın üzerine kan sıçradı. Bu sırada Alexei ayaklarını kuruladı ve bir çift Ugg bot giydirdi.

Nereye bakacağımı bilemedim - Vasili'nin Adrian'a yumruk attığına mı, yoksa Alexei'nin bana dokunduğuna mı. O, kardeş olsun ya da olmasın, insanlara dokunmaktan nefret ederdi ve bunu her ne pahasına olursa olsun önlerdi.

"Ona bakman gerekiyordu," diye bağırdı Vasili, dikkatimi Alexei'den uzaklaştırarak. "Onu korumak." Sonra Adrian'a tekrar yumruk attı. "Sen benim kardeşim gibiydin."

Adrian karanlık bir şekilde güldü. Acı bir şekilde. "Kardeş gibi, ama ben senin kardeşin değilim." Yüzü zaten berbat durumdaydı, dudağı yarılmıştı. Vasili'nin ayaklarının dibine tükürdü, kan beyaz karın üzerinde belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Bu çok büyük bir fark, Vasili."

Gözlerim yandı. Boğazım sıkıştı. Göğsümdeki acı daha da şiddetlendi. Beni kullanmış ve nefretinin yıllar süren dostluğumuzdan daha ağır basmış olsa da, o da koşulların kurbanıydı. Tutku ve nefret yüzünden anne babasını kaybetmiş bir çocuktü. Anne babası sırf birbirlerini sevdikleri için ondan alınmıştı.

Ama Adrian kendi acısıyla boğuşuyordu, Illias'ın da annesini kaybettiğini unutmuştu. Nefret ve intikam arzusu onu o kadar tüketmişti ki, intikam yolunda masum insanlara zarar verdiğini unutmuştu.

Vasili Adrian'a sırtını döndü ve bana yaklaşarak alnıma bir öpücük kondurdu.

"*Ty v poryadke?*" diye Rusça sordu. İyi misin? Başımı salladım.

"Her zaman prensesi koruyorsun," dedi Adrian alaycı bir şekilde. "Tanrı korusun, o güzel yüze bir çizik bile gelmesin."

Nefret dolu sözler ruhuma kazındı. Acı vermediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bir parçam hala beni koruyan Adrian'ı hatırlıyordu.

Illias'ın yüz hatları keskinleşti. Gözlerindeki tüm sıcaklık kayboldu ve zaten soğuk olan hava sıcaklığı eksi üç haneli rakamlara düştü.

"Haklısın," diye Adrian'a hırladı. "Karım ve çocuklarımin annesine tek bir çizik bile olmaz."

Adrian'ın yüzünde şaşkınlık belirdi ve gözleri, bilinçsizce alt karnımı koruyan elimle kapattığım karnıma kaydı. Sol gözü seğirdi ve ona bebek için yalvardığım tüm tartışmalarımızı hatırladığını anladım.

"Sen her zaman istediğini alırsın, değil mi Tatiana?" Bu, kalbime saplayabileceği son hançerdi.

Başımı çevirip Illias'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Çip onda," dedim. "Kolye ucumun içindeydi. Kolyeyi açmak için gereken anahtarla birlikte sağ cebinde. Sofia Volkov'a satacaktı."

"Ne?!" Vasili ve Illias aynı anda küfretti. "O deli kaltak mı?"

Başımı salladım. Sasha Adrian'a doğru iki adım attı ve cebi cebinden çıkardı. Sonra yüzüne yumruk attı. "Kız kardeşimin kafasına silah dayadığın için." Sonra karnına tekme attı, Adrian'ın vücudu ikiye katlandı. "İnsanların bildiği tüm tanrılara dua etmenin zamanı geldi. Tik. Tak. Tik. Tak. Ölme zamanı, orospu çocuğu."

Tanrım.

Kardeşlerim biraz deliydi. Ama ben de öyleydim, çünkü sonraki sözlerim herkesin gözlerini şok içinde bana çevirmesine neden oldu. "Artık reenkarnasyon yok." Illias'ın kollarından kayarak çıktım ve ayaklarım altındaki karı çtırtıdarak yürüdüm. "Onun bir daha ailemin peşine düşmesini istemiyorum."

Sözler boğazımda yanıyordu. Göğsümde bir ağrı hissettim. Ama bu beni yıkmayacaktı.

"Senin isteğin benim için emirdir, karım," diye yanıtladı Illias.

Parlak güneşin altında bir şey parladı. Adrian'ın elindeki bıçağı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Illias da fark etti. Beni geri çekti ama çok geçti.

Bıçak havada süzüldü. Ellerimle karnımın altını kapattım. Delici bir acı içimi kapladığında çığlık attım.

Bang! Bang! Bang!

Havada üç kurşun sesi yankılandı.

Bu işin sonunda, biri zarar görecek.

Adrian'ın sözleri kulaklarımda yankılanarak benimle alay ediyordu, karanlık beni içine çekiyordu.

OTUZ BEŞ

KONSTANTIN

Ölümü üç kez tattım.

İlk kez, annemin gözlerimin önünde öldürölüşünü gördüğümde. İkinci kez, Tatiana'yı kanlar içinde ve yaralı halde, boktan kocası kaçmaya çalışırken, devrilmiş araçta gördüğümde.

Üçüncüsü ise şimdiydi. Ve bu beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmişti.

O lanet bıçak havada uçarken dünya yavaş çekimde dönüyordu. Onu kenara itmeye çalıştım ama yerçekimi bana karşı çalıştı. Kanın elbisesine yayılmasını dehşetle izledim, sanki beni tamamen yutmaya kararlı bir kabus gibiydi.

Kurşunlar uçtu. Onları duymadım.

Daha önce hiç hissetmediğim bir panik beni olduğum yerde dondu. Ellerim kırılğan karımı kavradı ve onu göğsüme bastırdım. Göğsümde bir ağrı hissettim, nefes almam zorlaştı. O olmadan nefes alamazdım.

O benim havam. O benim hayatım.

Hayır, olamaz!

Hikayemiz böyle bitmeyecekti. Daha yeni başlamıştık.

Parmaklarımı onun ince boynuna koydum ve nabzını bekledim.

İşte! Nabız vardı.

Bıçak karnına saplanmıştı. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı, onu nazikçe tuttum, ağzımla yanaklarını okşadım.

"Sakin beni terk etmeye cesaret etme," diye mırıldandım. Beyaz arka planda, açık renkli saçları altın gibi parlıyordu. Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Hemen!

"Bıçağı çıkaramayız. Kan kaybına neden olabilir," dedi Alexei, sesi monotonda ama parmakları bıçağın sapını kavrarken elinin hafifçe titrediğini fark ettim.

Ona baktım. Arkasında duran Sasha ve Vasili dizlerinin üzerine çöktü. Boris, Adrian'ın cesedine bir kurşun daha sıktı. Tam alnının ortasına. Reenkarnasyon falan yoktu.

Ama o olmadan bunların hiçbirinin anlamı yoktu.

"Sen onu SUV'ye taşıırken ben onu sabit tutacağım," dedi Alexei. Kahretsin, gözlerim yanıyordu. Boğazım ağrıyordu. Annemin gözlerimin önünde ölmesini gördüğümünden beri hissetmediğim bir korku göğsümü sıkıştırıyordu.

"Konstantin, beni duyuyor musun?" diye bağırdı Alexei. Başımı salladım.

Alexei'nin soğukkanlılığı bana güç verdi. Kafamdaki paniği ve kalbimdeki korkuyu uzak tuttu. Onu elde etmek için çok uzun süre bekledim, kimsenin, hatta Tanrı'nın bile onu benden almasına izin veremezdim. O benimdi - benim geleceğim, kalbim, hayatım.

Elimi bıçak yarasının etrafına dokundurdum, sıcak sıvı parmaklarımı ıslatırken eti hafifçe okşadım. Bakır ve gül kokusu havayı yoğunlaştırdı.

Tıpkı o geceki gibi!

Olmaz lan. O ölemezdi. Ölmeyecekti. Hikayemiz henüz bitmemişti. Daha yeni başlamıştı.

"Doktora ihtiyacı var!" diye bağırdım, elimi bıçağın üzerinde tutarak ayağa kalktım. Onu arabaya taşıırken, Alexei'nin eli bıçağın üzerinde sabit dururken, "Hastaneye. Hemen!" diye bağırdım.

Güzel kırmızı dudakları bir ton soldu. Hayatı onu terk ediyordu. Olmazdı. Olamazdı.

O benim. Ölüm onu alamaz.

Bir söz vermiştim. Her zaman onun için gelip onu kurtaracaktım ve bu sözümü tutacaktım. O benimdi ve gerekirse Ölüm'ün kendisini öldürecektiler.

Çünkü ikimizin umut dolu bir geleceği vardı.

Bip. Bip. Bip.

Hastaneye geri döndük. Bir yıl önce, hikayemiz hastanede başlamıştı, ama lanet olsun, burada da bitmesine izin veremezdim.

O sinir bozucu makine beni ayakta tutuyordu. Her *bip* sesi onun hayatta olduğunu gösteriyordu. Her *bip* sesi onu bana yaklaştırıyordu. Son iki gün boyunca her *bip* sesi, onu hayatta tutma sözümü tutmamı sağladı.

O güçlü ve inatçıydı. Azgındı. Adrian'ın kazanmasına asla izin vermezdi. Başaracaktı. Başarmak zorundaydı - benim için, bizim sonsuza dek mutlu yaşamamız için. Sasha son iki gündür konuşmayı kesemedi, kafamı Tatiana'nın çocukken ona yaptırdığı tüm saçmalıklarla doldurdu. Masal oynamak da onlardan biriydi. Tatiana'nın sonsuza dek mutlu sonlara ısrar ettiğini söyledi.

Çünkü başka hiçbir şey kabul edilemezdi, ona öyle söylerdi.

Doktor monitörleri ve Tatiana'nın hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için geri geldi. Bakışları tereddütle bana doğru kaydı. Duş almamı veya üstümü değiştirmemi önerdi. Ben reddettim. Moskova hastanesinden Dr. Sergei eskiden babamın maaşlı çalışanıydı. Şimdi benim maaşlı çalışanıydı. Ancak Nikita'nın ihanetinden sonra kimseye güvenmiyordum. Karımın hayatı söz konusu olduğunda. Bu yüzden Tatiana'nın yanından ayrılmayı reddettim.

Doktor ve hemşirelerin onu dikerken verimli bir şekilde çalıştıklarını izledim. İç organları zarar görmemişti. Ve bir mucize eseri bebekler de güvendeydi. Doktor, bebeklerin *sağlıklı ve güçlü* olduğunu söyledi. Ama annelerinin gözleri kapalı olduğu sürece içim rahat etmiyordu.

"İkizlere hamile olduğuna inanamıyorum," dedi Sasha, Dr. Sergei başka bir ultrason yaparken hastane odasının köşesinde otururken. Sasha bunu saklamaya çalıştı ama endişeliydi. Vasili ve Alexei de öyle.

"O kadar da şaşırtıcı değil," diye mırıldandı Isla. "Sonuçta, kardeşlerim ikizdi. Unutmadıysan tabii."

"Unutmadık," diye karşılık verdi Sasha. "O benim karımı öldürmeye çalıştı."

"Yardıma ihtiyacı vardı," diye karşılık verdi. "Kafasına kurşun değil. Hanginiz yaptı bunu? Belki de senin küçük beynine bir kurşun istersin?"

Sasha ona öfkeyle baktı. Vasili başını salladı ve küçük kardeşine öfkeyle baktı. Alexei hiçbir şey yapmadı. Ben çok yorgundum, hepsine siktirip gitmelerini söyleyecek kadar bile.

söyleyecek kadar yorgundum.

Söylemeye gerek yok, Isla tüm sırlarımı öğrenmişti. Her şey bir ton tuğla gibi. Ama yumuşak bir kalbi vardı ve Tatiana'nın durumunu öğrenir öğrenmez geri dönmesinin sebebi de buydu.

Onu affetti. Beni affetmedi.

"İkizler genellikle anne tarafından gelir," diye araya girdi Dr. Sergei, prognozunu yazarken. "Ama gördüğünüz gibi, sürprizler de olabilir."

"Belki de tavşan gibi üreyen Morrellileri yenebiliriz," dedi Sasha, ama esprisi kimseye komik gelmedi. Kendisi dahil. Bu noktada, saçma sapan yorumlar yapmak muhtemelen bir alışkanlık haline gelmişti.

"Geri dönecek bir karın yok mu?" diye bağırdım. Buradan gitmesi gerekiyordu, yoksa aklımı kaçıracaktım. "Hani, kaçırdığın kadın."

Sasha bana öfkeyle baktı. "O otelde. Tatiana uyanana kadar buradan ayrılmıyorum."

Uyanana kadar. Uyanırsa değil.

Ve birdenbire, Sasha'yı biraz daha sevmeye başladım. Sanırım doğru yönde ilerliyorduk. Ne de olsa, biz kayınbiraderdik.

Yine sessizlik oldu. Sadece doktorun ekipmanları karıştırmasıyla bozuldu.

Bip. Bip. Bip.

Ve bip sesi. Ekipmanı sola itti ve ses kesildi. Hepimizin başı onun yönüne döndü, nefesimiz kesildi.

"Oops, çok uzağa gitmiş," diye homurdandı Dr. Sergei ve hızla kabloları düzeltti. Ardından hepimiz rahat bir nefes aldık. Tanrım, bu lanet doktor hayat kurtarmalıydı, bize kalp krizi geçirterek hayatımızı sonlandırmamalıydı.

"Bir ceset parçalara ayrıldığında, DNA'sını tespit edebilir misiniz?" Isla sessizliği bozdu. Sanki aspirin ibuprofenden daha mı iyidir diye soruyormuş gibi söyledi.

Nikolaev'in tüm gözleri ve benim gözlerim de kız kardeşime çevrildi. Alexei'nin şoktan ağzı açılmıştı, sonra kapattı. Muhtemelen benimki de öyle.

"Bu sorunun uygun olup olmadığını bilmiyorum," dedi Dr. Sergei, geri kalanımız ne diyeceğimizi bilemezken. "Size biraz mahremiyet vereceğim." Gözleri benimkilerle buluştu. "Değişiklik yok. Bebekler iyi. Annenin hayati fonksiyonları iyi. Şimdi sadece eşinizin uyanmasını bekleyeceğiz."

Dr. Sergei odadan çıktı. Sessizlik hakim oldu, ben ise başparmağımla karımın bileğinin yumuşak etini okşuyordum. Şu anda kesik cesetler ve Isla'nın soruları ile uğraşamazdım. Ona birini öldürmeyi - umarım Marchetti'yi - ve cesedi ortadan kaldırmayı başka bir zaman öğretirdim.

Şu anda, doğru ruh halinde değildim.

O lanet olası otoparkta olanlar için tüm dünyanın bedelini ödemesini istiyordum. Kargo kontrolünün ekstra uzun süreceğini ve bir gün daha beklemeleri gerekeceğini sağladıktan sonra, Vasili ile planı koordine ettim.

Kolay olması gerekiyordu. Adrian'ı öldürmek. Nikita'yı öldürmek. Tatiana'yı kurtarmak.

Lanet olsun! O asla zarar görmemeliydi. Onu korumak benim görevimdi.

Vasili sessizliği bozdu. "DNA uzmanı değilim, ama cesedi parçalamak onun kimliğini ortadan kaldırmaz. Tabii onu küle çevirmediysen."

Tanrım. Bu konuşma gerçekten karımın hastane odasında mı yapılıyordu?

Isla başını eğip Vasili'yi inceledi. "Cesedi yakmak, ha?" Neden böyle bir soru soruyordu ki? Vasili, Alexei ve Sasha aynı anda başlarını salladılar. "Hmm, bunu bilmek iyi oldu."

"Cesetten hiçbir şey kalmadığından emin olun," diye araya girdi Sasha. "Küllere çevirin, sonra külleri de yok edin."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "O yirmi üç yaşında." Gözlerimi ona dikip, sadece bakışımla onu öldürebilmeyi umdum. Tabii ki, sonunda onu diriltecektim. "Kız kardeşime böyle şeyler söylemezsin."

Sasha omuz silkti. "Öğrenmesi gerekiyor gibi görünüyor. Ne de olsa o bir Konstantin."

Isla alaycı bir nefes verdi. "Öldürmek bizim kanımızda var, değil mi kardeşim?"

Vasili'nin kaşı kalktı. Alexei'nin dudağı seğıirdi. Sasha ise ellerini havaya kaldırdı. "Bir çatışma hissediyorum."

Tabii ki hissedersin, orospu çocuğu!

"Neden hepiniz öğle yemeğine çıkmıyorsunuz?" diye yorgun bir şekilde önerdim. Hepsinin gitmesi gerekiyordu. Yoksa sakinliğimi kaybedip geri alamayacağım bir şey söyleyecektim. Karım benim sakin kalmamı istiyordu. Kardeşlerini öldürmememi.

"Uyanırsa bizi ararsın, *değil* mi?" Alexei sordu, daha çok emretti. Başımı salladım, sonra hepsinin hastane odasından çıkmasını izledim.

Vasili en son çıkan oldu. "Kız kardeşine göz kulak olacağım."

"Teşekkürler."

Kapı yumuşak bir tıklama ile kapandı ve ben nefesimi bıraktım. Gözlerim karımı buldu, göğsünün inip kalkışı zar zor görünüyordu ama oradaydı. Elinin benimkine dokunması beni ayakta tuttu.

"Geri dön bana, *moya luna*," diye mırıldandım ve nabzının attığı bileğinin yumuşak derisine bir öpücük kondurdum.

Lanet olası iki gün geçmişti. *Bip.*

Onun mavi gözlerini gördüğümünden beri tam iki gün. *Bip. Bip.*

İki tam gün boyunca elini elimde tutup, ona uzun zaman önce söylemem gereken her şeyi fısıldadım.

Bip. Bip. Bip.

Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Söylemediğimiz ve çözemediğimiz o kadar çok şey vardı ki.

"Seni seviyorum, *moya luna*," diye fısıldadım. Ona şimdi söylemek zorundaydım. Belki nerede olursa olsun beni duyacak ve geri dönecekti. Benim için. "Seni gördüğüm ilk andan beri seni seviyorum. Sana ayı vereceğim. Yıldızları. Lanet olası dünyayı. Ne istersen, senin olacak. Ben seninim. Her zaman senin oldum."

Bip. Bip. Bip.

Anı zihnimde canlandı. Dudaklarındaki o yaramaz gülümseme. O iki çocuk evden dışarı çıkarılırken bile gözlerinin yaramazlıkla parıldadığı an. Ama anlaşıma, onun yumuşak tenine dokunduğum anda kesinleşti.

"Notun, karşı koyamadığım bir cazibe gibiydi." Bu, bir zincirleme reaksiyona yol açtı. Adrian yıllarca kimliğini benden sakladı. Tatiana'nın kardeşiyle tesadüfen karşılaşmam onu bana getirdi. Onu hemen o anda kapmalıydım.

Ona evlenmeliydim. Bunun yerine, Maxim'in karışıklığına odaklandım ve Adrian onunla evlendi.

"Senin inilti sesin benim için oyunun sonu oldu. Seni rüyamda gördüm. Seni takip ettim. Zamanımızın gelmesini bekledim çünkü içten içe senin benim olduğunu biliyordum. Sen her zaman benim olacaktın." Dudaklarımı onun tenine değdirdim, gül kokusu burnumu doldurdu. "Sakin beni terk etme." Elimi karnına koydum. "Bizi terk etme," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Uzun ve sert bir nefes verdim. Boşa geçen yıllar. Onları geri almak için ne vermezdim ki? Adrian'ın kim olduğunu öğrendiğimde, yaptığım her şey onu korumak içindi.

"Mutlu olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım. "O partide seni gördüğüm andan itibaren, aklımdan çıkmadığın tek bir gün bile olmadı. Sonunda kim olduğunu öğrendiğimde, Adrian seni benden kopardı. O kadar mutlu, o kadar aşık görünüyordun ki, senin için daha iyi olduğuna kendimi ikna ettim."

Bunu düşünmek bile çok acı vericiydi, söylemek ise daha da acı vericiydi. Adrian'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Erkek olan çocuğu tanıyamıyordum. "Ama şüphelen olmasın Tatiana, kim olduğunu bilseydim onu çoktan ortadan kaldırırdım. Niyetinin saf olmadığını bilseydim."

Dudaklarımı yanağına değdirerek kulağına fısıldadım. "Seni seviyorum. Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürüm. Sadece bana geri dön."

Kapı açıldı ve Boris içeri girdi. İkinci adamım.

Gözlerim, söylemediğim soruyla ona doğru kaydı. Tatiana'yı bırakamazdım, yoksa bunu kendim yapardım. "Zindanda," dedi yumuşak bir sesle, gözleri Tatiana'nın üzerinde dolaşıyordu. "O nasıl? Bebekler?"

Boris'e güveniyordum. Sadakatini defalarca kanıtlamıştı. Nikita'nın hain kızı en azından onu mahvetmedi.

"O bunu atlatacak," dedim. *Atlatmak zorunda.* "Bebekler sağlıklı."

O da başını salladı, sonra arkasını dönüp elini kapıya koydu. "Sen onunla ilgilenene kadar Jane Ford'u hayatta tutacağım."

Başımı salladım. O, annemin ailesiyle olan son bağımdı. Ortadan kaldırılması gereken son tehdit. Artık yarım kalan iş kalmadı.

Oğlanlar büyüyüp erkek olurlar. Seni bulmak için geri gelirler ve birdenbire avcı avlanır.

Bizi rahatsız edecek erkek çocuk kalmamıştı. Ama bir teyzem vardı, Jane Ford. Annemin kız kardeşi, Nikita'nın annesi.

Sonra tüm tehditler ortadan kaldırıldığında, Tatiana ve ben hikayemizi yazacaktık. Geleceğimizi.

Hastane yatağının hareket etmesi dikkatimi çekti. Tatiana'nın parmakları elimde seğirdi ve göz kapakları açıldı.

"Tatiana?" Gözlerini kırptırdı, bakışları şaşkıncı. Öne eğildim, çenesini ve yanaklarını okşadım. Kaşlarını çattı ve bakışlarımız buluştu.

"Hey," diye fısıldadım, sesimde yoğun bir duygu vardı. Yanağını okşadım. "Bizi çok korkuttun. Nasıl hissediyorsun?"

Bana bakarak yavaşça gözlerini kırptı. Sanki her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi, bakışlarına yavaşça hayatın geri döndüğünü izledim. Saniyeler dakikalar oldu. Hayatım buna bağlıymış gibi sesini duymayı beklerken kalp atışlarım yavaşladı.

"*Moya luna*," diye seslendim, endişe yüzüme yansımıştı.

"Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle ve rahatlamış bir nefes anında ciğerlerimi doldurdu. Göğsümdeki sıkışma biraz olsun hafifledi. "Rüya gördüğümü sandım ama görmüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ne rüya?"

"*Adrian*'la ilgili tüm o saçmalıklar." Adı söylenmemişti. Yarı kardeşim için hissettiklerinden endişelenerek ruh halim karardı. O kelimeden nefret ediyordum. *Yarı kardeş*. Onu benden çalmış, hayatımızdan yıllarını almıştı ve ne için? Ben istesem bile engelleyemeyeceğim bir şey için intikam peşinde koşuyordu.

Onun annemize ve annemin sevgilisine intikam almasını engellemek için kimsenin söyleyebileceği veya yapabileceği bir şey yoktu. Onları öldürmeden önce kendi ölümü dışında hiçbir şey.

"Öldü mü?" Sesi yumuşaktı. Ben başımı salladım ve kaşları bir anlığına çatıldı, sonra yüzünde kararlılık belirdi. "İyi."

Onun ifadesini inceledim, belki de ciddi olmadığını ya da kendini suçladığını düşündüm. Adrian'ın haklı olduğu bir şey vardı. Onu hayatının büyük bir bölümünde tanımıştı. Hayatının büyük bir bölümünde onu sevmişti. Bu, bir anda değişebilecek bir şey değildi.

Adrian'ın hayatını bağışlamamın tek nedeni buydu. Eğer bana onu öldürmememi isteseydi, onu zindanlardan birine atar

ve orada tutardım.

Neyse ki, onun hayatını bağışlamamı istemedi. *Reenkarnasyon yok*. Bu, karımın gücünü yansıtıyordu. O her zaman gerekeni yapardı. Ailesi için. *Bizim* ailemiz için.

"Söylediklerini duydum," diye mırıldandı. "Kardeşlerimi duydum. Isla."

Omuzlarım gerildi. Tam olarak ne zamandır uyanıktı?

"Bütün bu zaman boyunca uyanık mıydın?" diye sordum.

"Tamamen uyanık değil." Avucunu karnının altına koydu ve ben de kendi avucumu onun elinin üzerine koydum. Onları her zaman güvende tutacaktım. "Bebekler güvende," dedi, sesinde rahatlama vardı.

"Öyleler," diye onayladım. "Sağlıklı ve güçlüler."

Gülümsedi, yüzündeki ifade yumuşadı. O anda, onun en harika anne olacağını anladım. Koruyucu ve cesur. Kraliçe, prensimizi ve prensesimizi korumak için bu dünyayı yerle bir ederdi.

Elimi onun elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. "Onlar da anneleri gibi savaşçılar."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Ben de babaları gibi diyecektim. Onlar da inatçı."

Kuru bir şekilde burnumu çektim. "Benim inatçılığım seninkinin yanında solda sıfır kalır."

Dudakları geniş bir gülümsemeyle gerildi. "Bir dahaki sefere benden bir şey sakladığında bunu unutma." Kahretsin, ona çok aşıktım. Onun her şeyini seviyordum - inatçılığını, somurtkanlığını, küstahlığını, cesaretini.

"Not aldım."

Gülerek gözlerini devirdi. "Nedense, benden kötü şeyleri her zaman saklamaya çalışacağın hissine kapılıyorum."

Kalın, soluk kirpiklerinin arasından bana baktı ve ben de eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmaya dayanamadım. Ağız hafifçe açıldı ve ağızımda inledi. Kahretsin, o sesi çok seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum.

O geri çekildi ve dudaklarından küçük, tatmin edici bir iç çekiş çıkarken öpücüğü çok erken bitirdi. Tanrıya şükür odada kimse yoktu,

Çünkü o sesi duydukları için onları öldürmek zorunda kalırdım. O ses benimdi, sadece ve sadece benimdi.

"O zaman sana her şeyi anlatmam gerektiğini hatırlat," dedim, yüzümü onun yüzüne yakın tutarak.

"O zaman ortak mıyız?" Gözlerindeki o ısıltı beni büyüledi. Onu ilk gördüğüm gece gözlerinde gördüğümle aynıydı. Yaramazlık ve bela dolu. "ünkü bu işin yürümesi için tek yol bu, Illias. Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Çocuklarımızdan saklayabilirsin, ama benden saklayamazsın."

"Ortaklar, moya luna."

Beni kolayca kabul etmeme şaşırmış gibi bana baktı. Ama gülümsemesini saklayamadı. "Bu beni Pakhan yapar mı?" diye sarkastik bir şekilde sordu.

Dudaklarımı ısırdım, onun durumuna rağmen onu almak için can atıyordum. Ama yapmadım. Onun sağlığı ve bebeklerimiz benim sert penisimden daha önemliydi.

"Onlara parmağını ver, elini alırlar," dedim tiksinti dolu bir sesle, ama yüzümden gülümsemeyi silemedim.

O inledi ve beni itti, ben de güldüm. Yıllardır ilk kez göğsüm hafiflemişti. Karımın şakacı yanını seviyordum. Başlangıcımız zorluydu ama bunu atlatacaktık ve bu sayede daha da güçlenecektik.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri beni derinliklerine çekecek en koyu maviye dönüştü ve ben de mutlu bir şekilde o gözlerin içinde boğulmak istedim.

"Seni seviyorum, Illias," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, bakışlarımız birbirine kilitlendi. Üç basit kelime ve dünya dönmeyi bıraktı. Üç kelime ve hayatlarımızı değiştirme gücüne sahiptiler. "Adrian sandığım kişi değildi. O benim hayal gücümün bir ürünüydü. Onu tanı mıyordum. Ama *seni* tanıyorum ve *seni* seviyorum."

Kahretsin, kafam içimi kaplayan adrenaline uğulduyordu.

O beni seviyor.

Yedi yıl önce kalbimi ona kaptırmıştım. O olmadan kendimi boş hissediyordum. O olmadan. Ama hayat onu tekrar yoluma çıkardı. Hayat *bize* bir şans daha verdi ve o kalbimi güvende tuttu.

"Bir daha söyle," dedim. Onun dudaklarından çıkan bu sözleri duymaktan asla bıkmazdım. Hayatımın geri kalanında.

"Seni seviyorum, Illias Konstantin." Sesindeki ve gözlerindeki kesinlik kalbimi hızla çarptırdı. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Muhtemelen birbirimizi çıldırtacağımızı biliyorsun. Hatta birbirimizi öldürebiliriz bile." Gülümsemesi zayıftı ama oradaydı.

Nefesim kesildi ve ciğerlerim yandı. Ama bu iyi bir yanmaydı. İyi bir acıydı.

"Asla," diye onu nazikçe azarladım. "Sana elimi sürmeden önce beni öldürmene izin veririm." Dudakları daha da yukarı kıvrıldı ve ben de yüzünü avuçlarımla tutmaktan kendimi alamadım. "Ayım. Tüm dünyam. Her şey seninle ilgili."

"Senin için dünyayı yakıp yıkarım, Illias," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Bu dünyayı senin için yakmak benim görevim, moya luna." Yüzünden sarkan bir saç telini okşadım, saçları parmaklarımla etrafında yumuşak bir ışıltı gibiydi. "Seni ve ailemizi korumak benim görevim."

"Bizim görevimiz," diye mırıldandı, burnunun ucunu benimkine sürterek. "Bunu birlikte yapacağız."

OTUZ ALTI

TATIANA

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım.

Illias, hastane önlüğümü giymeme yardım ediyordu.

"Henüz Amerika'ya dönemediğimiz için üzgünüm," dedi, sesinde pişmanlık belirgindi. O önlüğü vücudumdan aşağı kaydırırken ben omuzlarına tutundum. Arkada bir düğme olduğunu ve onun bunu fark etmediğini söylemeye gerek duymadım. Hastane önlükleri ile Illias'ın hiç uyuşmadığı belliydi. Bana kalırsa, önlüğü yırtıp atabilirdi.

"Önemli değil." Gözleri yüzüme kaydı ve önlüğü hastane yatağına attı.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Teyzeni tam olarak sürükleyemezsin..." *Mahkum*. Ama ona öyle demek istemedim. Meğer kocam Boris'e teyzesini Rusya'ya sürüklemiş. Adrian'ın planından o kadar emindi ki saklanmaya bile gerek duymamıştı. "...Amerika'ya geri götüremezsin. Ayrıca, sen benimle olduğun sürece ben evimdeyim."

Cevabımdan memnun kalan Illias, beni hazırlama görevine devam etti. Isla Fransa'ya dönmüştü, Vasili hastane odamın dışında bekliyordu ve diğer iki kardeşim arabayı almaya gitmişti.

"Ayağını kaldır," dedi Illias. Ben de öyle yaptım ve o bir beyaz tayt giydirdi, sonra aynı hareketi diğer bacağıma da tekrarladı. Tam boyuna kalktı, pantolonumu yukarı çekti ve bel kısmının bıçak yarasına baskı yapmadığından emin oldu. Acı vermiyordu ama dokunulduğunda hassastı.

"Tamam, ellerini kaldır," diye yumuşak bir sesle emretti.

Gülümsedim. "Şimdi konuşuyoruz, Pakhan. Beni arayacak mısın?"

Kafasını salladı, yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi ve üzerime uzun, omuzları açık pembe bir kazak giydirdi. Elbise uyluklarıma kadar iniyordu. Onu hastane yatağıma çekerek, banyo yapmama yardım etmesini isteyerek, ona göğüslerimi göstererek seks yapabilecek kadar iyi olduğumu ikna etmeye çalışıyordum. Ama hepsi geri tepti. Meğer Illias'ın iradesi çelik gibiymiş.

Benimle yatardı, beni yıkardı, beni öperdi. Ama benim hilelerime direnir, bir adım daha ileri gitmeyi reddederdi. Bakışlarında yanan arzusu ne olursa olsun. Benim büyük hayal kırıklığıma rağmen.

Oyunumu bir üst seviyeye taşımam gerekiyordu.

Sonra pembe Ugg botlarımı aldı. Tahminimce, Branka ona kıyafetlerimi seçmesinde yardım etmişti. Nedense, benim pembe giymemi görmek konusunda takıntılı gibiydi. Bunun ona tanıştığımız zamanı hatırlattığını söyledi.

"Illias?"

"Hmm."

"İlk tanıştığımızda ne giymiştin?" diye sordum. "Çardakta mı, restoranda mı?"

"İkisinde de."

"Çardakta siyah straplez mini elbise giymiştin. Restoranda ise, bana her adım attığında uyluklarını gösteren uzun pembe Valentino elbise giymiştin."

"Vay canına, ne hafızan var," diye hayranlıkla mırıldandım. Ayakkabılarımı giydikten sonra göğüs göğüse durduk. "Sanırım sen takım elbise giymiştin."

Gözleri benimkilerle buluştu, siyah elmaslar gibi parıldıyordu, dudakları ise hafifçe gülümsüyordu. Avucuyla yüzümü kavradı ve başparmağıyla dudağımı okşadı. "Takım elbise giymiştin. Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, *moya luna*. Söylediğin her kelimeyi, giydiğin kıyafetleri, konuştuğun kişileri." Sesinin ve bakışlarının yoğunluğu boğazımı düğümledi. "Gözlerindeki ışıltıyı gördüğüm andan itibaren sana aşık oldum ve takıntılı hale geldim."

Mutluluk ve aşk bedenimi kapladı, beni çiğ hissettirdi. O beni kendine çekti, kollarını belime doladı, ta ki kalbi

kalp atışları kulağımda gümbür gümbür atıyordu.

"Bu pek sağlıklı gelmiyor," diye alay ettim.

Güzel dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Katılmıyorum. Sen benim sağlığım için en iyi şeysin. Başıma gelen en iyi şey."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Bu gece sana bakacağım, kocacığım. Artık platonik saçmalıklar yok."

Göğsünden kaba bir kahkaha yükseldi. "İyi niyetimi bozmayı gerçekten iyi biliyorsun."

Gülümsedim. "Bu gece kötü niyetlerini istiyorum, Bay Konstantin. Hepsini bana ver."

"Tanrım, kadın." Sesi kaba çıkmıştı. "Henüz çok erken. Tamamen iyileştiğinden emin olmalıyız."

Alay ettim. *Çok erken!* Aklını kaçırmış olmalı. Üç haftadır sikini amımda hissetmedim. Buna ihtiyacım vardı. Hemen. Bu gece!

"Tatiana, yüzünde sorun görüyorum," diye inledi.

Gözlerimi devirdim. "Bana sikini vermezsen, boşalmamı izleyebilirsin," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "Sahip olabileceğin her şeyi tam olarak görebilmeni sağlayacağım."

Alaycı bir nefes verdi. "Beni sadece sikim için mi kullanıyorsun?"

Omuz silktim, gözlerim kırıştı. "Başka ne için?" Illias'a karşı soğukkanlı davranmak çok zordu. Onu çok istiyordum.

"Zenginliklerim için. Yakışıklılığım için. Kalbim için."

Elimi kayıtsızca salladım. "Hepsine sahibim. Senin sikine *ihtiyacım var.*" Dudaklarımdan gülümsemeye dönüşmesini engelleyemedim.

O başını salladı, ama gözlerinin mizahla parladığını fark etmedim değil.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Beni sikmek mi?" diye imalı bir şekilde mırıldandım.

Tam cevap vermek üzereyken, muhtemelen pes etmek üzereyken, cebindeki telefonu titredi. Telefonu çıkardı ve ekranda Sasha'nın adını görünce kaşlarını çatı.

"Ne var?"

Kafasını sallayarak aramayı reddetti. "Kardeşin başını ağrıtıyor."

Telefon tekrar titremeye başladı ve Illias'ın vücudu anında alarm moduna geçti. "Evet?"

Kulaklığından silah sesleri yankılanıyordu. Oda gerginlikle doldu ve hava buz gibi soğudu. Neler olduğunu duymaya çalışarak kocama daha yakın eğildim ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Volkov kaltak burada..." Tek duyabildiğim buydu.

"Hangi çıkış?" diye bağırdı Illias. Bir saniye sonra telefonu kapattı ve cebine koydu. İki kulaklık çıkardı, birini kulağına taktı ve seslendi. "Vasili!"

Kardeşim bir saniye sonra odaya girdi. O da son gelişmeleri duymuş olmalıydı. Illias ona ikinci kulaklığı uzattı ve kardeşim onu takarken, kocam silahını aldı ve beni kucakladı.

"Kaçamazsın," diye açıkladı. "Böyle daha hızlı olur."

Kalbim deli gibi çarparken başımı salladım. "Hangi çıkışlar güvenli?" diye sordu Vasili.

"A ve D," diye cevapladı Illias. "Hangisini istiyorsun?"

Vasili bir an düşündü, sonra telefonunu çıkardı ve hızlıca bir şeyler yazdı. "Sen A çıkışını kullan. C ve D çıkışları birbirine bağlı. Ben onu kullanacağım."

"Belki de hepimiz A çıkışını kullanmalıyız?" diye önerdim.

İkisi de başlarını salladı. "Hayır, ben onları oyalarım." Ağabeyim başını eğdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Konstantin'in evinde buluşuruz."

Yutkundum. "Söz mü?"

"Söz." Vasili her zaman sözünü tutardı.

Kendi silahını çeken Vasili, sessizce odadan çıktı. "Bana tutun," diye emretti Illias, yumuşak tavırları bir anda kaybolmuştu. Artık patron modundaydı. Katil modundaydı. Kollarımı boynuna doladım ve ona tutundum. "Boris bizi buradan çıkaracak." İnterkomuna dokundu. "Ve

Vasili ağa bağlı. Bir şey olursa haberim olur." Nefesim kesildi ve o hemen ekledi, "Ama biz izin vermeyeceğiz."

Hiçbir şey olmayacak. Kardeşlerine hiçbir şey olmayacak. Bu durumdan kurtulacağız."

Kısa bir baş sallama ile odadan çıktı, sonra arka çıkıştan 'A' merdivenine indi ve Sasha ile buluştu. Parmaklarım titriyordu, ama ona güveniyordum. Kardeşlerime güveniyordum. Buradan kurtulacaktık.

"Alexei aşağıda arabayla bekliyor," diye fısıldadı Sasha. "Boris Vasili'yi getiriyor."

"Branka?" diye fısıldadım.

"Konstantin'in lüks sarayında bizi bekliyor," dedi. "şu anda en güvende olan kişi o."

Merdivenlerden aşağı koştuk. Arada sırada düşmanlardan biri görüşümüzü engelliyordu. Maske takıyorlardı. Sasha ve Illias aynı anda nişan alıp ateş ettiler, her seferinde maskeli adamlara iki kurşun sıktılar.

"O lanet olası kaltak Sofia Volkov ortadan kaldırılmalı," diye mırıldandı Sasha, otoparka vardığımızda. "Araba orada."

Sasha siyah Land Rover'ı işaret etti. Tam yaklaşırken, birkaç silahlı adam bizi durdurmaya çalıştı. Sasha ve Illias, sanki tek bir kişiymişçesine ikisini de vurarak öldürdü. Sonuncusu direksiyon başındaki Alexei tarafından vuruldu.

"Arabaya bin lan," diye tısladı Alexei.

"Ne yaptığımızı sanıyorsun?" diye homurdandı Sasha. "Dondurma almak için durduk."

Illias'ın gözlerini devirdiğini fark ettim, ama o sessizce arka koltuğa kaydđ, Sasha da onu korudu. Kapı arkasından kapandığında, o yolcu koltuğuna oturdu ve kardeşim kapısını kapatmadan yola çıktık.

"Vasili'den haber aldın mı?" diye sordu Illias.

"Başardılar," diye cevapladı Alexei, rahatlama hissi anında beni sardı.

Alexei deli gibi araba sürerken, ben Illias'ın kucağında sallanıyordum. Moskova sokaklarında. Araba her dönüşte lastikler gıcırdıyordu, tekerlekler yerden kalkıyordu. Sonunda yol kenarındaki bir hendeğe düşeceğimizden korktum. Ters dönmüş olarak.

Son araba kovalamacasının hatırası zihnimde canlandı. Titreme vücudumu sardı, korku boğazımı sıktı.

"Sanırım polisler burada trafik kurallarını uygulamıyor," dedim, gergin sessizliği bozarak. Sesim titriyordu ve geçen her saniyeyle birlikte tüm vücudum da titriyordu. Kulaklarım çınılıyordu.

"Tatiana." Kocam adımı seslendi, ama sesi panik balonunun içinde zayıf çıkıyordu. Yavaş yavaş dünya solmaya başladı ve beni o geceye geri götürdü. Adrian'ın ölü gözlerinin görüntüsü Illias'ınkiyle yer değiştirdi ve kalbim parçalandı. Nefes almak acı veriyordu. Onu kaybetmeye dayanamazdım.

Kulaklarımda çınlama arttı.

"Bana bak." Net bir talep. Sert parmaklar çenemi tuttu ve bakışlarımız buluştu. "Nefes al." Nefes almakta zorlanıyordum, ciğerlerim sıkışmıştı. Kocam elimi tuttu ve avucumu göğsüne bastırdı. "Kalp atışlarıma odaklan." *Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum.* "Aynen öyle. Dinle. Sakin ol. Güvendeyiz."

Kulaklarımda çınlama yavaşça azaldı. Dünya yeniden netleşti. Kardeşimin sesini duyabiliyordum.

"Onun nesi var?" diye homurdandı Sasha.

"Aynen öyle, moya luna," Illias, Sasha'nın bakışlarını görmezden gelerek mırıldandı. "Nefes al. İyi gidiyorsun."

Ciğerlerimi hava ile doldurdum, sonra yavaşça nefesimi verdim. Tekrar. Sonra tekrar.

Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum.

Ve tüm bu süre boyunca, Illias'ın kalp atışları avucumda düzenli bir şekilde atıyordu.

"Ona ne oluyor lan?" Sasha endişeyle tısladı, sesi ve yüzünde endişe belirgindi. Ama şu anda ona odaklanamıyordum. Illias'ın düzenli kalp atışlarına ve gözlerindeki güvene ihtiyacım vardı.

"Panik atak," dedi Alexei düz bir sesle. "Peşimizde olmaları da muhtemelen yardımcı olmuyor."

"O zaman bizi buradan çıkar," diye bağırdı Sasha.

Alexei tam da bunu yaptı.

Ve tüm bu süre boyunca, kocamın kalbi avucumun altında sabit bir şekilde atıyor, beni ayakta tutuyordu.

Kötü adamım kralım olmuştu. Kahramanım.

OTUZ YEDİ

KONSTANTIN

Şiddetli. Korkusuz. Kraliçem.

Kolay olmayacaktı, ama değerli hiçbir şey kolay olmazdı. Düşmanımız Sofia Volkov bunun bedelini ödeyecekti. Ben birçok şeyim, ama bağışlayıcı değilim.

Alexei bizi takip eden adamları kaybetti, ama eve varana kadar yüksek alarmda kaldık. Vasili ve Boris bizi orada bekliyorlardı. Onlar da yeni gelmiş olmalılar. Arabayı durdurduğumuz anda Branka da girişte belirdi.

Sasha'nın kollarına koştu. "Tanrım, çok endişelendim."

"Ah, kotyonok. Boş endişeler hakkında konuşmamış mıydık?" Hafif psikotik olan kardeş, karısının bakışları altında bir kedi yavrusuna dönüştü. Ona *kotyonok* demesi gerekirdi, tersi değil. Dürüst olmak gerekirse, hastaneden taburcu olurken saldırıya uğramamış olsaydık, bu durum komik olurdu.

Hepsini geride bırakarak, yatak odamıza ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Ateşin yandığını fark ettim ve memnun oldum. Personel, Tatiana'nın neleri sevip neleri sevmediğini bir gün içinde öğrenmişti. Neredeyse hiç görünmeseler de, çok verimliydiler.

Tam da sevdiğim gibi.

Karımı dikkatlice yatağa yatırdım, sonra üstünü örttüm. Titremeleri durmuştu, ama hala solgundu.

"İyi misin?" diye sordum, yanına çömelip elini tuttum.

Kız başını salladı. "Evet. Araba kovalamacası... Beni çok korkuttu. Eğer yaralanırsan, ben..."

Yutkundu ve boynu sallandı. "Yaralanmadım. Yaralanmadık."

Derin bir nefes aldı. "Çok aptalca. Aniden, o kazaya geri döndüm ve sanki déjà vu yaşıyormuşum gibi hissettim." Gözleri berrak mavi denizin yüzeyi gibi parıldıyordu. "Seni kaybetmeye dayanamam, Illias. Bana her zaman geri döneceğinden emin ol. Tamam mı?"

İnledim, sözleri sikimi sertleştirdi. O benim her zaman istediğim ve daha fazlasıydı. Çarşafların arasına girip onunla yatakta kalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Söz veriyorum," diye yemin ettim. "Her zaman sana geri döneceğim."

Ama cevaplamam gereken sorular vardı. Ortadan kaldırmam gereken tehditler. Öncelikle teyzemden başlayarak. Adrian'ın Sofia Volkov ile ne tür bir anlaşma yaptığını bilmem gerekiyordu. Çip yok edilmişti. Onu yeniden canlandırmanın hiçbir şansı yoktu.

O zaman neden Sofia Volkov bugün saldırdı?

"Branka'yı seninle oturması için göndereyim mi?" Onu yalnız bırakma fikri hoşuma gitmedi. Şimdi olmaz.

Ama kraliçem gülümsedi, gücü parıldıyordu. "Hayır, bırak Sasha'yla kalsın. Ben ikizlerimizle biraz uyuyacağım."

Alnına bir öpücük daha kondum. "Geri döneceğim."

Göze göz, dişe diş. Kana kan.

Zindanıma adımımı attığım ve teyzem Jane Ford'un bilekleri bağlı olarak tavandan sarktığını gördüğüm anda içim burkuldu.

Kadınların acı çekmesini görmekten hoşlanmıyordum. Aslında, bundan nefret ediyordum. Babam anneme deli gibi aşıktı ve bildiğim kadarıyla, hiçbir kadına zarar vermedi. Ta ki annem onu aldattığı ve babam onun kafasına bir kurşun sıktığı geceye kadar.

Bu onun sonunu getirdi ve o andan itibaren işler kötüye gitti.

Asla onun gibi olmayacağıma yemin etmişim. Ama yıllar geçtikçe, kendimi onunla aynı lanet durumlarda buldum. Isla'nın annesini vurdum.

annesi. Şimdi, ellerimde başka bir kadının kanı var.

Teyzemin.

Siktir, daha önce hiç bir kadına işkence etmemiştim. Bu düşünce beni içten içe isyan ettiriyordu. Ama bu kadınla ailem arasında bir seçim yapmam gerekirse, her zaman ailemi seçerdim. Jane Ford benim ailem olabilirdi, ama bana karşı çalışmayı seçti.

Bu yüzden, mecbur kalırsam, ondan bilgi almak için işkence yapardım. Her şeyin bir ilki vardır, bu da dahil. Ne kadar aşağılık bir şey olsa da.

Yumruklarımı sıkılmaktan parmak eklemlerim ağrıyordu. Boğazını kesmek daha iyi bir seçenek olurdu, ama bu bana ihtiyacım olan bilgiyi vermezdi.

Anneminki gibi yeşil gözleri benim bakışlarımla buluştu. Anında, gözlerinde tiksintiye benzer bir şey parladı.

"Beni tanıdın galiba," dedim soğuk bir sesle.

"Kız kardeşimi kaçıran şeytana benziyorsun," diye tükürdü. dedi.

Bu yorumu görmezden geldim. Geçmiş benim için önemli değildi. Artık değil. Geleceğe odaklanmak istiyordum. Çocuklarımla geleceğine. Karımın geleceğine.

Yavaşça, tüm işkence aletlerinin bulunduğu masaya doğru yürüdüm ve onları incelemeye başladım. Onları görünür bir yerde tutmamızın bir nedeni vardı. Bu, her şeyden çok psikolojik bir neden idi. Esirler genellikle bu aletleri gördüklerinde hayat hikayelerini anlatırlardı.

Bir pense aldım. "Bunu çivileri çıkarmak için kullanıyoruz," dedim, sohbet eder gibi.

Ona baktım, o da benim bakışımı karşıladı ve ifadesi gümüş rengi saçlarına uygun olarak solgunlaştı.

"Ve bunu..." Aslında hiç kullanmadığımız küçük bir testereyi aldım. "...parmakları kesmek için kullanıyoruz. Tek tek."

Oda inlemelerle doldu ve ben vahşice sııttım.

"Sevgili Jane Teyze, ben şeytanı aziz gibi gösteririm," dedim alaycı bir şekilde. "Ama bunu zaten biliyordun, eminim."

Dudaklarını ısırarak başka bir inilti daha çıkmasını engelledi. Annem hayatta olsaydı ona benzer miydi diye merak etmeden edemedim. Korku ve zindan hariç, kadın sağlıklı görünüyordu.

Annem hakkında bu kadar az şey bilmem ne kadar acınası bir durumdu. Adrian hayatıma girip kadınıma tehdit edince, onun hayatını araştırmaya başladım. Bu kadın, annemin ailesiyle olan son bağımdı. Muhtemelen insanlığımla olan son bağımdı.

Ancak, birbirimizi izlerken, onun bana istediğim şeyi vermektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordum - kesinlikle biliyordum. Cevapları. Yine de ona bir şans verecektim. Herkes eninde sonunda pes eder.

"Ne istiyorsun?" Sesi yaprak gibi titriyordu. Akıllı kadın.

Sofia Volkov'a ulaşmalı ve onun nihai amacını öğrenmeliydim. Güç istediği ve bir tehdit olduğu açıktı. İnsanlara karşı sırları içeren bir çipi yok etmek için anlaşma yapmazsın. Ondan bir şey elde etmek için peşine düşersin.

"Adrian'ın Sofia Volkov ile nasıl temasa geçtiğini bilmek istiyorum."

Onun gözlerinin o ismi tanıdığını fark ettiğim anı tam olarak gördüm. Ama yine de benimle tartışmaya karar verdi.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum." Gözlerini kırpmadan bana baktı.

Elimde hala küçük testereyle onun önüne geçtim. Düşünceli bir şekilde avucumun içine testereyi vurdum.

"Bak, sevgili teyzem, sana inanmıyorum," dedim yavaşça. *Tık. Tık. Tık.* Gözleri testerenin hareketini takip ederek yukarı aşağı zıplıyordu. "Bence Adrian'ın planını yapmasına yardım ettin. Fikirler ondan çıkmış olabilir ama sen ona yardım etmiş olmalısın. Kurtarmak için. Karımı alay etmek için. Oyun oynamak için."

Çılgınca başını salladı. "Hayır, hayır, hayır."

Yumruğumu masaya vurdum, masadaki aletler tıkırdadı. "Yalan söylemeyi kes."

"Bu gerçek."

"Bu bir yalan." Testereyi yere bıraktım ve silaha uzandım. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Ama şansına, bugün cömert hissediyorum." Alnında ter damlaları parlıyordu. "Sana gerçeği söylemen için bir şans daha vereceğim. Yeğenine yardım etmek için."

Gözlerinde, zehirli bir yılanınki gibi yeşil bir nefret parladı ve alaycı bir şekilde güldü.

"Oğlumu, gerçek yeğenimi öldürdün," diye tükürdü. "Adrian, kız kardeşimin sevdiği oğluydu." Tamam, bu darbe tam isabetliydi, ama bunu belli etmeyi reddettim.

bunu belli etmedim. "Sana neden yardım edeyim ki?"

Ona en soğuk gülümsemelerimden birini gösterdim. "Çünkü ailenin mirasının en azından bir kısmının benim çocuklarım aracılığıyla devam etmesini isteyeceksin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sert nefes alıp verme ve sessizlik, havadaki nemle karışarak dudakları incelene kadar sürdü.

"Umarım onları alır," dedi, gözleri bana zehir saçıyordu. "Ve umarım çocuklarını ilk nefeslerini almadan öldürür."

Tetiği çekmek bir saniyeden az sürdü. Mermi dizine isabet etti ve çığlığı zindanda yankılandı, zindanın koridorlarında yankılandı.

Boris'e bir bakış attım. "Dizini tedavi et. Kanaması durana kadar yeter. Henüz işimiz bitmedi."

Sonra onu seçeneklerini düşünmesi için bırakıp karımın yanına döndüm.

Ama önce bir durakladım. Sert bir içkiye ihtiyacım vardı.

İki kat merdiven çıkıp kütüphaneye doğru yöneldim. Acil durumlar için orada tam donanımlı bir barım vardı. Bu da onlardan biriydi. Yeni bulduğum teyzemin Adrian'ın Sofia Volkov ile yaptığı anlaşma hakkında bir şeyler bildiği açıktı. Soru, bunu öğrenmek için ne kadar ileri gitmem gerektiği idi.

Kütüphane, çocukken en sevdiğim odalardan biriydi. İronik olarak, annem genellikle burada vakit geçirdiği için ben de buraya gelirdim. Buradaki sessizliği sevdiğini söylerdi. Ben de öyle. Şöminedeki ateş odaya gölgeler düşürüyordu ve ben de ışıkları açmaya gerek duymadım.

Doğruca mini bara yönelerek, bir bardak çıkardım, içine üç büyük buz küpü attım ve kendime biraz konyak doldurdum.

"Birazını paylaşır mısın?" Vasili'nin sesi odanın köşesinden geldi ve bakışlarım onu buldu. Zindanımdaki kadınla olan tüm bu olaylar beni o kadar sarsmıştı ki. Kafamın arkasından vurulmuş olabilirdim, ama bunu asla fark edemezdim.

Aynı şekilde başka bir bardak hazırlayıp kanepeye doğru yürüdüm, içeceği ona uzattım ve karşısındaki deri koltuğa oturdum.

Büyük bir yudum aldım, sonra kahverengi sıvının boğazımdan ve göğsümden aşağıya doğru akmasına izin verdim.

"O kadar mı kötü?" diye sordu Vasili.

Bir yudum daha aldım ve yuttum. "Daha iyi olabilirdi."

Anlayışla başını salladı. "Sanırım bilgi paylaşmak istemedi."

"Evet." Buz, bardağımda tıkırdadı. "Ben devralayım mı?" diye teklif etti.

Kafamı salladım. "Hayır, bu aile saçmalığını başına almana gerek yok."

Vasili güldü. "İnan bana, bizim de kendi ailevi saçmalıklarımız bolca var. Başta kendi annem olmak üzere."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Herkes Vasili'nin annesinin biraz psikopat ve aşırı kıskanç bir kadın olduğunu biliyordu. İntikam için küçük bir çocuğu feda etmeye hazırды.

"Adrian'ın da sana karşı kanıt topladığını biliyor muydun?" diye sordum ona.

Vasili, böyle şeyleri fark edemeyecek kadar akıllı değildi.

Tatiana'nın gözleriyle aynı renkteki bakışları benimkilerle buluştu. "Şüphelenmişim. Bu yüzden onun şirketini araştırmaya başladım, ama o benden önce davrandı. Tatiana'nın imzasını taklit etti, her şeyi kendi adına devretti ve sonra kaza oldu. Ondan sonra bunun önemi kalmadığını düşündüm. Ama işte buradayız."

"İşte buradayız," diye onayladım.

"Çipi yok ettin mi?" diye sordu.

Alaycı bir nefes verdim. "Böylesine küçük bir şey bu kadar büyük bir yıkıma neden oluyor," dedim kuru bir şekilde.

"İçinde ne olduğunu gördün mü?" diye sordu.

Tabii ki gördüm! Sofia Volkov'un elinde bu çip felaket olurdu. Benimki de dahil birçok aile için. Bu çip, ona veya Yakuza'ya yeraltı dünyasının her bir üyesi üzerinde baskı kurma gücü verirdi.

"Gördüm, ama önemi yok. Hepsi gitti. Kimse o verileri alamayacak."

"Sanırım Adrian uzun zamandır meşguldü," dedi. Başımı salladım. "Sofia Volkov'un Adrian'la olan toplantıya gelmemesi seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Bu beni paranoyak yapıyor."

"Aynı şekilde." Vasili elini saçlarının arasına geçirdi. "Tatiana, Adrian'ın anlaşmayı Yakuza'dan Sofia Volkov'a değiştirdiğini Nikita'nın bile bilmediğini söyledi."

"Hiç şaşırmadım," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Hırsızlar arasında onur yoktur." Sessizlik oldu, ikimiz de düşüncelerimize dalmıştık.

Aklım karımdaydı. Onu özliyordum, taşaklarım morarmış, onun amını istiyordu. Ama o hala iyileşiyordu ve ben o pislik olamazdım. Bu yüzden bıçaklanma olayından beri onu düşünerek çok mastürbasyon yaptım. Tanrı biliyordu ki, son birkaç yıldır bu konuda yeterince pratik yapmıştım. Ama aynı şey değildi. O bana çok yakındı. Gül kokusu bile burada kalmıştı ve o haftalardır bu odaya adım atmamıştı.

"Sofia Volkov için bir planın var mı?" Vasili sessizliği bozarak sordu.

"Onu bul. Öldür." Ses tonum biraz soğuktu, bunun pek bir plan olmadığını biliyordum. Kadın saklanma konusunda uzmanlaşmıştı. Bu konuda yılların tecrübesi vardı. "Belki yeğeni ya da yeğeninin kocası Sofia'yı bulup bizim için işi halledebilir."

Vasili'nin yüzündeki ifade, onların bunu yapacağına inanmadığını gösteriyordu.

"Peki, kız kardeşin ne olacak?" Konuyu değiştirdi ve ben hemen alarma geçtim. Bu tepkiyi değiştirmek zor olacaktı. Aramızdaki bağlantıyı öğrenen herkesi öldürmeye o kadar alışmıştım ki. Şimdi bu lanet olası şey herkesin malumu gibi görünüyordu.

Isla, bana hala kızgın bir şekilde arkadaşlarının yanına döndü. Hâlâ söylenmemiş sözler vardı, ama ben onları nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de annesinin sevgisiyle ilgili idealini yıkmaktansa, onun benden nefret etmeye devam etmesine izin vermek daha iyiydi.

Biliyorsam ne olayım. Tatiana, ona tam olarak ne olduğunu anlatmam gerektiğini düşünüyordu. Küçük kız kardeşimin gerçeği öğrendiğinde yüzündeki acıyı görmek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım. "O kızgın," diye yarım bir cevap verdim.

"Yani seni öldürmeye mi hazırlanıyor? DNA'nı saklamak için seni parçalayıp yakacak mı?" Vasili yarı eğlenerek sordu.

"Belki," diye mırıldandım. Hala ne olduğunu bilmiyordum. Isla, tanıdığım en yumuşak, en nazik insanlardan biriydi.

müziklerinde duyabilirdin. Kahkahasında duyabilirdin. Cinayet ve o kelimeleri aynı cümlede kullanmamalıydın.

Ama hastanede yaptığı o yorumdan sonra, merak ettim. Ona bunu sorduğumda, sadece omuz silkti ve bana sırtını döndü. Küçük kardeşim o anda benden nefret ediyordu.

"Sen Adrian'ı Paris'ten takip ettiğinde Marchetti'nin yanında kaldığını mı söyledi?" diye sordu.

Başımı salladım. Bu da beni rahatsız eden başka bir şeydi. O zamanlar bunun en güvenli karar olduğunu düşünmüştüm. Artık o kadar emin değildim. O pislikten de sürekli belirsiz cevaplar alıyordum. Tanrım, belki de yeni bir sayfa açmak için herkesi öldürüp yeni bir başlangıç yapardım.

"Evet."

"Hoşuna gitmedi," dedi Vasili.

"Öyle mi sen istemez buradan buradan kız kızını
ile bırakmak Alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Karısı ve metresleri ölü bulunmuşken, hayır." Bu konuşmayı bitirip ayağa kalktım. "Yatmaya gidiyorum."

Benim Elim üzerinde kapının kapı tutuyordum,
Vasili'nin ses beni beni. "Konstantin."

Omzumun üzerinden baktım. "Evet."

"Teklifim geçerli," dedi ciddi bir şekilde. "Kadını işkence edersem daha kolay olabilir."

Kafamı salladım. "Teklifin için teşekkürler."

OTUZ SEKİZ

TATIANA

Çıplak bir şekilde yatakta uzanmış, kocamı bekliyordum. Alt karnımdaki dikiş izi hala kırmızıydı ve ben de izin çok görünmemesi için vücudumu sürekli düzeltmeye çalışıyordum. Illias'ın aklını kaçırap beni sikmesini istiyordum, olanları hatırlatmasını değil.

Tam yanıma bir yastık koyup, yan dönerek bacağımı bir baştan çıkaran kadın gibi yastığın üzerine koyduğumda, kapı açıldı. Hareketsiz kaldım, dizimi biraz daha yukarı kaldırarak ona kıcıımı gösterdim.

Biraz garip hissettim, ama Illias'ın karanlık gözleri bana dikildiğinde, onun karanlık bakışlarının tadını çıkardım. Ve amım da öyle, çünkü bacaklarımın arasında bir heyecan dalgası hissettim. Tanrım, yardım et. Adam bana sadece bir bakış attı ve ben son perdeye hazırdım.

Yavaşça, avını takip eden bir avcı gibi odaya girdi, bakışları çıplaklığımdan hiç ayrılmadı. Kravatını gevşetip, onu umursamazca yumuşak halının üzerine attı. Ceketini de onu izledi.

Benden sadece bir adım uzaktaydı. "Sen de pantolonunu çıkar," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bir kıza hayranlık duyacağı bir şey ver. Ben tamamen çıplağım."

"Belki utangaçımdır," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

Gülümsedim, hafifçe yukarı kayarak kemerine uzandım. "Utangaç olma," dedim, kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Ben buradayım, sana ve tüm fantezilerine hizmet etmek için."

Karanlık bir kahkaha göğsünden yankılandı. "Bu çok cazip, moya luna." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ama sen hala iyileşiyorsun."

Boğazımdan hayal kırıklığı dolu bir ses çıktı. "Illias..." diye sızlandım.

O başını salladı. "Sağlığın daha önemli. Bebekleri düşün."

"Bebekler annelerinin mutlu olmasını istiyor," diye inledim. "Babaları bunu yapmayacaksa, sanırım işi kendi ellerime alacağım." Masumca gözlerimi kırıştıtararak elimi bacaklarımın arasına kaydırđım. Onun için ne kadar ıslandığımı tam olarak görebilmesi için hafifçe pozisyonumu değıştirdim. "İzleyebilirsin," diye fısıldadım. "Benim için sorun değil."

Dizlerim açıldı ve parmağım klitorisime dokunduğı anda, dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve kalçalarım sıçradı.

"Siktir." Bunu Illias mı yoksa ben mi söyledim, bilmiyordum, ama onun kontrolünü kaybettiğini anladım. Üzerime çöktü, ağzını dudaklarıma yapıştırdı ve beni sertçe öptü.

"Beni eziyet etmekten hoşlanıyorsun," diye inledi. "Yemin ederim Tatiana, sen benim ölümüm olacaksın."

Dudaklarını yaladım, kalçalarımı onun penisine sürttüm. "Sen ölürsen ben de ölürüm. O yüzden hayatta kalman daha iyi, kocam."

Karanlık bakışlarındaki vaatler beni arzuyla titretmişti. Hâlâ üzerimde otururken, Illias komodine uzandı ve ipeksi siyah ipler çıkardı.

"Bunları başkasında kullanmamış olsan iyi olur," diye homurdandım, kıskançlık içimi kapladı.

"Ailem dışında hiç kimse buraya gelmedi," diye itiraf etti, hareketlerini hiç durdurmadan. "Sana zevk vermeme isteyen o notu aldığımdan beri başka kimseyi düşünmedim. Seni çardakta becerdiğimden beri." Burnu burnuma değdi. Ağzı benim ağzımın üzerinde kaydı, sonra çenemden boynuma doğru indi. "Seni ilk gördüğüm andan beri benimsin, Tatiana. Bir gülün dikenlerine ihtiyacı olduğu gibi sana ihtiyacım vardı. Sana takıntılıyđım."

Mutluluk göğsümde yankılandı. Bu yakışıklı, güçlü adamın bana takıntılı olduğunu bilmek çok baştan çıkarıcıydı.

Boynumu yana eğdim, boynuma daha iyi ulaşabilmesi için. "Ben de sana takıntılıyđım," diye mırıldandım. "Söz veriyorum, her şeyi telafi edeceğim. Hayatımın geri kalanında."

Tek eliyle iki bileğimi de yakaladı, sonra başımın üzerine vurdu. "Sözünü tutmanı sağlayacağım, karıcığım."

Siyah ipeksi iplerden birini kullanarak bileklerimi başladı, sonra da yatağın direğine başladı. Kalbim heyecandan titriyordu, yarı kapalı gözlerle onu izlerken dudaklarım aralandı. Benim için şehvetle başladı ama aşk ile bitti. Onu o kadar çok seviyordum ki bu beni korkutuyordu.

"Iliias," diye fısıldadım.

Gözleri yüzüme kilitlendi. "Evet, aşkım?"

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Başından beri sana takıntılı olmadığım için seni daha az sevdiğimi düşünmeni istemiyorum" dedim. Elimi uzattım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen nefes almam zorlaşıyor." Gözleri, derinlerinde yıldızların parladığı karanlık bir gece gibi ışıldarken beni izledi. "Bu beni korkutuyor. Ama bilmeni isterim ki, her zaman sen oldun. Kafam karışık, belki de çocukça davranıyordum. Ama kokun, takıntın, sevgin... her zaman istediğim şey buydu. Bana dokunduğundan itibaren benim bir parçam, kalbim ve ruhum oldu."

Bu-bum. Bu-bum. Bu-bum.

"Siktir, Tatiana. Ben senin için doğdum."

"Ben de senin için doğdum," diye mırıldandım. "Şimdi Tanrı aşkına, lütfen beni sik."

"Oh, *moya luna*," diye hırıltılı bir sesle konuştu, büyük ellerini uyluklarımın altına geçirip beline doladı. "Tanrı'nın bu sikişle hiçbir ilgisi yok."

Sıcak girişime kendini hazırladı ve sert penisinin ucu bana baskı uyguladığında hayal kırıklığından neredeyse inleyecektim.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Durdu, tüm vücudu gergin bir şekilde kendini tuttu. "Acıdığı anda bana söyle."

"Evet, evet, evet. Siktir et, yap şunu," diye yalvardım. "Sana ihtiyacım var."

"Söz ver," diye inledi, yüzünde acı bir ifade belirdi. Kalçalarımı kaldırdım. "Söz ver, Tatiana," diye tısladı, penisi içime daha da girerken. Alnında bir damla ter belirdi, kasları kendini kontrol etmek için gerildi.

"Söz veriyorum. Şu anda, beni sikmemek bana çok acı veriyor," diye inledim. "Senin için çok acı çekiyorum."

Yavaşça içeri girdi. Gittikçe daha derine. Başım sallanıyordu, doluluk hissi beni boğuyordu. İtmeleri yavaş ve sığdı, pelvisi klitorisime sürtünüyordu. Farklıydı, ama çok mükemmeldi. Illias'la her seferinde mükemmeldi.

"Bu kimin amcığı?" diye kulağıma fısıldadı, iki eliyle kalçalarımı sabit tutarken, itmeye devam etti. Her seferinde o tatlı noktaya ulaştığında, içim titriyordu. "Bu kimin amcığı?" diye tekrar etti, cevap vermeyi unuttuğum soruyu.

Vücudumdaki her hücre uçurumdan aşağı yuvarlanma ihtiyacıyla titriyordu. Neredeyse oradaydım, klitorisime bir kez daha dokunursa uçacaktım. Düşünmedim, sadece cevap verdim. "Benim," diye fısıldadım.

O hareketsiz kaldı ve ben şaşkınlıkla gözlerini aradım. "Illias," diye inledim. "Lütfen..."

Dudaklarımı yaladım ve o hareketimi takip ederken bakışları karardı.

"Bu kimin amcığı?" diye homurdandı, eli vücutlarımızın arasına uzandı. Parmağı klitorisimi yavaş, tembel daireler çizerek ovuşturdu. "Söyle bana, karıcığım. Kimin?"

"Senin," diye cevap verdim, onun dudaklarına ihtiyaç duyarak yukarı doğru eğildim. "Her zaman senin."

"Emin
misin?"

"Evet,
seninim."

Göğsünün derinliklerinden bir inilti geldi ve elleri kalçalarımı sıktı. "Güzel. Şimdi, bu amcığımı sikmeye başlayacağım." İtilti. Bu sefer daha sert.

"Evet, evet, evet." Sesim çok coşkulu çıkmıştı. Gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

"Kalçalarını hareket ettirme," diye homurdandı. Bir kez daha itti. Onu rahmimin derinliklerinde hissedebiliyordum. "Tanrım, Tatiana. Beni sıktığını hissedebiliyorum. Sikimi boğuyorsun."

Kalçalarımı salladım. Bu tartışmalı bir konuydu. Bana bir santim bile izin vermedi. Dudaklarına uzandım ve onu öptüm. Aceleyle. Islak. Dili ağzıma girdi. Ucu girişime gelene kadar içimden çıktı, sadece bir kez daha içime derinlemesine girmek için. Onu

O, haftalarca ondan uzak kaldıktan sonra, hepsi çok fazlaydı.

Bir sonraki iniltiyi yuttu. Bir kez daha içeri girdi. Elleriyle beni sertçe yerinde tuttu. Dudaklarımı vahşi ve sertçe öptü. Tatlı, sıcak bir baskı oluşmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye inledi ağzıma bir kez daha girerken. Vücudu gerildi, sonra titredi, tam da zevk içimi kapladığında, kemiklerimi sarsarak.

Dudaklarımdan başlayarak tüm yüzüme öpücükler yağdırdı, sonra başını saçlarıma gömdü ve vücudumu titretan erkeksi bir inilti çıkardı.

İkimiz de birbirimize sarılarak zor nefes alıyorduk. Onun sevgisi derime işleyerek DNA'mın bir parçası haline geldi. Derin bir nefes aldı ve dudaklarıma yumuşak sözler fısıldadı.

"Tatiana Nikolaev, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?" Sesi kısılmıştı, kalbi benimkiyle aynı ritimde hızla atıyordu. Başını kaldırdı, bakışlarımız buluştu.

O, komodine uzanıp küçük siyah bir kutu aldığında, ben şaşkınlıkla ona baktım. Sonra yataktan kayarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen kendi isteğinle karım ol," dedi, sesi karanlık, saygı ve sevgi doluydu. "Bunu ilk seferinde doğru yapmalıydım."

Gözlerim yaşlarla doldu ve bir damla yanağımdan süzüldü.

"Evet," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim, duygular boğazıma takılmıştı. "Evet, evet, evet. Her zaman evet." Ayağa fırladı, muhteşem çıplak vücudu tamamen görünür hale geldi ve kollarını bana doladı.

"Beni çöz de ben de sana sarılayım, lanet olsun," diye boğuk bir sesle söyledim, mutlu gözyaşlarımı silerek. Ona ikinci derim gibi yapışacaktım. Hızlı bir hareketle ellerim çözüldü ve onları boynuna doladım.

"Sen benimsin, ben de seninim," diye fısıldadım.

"Sonsuza kadar." Mutlu sonumu bulmuştum. Oyla birlikte olacaktı.

Kardeşlerim çok otoriter olabiliyorlardı.

Adrian'ın kafama silah dayamasının üzerinden üç hafta geçmişti. Hastaneden taburcu olalı  gün olmuştu ama kardeşlerim gitmeyi reddediyorlardı. Eşleri ve çocukları hala Amerika'da olduğu düşünülürse, bu durum oldukça tuhaftı. Adrian'ın ihanetinin onları ne kadar sarsmış olduğunu gösteriyordu.

Vasili bunun kendi hatası olduğunu mırıldanıp duruyordu. Ben ona öyle olmadığını söyledim. Doğrusu, hepsi yakında gitmezlerse, onları öldürmekten suçlu bulunacaktım.

Onları oturma odamda yarı sevgi dolu, yarı ölümcül bir şekilde otururken izleyerek i geçirdim.

şöminedeki ateş çıtır çıtır yanmaya devam ediyordu. Noel'e sadece üç hafta kalmıştı. Alexei, tavandan tabana pencerelerin yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bakışları sık sık dışarıya kayıyordu. Sasha koltukta otururken, Vasili ve ben kanepede oturuyorduk.

Bacaklarımı katlayıp ailemi izlerken Illias'ı düşünüyordum.

Herkesin eve dönüp tatil hazırlıklarına başlamak için sabırsızlandığını biliyordum. Özellikle de tüm yeğenlerim. "şimdi Satın Al" düğmesini sanki modası geecekmiş gibi kullanıyordum. Amazon'un bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğundan emin değildim.

"Bunu geride bırakalım ve hepiniz eşlerinize dnn," diye umutla nerdim. Branka, Sasha ile birlikte buradaydı, ama Aurora ve Isabella hala Amerika'daydı. Kardeşlerimin bu kadar uzun süre uzak kalması duyulmamış bir şeydi. "Dinlenmeye ve bebeklerimi beslemek için bol bol yemeğe ihtiyacım var. Sizler hiç yardımcı olmuyorsunuz. Ne zaman arkamı dönsem, bütün dondurmam bitmiş oluyor."

Vasili gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Bu Branka'nın işi olabilir. O dondurmaya deli olur. Anla artık."

Sasha, bebeklerimden bahsedilince bakışları cinayete meyilli hale geldi. Benim seks yaptığım fikrini gerçekten kaldıramıyordu. Adrian'la birlikteyken bu hiç umurunda olmamıştı, onunla çok seks yaptığımdan değil ama şimdi, tabiri caizse, karnımda iki küçük ekmek varken, kardeşlerim görmezden gelemezdi.

"Kocan, onu ldrmemem için sana emir verdiğin için şanslı," diye homurdandı Sasha. "Kız kardeşimi hamile bıraktı. Sana nasıl dokunmaya cüret eder?"

Gözlerimi devirdim. "Sen karına nasıl dokunursun?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"O farklı," diye mırıldandı.

"Alessio buna kesinlikle katılmayacaktır," diye biraz huysuzca karşılık verdim. Tanrım, gerçekten eve dönmeleri gerekiyordu. "Ama kendini daha iyi hissedeceksen, kutsal ruhun beni ikizlerle doldurduğunu düşünmekte özgürsün. Neyse sana iyi geliyorsa."

"Onu rahat bırak, Sasha," diye Alexei yardıma koştu. "Hâlâ iyileşiyor."

Kafamı salladım. "İyileşmiyorum. Ben iyiyim. Gerçekten, hepiniz eve gidebilirsiniz." Cep telefonumu aldım. "Bu cihazı görüyor musunuz?" Onu havada salladım. "Bu, her gün FaceTime ile konuşabileceğimiz anlamına geliyor. *Cep telefonu* denen bu sihirli cihaz sayesinde," son iki kelimeyi sanki onlara yeni bir dil öğretmeye çalışır gibi vurgulayarak. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmam bir mucizeydi.

Sasha incinmiş gibi davrandı. Dudakları titremeye bile başladı, ama gözlerindeki ışıltı her şeyi mahvetti. "Kendimi istenmeyen hissediyorum."

O anda Branka odaya girdi ve ben bu fırsatı kaçırmadım. "Branka, tahmin et ne oldu? Sasha sana sürpriz yapıp seni kardeşini ziyarete götürmek istediğini söylüyordu." Alessio, kardeşi, Toronto'da yaşıyordu. Araları biraz daha iyiydi. *Sanırım*. "Kanada neredeyse komşumuz sayılır."

Branka burun kıvırdı ama gözlerimiz buluştuğu anda mesajı anladı. "Bence bu harika bir fikir," diye kabul etti. "Yeğenimi görmek istiyorum. Aurora'nın benim 'en iyi teyze' statümü ele geçirmeye çalıştığını duydum."

Alexei'nin kaşları kalktı. "Deniyor mu? Çoktan başardı bile. Oğluna bir drone aldı."

"Ne?" Branka çığlık attı, gözleri kocası ile Alexei arasında gidip geldi. "Neden bunu şimdi öğreniyorum? Lanet olsun. Drone'dan daha iyi ne olabilir ki?"

Gülümsedim. "Ona bir helikopter ya da uçak al. Kesinlikle kazanırsın." "Gerçek mi?" diye hayretle sordu.

"Ya da uzaktan kumandalı olanlardan bir tane," diye önerdim. "İçine kamera takılı olanlardan. Drone'lardan daha iyidirler."

"Aha," diye bağırdı. "Sasha, eşyaları topla. Uçakla aynı anda orada olacağız. Onu aldığı anda yüzünü görmek istiyorum"

ve sonra Aurora ile görüntülü görüşeceğiz."

Gülümsemesi ve kendini beğenmiş ifadesi kardeşiminkine benziyordu. İkisi iyi anlaşmasına şaşmamalı.

"Ona Noel hediyesi olarak bunu alalım mı?" diye sordu Sasha, isteksizce ayağa kalkarken.

Kız kıkırdadı. "Dalga mı geçiyorsun?" Eli Alexei'ye doğru sallandı, sonra tekrar Sasha'ya döndü. "Aurora'ya söyleyecektir. O onun kocası ve Aurora onu parmağında oynatıyor."

Ve böylece Sasha'dan kurtuldum.

Vasili'nin bakışları yumuşadı, sonra iki yanağını da öptü. "Mutlu musun, Tatiana?"

"Evet," diye mırıldandım. "Çılgınca. Delicesine mutluyum."

Ya da kardeşlerim ailelerine döndüklerinde ve kocamla biraz sakın zaman geçirdiğimde mutlu olurum.

Kocamı düşününce dudaklarım kıvrıldı. Teklif etmesinden bu yana üç gece geçmişti. Acımasız Pakhan, özünde romantik bir adam gibi görünüyordu. Tamam, bu biraz abartılı olabilir ama bu jestini takdir ettim. Bana seçim şansı verdi. Onu seçmemi istedi.

Ve ben de öyle yaptım. Her zaman öyle yapardım.

O gecenin geri kalanında Illias bana dokunmaktan vazgeçmedi. Sanki benim hayatta olduğuma kendini ikna etmek zorundaymış gibi. Ona sarılarak, ona tutunarak uyudum. Buna. Mutluluğumuza. Ama ertesi sabah Illias yanağıma bir öpücük kondurdu ve yapması gereken işleri olduğunu söyledi. İşin ne olduğu konusunda ağzını sıkı tuttu ve o günden beri onu görmedim.

Kardeşlerim, geri döndüğümüz ilk günden sonraki üç gün boyunca beni meşgul ettiler. Ama bu gece onlardan kurtulacaktım. Vasili, uyuduğumdan emin olmak için ısrar etti. Bu yüzden yatak odamdaki kanepeye oturup telefonunda bir şeyler okudu. Onu tanırıyorsa, muhtemelen bir emlak anlaşması sözleşmesiydi.

Yatağa uzandım, ellerimi yanağımın altına koyup göz kapaklarımı ağırlaştırdım. O hiç konuşkan biri değildi. Çocukken beni yatırmasının sebebi de buydu. Sasha beni yatırırken konuşur, sonra ben konuşurdum, bir bakmışsın gece yarısı olmuş ve Vasili bize sinirlenirdi. Vasili beni yatırırken ise işler verimli ve sessizce yürürdü.

"Hâlâ aynı pozisyonda uyuyorsun," dedi Vasili, gözleri hâlâ telefonunun ekranını okurken. Adam verimliydi. Isabella'nın ona aşık olması onun için şanslıydı, çünkü dürüst olmak gerekirse, böyle bir işkolikle başa çıkabilecek başka bir kadın tanımıyorum.

"Ben alışkanlıkların insanıyım," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. "Illias nerede?" diye sordum.

Omuz silkti. "Aşağıda bir yerde."

"Çok yardımcı oldun," dedim alaycı bir şekilde. "Burası çok büyük. Bana biraz daha daraltabilir misin?"

"Hayır."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Her zamanki gibi. Erkekler hep birbirlerine destek olurlar. Ama beni asla alt edemezler. Onu bir şekilde bulurdum.

Sessizlik, geçmişin hayaletleri ve anılarıyla doluydu. Benim için çocukluğumun çoğu mutlu anılarla doluydu. Kardeşlerim sayesinde. Ama Sasha ve Vasili'nin o kadar şanslı olmadığını biliyordum. Sonunda telefonu kapattı, yüzünde suçluluk ifadesi vardı.

"Siktir, Tatiana," dedi boğuk bir sesle. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Adrian'ın, o pisliğin..."

Aniden oturdum, ağırlığımla yatak sallandı.

"Hayır, Vasili." Sesim kararlıydı. Keskin. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Senin ve Sasha sayesinde iyi bir hayatım oldu. Sevildim." Son kelimedede sesim kırıldı. "O yüzden bir daha özür dileme."

Benim büyük, sert kardeşim kimseye özür dilememeliydi. Boğazım düğümlendi ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Lanet hormonlarım ve duygularım fazla mesai yapıyordu. Yataktan kayarak yere indim ve onun oturduğu kanepeye doğru yürüdüm. Yere çöktüm ve dizlerine sarıldım.

"Artık benim babam ve annem olmanı istemiyorum," dedim boğuk bir sesle. "Sadece kardeşim ol. Senin küçük çocukların ve endişelenecek yeterince şeyin var. Onlar için ben de seninle birlikte endişeleneceğim. Ama benim yüzümden artık saçların ağarmayacak."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Seni seviyorum, kardeşim." Sevgi dolu bir nefes verdi.

"Tanrım, ne kadar büyümüşsün." Sevgiyle yanağımı okşadı. "Ben de seni seviyorum. Ve senin için endişelenmeden duramıyorum. Her zaman."

Gülümsedim. "Artık buna gerek yok."

O içini çekti. "Biliyorum, Sestra." Rusçada en sevdiğim iki, hayır üç kelime. Sestra ve moya luna.

"Söz ver, endişelenmemeye çalış," diye ısrar ettim. "Eğer benim yaptıklarım yüzünden kalp krizi geçirirsen, Isabella beni öldürür." Yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordum. İnatçı adam. "Beni Illias endişelendirsin," diye şakacı bir şekilde önerdim. "O da saçları ağarsın."

Bu, kardeşimin yüzüne kocaman bir gülümseme yaydı.

"Bu hoşuma gitti," dedi, derin bir kahkaha atarak. Ağabeyimin gülüşünü duymayı çok seviyordum. Sasha ve ben, annemiz hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce bile ona yeterince endişe kaynağı olmuştuk. Yüzü ciddileşti. "Konstantin'in yanında Adrian'ın yanında olduğundan daha güvendesin. Bu, endişelenmemeyi kolaylaştırıyor."

"Sen ve Alexei'nin eşlerinize dönme vaktiniz geldi," dedim ciddi bir şekilde. "Beni sıkmaya başladılar. Seni de sıkıyorlar, biliyorum."

Kapının çalınması bizi böldü. "Girin."

Kalbim bir an durdu, ama Illias olmayacağını biliyordum. O bizim yatak odamızın kapısını çalmazdı. Alexei içeri girdi ve ben gülümsedim.

"Tam da görmek istediğim diğer en sevdiğim kardeşim," diye fısıldadım, sonra ayağa kalktım.

"Sasha'nın en sevdiğin kardeşin olduğunu sanıyordum," dedi düz bir sesle.

Yaramazca sıırttım. "Üçünüz de en sevdiğim kardeşlerimsiniz. Bazı günler diğerlerinden daha fazla."

Gözlerini devirdi. Gerçekten gözlerini devirdi. Kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım.

"Alexei, az önce gözlerini mi devirdin?" diye alay ettim. Omuz silkti, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Kardeşlerimin mutlu olduğunu görmek güzeldi. Memnun. Bunu hak ediyorlardı. Hayatta yeterince acı çekmişlerdi ve mutluluğu hak etmişlerdi. Ailelerini. "Tamam, şimdi. Az önce Vasili'ye söyledim, şimdi de sana söyleyeceğim. İkinizin eşleri de beni delirtiyor. Cep telefonum sürekli bipleyip ne yaptığınızı soruyor. Eve gitmelisiniz."

Alexei kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. Her zaman bir çıkış stratejisi olmasını severdi. Bu artık onun DNA'sının bir parçasıydı.

yıllarca kafese kapatılıp istismara uğramanın bir insana yaptığı şeydi. "Sofia Volkov bulunmalı," diye cevapladı Alexei.

"Moy brat, bu yıllar sürebilir," diye mırıldandım. "Seni ve Aurora'yı esir aldı. Kaçtı. Kendi torununu saldırdı ve kaçtı. Illias'ın beni koruyabileceğini biliyorum. Tıpkı ikinizin de ailelerinizi koruyabileceğiniz gibi."

İkisi birbirlerine baktılar ve benim mantığımın mantıklı olduğunu anladıklarını biliyordum. Bu yüzden nefesimi tutarak bekledim.

"Noel'de görüşürüz," diye fısıldadım. "Hiçbir şey beni yeğenlerimden uzak tutamaz. Kostya biraz yargılayıcı olsa da."

Alexei kaşlarını kaldırdı ve ben omuz silkdim. "Onu son gördüğümde bana koktuğumu söyledi," diye ekledim.

"Henüz konuşamıyor ki," dedi Vasili, benim berrak zihnime şüpheyle bakarak.

Gülümsedim. "Ama benimle konuşuyor."

"İmkansız," diye itiraz etti Alexei. "Önce babasıyla konuşur."

"Eve gidip öğren," dedim, yarı şaka yarı ciddi. "O bizi gerçekten göndermek istiyor. Değil mi, kardeşim?" Alexei sakın bir şekilde sordu.

"Sanırım haklı olabilirsin," dedi Vasili, alaycı bir nefes vererek. Ayağa kalktı, sonra kusursuz takım elbisesini düzeltti, bu hareketi bana kocamı hatırlattı. "Gidelim mi?" diye sordu Alexei'ye, kapının yanında ona katılırken.

"Evet, evet, gidelim," diye onun adına cevap verdim.

Sonra hiç uyarı yapmadan ikisine de koştum ve onları kucakladım. Alexei biraz gerildi, ama sonra rahatladı. Bunu kişisel olarak almadım. Bu onun içgüdüsydü.

"Tamam, sarılma işi bitti," diye kısa bir süre sonra ilan ettim. Alexei'yi işkence etmek istemiyordum, ama onun benim için Vasili kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. Biz bir aileydik. "Şimdi, kaybolun. Bol bol uyuyun ve uçağınızı kaçırmayın."

İki kardeşim de kapıdan kayboldu ve gözlerim saate kaydı. Hafifçe nefes verdim, sonra bire kadar saydım.

Çıkmadan önce yüz kez düşündüm. Odamdan çıktım, gözlerim koridorun sonuna kaydı, sonra aşağı indim.

Her adımında kalbim hızla atıyordu. Illias'ı özlemiştim. Ona ve varlığına alışmak çok kolaydı. Belki de bağımlılık yapıcı bir kişiliğim vardı ve o adam hayatıma girene kadar bunun farkında değildim. Ya da belki de bu adam, onu tanımadan önce bile benim bir parçam olmuştu.

Birinci kat boştu. Giriş holü o kadar sessizdi ki, koridorlarda dolaşan eski hayaletlerin ayak seslerini duyduğumu sandım. Nefesimi tutup dinledim. Neredeyse inlemelerin yankısı gibi geliyordu. Kaşlarımı çattım, ya da belki de daha çok ağlama sesleri gibiydi.

Sesi takip ettim. Yaklaştıkça acı çığlıklarını ayırt etmek daha kolay hale geldi. Sesler aşağıdan geliyordu ve beni titretmişti. Bir kat daha çıktım, bu kat eski taştan yapılmıştı ve kale inşa edildiğinde de buradaydı gibi görünüyordu.

Tırnaklarım avuç içlerime batmış, göğsüm sıkışmıştı. Bir an durup, neler olup bittiğini görmek akıllıca mı diye düşündüm. Illias ve kardeşlerim, hep birlikte görmezden gelerek, benim görmemi istemiyorlardı.

Ağır çelik kapıyı itip açtım ve uzun, karanlık merdivenlerden aşağıya baktım. Tanrım, bu kale ne kadar derine iniyordu? Nefesimi tutarak kalan basamakları yavaşça indim.

Salondan başka bir acı çığlığı duyuldu. Yakındı. Neredeyse varmıştım. Demir parmaklıklı ağır bir ahşap kapı sadece birkaç adım ötedeydi. Yutkundum ve bir adım daha yaklaştım, göreceğim şeyden korkuyordum ama durmam gerektiğini biliyordum. Bu kadar yaklaşmışken durmamalıydım.

Bir adım daha attım ve öne eğildim, son birkaç gündür kocamın yaptıklarının gerçekliğiyle yüz yüze geldim. Kanlar içindeki bir kadın tavandan sarkıyordu, acı çığlıkları odada yankılanıyor ve koridordan geçerek bana ulaşıyordu.

Görünüşe göre parmakları kırılmıştı. Siyah, mor ve kanlıydı. Tırnakları, eğer kalmışsa, kurumuş kanla kaplıydı. Dizleri kırılmıştı.

Boğazıma safra yükseldi.

Alexei karanlık duvara yaslandı, yüzü taş gibi soğuktu, ama alnında ter damlaları oluşmuştu. O

. Kapalı bodrumlardan nefret ederdi. Ama beni şok eden Illias'ın görüntüsüydü.

Onun acımasız olduğunu biliyordum. Bizim dünyamızda hayatta kalmak için bunun gerekli olduğunu biliyordum. Ama bunu böyle görmek farklıydı. Beyaz gömleği kanla kaplıydı. Kıvrılmış kolları, beni tutan o güçlü elleri ortaya çıkarmıştı. Beni seven elleri. Ama şimdi, o eller kanla kaplıydı.

Ve kocamın yüzünde sadece korku vardı. Acıma yoktu, merhamet yoktu. Hiçbir duygu yoktu. Sadece granit bir maske. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiçbir şey hissetmiyordu.

"Sofia Volkov hakkında bilgi ver," diye hırladı, penseyi onun bileğine dayayarak.

"Bu iş bitebilir," dedi Alexei, sesi o kadar soğuktu ki tüylerim diken diken oldu. "Yanlış kişiyle ittifak kurdun. O çocukları kaçırıyor, işkence ediyor ve kaçakçılık yapıyor. Bize söyle, bu iş bitsin."

Kadın güldü. "Cehenneme git."

Illias'ın dudakları kıvrıldı. Zalim ve soğuk bir gülümseme. "Hanımefendi, ben oradaydım. Ve beni istemediler."

Penseyi sıkıştırdı, kemiklerin kırılma sesi havayı doldurdu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yediğim akşam yemeği boğazımdan yukarı çıktı. Tam zamanında eğildim ve taş zemine kusmaya başladım.

"Tatiana!" Illias'ın sesi duyuldu, ama ben midemin içeriğini boşaltmakla meşguldüm. "Siktir, Alexei, onu buradan çıkar."

Düzeldim ve elimle ağzımı sildim. Alexei, heybetli ve soğuk bir şekilde bana doğru ilerledi. Gözlerindeki buz gibi bakışlar ruhumu dondurdu.

"A-Alexei," diye boğuk bir sesle söyledim, kardeşimin yanında bir tür korku hissederek. Ondan değil. Ama gözlerinde gizlenen, onun katlanmak zorunda kaldığı zorlukları bana gösteren geçmişten. Her şey oradaydı, bana bakıyordu.

"Yatağına git, Tatiana." Bana dokunmadı, ama bu seferki nedeni, yakınlığımı reddedeceğimden korkmasıydı. Reddetmezdim. Reddedemezdim.

Yükselmeye başlayan bir başka safra dalgasını yuttum, gözlerim tavandan sarkan dövülmüş kadına kaydı. Gözleri benimkilerle buluştu, Adrian'inki gibi yeşildi ve bir anda tanıdım onu.

"Sen!" dedim.

O, deli gibi bir gülümsemeyle gülümsedi. "O hepinizin peşine düşecek," diye mırıldandı. "Hepinizin. Bunu engellemek mümkün değil. Bebeklerinizi canlı canlı yakmasını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu sustur!" diye bağırdı Alexei, gözleri benden hiç ayrılmadan. "Bu kaltak bu gece bize hiçbir şey söylemeyecek."

Illias, hala kanla kaplı halde, bana doğru temkinli adımlar attı. Bakır kokusu sis gibi havada asılı kalmış, boğazımı tıkamıştı ve ben bunu durduramıyordum. Bir kez daha kusma hissi geldi ve ben eğildim.

Ve kadın tüm bu süre boyunca kahkahalar atıp durdu. Aklını kaçırmış gibi.

Belki de kaybetmişti. Belki de ben kaybetmiştim.

Çünkü ona karşı hiçbir pişmanlık ya da acıma hissetmedim.

OTUZ DOKUZ

TATIANA

Ilias yorgun bir iç çekişle sandalyeye oturdu.

Giysileri ve elleri kanla lekeliydi. Yorgunluk yüzünü bozmuştu, ama orada bir sertlik de vardı. Yüzündeki gölgeler daha koyu görünüyordu. Bir şekilde daha belirgin.

İşkenceye tanık olduğumdan bu yana bir gün daha geçmişti. Onu hâlâ seviyordum. Ona hâlâ güveniyordum. Ama endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Geleceğimiz için. Bebeklerimiz için. Ailemiz için.

"İyi misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"O öldü," diye cevapladı düz bir sesle. "O pes etmezdi." Anlayışla başımı salladım. Kadın günlerce süren işkenceden sonra pes etmemişse, hiçbir şey onu pes ettiremezdi. "Nikita hayatta olsaydı, cevapları alabilirdim. Ama o ve Adrian öldükten sonra, yaşamak için iradesini kaybetti."

Tanrım, onun için bir şeyler yapabilmeyi dilerdim. Herhangi bir şey.

Yataktan kayarak çıplak ayakla ona doğru yürüdüm, üzerimde sadece ipeksi, pembe bebek elbise geceliğim vardı ve her adımında karnım zar zor görünüyordu. Elini elimde tutup, sessizce onu ayağa kaldırdım ve banyoya götürdüm.

"Otur," dedim ona yumuşak bir sesle, onu aşağı doğru iterek. "Bırak ben seninle ilgileneyim."

Ben lavaboyu açıp bir bez aldığımda, o yorgun gözlerle bana baktı. Bezi akan suyun altına tuttum ve yüzünü temizlemeye başladım, yüzünde hala kalan teyzesinin kan lekelerini sildim.

"Senin durumunda bunu yapmamalısın," dedi boğuk bir sesle. "Dün seni hasta etti." Yutkundum, dün gece kusarken boğazımın nasıl yandığını hatırlayarak.

boğazımın yandığını hatırlayarak yutkundum. "Ortalığı batırdım. Kendimi temizlemeliyim."

Kafamı salladım, dün geceki anıyı kafamdan silmeye çalışarak. "Şanslısın. Benim kusacak bir şeyim yok," diye alay ettim, alnındaki kanı silerek. Bezi akan suyun altına her koyduğumda, kırmızıya boyanıyor ve beyaz lavaboyu pembeye boyuyordu.

"Ayrıca, biz ortağız. Hatırladın mı?" Yumuşak bir gülümsemeyle ona hatırlattım ve nazikçe parmak eklemlerini silmeye başladım. Ellerini. "Bunu bizim için yaptın. *Bunun* için." Elimi karnıma koydum, bakışları karardı. "Hepimizi korumak için. En azından yapabileceğim şey, kocama temizlikte yardım etmek."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bunu görmemeliydin. Beni öyle görmemeliydin."

Bezini lavaboya attım ve suyu kapattım, sonra yüzünü avuçlarımla kavradım. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve o beni öptüğünde göğsüm o tanıdık şekilde titredi. Derin ve ham.

Sonunda geri çekildiğinde, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Senin her şeyini istiyorum, İllias," dedim sertçe, sol avucumu yanağına koyarak. Sonra parmaklarımı onun koyu renkli sakallarının üzerinde gezdirdim. "Karanlığını istiyorum. Işığını. Mücadelelerini. Başarılarını. Her şeyini. Sen beni kurtarıyorsun, ben de seni kurtarıyorum. Bu işte birlikteyiz."

Serbest elimi eline aldı, parmaklarımız birbirine dolandı. İkimiz de onun bronzlaşmış tenini benim soluk tenimle karşılaştırdık. Onun büyük eli benim küçük elimle. Yine de birbirimize mükemmel uyuyorduk.

"Birlikte," dedi boğuk bir sesle.

Gülümsedim ve isteksizce elini bıraktım, sonra duşu açtım. Suyun akma sesi banyoyu doldurdu, sürekli akan su havada titreşiyordu.

Kocama döndüm ve iki elimi omuzlarına koyarak üzerine oturdum. Kan görmekten ya da onun birini öldürdüğünü bilmekten midem bulanmıyordu. O masum değildi. Bir zamanlar masum olabilirdi, ama artık bir tehdit oluşturunuyordu. Adrian ve Nikita ile birlikte benim ölümümü planlamıştı. Neredeyse bebeklerimizi kaybetmemize neden olacaktı.

Onun günahları benim günahlarımdı. Ellerindeki kan, benim ellerimdeki kandı.

Onun takım elbisesini çıkardım ve yere attım. Teyzesinin kanıyla lekelenmiş beyaz gömlek, ona ikinci bir deri gibi uyuyordu. Bu adamdan asla doyamazdım. Gücü. Erkekliği. Onun her santimini seviyordum.

Parmaklarım, onun cildine dokunabilene kadar düğmelerini tek tek açtı. Elimi göğsünden karnına doğru kaydurdım, sıcak cildi avucumu yakıyordu. Pembe bebek elbisesini yumrukladı ve kumaşı yırttı. Yırtılma sesi banyoyu doldurdu. Sonra tangamın ipini yumrukladı ve o ince kumaşı da yırttı, arkasında keskin bir acı bıraktı.

Gözleri vücudumu dolaşırken bakışları yarı kapalı hale geldi. O karanlık havuzlardaki saygı karşısında nefesim hızlandı.

Elini küçük karnımın üzerinde gezdirdi. "Bebeklerimiz," dedi, sesi kısılmıştı.

Dudaklarıma bir gülümseme kondu. "Bebeklerimiz," diye tekrarladım, gözlerine bakarak. "Senin sayende güvendeler."

Göğsünden bir inilti yükseldi ve elini enseme doladı, beni öptü, sonra dilini ağızma soktu. Alt dudağımyı dişlerinin arasına aldı, emdi. Isırdı.

O tanıdık, bulanık şehvet midemde birikti, ama bundan çok daha fazlasıydı. Bu, dikenleri olmayan şehvet ve aşktı. Artık acıtmıyorlardı, batmıyorlardı. Bir zamanlar acı veren o dikenler artık bizi birbirimize bağlıyordu. Sonsuza kadar.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı ve onun derin, karanlık gözleri beni isteyerek esir tutuyordu.

Gömleğini omuzlarından aşağı itip sessizce karolara düşmesine izin verdim, ellerimi onun sıcak teninde gezdirdim. Parmaklarımı kaslarının sert çıkıntıları üzerinde gezdirdim, tırnaklarımı teninde sürttüm. Ereksiyonuna doğru kayarak kalçalarımı salladım ve pantolonuna sürtündüm, onu tenime dokunarak hissetmeye ihtiyacım vardı. Tamamen çıplak halde ona sürtünürken inlemeler ve hıçkırıklar ağızımdan kaçtı.

O birkaç Rusça küfür etti, parmaklarını saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çekti.

"Ben de seni seviyorum," itiraf etti. "O kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor," dedi boğuk bir sesle, gözlerindeki bakış sözlerini doğruluyordu. Kırılmalı

orada kalmıştı.

Ellerim onun kemerine uzanırken titrek bir nefes kaçırdım. "Aynı şekilde," diye fısıldadım.

Ayağa kalkarken elleri popomun altına kaydđ. Bacaklarım sıkıca beline dolandı. Pantolonu kaslı bacaklarından sessizce düştü ve o da onu tekmeledi.

Bir an için sadece birbirimizi izledik. Ağzđ benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Nane kokulu nefesi, narenciye ve sandal ağacı kokusuyla karışarak tüm duyularımı bulanıklaştırdı. Dilinin ucu dudaklarımın köşesini izledi, yanağımdan kulağıma kadar bir iz bırakarak yaladı.

"Sikişmeye hazır mısın, karıcığım?" diye kulağıma karanlık bir sesle fısıldadı.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim. Onun için doğuştan hazırdım, ama o sözlerimi yuttu ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Sıcak teni benimkini yakarken, meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşti.

Bir titreme beni sardı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Bizi duşa götürdü, su yağımur gibi vücudumuzdan aşağı akıyordu. Beni duvara doğru itti, bacaklarım hala beline dolanmış haldeydi ve bir meme ucumu ağzına aldı. Dilini gezdirip emdi, elleriyle diğer göğsümü yoğurdu. Sonra diğer göğsüme geçti. Kalçalarım ona doğru yuvarlandı ve sırtımı her kavradığımda, sert penisinin ucu sıcak, açgözlü girişime sürtündü.

Amım kasıldı, bacaklarımın arasında bir nabız atıyordu. "Lütfen," diye yalvardım, girişime karşı sertliğini hissederek.

Tek bir güçlü hamlede, içime derinlemesine girdi ve beni sonuna kadar doldurdu. Ben inledim. O da inledi. Eli vücudumuzun arasına kaydđ, klitorisimi bulana kadar amımı okşadı. Tekrar tekrar daireler çizdi. Gözlerim geriye devrildi. Sırtımı kavisledim, meme uçlarım göğsüne sürtündü.

"*Siktir*. Sikimi çok iyi alıyorsun, *moya luna*," diye övdü, uyluklarım titriyordu. Bakışlarını indirdi, birleştiğimiz yere baktı. "Sikimin amında kaybolduğunu görmeyi seviyorum."

Beni daha sıkı tuttu, parmakları kıcıma gömüldü. Kalp atışlarımız bir olarak gümbür gümbür attı. Kalçalarımı kavradı, onları kendisine daha sertçe sürttü ve her vuruşunda beni zıplatmaya başladı. Beni mükemmel bir şekilde doldurdu.

Onun ereksiyonunda sallanırken, sanki o benim can simidimmiş gibi ona tutundum. Hayır, sanki değil. O benim can simidimdi. Bakışları göğüslerimden, hamile karnımın üzerinden aşağıya, onun içime girip çıktığı yere kadar kaydı. Bakışları, bedenlerimizin birleşmesini izlerken alev aldı.

Her itişte inlemelerim artıyordu. Onun inlemeleri daha sertleşiyor, kasıklarının bedenime çarptığı güçle eşleşiyordu. Bana çarptığı sırada kalçalarının vahşi gücü, zevkimi daha da artırıyordu.

"Benim kirli küçük karım." Sesi kadife gibiydi, acımasız itişleri vücudumu titretmişti. "Amin sikimi boğuyor, daha fazlasını istiyor."

Sırtım fayanslara yaslanarak kıvrıldı. İçim titriyordu. Dünya dönmeye başladı. İnlemelerim daha yüksek, nefesim daha sert hale geldi.

"Oh... Tanrım... Evet, evet, evet." Onun ritmi yepyeni bir seviyeye ulaştığında, duvarlarım onun penisini sıkıca kavradı. Beni sanki bana aitmişim gibi sikti. Çizik gibi. O bana aitti. Bedenim, kalbim ve ruhum. Tıpkı benim ona ait olduğum gibi.

"Çok yaklaştım," diye inledim. Her itişinde beni daha da genişletiyor, sert penisini içime alıyordu.

"Siktir, sen çok mükemmelsin." Gerildi, hızı arttı. O tatlı noktaya ulaştığında kalp atışlarım kulaklarımda gürledi. Ritmi hayvani, vahşi, kontrol edilemez hale geldi, içime girip çıkarken. Her bir itiş dişlerimi ve iç organlarımı sarsıyordu.

"Ahhh... İllias... Oh, lanet olsun." Zevk patladığında çığlık attım. O kadar şiddetli boşaldım ki, gözümün önü karardı. Kocam içime tekrar tekrar girdi, orgazmım boyunca beni sikti, böylece zirveye ulaştığımda, hemen ardından bir tane daha geldi. Bana o kadar şiddetle girdi ki, parçalanacağımı sandım.

Bakışlarımız buluştu. Onunki siyah elmaslar gibi parılıyordu, bakışlarındaki şehvet ve aşk benimkini yansıtıyordu.

Ağzını dudaklarıma yapıştırdı ve dilini içime daldırdı. İnlemelerimi yuttu ve son bir sert itişle içime boşaldı.

Ellerimle onu sardım, yüzümü kocamanın boynuna gömdüm. Nefesimiz sert, kalplerimiz tek vuruş gibi atıyordu,

su vücudumuzdan aşağı akarken öylece kaldık. Bu cennetti. Bu mutluluktı. Bu...

"Aşkın dikenleri," diye mırıldandı, ağır ağır nefes alıp vererek. Kaşlarımı çatarak onun bakışlarını aramak için başımı çevirdim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İkimiz birbirimize mükemmel uyuyoruz, güller ve dikenler gibi," diye açıkladı yumuşak bir sesle, beni yavaşça ayağa kaldırıp vücudumu sabunlamaya başladı. "Bu aşkın dikenleri olmalı."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Bu hoşuma gitti, kocam," dedim.

İkimiz aşkın dikenleriyle birbirimize bağlıydık.

On dakika sonra, birbirimizin vücudunu yıkadıktan, saçlarımızı şampuanladıktan ve duruladıktan sonra duştan çıktık.

Yumuşak bir havluyla beni kuruladı, ama ben hemen devraldım.

Havluyu göğüslerime sardım ve kocamı havluyla kuruladım. Havluyu geniş sırtından beline, mükemmel kalçalarına ve baldırlarına kadar gezdirdim. Dik durdum ama onu döndürmeden önce sırtının üst kısmındaki dövmesine bir öpücük kondurdum.

"Kötülük görme. Kötülük duymama. Kötülük söyleme," diye fısıldadım. Dövmenin anlamını anlamaya başlamıştım. Korumak için ne kadar uğraştığını konuşmaktan hoşlanmıyordu.

"Ama biz yapıyoruz," diye hırıltılı bir sesle konuştu, her zerresinde gerginlik hissediliyordu.

Onu döndürdüm ve pazılarından başlayarak ön tarafını kurulamaya başladım.

"Hayır, sen yapmıyorsun. *Onlar* yapıyor," diye yumuşak bir sesle homurdandım, elimizdeki işe odaklanarak. "O yaptı."

O, onun teyzesi Jane'di.

İkimiz de kurulandıktan sonra havlumu attım, elini tuttum ve onu yatak odamıza götürdüm. İkimiz de çıplak olarak yorganın altına girdik. Kocam çıplak uyumamızda ısrar etti. Benim tenime ve vajinama kolayca ulaşabilmesi gerektiğini söyledi.

"Biliyorsun, bebekler doğduktan sonra çıplak uyuyamayacağız," dedim gülerek.

Eli zaten karnımı okşuyordu, parmakları Adrian'ın bıraktığı yara izini takip ediyordu. Cildi benimkine değiyordu, vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve kulağım onun kalbinin üzerindeydi, hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Hem de Rusya'da, kışın ortasında.

"Her fırsatta seni çıplak görmekte ısrar edeceğim." Sesinde eğlence vardı ama aynı zamanda endişe de.

Son bir ayda, bir rutine girmiştik. Birlikte kahvaltı yapardık, sonra genellikle onun yapması gereken işler olurdu. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa, bana izin verirdi. Yoksa, Isla ve arkadaşlarının çabalarına yardım etmeye çalışırdım.

Ve bunlar oldukça... olaylıydı. Ama ben kayınbiraderime verdiğim sözü tutmaya kararlıydım. Her zaman onun yanında olacaktım. Neye ihtiyacı olursa olsun. O zamanlar farkında değildim, ama sözüm onun küçük arkadaş çevresine de geçerli olacaktı.

"Hâlâ endişelisin," dedim, parmakları alt karnımda daireler çizerek. Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakmak için, elini tutup durdurdum. "Konuş benimle, aşkım."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı ve avucunu karnıma bastırdı.

"O, öldürdüğüm ikinci kadın." Söylenmemiş *"ama sonuncu değil"* sözleri havada karanlık bir ağ ördü. Sofia Volkov sonuncu olacaktı. Onu bulamamışlardı, ama bulacaklardı. Bundan hiç şüphem yoktu. "En azından ilki hızlı olmuştu. Bu ise..."

Sesindeki ıstırap çok belirgindi ve keşke onun acısını dindirebilseydim. Sofia Volkov'a karşı üstünlük sağlamak için bilgi elde etmek için işkencenin gerekli olduğunu biliyordu. O, ailemiz için son tehditti. Aslında, yeraltı dünyasındaki tüm aileler için.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve kendime yaklaştırdım. "Isla'nın annesi yıkılmıştı. Ne yaşadığını bilmiyoruz, ama baban onu eve getirmeden çok önce ölmüştü. Muhtemelen onun acılarına son verip kız kardeşinin hayatını kurtardın."

Suçluluk duygusunu aşmak zordu. Kelimeler onu silemedi, ama belki zamanla bunun en iyisi olduğunu anlayacaktı.

"Sofia Volkov bir tehdit. Çocuk kaçakçılığını destekliyor. İnsan kaçakçılığını. Kardeşimin hayatını cehenneme çeviren adamla ortaklık kurdu. Yani ne olursa olsun, bunu uzun zamandır hak ediyordu."

"Ve teyzen," diye başladım, derin bir nefes alarak. "O kendi seçimini yaptı. Senin ölmeni istedi. *Hepimizin* ölmesini. Nikita ve Adrian olmasa bile, geri gelmeye devam edecekti. Söylediklerini duydum. O deliydi, Illias. Sen bunu anlayacak kadar akıllısın. Nefret onu kör etti ve bunu oğluna ve sonunda Adrian'a da bulaştırdı."

Adrian'ın adı geçince omuzları gerildi. Hâlâ hassas bir konuydu, ama bu hayaletin aramızda kalmasına izin vermeyecektim. Dudaklarımı göğsüne bastırarak kokusunu ciğerlerime derinlemesine çekiyordum. Kalbim çarpıyor, midem ters dönüyordu. Beni kaç kez alsa da ondan asla bıkmayacaktım.

"Sen sensin, Illias," diye mırıldandım, göğsüne yapışarak meme ucunu ısırmaya başladım. Sertçe. Tıpkı onun benimkini ısırmayı sevdiği gibi. Gülümsedim, vücudunun sarsıldığını fark ettim, bu yüzden onu yaladım, acıyı hafifletmek için.

"Her zaman sendin," diye mırıldandım. "Adrian'ı sevdiğim şekilde seni sevdiğim şekilde tamamen farklı." Başımı kaldırdım ve bakışlarımız buluştu. "O, bir kardeş ile..." Kaşlarımı çatarak doğru kelimeyi aradım. "...bir kardeş ile ilk aşkım arasında bir şeydi. Ama sen, kocam, *sen* benim hayatımı kurtaran, kalbimi çalan ve bana bir amaç veren adamsın. *Bize bir gelecek* verdin."

Illias hızlı bir hareketle bizi ters çevirdiğinde, vücudu benim üstüme geldiğinde nefesim kesildi.

"Kalbini çaldım mı?" diye homurdandı.

Başımı salladım. "Ya öyle ya da bilmeden verdim."

"Geri istiyor musun?"

Nefeslerimiz sessizliği doldurdu. Bakışlarımız buluştu ve zaman durdu. On ömür yaşasam da bu adamdan bıkmazdım. Vücudu benimkinin üzerinde duruyordu. Sıcaklığı kemiklerime işliyordu. Kışın Rusya o kadar da kötü değildi. En azından kocamla birlikteyken. O benim bedenimi, kalbimi ve ruhumu sıcak tutuyordu.

"Hayır. Kalbim seninle en güvende."

Hiç uyarı yapmadan içime girdi ve bedenim onun girişini memnuniyetle karşıladı. "Doğru cevap bu," diye homurdandı, bedenini sabit tutarken penisi içimde daha da büyüdü ve sertleşti. Bu, bedenimin her hücrelerini beklentiyle titretmişti.

"Seni memnun etmek istiyorum," diye mırıldandım.

Saçlarıma burnunu sürterek beni içine çekti. "Siktir, kokunu seviyorum. Artık gülleri düşünmeden sertleşemiyorum. Sadece kokusunu almak bile boşalmama yetiyor."

Kıkırdadım. "Yarın evi güllerle dolduracağım," diye alay ettim.

Gerçek şu ki, son bir aydır bana her gün çiçek getirmişti. Kırmızı güller. Ve ben her seferinde onlara hayran hayran bakıyordum.

"Ama hiçbir çiçek seninle kıyaslanamaz." Her iki kolunu da yanlarıma koydu ve alını alnıma değdi. Gözlerimi yaşartan bir samimiyetle, derin ve yavaşça içime girdi. "Vücudun benim tapınağım, moya luna," dedi kalın sesiyle, her kelimesinde Rus aksanı belirgindi. "Ama *sen... sen* benim evimsin."

"Ve sen benimsin," diye fısıldadım, sesimde duygularım yoğun bir şekilde hissediliyordu. Elimi yanağına koydum ve o da bana doğru eğildi, göğsüm o kadar çok sevgiyle doldu ki patlayacak sandım. "Sadece bebeklerimizi güvende tut, Illias. Tüm kaynaklarını kullan. Omertà, Kingpins, Cassio ve çetesi, Yakuza. Hepsini kullan. Bu sadece bizim savaşımız değil. Sofia Volkov hepimiz için bir tehdit - tüm çocuklarımız ve ailelerimiz için."

O benim içimdeyken bu konuşmayı yapmak saçma mıydı? Belki. Umurumda değildi. Konuştuğumuz şey ailemizdi. Bu bizim geleceğimizdi.

Teyzesinin işkence görmesi ve sonunda ölmesinden sonra rahatlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve ona bunu her şekilde verecektim - bedenimle, kalbimle, ruhumla. Hatta tavsiyemle, istese de istemese de. Yukarı çıktığı zamankinden daha rahatlamış görünüyordu. Kasları o kadar gergin değildi ve yüz hatları şefkatle doluydu.

"Omertà'yı umursamıyor musun?" diye sordu. "Marchetti?"

"Seksi baba mı?" diye düşündüm, gözleri fırtınalı bir hal alırken gülümsememi saklayamadım. "Seksi babayı neden umursayayım ki?"

Neredeyse tamamen çıkardıktan sonra tekrar içeri girdi. Sert. Zor. Vahşi. Nefes nefese kaldım, sırtım yataktan kalkarak bir sonraki zevk dalgasına hazırды. Onun bedenimi ele geçirmesine ihtiyacım vardı.

"Düşünebileceğin tek seksi baba benim," diye tehlikeli bir ses tonuyla homurdandı. "Ben senin seksi babanım, tanrınım, kocanım, partnerinim. Senin *her şeyinim*." Sıcak,

koyu fısıltısı kulağımı okşadı. Yine içime derinlemesine girdi, bu sefer her vuruşu daha sert. "Senin için doğru tek erkek benim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, baba," diye nefes nefese söyledim, şaka yapmaya çalıştım ama tamamen yanlış çıktı. İhtiyacım var. Boğuk.

Hayvani bir inilti çıkardı, sonra derin, uzun darbelerle beni sikmeye başladı.

"Şimdi sana benim için ne kadar doğru olduğunu göstereyim, moya luna." Ve aman Tanrım. Gösterdi de!

KONSTANTIN

KONSTANTIN

"Noel'de düğün yapmak kimin fikriydi?"

Tabii ki, en sevdiğim kayınbiraderimdi. Sasha Nikolaev beni deli ediyordu. Onun saçmalıklarına katlanmak için çok yaşıydim. Lanet olsun, o da bu saçmalıklara katlanmak için çok yaşıydı.

"Kapa çeneni, Sasha," dedi Alexei, sesi düz. Kardeşine su içmesini söylüyor gibiydi. "Senin Halloween düğününde kimse sızlanmamıştı."

"Kız kardeşinle evlenmesi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Sasha kimseye özel olarak. "Önce onu hamile bıraktı, sonra kaçırdı, sonra da hemen evlendi." Gözleri odanın içinde dolaştı ve sonunda bana takıldı, sonra da dik dik bakmaya başladı. "Gerçekten de aceleyle. Onu Rusya'ya götürdü ve benim küçük kız kardeşim kışın Rusya'yı sevmez. Ve şimdi buradayız."

Şakaklarımı ovuşturarak yorgun bir nefes verdim. Uçaktaki düğünümüz çok daha iyiydi. Daha kolaydı. Daha sessizdi.

Ama Tatiana için bunu istedim. Anıları için. Çocuklarımıza anlatacağımız hikayeler için.

St. Patrick Kilisesi dolup taşmıştı. Aile. Arkadaşlar. Omertà üyeleri. Patronlar. Milyarder krallar. Liam Brennan ve ailesi. Cassio King ve çetesi. Karım haklıydı. Birlikte bu savaşı tek başımıza vermekten daha güçlüydük.

Sofia Volkov hepimizin düşmanıydı.

Ortadan kaybolmuştu. Nerede olduğunu bilmiyorduk, ama hayatta olduğunu biliyorduk. Hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyordu. Bu beni çok kızdırıyordu.

onu bulamadığım için sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyordu. Nico Morrelli ve ben, bilinen tüm veritabanlarına bağlı bir yüz tanıma uygulaması geliştirdik. Programın onu dünyanın hiçbir yerinde bulamaması beni çok sinirlendirdi. O çılgın kaltak nasıl saklanacağını iyi biliyordu. Bunu o kadar uzun süredir yapıyordu ki, muhtemelen DNA'sında vardı. Alexei'nin her zaman stratejik olarak en yakın çıkışa yakın bir yerde durması gibi, Sofia Catalano Volkov'un içgüdüğü de her zaman saklanmaktı.

Ama bunun günümü mahvetmesine izin vermedim. Karımın gününü.

"Canon in D" melodisi çalmaya başladı ve Sasha ile Alexei hiç tereddüt etmeden arkamda yerlerini aldılar. İlk nedime çıktı. Isla. Küçük kız kardeşim. Bana bakmaktan kaçındı ve ben dişlerimi sıktım. Meğer benim tatlı kız kardeşim de benim kadar inatçıymış.

Isabella Nikolaev, Isla'nın arkasında yürüyordu ve gözlerim kilisenin arkasına kaydı, gelinimi görmek için bekliyordum. Onu görene kadar nefesimi tutarak bekledim. Gözlerimiz buluştu ve Tatiana'nın dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. Işık kilisenin pencerelerinden içeri giriyordu ve saçlarını altın gibi parlatıyordu. O anda, şeytaniyle buluşmaya gelen bir melek gibi görünüyordu.

Beyaz Valentino elbise vücudunun hatlarını sarıyor, küçük bebek göbeği görünüyordu. Onu saklamamış olmasına bayıldım. Onu bir onur nişanı gibi gururla taşıyordu. Ve bebeklerimizi tehdit eden herkesi öldürürdü. Tıpkı benim yapacağım gibi.

Onun bana her adımda yaklaştığını izlerken göğsüm ısındı. İsteyerek.

Vasili'nin adımlarıyla senkronize bir şekilde yürüdüler, ta ki ikisi de bana ulaşana kadar.

Ağabeyi bana hafifçe başını salladı ve kız kardeşini bana uzattı. "Ona iyi bak."

Başımı salladım, gözlerim gelinime kilitlendi. Gözlerinin parıldayışı. Beni, benim onun için olduğum gibi, onun için her şeyimmişim gibi izlemesi. Kilise silah sesleriyle çınlasa bile, gözlerimi ondan ayıramazdım.

Bu sefer bana sözlerini inançla ve sevgiyle verdi.

Bu sefer o da bana, benim ona karşı hissettiğim gibi baktı.

Bu sefer, onun da benim gibi hissettiğini biliyordum.

"Seni seviyorum, Tatiana Konstantin." Soluk mavi gözlerinde saf bir bağlılık parlıyordu. Beni sevdiğini anlamak için kelimelere gerek yoktu. "Sen

benim geleceğim. Aşkım. Hayatım."

"Ben de seni seviyorum, Illias Konstantin," diye fısıldadı
yumuşak bir sesle. Sonsuza kadar.

EPİLOG - KONSTANTIN

ON İKİ AY SONRA

İkizlerimiz yazın ilk gününde doğdular. Sağlıklı ve güzel. Anushka ve Astor.

Hamilelik kolay geçti. En azından Tatiana öyle olduğunu iddia ediyordu, bebeklerimiz karnında tekmeleyerek onu uykusuz bıraktığı birçok geceye rağmen. Ben onun sırtını, baldırlarını masaj yapar ve bebeklerimizle konuşurdum. O geceler uzundu, ama atlattık.

Birlikte. Her zaman partnerler.

Korkusuz kraliçem, karım, çocuklarımızı doğururken onu izlemek, hayatımın en güzel anıydı. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Küçük mutluluk kaynağımız dünyaya geldiğinde, avaz avaz bağırırken, onlar için dünyayı yakıp yıkabileceğimi biliyordum. Karımın yüzündeki ifadeden, onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

Onlara o kadar sevgiyle baktı ki, nefesim kesildi. Duygular boğazımı ve ciğerlerimi sardı ve Tatiana şaşkın bakışlarını bana çevirdiğinde, gözlerindeki sevgi ve bağlılık beni dizlerimin üzerine çökertmek üzereydi.

Teşekkür ederim, diye sessizce dudaklarını oynattı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Bütün işi o yapmışken bana teşekkür ediyordu. Bana asla ödeyemeyeceğim bir hediye vermişti.

Herkesin şaşkınlığına, Anushka benim ten rengimi ve annesinin gözlerini almıştı. Astor ise annesinin ten rengini ve benim gözlerimi almıştı.

Bebeklerimi ve karımı izledim. Mükemmeldiler. Basit bir bakış veya basit bir gülümsemeyle beni etkisiz hale getirme gücüne sahiptiler.

Eşim ve ben çocuklarımızı kucağımıza aldığımız anda, etrafımızdaki dünya yok oldu. Sadece dördümüz vardık, birbirimize dalmıştık.

Nefes almayı kesmiştim. Karımın gözleri benimkilere baktığında, onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

"İyi iş çıkardık," dedi Tatiana, bebeklerimize gülümseyerek. "İyi iş çıkardık, moya luna," diye onayladım, küçük ailemi izleyerek. Son hedefim.

Haftalar ve aylar geçtikçe, her konuda ne kadar yanıldığımı fark ettim. Ailemin hayat hikayesi bana sevginin insanı dikenlerle deldiğini öğretmişti. Sevginin insanı zayıflattığını.

Onlar yanılıyordu. Ben yanılıyordum.

Bunu bana ailem öğretmişti. Karım. Çocuklarım. Kız kardeşim. Aşk gücü.

Tatiana ile evliliğimiz kahkaha ve sevgi doluydu. Sevgi doluydu. Bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Çok fedakarlık ve acı gerektirdi, ama sonunda başardık. Masamız gerçek oldu. Kendi mutlu sonumuz. Karım için her şeyi yapardım.

Uzun tartışmalardan sonra, hayatımızı New Orleans'ta kurduk ve sık sık Kaliforniya ve Rusya'ya seyahat ettik. Gerçek şu ki, karıma hayır diyebileceğim pek bir şey yoktu ve ailesi onun için çok önemliydi.

İkizlerin doğumundan sonra, bir rutine girdik. Sabah uyanır, her birimiz bir ikizi alırdık. Her zaman birlikte kahvaltı yapardık. Sonra annem devralırdı. İkizler uyurken biraz çalışır ya da kayınbiraderleriyle buluşurdu. Akşam yemeği, banyo ve yatma zamanı için takım çalışması yapardık.

Şu anda eşim Astor'u yatırırken, ben Anushka'yı tutuyordum. Aynı odayı paylaşıyorlardı, ama bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyordum. Biri uyanırsa, diğeri de uyanıyordu.

Ama Tatiana, bunun ikizlerin bağ kurmasını sağlayacağını iddia etti. Okuduğu tüm kitaplar, sanki anne karnında dokuz ay boyunca birbirlerinin üstünde yatmamışlar gibi bunun önemli olduğunu söylüyordu. Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilirdi? Böyle zamanlarda, Maxim ve benim doğduğumuzda aynı odayı paylaşıp paylaşmadığımızı bilmek isterdim. Muhtemelen paylaşmamıştık ama kesin olarak bilmek güzel olurdu.

"Vasili, onların çok yaramaz olacaklarını söyledi," diye fısıldadı gülümseyerek. "Benim kadar gürültücü olduklarını söyledi."

Kıkırdadım.

Kayınbiraderlerim ikizlerimizin yaramaz olacağını iddia ediyorlardı. Onların haklı olabileceğinden korkuyordum. Henüz üç aylıkken bile sık sık küçük öfke nöbetleri geçiriyorlardı.

Tabii ki, ikizlerimiz Nikolaev'lere çekmişti. Tanrım, yardım et.

"Başa çıkamayacağımız hiçbir şey yok," diye fısıldadım. "Eşim ve ben. Birlikte."

Karımın gözleri soluk safır gibi parılıyordu. "Birlikte."

Karım eğildi, parmaklarımız birbirine kenetlendi. "Seni seviyorum, Illias Konstantin."

"Seni seviyorum, Tatiana Nikolaev Konstantin. Bu hayatta ve sonraki hayatta." O ve çocuklarımız benim her şeyimdi.

Güneşim, ayım ve yıldızlarım.

EPILOG - TATIANA

ÜÇ YIL SONRA

Şeytanla oynadım ve sonuç bir masal gibiydi. Her şey güllük gülistanlık değildi, dikenler de vardı ama onunla ve çocuklarımızla geçirdiğim her anı sevdim.

Şeytan, hayatımda tam da ihtiyacım olan şeydi. Kötü adamım kahramanım oldu. Kocam. Sevgilim. Ve en önemlisi, arkadaşım.

Sözüne sadık kalan Illias ve ben ortak olduk. Bazen hala beni korumak ve stresli şeylerden uzak tutmak istiyordu ama ben bu saçmalığı hemen kestim. O talepkardı, ben de öyleydim. Çok sevgiye ihtiyacı vardı. Benim de öyle.

Görünüşe göre çardak adamım romantik bir kalbe sahipti. Bizi bir araya getiren mülkü satın almıştı ve ara sıra, yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunda, oraya uçardık ve bana ne kadar uyumlu olduğumuzu gösterirdi. Bundan şüphe etmiyordum. Bir daha asla kocamdan şüphe etmeyecektim. O bana aitti, ama ben de ona aittim.

Evlilik böyle işliyordu.

Hamilelik testini banyo lavabosuna koyup ellerimi yıkadım. Gözlerimi çubuğun üzerindeki küçük pencereye kaydırmadan edemedim. Geçen hafta otuzuncu yaş günümü kutlamıştım. Illias beni Paris'e götürmüştü, sadece ikimiz. İkizler doğduğundan beri ilk kez baş başa seyahate çıkmıştık.

Sihirli bir geziydi. Kocamla olan her şey, masalsı bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi.

Sadece ikimiz için Eyfel Kulesi'ni rezerve etti. Şarap içip yemek yedik, sonra yürüyüşe çıktık, muhteşem manzaraların tadını çıkardık, o

dünya ayaklarımızın altında fısıldadı. Ben aşk görmeden büyüdüm, en azından bir erkekle bir kadın arasındaki türden bir aşk, ama nedense bu fikir her zaman kalbimde kaldı. Onu kendim tadana kadar onun gücünü anlamamıştım.

"Paris ayaklarınızın altında olmak nasıl bir duygu, Bayan Konstantin?" diye sordu kocam, güçlü kollarıyla belimi sararken.

Yüzümü yana çevirdim, böylece şeytani gözlerine dalabilirdim. "Seni sahip olmanın verdiği hissi hiçbir şey yenemez, Illias." Onu o kadar çok seviyordum ki, bazen derimi dikenler batıyormuş gibi hissettiğime yemin ederdim. "Sen benimle olduğun sürece, ormanın ortasında olsak bile umurumda olmaz. Ama Paris ayaklarımın altında olması da güzel."

Güçlü vücuduna yaslanarak, ısısının cildime nüfuz etmesine izin verdim. "Şimdi, lütfen bana dokun," diye yarı şakacı bir şekilde yalvardım. "Hiç Eyfel Kulesi'nin tepesinde sevişmedim. Ne kadar güzel olduğunu göster bana."

Öyle yaptı. Paris'in gürültüsü bize ulaşamıyordu, ama o bana dokunduğunda, kalbimi, ruhumu ve bedenimi ele geçirdiğinde, kalbim aynı şekilde gümbür gümbür atıyordu. Onun adını haykırdım, rüzgârın onu taşımasına izin verdim, o ise beni ne kadar sevdiğini fısıldıyordu. Onu ne kadar mutlu ettiğimi. Ve daha fazla bebek yapacağımızı.

İkimiz de korunmayı ihmal edip gece gündüz seviştiğimiz için bu tekrar olacaktı. Eğer gerçekten tekrar hamileysem, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Daha fazla çocuk istediğini gizlemiyordu. Benim için sorun değildi çünkü büyük bir aile istiyordum. Mutlu bir aile.

Paris'i anılarımda bırakıp, New Orleans'taki malikanemizin banyosuna gerçekliği getirerek, küçüklerim yatak odama Lego parçaları saçarken, banyoda takılmamın asıl nedenine geri döndüm.

Hamilelik testi.

İki pembe çizgi bana bakıyordu ve ben gülümsedim. "Babam çok sevinecek," diye fısıldadım.

İkizlerim, mahremiyet ihtiyacımı hiçe sayarak kapıyı kırıp içeri girdiler ve Astor kullanılmış hamilelik testine uzandı.

"Hayır, hayır, hayır," diye azarladım. Neyse ki yeterince hızlıydım ve testin elinden kaparak ona hafifçe tısladım.

"O ne?" diye sordu, babasını çok anımsatan kararlı bakışıyla, tanıdık olmayan cihaza bakarak. "O benim."

Gözlerimi devirdim. "Astor, o senin değil. O anneciğin banyosunda. Anneciğin."

Düşünceli bir şekilde beni izledi, sözlerimi düşündü. "Babamın banyosunda da var. O babamın."

Kafamı salladım. Babamın olduğunu söylersem, tersine çevirirdi. "Sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın," diye mırıldandım. Etkilenmiş görünmüyordu, dikkati hala hamilelik testindeydi. Onu atmak istemiyordum. Önce bir fotoğrafını çekip Illias'a gönderecektim. Belki bu onu daha çabuk eve getirirdi.

O ve kardeşlerimin Los Angeles'ta halletmeleri gereken bazı işleri vardı. Sadece iki gün olmuştu, ama yanımda olmadan uyumaktan nefret ediyordum.

Anushka kıkırdadı ve ben dönüp baktığımda kızımın yüzünün hayalet gibi bembeyaz olduğunu gördüm. Tonlarca kapatıcı sürmüştü. Boğazımdan bir kahkaha kopardı. "Anushka, yüzüne tüm tüpü sürmemen gerek, sadece birazcık sürmelisin."

Dişli gülümsemesi parladı. İki bebeğim ikiz olsalar da, gece ve gündüz gibi farklıydılar. Üç yaşında olmasına rağmen, Astor çok baskın bir çocuktü. Dikkate alınması gereken bir güçtü. Tıpkı babası gibi. Anushka, kesinlikle uysal olmasa da, biraz farklı bir şekilde çalışıyordu. Hedefine ulaşmak için yıkım topu gibi saldırmaya hazır olana kadar gözlemliyordu.

İkisi de gelecekteki huzurumuz için iyiye işaret değildi.

Yine de, bunu hiçbir şeye değişmezdim. Bu bizim ailemizdi. Çocuklarımızdı. Mutluluğumuzdu.

İki bebeğimi de kucakladım. "Anneniz sizi çok seviyor," diye fısıldadım. Bu, çocuklarıma her gün söylediğim bir şeydi. Kardeşlerim de bana her gün bunu söylerdi. Her gün duymuyorlardı, ama benim de kendileri gibi ihmal edildiğimi hissetmemem için ellerinden geleni yaparlardı. Bu, hayatımda büyük bir fark yarattı. Çocuklarımızın hayatlarında da daha büyük bir fark yaratacağımdan emindim.

"Babaya göndermek için fotoğraf çekelim mi?" diye sordum. "Bizi özlüyor, bu onu mutlu eder. Belki eve daha çabuk gelir?"

Astor ve Anushka heyecanla başlarını salladılar ve ben de hemen fotoğrafı çektim. Çocukların ne zaman fikirlerini değiştireceklerini asla bilemezsiniz.

zihin. Anushka'nın koyu renkli bukleleri yüzünü çerçeveliyordu ve o mavi gözler onun gücünü gizlerken, Astor'un koyu renkli gözleri, onu bir melek gibi gösteren açık sarı saçlarının altında ruhundaki küçük yaramaz şeytanı gizliyordu.

Kocamın numarasını tuşlayarak, çocuklarının fotoğrafını basit bir mesajla gönderdim. ***Seni özledik.***

Hamilelik testi bekleyebilirdi. Şimdilik.

Bip. Cevap anında geldi.

ERKEĞİM: **Ben de prensimi ve prensesimi özledim. Fotoğraf için teşekkürler. Şimdi bana dünyamın bir fotoğrafını gönder.**

Gülümsedim ve gözlerimi ikizlere çevirdim. "Babam için bir fotoğraf daha çekelim mi? Annemin de olduğu bir fotoğraf istiyor."

İkisi de koşarak geldi ve ben hamilelik testini aldım. Eğer dünyasını görmek istiyorsa, işte buradaydı: pembe çizgiler, ikizler ve ben. "Herkes 'selfie' desin," dedim.

İkizler "selfie" gibi bir şey mırıldandılar ama ben fotoğrafı çektim ve sonra fotoğrafa baktım. Aynı yüz bana bakıyordu, ama çok farklıydı. Belki de hepsi benim kafamdaydı, ama mutluluk bana bakıyordu. Yanaklarım kızarmıştı. Gözlerim parlıyordu.

Huzur içindeydim.

Fotoğrafı hayatımın aşkına gönderdikten sonra lavaboya doğru yöneldim. "Tamam güzelim Anushka. Yüzünü temizleyelim. Anne senin yanaklarını öpmek istiyor, fondötenini değil."

O kıkırdadı ve arkama baktı.

Güçlü bir çift kol belime dolandı ve ben şaşkınlıkla çığlık attım.

"Merhaba anne." Narenciye ve sandal ağacı kokusu etrafımda yayıldı ve ben dönerek kocamla yüz yüze geldim.

"Eve geldin," diye haykırdım, dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Illias'ın gözleri küçük ailemize sıcak bakıyordu. "Tam zamanında geldin," diye mırıldandı, sıcak dudakları tenimi okşadı. İkizler küçük bedenlerini aramıza sıkıştırdılar, ama kocam beni bırakmadı. Bunun yerine, o Anushka'yı kaldırırken ben Astor'u kaldırdım ve dördümüz banyonun ortasında durduk. Birlikte.

Serbest elini karnıma bastırđı, gözlerimiz birbirine daldı. Yıldızlar, gece kadar karanlık gözlerinde parlıyordu, bizi kendi evrenimizde hapsedmişti.

"Ben çok şanslı bir adamım." Burunlarımız birbirine değdi.
"Yaşayan en şanslı adam."

"Beni yaşayan en şanslı kadın yaptın," dedim boğuk bir sesle.

Bu adam beni, dünyadaki tüm hazineler karşılığında bile kaçırmayacağım bir yolculuğa çıkarmıştı. Bu, farklı bir tür kaostu - sevgiden doğan bir kaos.

"Sen ve ben," diye mırıldandım.

"Birlikte." "Birlikte. Sonsuza kadar."

SON

**Thorns of Omertà Serisi'nin ikinci kitabı Thorns of Death'in
önizlemesi için okumaya devam edin.**

ÖLÜMÜN DİKENLERİ ÖN İZLEMESİ: PROLOG

Isla

Gösteri başlamadan önce onun bana baktığını fark ettim.

Koyu renk gözler. Koyu siyah saçlarında gümüş rengi saçlar. İnce bir sakal.

Ciğerlerimdeki hava kesildi, gözleri sıcak tenime serin bir esinti gibi değişiyordu. Genelde erkekler beni tek bir amaçla izlerdi. Beni yatağa atmak için. Ama bu adam beni tüketmek istermiş gibi bakıyordu.

Ve ben de ona izin verdim.

Benden yaşlıydı, ama kesinlikle yaşlı değildi. Belki benim yaşımın iki katı falandı.

Derin bir nefes aldım, ama göğsümdeki bu düğümü gevşetecek oksijen yoktu. Siyah gözleri içimi yakıyordu, vücudumu baştan aşağı süzdü ve her bir kıvrımımı inceledi. Gördüklerini beğendi mi? Heyecan içimi kapladı, omurgamdan aşağı bir titreme geçti.

Gözlerimi kaçırmalıydim. Ona sırtımı dönmeliydim. Ama yapmadım.

Bunun yerine, göğsümde gümbür gümbür atan kalbimle, ona bir öpücük gönderdim ve şakacı bir şekilde göz kırptım.

"Isla, hazır mısın?"

Athena'nın sesi dikkatimi yabancından uzaklaştırdı. Dönüp baktığımda, Phoenix'le birlikte bana bakıyordu.

"Neye hazır?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Reina'nın defilesinin başlamasından önce çalacağın konusunda anlaşmıştık," diye mırıldandı. "Yemin ederim, herkes aklını mı kaçırıyor?" Cevap veremedim çünkü o konuşmaya devam etti. "İyi bir organizasyon yeteneğim olduğumu biliyorum ama en azından talimatları uygulayabilirsin."

Damağımın içini ısırdım. Athena kontrol delisiydi. Dağınıklığı hiç sevmezdi. Programın bozulması onu çileden çıkarırdı.

Bu onun bozukluğunun bir parçası olmalıydı ama grubumuzun geri kalanı dağınık olduğu için hepimiz için iyi sonuç veriyordu.

"Kemanın nerede?" diye bağırdı, parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekti.

Gözlerimi indirdim ve elimizde olmadığını fark ettim. Sonra hatırladım. Hiç almamıştım. Yakışıklı yabancı dikkatimi çekmişti ve ben onu tamamen unutmuştum.

"Ben alayım," dedim ve kemanımı bıraktığım yere koştum.

Sanki bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, gözlerim karanlık yabancının durduğu yere kaydı, ama o artık orada değildi. Anlamsız bir hayal kırıklığı beni sardı. Onu tanımıyorum bile. Bildiğim kadarıyla tam bir pislik olabilir.

"Tamam, hazırım. İlk çalacağımız şarkı neydi?" diye sordum, Phoenix'in de beni anlayabilmesi için aynı anda ASL ile işaret diliyle de ifade ettim. Phoenix sağırdı. Müzik dersinde onunla ilk karşılaştığımda, tek bir nota bile duyamayan birinin piyano çalması fikrine hayret etmiştim. Yine de bana çok şey öğretti.

Onun adanmışlığı benimkini gölgede bıraktı. Kız kardeşi Reina ve Phoenix çok yakındılar. İki yaş farkları olan Reina, liseye ek dersler alarak ablasıyla birlikte mezun oldu. Bir profesör müzik dersine sağır bir çocuğun katılmasını tartıştığında, Reina küçük bir havai fişek gibi araya girip, kendi zamanından fedakarlık etse bile Phoenix'i kabul etmelerini sağlayana kadar tartıştı.

Hepimiz aynı üniversiteye girmiş olduk. Reina, Phoenix'in istediği her şeyi elde etmesini istiyordu, yani dünyanın en iyi müzik üniversitesini. Ama hiçbirimiz Reina'nın tutkusundan vazgeçmesine izin vermeye hazır değildik. Moda tasarımı. Bu yüzden hepimiz her iki dünyanın da en iyisini seçtik.

Kraliyet Sanat ve Müzik Koleji.

Sonuçta, bu sayede hepimiz birlikte kalabildik.

"Tamam, hadi parti başlasın!" diye heyecanla bağırdım ve kemanımı kılıfından çıkardım. "Reina Romero, bugün sıradan bir insan. Yarın moda tanrıçası."

Büyük podyumun etrafında koşturduk. Herkes her şeyin mükemmel olması için son dakika değişiklikleri yapıyordu, ortalık çok telaşlıydı. Mekan muhteşemdi. Reina'nın Enrico Marchetti'yi burayı kullanmamıza izin vermesi için nasıl bu kadar şanslı olduğunu bilmiyordum.

Enrico Marchetti'nin mekanı kullanmamıza izin vermesini sağladığını biliyordum. Hatta bazı önemli bağlantılarına da davetiye göndermişti.

Eyvah! Baskı daha da arttı.

Her şeyin yolunda gitmesi önemliydi. Hepimiz için. Bu, Reina'ya moda dünyasının, Phoenix ve bana en iyi müzisyenlerin dünyasının kapılarını açacak ve Athena'yı sanatçılar ve alıcılarla tanıştıracaktı.

Reina'yı arka odada kafası kesilmiş tavuk gibi koştururken buldum, tüm mankenleri hazırlıyordu. Buna ayakkabı. Şuna kurdele. Şunun makyajını düzelt.

Tanrım. Hepsini öldürsem daha iyi. Çok daha kolay olurdu.

"Neredeydiniz?" diye bağırdı, abartılı "anne" ses tonuyla. Kızlar ve ben birbirimize baktık ve gözlerimizi devirdik. "Gözlerinizi devirmeyi kesin," diye homurdandı. "Yerlerinize geçin," diye en sert ses tonuyla emretti.

Üçümüz dikkatimizi topladık ve gülümsemelerimizi bastırdık. "Emredersiniz, kaptan." Selam verdiğimizde neredeyse kendimi tutamayıp kahkahaya boğulacaktım.

Üç saat sonra, bardaklarımızı tokuşturduk, alkol şıpladı ve damlalar masanın üzerine döküldü.

"Bizim şerefimize," diye hep birlikte haykırdık. "Bugün Paris, yarın dünya."

Dans pistine geri döndük, kalçalarımızı sallayarak ve gülerek. İki yıldan sonra ilk kez kendimizi daha hafif hissettik. İşlediğimiz cinayet bu gece ruhlarımızda o kadar ağır gelmiyordu.

O anda onu tekrar gördüm. Benden birkaç metre uzaktaydı. Aman Tanrım, bana doğru geliyordu. Arkadaşlarımı unutup ona doğru bir adım attım ve çikolata ve günah kokusu burnuma geldi.

Kahretsin, çikolatayı her zaman çok
sevmişimdir. Dudaklarının köşesi yukarı
doğru kıvrıldı. "Ciao."

Oh, ıslak külotum. İtalyan aksanı. Pürüzsüz ve kısık sesli. Tanrım, evet. Al beni. Tecavüz et bana. Bir şey yap.

"Merhaba," diye selamladım onu, en azından kafamda, soğukkanlı ve sofistike görünmeye çalışarak. Bu sırada kalbim, sanki steroid almış gibi göğüs kafesimin içinde zıplıyordu. Tanrım, bu kadar çekicilik sağlıklı olamazdı.

"Kutlama mı yapıyorsun?" diye sordu, kaşlarını hafif bir ilgiyle kaldırarak. "Görünüşe göre moda şovu iyi geçmiş."

"Evet," diye nefes aldım, tam olarak ne istediğini merak ederek. Nedense, onun tipi olmadığımı hissettim. Gözlerim, onun randevusunu bıraktığı yere kaydı. Otuzlu yaşlarda. Sarı saçlı. Neredeyse gökyüzüne ulaşan uzun bacakları vardı, benimkiler ise yere çok yakındı. Tanrım, o ne kadardı? 1,80 metre boyunda, benim ise 1,60 metre bile yoktu.

Evet, burada bir şeyler tuhaftı. Bu adam neden benimle konuşuyordu? Aramızdaki mesafeyi kapattı ve nefesimi kesip aldı.

Sofistike, özel dikim takım elbisesinin altından yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Bana kardeşlerimi hatırlatıyordu. Karanlık, düşünceli, korkutucu.

Hiçbiri beni çok ilgilendirmiyordu. Neyse ki kardeşlerimi yine de seviyordum. Ancak bu adam, bana kesinlikle ihtiyacım olmayan çılgın bir çekim gücü uyguluyordu. Ona bir bakış atması bile nefesimi kesiyordu.

Ben S.C.R.E.W.E.D.

Tüm aptal Disney filmleri bununla ilgiliydi. Yakışıklı erkekler ortaya çıkıp, sana aptalca şeyler yaptırıp, sonra da terk ediyorlardı. Tabii Disney son kısmı anlatmamaya karar vermişti.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, güzel - öpülmeye değer - dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve tüm vücudum eriyip gitti.

"İsla, bir sonraki bara gidiyoruz," diye bağırdı Athena. "Geliyor musun?"

Bu yabancının karanlık bakışlarında boğulurken, elimi kararsızca salladım. "Evet, orada buluşuruz."

Ona bakmaya tenezzül etmedim. Gözlerimi bu adamdan ayırırsam, ortadan kaybolacağından ve fırsatı kaçıracağımdan korkuyordum. Aptalca bir nedenden ötürü, onu yakınımında tutmam gerektiğini hissediyordum.

Onun sıcaklığını korumak için. Onun karanlığını korumak için. Sadece biraz daha uzun süre.

O da beni aynı ilgiyle inceledi ve ben onun ne gördüğünü merak ettim. Işığımı yavaşça boğan bir karanlık damlası mı? Yoksa işlediğim günahlar mı? Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve gamzeleri midemi sıcak bir çamur haline getirdi. Tanrım, anatomiden hiç anlamamıştım ama keskin çene hattında büyüleyici bir şey vardı. Yüzünün kıvrımları ve kenarları acımasızdı. Keskin elmacık kemikleri ve kare çenesi arasında, romantizm dilinde müstehcen şeyler söylemek için yaratılmış bir ağız vardı. Düz burnu bile çekiciydi.

Yavaşça, uzun boylu, güçlü vücudunu baştan aşağı süzdüm. Tek bir kusur bile bulamadım. Lacivert takım elbisesi onu sert göstermişti. Sanki benim kararımı beklermişçesine başını yana eğdi.

Sessiz kaldım. Çünkü gerçekten, ne diyebilirdim ki? Adam bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

Bakışlarımı parmaklarına çevirip evlilik yüzüğü olup olmadığını kontrol ettim. Evlilik yüzüğü yoktu. Sessiz bir rahatlama hissettim. Asla evli bir adamla ilişkiye girmezdim. Bu benim için kesinlikle kabul edilemez bir durumdu.

Başını yana eğdi. "Testi geçtim mi?" diye düşündü, sadece aksanı bile beni titretmişti. Sadece aksanı bile beni tahrik ediyorsa, durumum gerçekten içler acısıydı.

"Henüz karar vermedim," diye alaycı bir şekilde yalan söyledim.

Kolunu çekerek blazerinin kolunu yukarı kaydırды ve vintage Rolex saatine baktı.

"Acele etsen iyi olur, ufaklık," diye mırıldandı, her kadının hayallerini gerçekleştirebileceğinden emin bir şekilde. Muhtemelen gerçekleştirebilirdi. "Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk ikimiz de zevk alırız."

Aman Tanrım.

Bu adam işine odaklanmış ve zevk konusunda ciddiydi. Tam bir İtalyan erkeğiydi. Tanrım, sevişmeye ihtiyacım vardı. İlk erkek arkadaşım tam bir felaketti. Neredeyse penisini yanlış deliğe sokacaktı ve beni sonsuza kadar travmatize etti. O zamandan beri, bir erkekle ikinci veya üçüncü aşamaya geçmeye cesaret edemedim. Bir sürü şeyle meşguldüm ve aynı hatayı tekrar yapmamaya çalışıyordum.

Her halükarda, en değerli varlığım olan kemanımı ortaya koyarak, bu adamın zevk vermeyi ve almayı çok iyi bildiğine bahse girerdim.

Gözlerim onun etrafında dolaşarak sarışın bomba gibi kadının durduğu yere kaydı. "Randevun yok mu?" diye sordum, gözlerimi kısarak. "En son ihtiyacım olan şey, bana bağırın, reddedilmiş bir kadınla bir sahne yaşamak. Tanrı korusun, İtalyanca olursa. Nasıl cevap vereceğimi bile bilemem."

Bana elini uzattı. Kendinden emin tavrı beni hem tedirgin etti hem de büyüledi. "O benimle gelmedi ve benimle gitmeyecek," diye cevapladı.

Siktir et. Ben impulsif bir tip değildim ama bu gece yıldızlar hizalanmıştı. Bunun kaderimde olduğuna emindim.

Elimi eline kaydardım, sıcaklığı anında içime sızdı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bana doğru eğildi, kişisel alanıma girdi ve başparmağını boğazımın boyunca gezdirdi. Basit bir dokunuştı, ama vücudumu aşırı hızlandırdı. Titreme beni sardı ve tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Gülümsemesi yırtıcıydı, içim boşuna sıkışıp kaldı ve külotum bacaklarımin arasında ıslandı. Öne eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Seni mutlu edeceğim."

Hiç şüphem yoktu, bunu yapacağını biliyordum.

On dakika sonra, lüks bir eve girdik. Hayır, ev değil. Paris'in ortasında bir konak. Bu şehrin emlak piyasasını bilen biri olarak, hükümet dışında kimsenin Paris'in kalbinde böyle bir şeyi karşılayabileceğine inanamıyordum.

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum, topuklarım mermer zeminde tıklarken. Tüm ev loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve havada yumuşak bir İtalyan müziği dolaşıyordu.

Ay gökyüzünde parılıyordu, muhtemelen birçok tek gecelik ilişkiye tanık oluyor ve zevk arayan gülünç insanlara gülüyordu. Bırakın ay gülsün. Sabah güneş doğduğunda ben de gülecektim.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çığlık atarken, sessizce merdivenleri çıktık. Telefonum çaldı, ya da belki de onunkisiydi, ama ikimiz de aldırmadık. Reina'nın benim için tasarladığı flörtöz sarı elbisenin altında dizlerim titriyordu.

Dün gece bana elbiseyi verirken, "Sana şans getireceğini düşünüyorum" demişti.

Aman Tanrım, bunu yapıyordum. Gerçekten tek gecelik bir ilişki yaşıyordum. Yirmi üç yaşındaydım ve yirmi üç yaşındaki bir kadının hayatında en az bir kez tek gecelik bir ilişki yaşaması olağan bir şeydi.

Her yerde siyah ve beyaz vurguların olduğu, loş ışıklı büyük yatak odasına girdik. Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle kapandı ve bir sonraki nefesimi almadan önce, adam soğuk ve ilgisiz gözlerle bana doğru yürüdü.

Beni duvara sıkıştırdı, her adımında bir öncekinden daha hevesliydi. Sırtım duvara yapıştı ve bir düşünce arzumu bastırdı.

"Bekle," diye gergin bir şekilde nefes aldım. Anında durdu ve bu beni bir şekilde rahatlattı. Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacaktı. Nabzım boğazımda atarken, o beni derin sularda boğuluyormuşum gibi hissettiren karanlık bakışlarıyla izliyordu. "Adını bilmiyorum," diye mırıldandım.

O gözleriyle beni süzdü. "Enrico." O...

Hayır, olamazdı. Enrico çok yaygın bir İtalyan ismiydi.

"Başlamadan önce başka sorunuz var mı?" diye sordu o derin, aksanlı sesiyle.

Burun deliklerim genişledi. Muhtemelen beni sürekli yabancılarla flört eden ve seks yapan bir kız olarak görüyordu. Öyle değildim ama bunun bir önemi yoktu. Muhtemelen onu bir daha asla görmeyecektim.

"Başka sorum yok," diye cevapladım. "Devam edebilirsin, Enrico."

Gözlerinde karanlık bir eğlence parladı ve ağzının yarı gülümsemeye dönüşmesini görmek içimi sıkıştırdı. Belki de seks yapmayı denemek için çok uzun süre bekledim ve şimdi bu adamın her şeyi orgazm olmak istememe neden oluyordu.

Elbisenin üzerinden beni okşadı ve ben inledim, vücudum arkamdaki duvara yaslandı. Başparmağı klitorisimi buldu ve kumaşın içinden geçerek sertçe bastırdı ve tembel dairesel hareketlerle masaj yaptı.

Boğazımdan bir inilti yükseldi ve aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Siktir, çok heveslisin Dolcezza," diye mırıldandı, dudakları boğazımı okşuyordu.

"Benim adım Isla," diye karşılık verdim. "Dolce-her neyse."

Karanlık bir kahkaha göğsünde yankılandı. "İtalya'da tatlım anlamına gelir."

"Oh." Uzaklaştı, blazerini çıkarırken yüzümü inceledi.

Sonra ayakkabılarını çıkardı ve ben de gömleğini ve pantolonunu çıkarmasını sabırsızlıkla bekledim. Ama çıkarmadı. En azından henüz çıkarmadı ve bir sonraki hareketi her şeyi unutturdu bana.

Vücudu benimkine çarptı ve dudakları benimkine yapıştı. Benden o kadar uzundu ki, sanki beni tamamen yutacakmış gibi hissettim. Beni saran zevkten gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı ve ellerimi boynuna doladım, gömleğinin yakasını tutup onu kendime doğru çektim. Ondan daha fazlasını istiyordum.

Beni kollarının arasına aldı, parmakları kışıma gömüldü. Bacaklarım beline dolandı, topuklu ayakkabılarım sert ahşap zemine gürültüyle düştü. Ona sürtündüm, alt karnımda şehvet alevlendi. Ama o bana sürtündüğünde, tüm kontrolümü kaybettim. İnledim, pençelerimi ona geçirdim, ondan çok daha fazlasını istiyordum.

Vücudu mermer gibi sertti ve dudakları kadife gibi yumuşaktı. Enrico dilini ağzıma soktu ve boğazımdan başka bir inilti yükseldi. Onu yuttu, kalçaları benim sıcak merkezime doğru yuvarlanıyordu. Ve sert - çok sert - bir penisin hissine göre, çok iyi donanımlıydı.

Kalçalarının benim yarıma her sürtünüşü, içimi zevk dalgalarıyla dolduruyordu. İki aç insan gibi öpüştük. Belki de o da benim kadar dokunulmaya açtı. Ya da belki de sevişirken kendini tamamen veriyordu. O anda benim için önemi yoktu. Açgözlü bir kadın gibi, hepsini aldım.

Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra acıyı emdi. Daha fazlasını istedim, utanmadan vücudumu onun vücuduna sürttüm. Elini aramıza ve elbisenin altına kaydırды. Külotumu kenara itti, sonra iki parmağını içime soktu ve başım duvara yaslandı. O kadar ıslaktım ki, odayı müstehcen bir erotik ses doldurdu. Benden gelen bir ses.

İtalyanca bir şeyler mırıldanarak homurdandı. O kadar kendimden geçmiştim ki, ne dediği umurumda bile değildi. Sadece bunu sonuna kadar götürmesini istiyordum. Parmaklarını

parmaklarını içime soktuğunda, dudaklarımdan istem dışı bir inilti çıktı. Parmaklarını her sokuşunda, onları kıvrıp G noktamı vuruyordu.

Parmaklarını çıkardığında içimden bir inilti kaçtı. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm. Sakin ve neredeyse etkilenmemiş görünüyordu, ama gözlerinde karanlık bir parıltı vardı ve bu parıltı ruhumu karanlık vaatlerle titretmişti.

Diğer eli göğüslerime doğru kaydı ve elbisenin ince kumaşı üzerinden bir meme ucumu sertçe çevirdi. "İsla," dedi, parmaklarını kaldırıp arzumu alt dudağıma sürdü. "Bu Rusça mı?"

"Evet," diye nefes aldım. "Hayır." Düzgün düşünemiyordum. Kardeşlerim her zaman Rus kökenimi gizli tutmakta ısrar etmişlerdi. "Kaliforniya'da büyüdüm."

Dudaklarımı öperken parmaklarını tekrar amıma soktu. "Tadın dolcezza gibi."

Dudaklarımı, sonra çenemi ve boynumu öptü. Tecrübesizliğimi görmezden gelerek, elimi fermuarının üzerine götürdüm ve avucumu kocaman sertleşmiş penisine bastırdım. Tanrım.

Sığıması imkansızdı. En sevdiğim uzaylı aşk romanlarındaki penisler gibi bir vücudu vardı.

Paniklediğimi hissetmiş olmalıydı, çünkü mırıldandı. "Hızı ben belirlerim, ama zevki önce sen alırsın."

Kulağa iyi bir anlaşma gibi geliyordu. Bilmiyorum ki. Hâlâ onun kocaman uzaylı penisine takılmıştım.

İki parmağını daha içime soktu — elinin çoğunu — ve o kadar dolmuştum ki patlayacağımı sandım. Parmaklarını içime sokmaya devam ederken, kirli öpücüğümüzle bir inilti daha yuttu ve zevk yıldırım gibi içimi kapladı. Parmaklarının üzerine boşaldım, omurgamdan titreme dalgaları geçti ve vücudum hızla eridi.

Enrico beni tekrar kaldırdı, çenemi parmakları arasına aldı ve bakışlarımızı birbirine kilitledi. "Daha yeni başladık," diye homurdandı. "Bir sonraki tura hazır mısınız?"

Yarı kapalı gözlerimle onu izledim. "Ben doğuştan hazırım," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı.

"Bene." Cevabımdan memnun görünüyordu, gözleri bana kilitlenmişti. "Şimdi seni tadacağım. Göründüğün kadar lezzetli olsan iyi olur."

Onun sözlerini henüz sindiremeden, dizlerinin üzerine çöktü. Zahmetsiz ve çevik bir şekilde, sanki en iyi çağındaymış gibi. Tabii ki öyleydi. Adam en iyi çağındaydı. Hızlı bir hareketle elbisesini yukarı kaldırdı ve bacaklarımdan birini omzuna attı. Tek bir hareketle külotumu yırttı ve dili içime girdi.

"Vay canına," diye nefes aldım, gözlerimi sıkıca kapattım. Yaladı ve emdi, sonra dilini klitorisimin etrafında lolipop gibi döndürdü. "Aman Tanrım!"

Kalçalarım kendi isteğiyle onun ağzına doğru kıvrılırken, içimden gelen bir kahkaha tüm vücudumu titretti. Sonra o beni diliyle sikmeye başladı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sanki ikimizin akıl sağlığı buna bağlıymış gibi saçlarını sıktım. Bu benim ilk oral seks deneyimimdi ve Tanrı'ya yemin ederim ki, son olmayacaktı.

Bunu çok özlemişim.

Enrico'nun ağzı beni yutarken başım duvara çarptı ve boğazından çıkan her ses beni başka bir orgazma daha da yaklaştırdı. Uyluklarımı yüzüne sıkıca bastırdım ve şehvetli bir fahişe gibi ona sürtündüm. Çıkardığı sesler içimde titreşiyordu ve benim amımı yalamaktan gerçekten zevk aldığını düşünmeme neden oluyordu.

Ve sadece bu düşünce bile beni doruğa ulaştırdı. Ayak parmaklarımdan saç uçlarıma kadar hissettim. Sanki elektrik çarpması gibiydi, vücudumda dalgalar yayıldı ve beni cennete gönderdi.

Bu adam yürüyen, konuşan bir orgazmdı.

Şişmiş klitorisimi dudaklarıyla kapattı ve kuvvetle emdi. "Enrico!" diye bağırdım, tüm vücudum şiddetli dalgalarla titriyordu.

Zevk içimi kapladı. Burası cennet olmalıydı.

Ayaklarım soğuk parkeyle buluştu, ısınmış tenimle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Baştan çıkarıcı bir fermuar sesi ile elbisenin fermuarı açıldı ve bacaklarımdan aşağıya düşerek ayaklarımın etrafında bir yığın oluşturdu. Elbisenin içinde sütyen olduğu için sütyen giymemiştim ve şimdi o hala giyinikken ben onun önünde çıplak duruyordum.

Sonra, kirpiklerimin altından ve zor nefes alıp vererek onu izlerken, ayağa kalktı, çoraplarını çıkardı, ardından

elbise pantolonu ve gömlek. Tanrım, bunca zamandır komando gibi giyinmiş! Onu çıplak görünce ağzım sulandı. Zeytin rengi teni, kaslarının her bir parçasını kaplıyordu ve bu beni heyecanlandırıyordu. Onun her bir santimini yalamak istedim.

Kondomu nereden çıkardığını bilmiyordum, ama en azından birimizin aklını başına topladığına minnettardım. Lanet şey aklıma bile gelmemişti. Kondomun ambalajını dişleriyle yırtıp, uzunluğuna göre sardığını izledim ve bu hareket bile yepyeni bir porno türüydü.

"Biliyorsun, prezervatif takarken kendini kaydetseydin, Only Fans sayfasında milyonlar kazanırdın," dedim, gözlerimi onun penisine dikmiş olarak. "Ya da TikTok'ta," diye ekledim isteksizce.

Bu adamın çıplak vücudunu kimsenin görmesini istemiyordum. Onu kendime ait olarak görmek istiyordum. Onun tarafına bakmaya cesaret eden her sürtüğün gözlerini oyup çıkaracaktım.

Tanrım, bu tek gecelik bir ilişki için biraz şiddetli, diye düşündüm içimden.

Parmağı göğüslerimin üzerinde dolaştı, önce bir meme ucunu, sonra diğerini çevirdi. Sırtım onun dokunuşuna doğru kavis yaptı. Misk kokusu beni baştan çıkardı ve fark ettim ki, bundan sonra çikolata yerken bunu düşünmeden edemeyecektim. *Onu!*

"Sandalyeye çık," diye emretti. Alçak, boğuk sesinin tınısı kalbimi hızla çarptırdı.

Odanın içinde gözlerimi gezdirdim ve onun bahsettiği sandalyeyi gördüm. Sandalye pencereye yakındı ve kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Orada olmamı gerçekten istediğini sormak için ağzımı açtım, ama gözlerindeki yoğun bakış her şeyi anlatıyordu.

Kalbim deli gibi atarken, odanın karşısına geçtim ve sandalyeye oturdum, soğuk kumaşı yanık gibi olan cildime buz gibi geldi. Gözlerimi ondan ayırmadan geriye doğru kayarak, avını yemeye hazır bir avcı gibi bana yaklaşmasını izledim.

"Bacaklarını aç."

Uyarılma hissi iç bacaklarımdan aşağı doğru akmaya başladı. Tanrım. Adam beni iki kez orgazm etmişti ve amım

hâlâ daha fazlasını istiyordu.

"Beni tekrar ettirme, Dolcezza," diye karanlık bir uyarı ile mırıldandı.

Siktir et. Benim uyarılmamın kanıtını istiyorsa, alacaktı. Bacaklarımı açtım ve sandalyenin yumuşak sırtına yaslandım.

"Benim için dizlerinin üzerine çök, Enrico," diye tembelce mırıldandım, sesim istediğimden daha boğuk çıkmıştı. "Bir sonraki tura hazır mısın?"

Enrico'nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve benim tavrımı gerçekten beğenmiş gibi görünüyordu.

Harika. Ben, Isla, resmen aklımı kaçırmıştım.

Çıplak olmasına rağmen, bana doğru yürürken bir kral gibi görünüyordu ve beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Kraliçem için her şeyi yaparım," diye mırıldandı ve yüzünü amıma gömdü.

Külbütörümü, bunun son yemeği olduğunu bilen aç bir adam gibi yedi.

Beş saat sonra nihayet yatağa yığıldığımızda, ben tamamen bitkin düşmüştüm. Dudaklarım şişmişti ve sakal izleri beyaz tenimin her santimini kaplamıştı. Isırık izlerinden bahsetmiyorum bile. Yüzümdeki ifade, seks cennetine gidip geldiğimi kanıtlıyordu.

Uyandığımda, yüzümden 12 santim uzaklıkta, karanlık gözler bana bakıyordu. Ben çığlık attım. O atmadı. O bir veba gibiymişçesine uzaklaştım ve çarşafı çeneme kadar çektim.

"Ne oluyor lan?" diye tısladım.

Cevap vermedi. Aslında, hiç kıpırdamadı bile. Gözlerim yanıma kaydı ve yatağın boş olduğunu gördüm. Tanrım, Enrico neredeydi?

"Kimsin sen?" diye bağırdım, kadına öfkeyle bakarak. Güzeldi. Koyu saçlı. Daha da koyu gözlü. Minyon. Kıskançlık uyandıran zeytin tenli. O tür bir ten rengiyle duygularını gizlemek daha kolaydı.

Yine cevap yoktu. "Enrico nerede?" diye yorgun bir sesle sordum.

O komodine uzandı ve aklımda tüm kötü senaryolar dönmeye başladı. Beni öldürecekti. O bir psikopattı. Gazetelerin manşetlerini şimdiden görebiliyordum: Kıskanç eski sevgili, tek gecelik ilişkisini öldürdü.

Kendine gel, Isla, diye zihnimde kendimi azarladım.

O bir fotoğraf çıkardığında irkildim, yerimden sıçradım. Çok tuhaftı.

Fotoğrafı ters çevirdi ve kalbim durdu.

Enrico'nun düğün fotoğrafıydı. Ve bu kadın... onun karısıydı.

Aman Tanrım.

DEVAMI GELECEK

SONRA NE OLACAK?

Thorns of Love'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz benim için çok önemli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu Eva's Soulmates grubuna katılabilirsiniz (<https://bit.ly/3gHEe0e>) grubuna katılabilirsiniz.

Serinin bir sonraki kitabı Marchetti ve Isla'nın kitabı Thorns of Death (<https://amzn.to/3y aJ0h2>).

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlardır, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı vardır. Değil mi? Kitapları, bir parça gerilim, gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir miktar şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla doludur.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime

abone olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners> Amazon:

<http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners> Tiktok:

<https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _ _

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Adanma](#)

[Thorns of Omertà serisi Telif](#)

[Hakkı](#)

[Thorns of Omertà Çalma](#)

[Listesi Yazar Notu](#)

[Tanıtım](#)

[1. Tatiana](#)

[2. Konstantin](#)

[3. Tatiana](#)

[4. Tatiana](#)

[5. Konstantin](#)

[6. Tatiana](#)

[7. Konstantin](#)

[8. Tatiana](#)

[9. Tatiana](#)

[10. Konstantin](#)

[11. Tatiana](#)

[12. Konstantin](#)

[13. Tatiana](#)

[14. Konstantin](#)

[15. Tatiana](#)

[16. Konstantin](#)

[17. Tatiana](#)

[18. Konstantin](#)

[19. Tatiana](#)

[20. Konstantin](#)

[21. Tatiana](#)

[22. Konstantin](#)

[23. Tatiana](#)

[24. Konstantin](#)

[25. Tatiana](#)

[26. Konstantin](#)

[27. Tatiana](#)

[28. Konstantin](#)

[29. Tatiana](#)

[30. Tatiana](#)

[31. Konstantin](#)

[32. Tatiana](#)

[33. Konstantin](#)

[34. Tatiana](#)

[35. Konstantin](#)

[36. Tatiana](#)

[37. Konstantin](#)

[38. Tatiana](#)

[39. Tatiana](#)

[40. Konstantin](#)

[Epilog - Konstantin Epilog -](#)

[Tatiana](#)

[Ölümün Dikenleri Önizlemesi: Prolog](#)

[Sonraki Adım](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

